SCIENCE FICTION

NORMAN SPINRAD

OAMENI ÎN JUNGLĂ

Scriitorul american **NORMAN SPINRAD** s-a născut la 15 septembrie 1940. A absolvit City College din New York în 1961, a publicat prima povestire în 1963 şi primul roman în 1965. N-a avut niciodată o slujbă fixă, în schimb a fost – rând pe rând – agent literar, animator al unui talk-show la radio, preşedinte (şi apoi vicepreşedinte) al Asociaţiei Scriitorilor de Science-Fiction din America (SFWA), publicist independent (calitate în care a abordat critica literară şi de film, eseul pe teme ştiinţifice, comentariul politic, realizând totodată două antologii şi două cărţi de non-ficţiune). De asemenea, a scris versuri pentru câteva cântece şi a înregistrat un single ca vocalist, disc ce a fost distribuit în Anglia şi Franţa, fără a intra însă în topuri.

Chiar de la început, romanele lui Spinrad stau mărturie principalei obsesii a operei sale: accesul la putere. Folosind decorul unor aventuri spaţiale, lupta permanentă pentru a impune o putere ordonatoare în faţa haosului înconjurător constituie esenţa acestor texte, în care maşinaţiunile politice şi investigaţiile psihologice reprezintă elementul primordial.

Din 1969, romanele lui Spinrad devin tot mai „explosive” prin limbajul lor crud şi argotic, prin critica extrem de virulentă, deseori violentă, la adresa *establishment*-ului american. *Bug Jack Barron* (1969), *Visul de fier* (1972), *Între două lumi* (1979) sau *Maşinăria rock-and-roll* (1987) sunt tot atâtea sfidări aduse conştiinţei noastre adormite, lipsei de reacţie şi laşităţii în faţa marilor drame ce prefigurează un viitor extrem de sumbru al societăţii umane.

Pe linia titlurilor menţionate, romanul *Oameni în junglă* (1967), desprins parcă dintr-un tablou de Hieronymus Bosch, avertizează – cu mijloace deseori şocante, proprii de altfel lui Norman Spinrad – asupra pericolului dezumanizării totale a individului (dar şi a societăţii), în încercarea de a obţine, indiferent de preţ, PUTEREA... Veţi descoperi astfel că – uneori – victimele pot fi mai rele decât călăii, libertatea poate reprezenta un blestem, iar victoria se poate dovedi mai

îngrozitoare decât înfrângerea... Cât despre „om”, pare a spune Spinrad, dacă nu suntem atenţi, acest cuvânt se poate transforma într-o simplă vorbă goală...

NORMAN SPINRAD

OAMENI ÎN JUNGLĂ

EDITURA FAHREINHEIT

Pentru HARLAN ELLISON –
Primejdioasa Nălucire ce a dispărut...

Capitolul 1

Bart Fraden stătea neglijent pe marginea biroului, simţind un ciudat amestec de tensiune şi destindere, ca o felină în repaus. Ce naiba, îşi spunea muşcând încă o îmbucătură din gustoasa pulpă de fazan, o sinecură nu poate dura o veşnicie.

Aruncă neatent pulpa de fazan înapoi pe tava de argint gravat care se odihnea pe biroul de nuc bine lustruit, apucă sticla răcită, pe jumătate plină cu vin de Rin, şi dintr-o duşcă scurtă împinse pe gât îmbucătura de vânat. Vinul era bun, al naibii de bun – lucru firesc, ţinând seama că fiecare sticlă costase în trecut Statul Liber al Centurii de Asteroizi câte treizeci de confedolari.

Pe de altă parte, fazanul era cam uscat şi din cale afară de fript. Însă la urma urmei, îşi spuse Fraden indulgent, lui Ah Ming pesemne îi vine foarte greu să se concentreze la gătit, cu hărmălaia asta generală cauzată de bunul şi bătrânul Stat Liber al Centurii de Asteroizi.

Cu toate acestea, Ah Ming, în calitatea sa de şef bucătar personal al preşedintelui SLCA, îşi făurise aici, pe Ceres, o situaţie nu prea rea şi, aşa cum Fraden remarcase doar din observaţii exterioare, până şi o felină obişnuită aproape că devine monstru când vede că pasărea prinsă vrea să-şi ia zborul.

Această atitudine îi părea lui Fraden complet neobişnuită. În fapt, o felină posesoare a unui talent oarecare nu trebuie decât să adulmece aerul din propria arenă pentru a înţelege până unde se întind graniţele răului pe care îl poate provoca. Atunci când o floare rămâne fără nectar, albina trece la următoarea. Un bucătar de valoarea lui Ah Ming îşi putea găsi un locşor călduţ oriunde, începând cu Terra şi terminând cu Antares. El era în stare să reuşească la perfecţiune lucruri pe care cei mai mulţi nu le puteau face deloc. Asta e, în ultima instanţă, singura poliţă de asigurare necesară cu adevărat oricui, fie el bucătar sau politician.

Se întinse şi luă de pe birou o havană, din caseta mare, umidificată, împodobită cu modele de sidef sculptate de mână.

O adulmecă admirativ un moment, apoi o vârî în gură şi o aprinse. Trase în piept fumul aromat şi, timp de o clipă, îmbrăţişă cu privirea biroul – pereţii lambrisaţi cu lemn de tek, mocheta de lână roşie ce se întindea din perete în perete, tablourile de Picasso, Calder şi Mallinstein, barul încărcat cu cele mai bune băuturi – toate, până la ultima picătură, importate tocmai de pe Pământ – cămara, cu umiditate şi temperatură constante, plină cu boxuri de ţigări...

Nu era deloc rău pentru Centura de Asteroizi. Numai încăperea aceea singură trebuie să fi costat vreo zece mii de confedolari.

De această parte a lui Marte, nimic nu egala domul prezidenţial – lemn, mâncare, trabucuri, whisky... Şi absolut totul importat direct de pe Pământ, la preţuri enorme, pe socoteala trezoreriei SLCA. Primul şi ultimul preşedinte al Statului Liber al Centurii de Asteroizi ducea un trai foarte îmbelşugat.

Fraden oftă nostalgic, însă melancolia nu-i îndulci câtuşi de puţin chipul dur şi colţuros, frumos în rigiditatea sa. Faţa îi era alcătuită numai din planuri netede şi unghiuri ascuţite, iar umbre pronunţate îi înconjurau ochii adânciţi în orbite şi nasul ascuţit, deşi bine proporţionat. Cu faţa lui aspră, plină de viaţă, cu trupul osos dar viguros, cu coama deasă de păr negru, Fraden avea din creştet până în tălpi o înfăţişare de animal de pradă, ceea ce şi era.

Bart Fraden îşi înăbuşi pornirea nostalgică de-o clipă şi scoase un râs forţat, piţigăiat şi batjocoritor:

— Ei, tu, spuse cu voce tare, încercând poate să se convingă, Centura de Asteroizi nu-i unicul peşte din mare! Ce-am avut şi ce-am pierdut!

Se întoarse la aparatul de comunicaţie aşezat lângă birou. Venise într-adevăr momentul să se asigure că totul era pregătit; de fapt, era timpul s-o şteargă, nu mai trebuia decât să apară afurisitul ăla de Valdez. Dacă nu cumva blocada confederală îl împiedica să treacă...

Era o posibilitate pe care Bart Fraden nu se ostenise s-o ia în seamă. Lucrurile stăteau, oricum, destul de rău, fără să mai trebuiască să-şi imagineze dezastre teoretice. Aşa-zişii rebeli – de fapt nimic altceva decât trupele regulate ale nou organizatelor State Confederate ale Terrei (o Terra aflată în

decădere) – stăpâneau deja aproape tot teritoriul fostului Stat Liber al Centurii de Asteroizi, cu excepţia micuţei lumi reprezentate de capitala Ceres şi a câtorva asteroizi din apropiere. Şi, ceea ce era mai important, reuşiseră să captureze toate Sferele de Uraniu, acele mari bucăţi de pechblendă aproape pură, care din capul locului reprezentaseră adevăratul motiv al aşa-numitei revoluţii. E drept, versiunea oficială era că popoarele oprimate de pe Asteroizi se răsculau împotriva despotului Fraden, pentru a se putea alătura tovarăşelor lor terestre, în nou formata Confederaţie a Statelor de pe Terra etc., la nesfârşit, până la saţietate. Adevărul însă, cunoscut în sistemul solar de orice idiot în vârstă de peste doi ani şi cu un dram de minte, era că noul amalgam dintre Uniunea Atlantică, Mai Marea Uniune Sovietică şi Marea Chină se simţea unanim aclamat şi hotărâse că s-a săturat să-i plătească lui Fraden bani buni pentru uraniul din Centura de Asteroizi şi că obţinerea cu japca a acestuia, direct de la sursă, s-ar dovedi cu timpul mai ieftină. *Sic transit gloria mundi.*

Fraden apăsă pe unul din nenumăratele butoane şi spuse în aparatul de comunicare:

— Ling? Aici Fraden. Sper că nava spaţială e încărcată şi pregătită, nu? Ţine-o pe punctul de a decola. Adu-ţi aminte, căpitane, că banca mea din statul elveţian are ordin să transfere o sută de mii de confedolari în contul tău, în clipa când ajungem în siguranţă dincolo de Pluton. N-ai reperat încă nava lui Valdez? Bine, cheamă-mă când o vei face. Şi transferă marfa imediat ce soseşte. În regulă. Terminat!

Fraden oftă şi pufăi din havană ca să se liniştească. Oricum, îşi zise, nimeni nu poate spune că Bart Fraden nu ştie să citească o inscripţie de pe perete.

Respectiva inscripţie îi apăruse clar lui Fraden în cea mai mare parte din ultimii doi ani. Primele litere apăruseră când Mai Marea Uniune Sovietică, Uniunea Atlantica şi Marea Chină, speriate foarte de un triplu război termonuclear, ratat de puţin pentru un fleac care ajunsese deja o chestiune minoră în istorie, fuseseră împinse de o teroare reciprocă să se unească, formând Statele Confederate ale Terrei. Pentru cineva cu un pic de minte, mesajul era cât se poate de clar. Odată barosanii sistemului uniţi într-o cabală hrăpăreaţă, zilele

miriadelor de stătuleţe din sistem – Federaţia Marţiană, Hegemonia Jupiteriană, Dominionul Transsaturnian, Statul Liber al Centurii de Asteroizi şi tot restul – erau numărate. Singura întrebare era cine urma să fie acaparat primul şi cât de curând.

Din fericire, Confederaţia fusese suficient de amabilă să-i facă lui Fraden favoarea de a dubla cantităţile de uraniu cumpărate din SLCA. Era, fără îndoială, vorba de stocarea respectivei materii, ceea ce însemna că furnizarea sa urma să fie temporar întreruptă, un indiciu sigur că SLCA se afla prima pe lista cumpărăturilor de Crăciun.

Deci, chiar înainte de începerea falsei revoluţii, Fraden săpase adânc în contul său gras dintr-o bancă din statul elveţian şi-şi cumpărase o navă spaţială – mică, dar departe de a fi ieftină. O dată ce monstrul numit Confederaţie pusese ochii pe Statul Centurii de Asteroizi, nu mai rămânea decât o singură soluţie: aceea de a pregăti o evadare spre alte stele, unde existau încă zeci de planete independente; sau cel puţin una cu potenţialul revoluţionar adecvat pentru ca un om avizat să o cucerească şi să se pună în fruntea unui guvern planetar care să-l menţină în huzur, timp de secole întregi ori măcar pentru tot restul vieţii. Asta cu îndemânare, viclenie şi o mică asigurare.

Totul era ca păcătoasa de blocadă să nu oprească sosirea acelei asigurări, în valoare de o sută de milioane de confedolari.

Fraden dădu din umeri. Ar fi putut, la fel de bine, să asculte raportul despre ultimele dezastre. Nu mai era nimic de făcut până la apariţia lui Valdez.

— Trimiteţi-l urgent pe generalul Vanderling în biroul meu, zise el în aparatul de comunicaţii.

Willem Vanderling, un tip îndesat, rotofei şi chel, traversă în trombă, blestemând şi scuturând din cap, coridorul care făcea legătura între Domul central de pe Ceres şi căsuţa sa retrasă.

Situaţia militară era, eufemistic vorbind, dezastruoasă. Ceres fusese deja inclus în unitatea administrativă condusă de Pluton şi nu era decât o chestiune de timp până ce membrii Confederaţiei aveau să definitiveze acţiunea de înglobare. Nu le mai rămăsese multă vreme la dispoziţie, îşi zicea Vanderling.

Bart va trebui să-şi părăsească în mai puţin de o zi acel cuibuşor confortabil, dacă voia să-şi scape pielea. Gândul acesta îi dădea lui Vanderling un soi de satisfacţie sumbră.

Adevărul era că Bart părea afectat mai mult de felul cum se deteriorase măiestria culinară a lui Ah Ming, decât de perspectiva de a pierde Statul Liber al Centurii de Asteroizi. Ticălosul se purta întotdeauna ca şi cum ar fi avut în permanenţă patru aşi ascunşi în afurisita aia de mânecă a costumului de comandă. Chiar şi acum când, în jurul lui, SLCA începea să fie înghiţit bucată cu bucată.

Nu era însă mai puţin adevărat că Bart Fraden părea să sfârşească întotdeauna prin a scoate un as sau doi din mânecă. Tipul se afla veşnic cu cinci paşi înaintea oricărui hop politic sau economic ieşit în cale – ba chiar şi înaintea acelora pe care Vanderling nici nu le simţea când trece peste ele. Şi e al dracului de bine că Bart nu deosebeşte un tun laser de o armă-brici. Dac-ar fi la fel de priceput ca mine într-ale războiului, aş intra în rahat până peste cap, îşi zicea Vanderling. În felul acesta, măcar, niciunul din noi nu e specialist în fărădelegile celuilalt. N-avem cum să ne păcălim între noi – avem nevoie unul de altul, formăm o echipă.

Fraden şi Vanderling se ridicaseră dintr-o cloacă comună, pentru a conduce împreună Statul Liber al Centurii de Asteroizi. Fraden ajunsese acolo din întâmplare, fugind de pe Pământ după primul şi unicul său mandat de guvernator al provinciei Marelui New York din Uniunea Atlantică – o perioadă cunoscută pentru recordul în materie de jaf şi corupţie, impresionant până şi pentru infama clică de falsificatori şi măscărici politici de prin partea locului. Vanderling se născuse pe Centura de Asteroizi, din bunici care duraseră New Vortrek-ul, şi comandase o bandă mărişoară de pungaşi care mersese întotdeauna cu un pas înaintea miliţiei din Noua Africă de Sud, numai mulţumită geniului său tactic înnăscut.

Luaţi separat, erau unul un pirat de doi bani, celălalt un fost politician scociorând printre asteroizii conduşi de către new vortrekeri sub numele de Noua Africă de Sud. Însă în clipa în care se pomeniseră laolaltă, în atmosfera catalizatoare a dictaturii fetide care era Noua Africă de Sud, deveniseră pe dată o forţă revoluţionară, înlocuind Noua Africă de Sud cu propriul Stat Liber al Centurii de Asteroizi, pe parcursul a doi

ani de intensă demagogie ultraeficientă şi război de gherilă de mică intensitate.

Dar, de bună seamă, întrucât Fraden uzase îndeosebi de primul mijloc menţionat, Noua Africă de Sud fusese mai mult decât pregătită pentru revoluţie. Asteroizii fuseseră colonizaţi iniţial de refugiaţi, veniţi aici după Marele Pogrom African şi care sperau să instaureze un nou stat al burilor în Asteroizi, regiune vestită pentru bogăţiile ei minerale. La doi ani după fondarea Noii Africi de Sud, fuseseră descoperite rocile de uraniu şi pornise Marea Goană după Uraniu, în cursul căreia, plini de speranţă, mii şi mii de pământeni din zonele cele mai sărace îşi amanetaseră toate bunurile pentru a-şi plăti drumul până la Centura de Asteroizi, încredinţaţi că au dat lovitura.

Desigur însă că, ajungând acolo, băieţii cu detectoare Geiger aflaseră că guvernul bur rezervase pentru sine întreaga cantitate de uraniu, şi astfel se treziseră înapoi, pe fundul prăpastiei, fără o scară la îndemână. Cum cei mai mulţi asiatici, africani şi latino-americani care invadaseră locul erau faliţi, istoria se repetase în chip de răzbunare, iar Noua Africă de Sud devenise într-adevăr o nouă Africă de Sud, cu o oligarhie de buri care domnea ca şi înainte peste masele de indivizi cu pielea închisă la culoare.

Pe scurt, aşa cum îl convinsese repede Fraden pe Vanderling, situaţia era ideală pentru un bun conducător de gherilă şi un politician deştept care ştiau cum să manevreze treaba.

— Ce-am avut şi ce-am pierdut! murmură Vanderling pentru sine, încercând să se consoleze puţin faţă de indiferenţa uşuratică a lui Fraden şi nereuşind defel.

Fuga din Sistemul Solar, către ţinuturi şi planete necunoscute, nu prea corespundea ideii lui Vanderling despre un trai plăcut.

Când generalul neanunţat, conform prerogativelor sale, năvăli din biroul lui Fraden în cabinetul particular al acestuia, o găsi pe Sophia O'Hara stând pe un fotoliu, în timp ce Fraden se sprijinea de birou.

Asta îmi mai lipsea, îşi zise Vanderling în gând, cu amărăciune.

Sophia se legase de Fraden către sfârşitul revoluţiei. Era scundă, mlădioasă, bine făcută, cu piele oacheşă şi trăsături frumoase, cu ochi de un verde intens; părul roşu ca flacăra îi

cădea pe umeri, şi toată fiinţa ei iradia o irezistibilă atracţie sexuală. Vanderling nu o putea suferi, iar sentimentul era reciproc.

Sophia zâmbi cu o ironie dulce şi zise:

— Uite-l şi pe Cap-de-Obuz al nostru, care precis vine să ne spună că ne-a salvat ziua, că i-a înconjurat pe oamenii Confederaţiei şi că vom trăi cu toţii fericiţi, de-acum încolo. Se vede după expresia veselă de pe mutra lui de înapoiat mintal!

Ca de obicei, Vanderling o ignoră cu desăvârşire.

— E de rău, Bart, spuse. E cât se poate de rău. Mai au doar douăsprezece ore până să termine înglobarea, deci cu puţin noroc îl mai putem menţine pe Ceres încă vreo treizeci de ceasuri, eventual. Dacă vrem să ne scăpăm pielea, ar fi al naibii de bine s-o facem *acum*.

— Un trabuc, Willem? făcu Fraden, cu un zâmbet enervant.

Dracu' să-l ia, îi plăcea s-o asculte pe gagica asta, fiică a poporului său, cel cu gura păcătoasă. Dar în ciuda iritării, Vanderling luă un trabuc din caseta de fildeş, îl aprinse cu bricheta de aur şi inhală fumul parfumat al havanei. Gustul în materie de tutun al lui Fraden era la fel de bun pe cât de prost era cel în materie de femei. N-avea cum să nu recunoască asta.

— Cât de curând înseamnă „acum"? întrebă Fraden, aprinzându-şi un nou trabuc.

— Când poate fi nava încărcată şi gata de plecare? replică Vanderling.

— Exceptând un mic amănunt, am putea pleca pe loc, răspunse Fraden.

— Atunci sugerez ca tu, eu şi drăguţa domnişoară Rază-de-Soare să urcăm îndată la bord şi să ne cărăm naibii de-aici. Treizeci de ore e o cifră optimistă, s-ar putea ca totul să dureze chiar mai puţin de o zi standard. Iar în clipa când confederalii vor fi reuşit să înglobeze Ceresul, nici măcar o gâză de pe Marte nu se va mai putea strecura prin blocadă.

— Încă nu putem pleca, insistă Fraden.

— Ce naiba-i cu tine? trânti Vanderling. Nava e încărcată şi gata de plecare, oamenii Confederaţiei sunt cât se poate de aproape, iar tu nu poţi decola! Ce dracu' aştepţi, o fanfară care să te scoată din Sistem intonând marşuri triumfale?

— Micul amănunt pe care-l aşteptăm, spuse Fraden, este acel lucru formidabil care se prezintă în pacheţele. Valdez îl

transportă tocmai de pe Pământ, în ciuda blocadei, iar eu ies cu o sută de mii de confedolari pentru serviciu. Trebuie să aşteptăm această marfă un timp cât se poate de îndelungat. Ea reprezintă asigurarea noastră.

A început, îşi zise Vanderling cu un amestec de iritare şi admiraţie.

— Ce fel de asigurare? întrebă el, plictisit.

— Pune-ţi căpăţâna aia seacă la contribuţie, zise Fraden. Ne urcăm în navă şi părăsim Sistemul Solar pentru o planetă îndepărtată. N-avem niciun ban, iar Confederaţia abia aşteaptă să ne întrebe de sănătate. Ce se întâmplă atunci?

— Spune tu, geniule, zise agasat Vanderling.

— Am fi făcuţi prizonieri şi extrădaţi la cererea Confederaţiei, asta s-ar întâmpla. Niciun guvern planetar prăpădit nu s-ar lua în beţe cu marea Confederaţie, de dragul a trei sărăntoci.

— Ce sărăntoci? ţipă Vanderling. Nu eşti în toate minţile? Avem peste o sută de milioane de confedolari în contul din statul elveţian!

— Ceea ce, spuse Fraden, poate folosi, oriunde în afara Sistemului Solar, pentru umplerea coşurilor de gunoi. Ai uitat că nu există sistem monetar galactic? Fiecare planetă scoate monedă proprie, pe care nicio altă planetă n-o ia în considerare ca atare. La fel sunt şi confedolarii. Doar câteva lucruri reprezintă peste tot valori – substanţele radioactive, obiectele lucrate de mână, alimentele-specialitate de pe Pământ, tutunul şi băutura. Ne-ar trebui o întreagă flotă de nave ca să transportăm oricare dintre aceste mărfuri, în valoare de un milion.

— Şi-atunci?

— Atunci am folosit micul nostru cont clandestin din bancă pentru a cumpăra, de o sută de milioane de confedolari, bunuri care sunt universal valabile, au o masă suficient de mică pentru a încăpea într-o navă, iar în spaţiul extraterestru vor valora de zece ori mai mult decât pe Pământ. Asta transportă Valdez, de aceea suntem nevoiţi să-l aşteptăm cu orice risc.

Vanderling mârâi.

— Şi ce mama dracului e…?

Bâzâitul aparatului de comunicaţii îl întrerupse. Fraden mări sonorul şi Vanderling auzi o voce pe care o recunoscu. Era căpitanul Ling, ofiţerul însărcinat cu paza spaţiodromului.

— … Valdez se îndreaptă spre noi, dar e urmărit de trei nave de croazieră ale Confederaţiei…

— Ajută-l, ce mai aştepţi? Acoperă-l! ţipă Fraden. Toţi oamenii din dispozitivul de tragere primesc câte cincizeci de mii, dacă Valdez aterizează fără probleme. Încărcătura să fie transferată imediat.

La jumătatea drumului spre uşă, Fraden aruncă peste umăr:

— Haide! Asta e! Reuşeşte sau nu – plecăm imediat, într-un fel sau altul…

Cu Sophia şi Vanderling în urma lui, Fraden năvăli prin deschiderea de siguranţă în Domul pentru controlul spaţioportului. O clipă, avu senzaţia că se află sub cerul liber – acoperişul era din plexiglas şi oţel transparent, iar stelele, strălucind puternic pe cerul negru al lui Ceres, îl înconjurau de pretutindeni; părea că ar fi de ajuns să întindă mâna ca să le atingă…

Nu prea se dovedea însă momentul potrivit pentru admirat priveliştea. Îndreptându-se repede spre consola de control din centrul micului dom, unde Ling şi alţi câţiva ofiţeri urmăreau pe ecrane sosirea navelor, observă că toate cele patru tunuri laser, ale căror turele stăteau pe platforma de ciment din exterior, începuseră deja să arunce în spaţiu mănunchiuri de raze roşii, aducătoare de moarte, alcătuind modele complicate printre stelele multicolore.

Ajungând la consola de control, Fraden privi în sus, de-a lungul razelor, încercând să repereze, printre stelele lucind neclintite pe firmament, cele patru puncte luminoase mişcătoare, care erau Valdez şi navele de blocadă urmăritoare.

— Aici, domnule… spuse Ling, un metis subţiratic, cu un început de chelie. Indică un punct aproape de orizont, cu mult sub unghiul tunurilor laser. Încercăm să direcţionăm razele între Valdez şi navele blocadei. Cred că el a prins ideea; coboară în viteză.

Fraden privi de-a lungul degetului lui Ling şi văzu un punct mic, strălucitor, coborând spre orizontul zimţat şi apropiat al lui Ceres. Deasupra, trei puncte similare îl urmăreau în coborâre, însă acum dungile roşii, mortale, ale razelor laser se

întretăiau deasupra navei lui Valdez, formând o grilă a morţii roşii între navele Confederaţiei şi el.

Nava lui Valdez se mărea pe măsură ce o privea; acum devenise un ac, vizibil argintiu, îndreptat în jos, aproape paralel cu suprafaţa crestată, care venea direct spre terenul de asolizare. Deasupra, evitând razele tunurilor laser, navele Confederaţiei virau, lăsându-se păgubaşe…

E pe cale să reuşească! îşi spuse Fraden. Fir'ar dracu' al dracului, a reuşit! Nava lui Valdez sosi deasupra câmpului de aterizare şi se aşeză pe suprafaţa de beton, scoţând din rachetele retrovectoare un jet gros de fum portocaliu.

— Priviţi! Priviţi! strigă Vanderling deodată, înşfăcându-l de braţ şi gesticulând cu mâna liberă. L-am nimerit pe unul dintre urmăritori!

Cu coada ochiului, Fraden zări una dintre navele Confederaţiei izbucnind în flăcări, când o rază laser îi atinse motorul, şi coborând într-o spirală necontrolată, dincolo de orizont. Continuă însă să rămână cu ochii la lucrul cel mai important: nava lui Valdez, cu rachetele acum stingându-se la aterizare.

— Bravo, Ogivă-de-Oţel! o auzi pe Sophia spunând sardonic.

De astă dată înţelese. Ce se întâmplă cu el, de-i păsa de o asemenea victorie minoră, într-un război irevocabil pierdut?

Pe când cele două nave confederate îşi luau tălpăşiţa, oameni îmbrăcaţi în costume spaţiale împingeau deja cărucioare electrice către nava lui Valdez, pentru a transfera preţioasa încărcătură în nava spaţială – un ovoid relativ mare – care aştepta la celălalt capăt al câmpului. În sfârşit liberi! se gândi Fraden.

— Haideţi, zise. Să mergem spre trapa de intrare. Acum putem pleca. Luaţi-vă rămas bun de la Statul Liber al Centurii de Asteroizi. A fost bine, cât a ţinut!

— Aşa e şi la chef, spuse Sophia O'Hara. Dar dimineaţa următoare e groaznică!

Bart Fraden se aplecă în faţă, în scaunul copilotului din mica navă spaţială, fixă cu privirea labirintul de aparate, ecrane, cadrane şi lămpi de control dinaintea lui şi zise:

— E al naibii de bine că modelele astea mai noi se pilotează practic singure.

Willem Vanderling ridică ochii de pe tabloul de bord al pilotului automat, plin de luminiţe portocalii care se transformau una după alta în verde, pe măsură ce pilotul-computer trecea prin fazele de control, fiecare beculeţ semnalând, atunci când îşi schimba culoarea, că rezerva de aer, rachetele auxiliare, generatorul de stază şi oricare dintre ceilalţi o sută şaptezeci şi opt de parametri necesari pentru o decolare în siguranţă fuseseră verificaţi automat şi funcţionau normal.

Vanderling privi spre Fraden cu viclenie:

— Pot conduce chestia asta şi manual, fără pilotul automat, dacă e nevoie. Aveai cumva de gând să-mi faci figura, Bart?

Ăsta-i Willem, îşi zise Fraden, n-are încredere în mine nici cât negru sub unghie. Mă întreb dacă *eu* ar trebui să mă încred în el… Atunci unde e însă încrederea reciprocă? Te poţi încrede în cineva numai dacă posezi ceva de care are nevoie celălalt. În consecinţă, eu *pot* avea încredere în el.

— Nu mai spune asta, Willem. Dacă voiam, puteam să te las aici, pe Ceres, fără să-mi bat capul deloc. Am nevoie de tine, iar tu ai nevoie de mine. Îndată ce găsim o planetă, o şi punem de-o revoluţie…

— Cum naiba crezi că poţi finanţa încă o revoluţie? aruncă Vanderling, întorcând spatele tabloului de control. Când am pornit-o în cadrul Centurii de Asteroizi, aveam măcar cele două nave ale mele, douăzeci de oameni şi toată prada agonisită cât ai fost guvernator în Marele New York. Acum, n-avem decât propriile creiere, nava asta şi o tipă cu gură bogată şi gusturi costisitoare…

— Uiţi de lăzile luate de pe nava lui Valdez şi care costă o sută de milioane de confedolari…

— Aşa e, făcu Vanderling ursuz. Zece împuţite de lăzi, care nu atârnă mai mult de o sută de kilograme şi pentru care ne-am riscat pielea. Ce-ar fi să-mi spui şi mie ce e în lăzile alea, de valorează cam opt sute de mii kilogramul?

— Sunt o sută cincizeci de kilograme de droguri diferite, făcu Fraden mândru. LSD, omnidrină, heroghină, opiu, haşiş, huxleyon… avem de toate.

— *Cum*? răcni Vanderling. Ai aruncat o sută de milioane pe o încărcătură de droguri? Ştiam eu că ai vicii scumpe, dar ăsta le întrece pe toate!

— Zău, Willem, chiar şi tu ai putea înţelege… Deţinem mai multe droguri decât au plecat vreodată de pe Pământ, într-un singur transport. Nu uita că majoritatea sunt dependenţi de ingrediente, ca opiul sau peyote, care nu cresc pe nicio planetă. Ceea ce înseamnă că orice planetă din galaxie e nevoită să le importe de pe Pământ, lucru cu desăvârşire interzis. Drogurile astea înseamnă bani, Willem. Sunt chiar mai bune decât banii, fiindcă valorează bani *oriunde*. Poţi să-ţi imaginezi orice altă valoare, universal valabilă, din care putem duce pe nava asta prăpădită o cantitate echivalând o sută de milioane de confedolari?

— Nu… mârâi Vanderling neîncrezător. Numai că va fi teribil de primejdios când vom încerca să vindem marfa. Ce-ai de gând să faci în privinţa asta? Fugim din Sistemul Solar, ca să fim prinşi comercializând droguri? Toată aiureala asta n-are niciun înţeles…

— Începi să înveţi, Willem, începi să înveţi, spuse Fraden. Ai indicat exact motivul pentru care vom alege o planetă unde primul şi cel mai bun client al nostru să fie însuşi guvernul planetar.

— Aşa da, acceptă Vanderling. Ştii o asemenea planetă?

— Nici pomeneală, recunoscu Fraden. Dar sunt sigur că o ştie computerul!

Capitolul 2

Pe când nava rătăcea în spaţiu, undeva dincolo de Pluto, Bart Fraden, stând în mijlocul unei dezordini spartane, privea mohorât spre Sophia O'Hara, care înfuleca imense cantităţi de ouă, costiţă, cafea şi pâine prăjită unsă cu unt adevărat, din lapte de vacă.

Încă absorbită de mâncare, fără să ridice privirea, Sophia zise:

— Cât mai trebuie să ardem gazul aici, la dracu-n praznic, tăind frunză la câini?

Fraden se încruntă, dar nu la vorbele ei, ci la iuţeala cu care roşcovana consuma rezervele destul de reduse de hrană decentă, pământeană, de pe navă.

— Soph, zise, dacă ai să continui să mănânci ca şi cum ar veni sfârşitul lumii, într-o săptămână o să terminăm alimentele şi o să trecem pe raţiile S!

Brrr! Gândul că va trebui să înghită porcăria aia sintetică numită raţii spaţiale îl afecta pe Fraden mai mult decât pierderea Statului Liber al Centurii de Asteroizi. Afurisitul ăla de pilot automat ar face bine să-şi îndeplinească mai iute programul!

— Observ că ai reuşit să eviţi întrebarea mea, îi aminti Sophia, înmuind o bucată de pâine prăjită în gălbenuşul unui ou – al patrulea la acea masă. Şi dacă vrei să ştii, halind toate bunătăţile, fac o faptă foarte bună. Cu cât rezerva se termină mai repede, cu atât intestinul tău delicat va începe să ghiorăie mai tare şi vei alege o dată o planetă, să ne cărăm naibii de aici, degenerat împuţit şi târâie-brâu ce eşti!

— Păi dacă sunt aşa cum spui, zise Fraden zâmbind, de ce nu te-ai îndreptat spre Pământ, în loc să te ţii de coada mea? Confederaţiei nu-i păsa deloc de *tine*. Distracţia se terminase şi puteai…

— Tacă-ţi fleanca, idiotule! Eşti singurul bărbat din câţi am cunoscut care gândeşte şi cu altceva în afară de stomac şi sulă, deşi o face la intervale descurajant de neregulate. Tu aproape că ai creier, Bart Fraden. Aşa că am de gând să rămân lângă tine, fie că-ţi place sau nu; încearcă să te foloseşti de acest privilegiu!

Fraden o privi peste masă, şi ochii lui întâlniră ochii verzi ai Sophiei. Chipul fetei se înmuie o clipă; ea se aplecă şi-i sărută buzele, atingându-i uşor lobul urechii cu vârful degetului, şi astfel Bart Fraden fu nevoit să-şi amintească faptul că Soph era singura fiinţă umană din Univers căreia îi păsa, într-adevăr, dacă el trăia sau murea.

Dar clipa trecu. Sophia se întoarse la mâncarea ei şi spuse:

— De ce nu ne-am îndrepta către cea mai apropiată planetă locuită? Dacă mai rămânem mult înghesuiţi în cutia asta de sardele, alături de Cap-de-Obuz Vanderling, cred că o să turbez.

— Haide, zău, deşi nu-i chiar o încântare, Willem nu e totuşi nici aşa de rău…

— Zău? Un asemenea cimpanzeu care se bărbiereşte, un astfel de marţafoi care se îmbăiază regulat – sau cel puţin aşa cred? Omul ăsta n-are vicii. Îşi riscă viaţa, dar nu fiindcă îi place să mănânce bine, să-şi administreze droguri scumpe sau să ţină pe lângă el un obiect de preţ ca mine. Un om care luptă din greu, fără să aibă gusturi costisitoare, o face din pură plăcere. E un sadic latent. Nu mă văd împărţind aceeaşi navă cu el; s-ar putea, într-o bună zi, să nu mai fie latent. De aceea, îţi sugerez să ne îndreptăm, cât mai repede, spre cel mai apropiat bulgăre de noroi autointitulat planetă locuită.

— Nu-i aşa de simplu, zise Fraden. Cerinţele noastre sunt foarte speciale şi greu de satisfăcut. Cu problema asta mi-am petrecut ultimele trei ore. Am făcut un program pe care Willem să-l introducă în calculator. Ne trebuie o planetă situată cât mai departe, preferabil una pe care nu vin vizitatori. Populaţia nu trebuie să fie prea mare. Guvernul local să manifeste interes pentru droguri şi, cel mai important lucru, o planetă care să aibă un potenţial revoluţionar ridicat.

— Ia stai un pic! Îmi vine greu să pricep că maşina aia toantă e în stare să facă o listă cu planetele cu o suprafaţă şi o populaţie date, iar pe deasupra şi cu forma de guvernare

existentă. Vrei să spui că avem de-a face cu un Machiavelli mecanic, capabil să măsoare „potenţialul revoluţionar” sau cum s-o fi numind?

— Nu, deloc. Computerul deţine date despre toate planetele locuite din Galaxie, date strict obiective. Există însă anumite criterii obiective pentru aprecierea potenţialului revoluţionar – guvern dictatorial, structura economică neconvenabilă, configuraţie de clasă rigidă, o puternică tensiune socială şi încă vreo sută altele. Eu n-am alcătuit decât o schemă cu aceşti factori. Willem programează schema pe calculator, computerul corelează între ei factorii cu datele din memoria sa şi scoate o listă de planete în ordinea gradului de corelare. Eu îndeplinesc partea de gândire. Pilotul-computer nu face decât să adune datele, ca un arhivar.

— Ştiinţa merge înainte! spuse Sophia neîncrezătoare.

— Cred c-o să mă duc să văd până unde-a ajuns la ora asta, zise Fraden. Vrei să vii cu mine?

— N-aş pierde aşa ceva pentru nimic în lume!

Când ajunseră în camera de control, Vanderling se chinuia cu o panglică lungă de hârtie imprimată.

— Asta e lista? întrebă Fraden. Pare grozav de lungă…

— Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama că m-ai pus să fac un program care să listeze potenţialul revoluţionar al tuturor planetelor din afurisita asta de Galaxie, spuse Vanderling. Dar, până la urmă, se pare că în toată Galaxia sunt numai patru planete al căror potenţial depăşeşte cincizeci la sută.

Fraden ridică din umeri. Cam la asta se şi aşteptase. În realitate însă, o singură planetă era de-ajuns.

— Să vedem datele pentru cele patru, spuse.

Vanderling umblă la consola computerului. Peste aproximativ un minut, datele începură să iasă imprimate pe o hârtie de aproape un metru. Vanderling rupse hârtia şi i-o înmână lui Fraden.

Acesta parcurse lista. Sundown, Yisroel, Sangre, Cheeringboda. N-am mai auzit niciodată de ele, îşi zise Fraden. Asta înseamnă că nici altcineva nu mai auzise. Până aici era bine. Hmmm… Sundown arăta bine: în proporţie de 0,8967 condiţii de viaţă normale din punct de vedere pământean, populaţie zece milioane, un amestec sino-rus… Da. Populaţia

era împărţită egal între cele două grupuri. Potenţial revoluţionar ridicat din ambele poziţii. Ceea ce însemna că există o situaţie revoluţionară cronică, ce nu va putea fi niciodată eliminată. O planetă uşor de cucerit, dar imposibil de păstrat. Sundown cade!

Yisroel... 0,9083 coeficient pământean normal. Locuitori, nouă milioane. Populată în ’94: în primul rând, de evrei ultraortodocşi. Mai târziu a survenit o migraţie generală a evreilor. Condusă în prezent de un rabin-şef. Există zvonuri că descendenţii celor veniţi mai târziu sunt relativ agitaţi... Hmmm... sună promiţător. *Cum*? Engleza necunoscută pe planetă. Ebraica clasică – limbă oficială şi unică... A două care ieşea din discuţie!

— Ei? întrebă Sophia. După mutra pe care o ai, nu e prea grozav.

— Păcat că niciunul dintre noi nu ştie ebraica..., mormăi Fraden, cu ochii la lista de date.

— *Ebraica?* Te-ai atins cumva de rezerva de droguri din dotare?

— Ia stai un pic! exclamă Fraden, cu chipul luminat. Cred că am găsit. Ascultă... Sangre: 0,9321 coeficient de normalitate pământeană... populaţie: 15 milioane de oameni; un număr nedeterminat de localnici – semiinteligenţi... Semiinteligenţi? Aşa ceva pare imposibil.

— Unii prieteni de-ai mei sunt semiinteligenţi, remarcă Sophia.

— Da, sigur... murmură Fraden absent. S-au instalat acum trei sute de ani, printr-un grup religios subsidiar, numit Confreria Durerii, alungat din sistemul Tau Ceti sub acuzaţia de crimă şi tortură rituală care n-a putut fi niciodată dovedită ca reală... se pare că au luat sclavi din Colonia Pierdută Evrika, devastată cu cincizeci de ani mai târziu... Hei, i-auzi asta! Nicio vizită oficial dovedită pe Sangre, în ultimii două sute douăzeci de ani. Ultimul presupus contact – în 2308, când o navă-pirat a fost găsită pe o traiectorie care-ar fi adus-o la o distanţă de un an-lumină de Sangre. Nava părea să conţină un transport ilicit de heroină, pentru Balder... Atât se spune despre Sangre. Plus două asteriscuri. Ce naiba înseamnă asta, Willem?

— Un asterisc înseamnă că o planetă poate fi abordată numai în caz de necesitate absolută, zise Vanderling. Cred că două înseamnă acelaşi lucru, dar în proporţie dublă.

— Parcă ar fi Gaura Neagră de la Calcutta, spuse Sophia.

— Exact! replică Fraden. Cu alte cuvinte, sună nemaipomenit! Se pare că există o simpatică şi restrânsă oligarhie de nebuni care conduce, poate chiar o populaţie de sclavi. N-aş visa o situaţie revoluţionară mai propice, nici dacă aş crea-o eu însumi. Există şi o ridicată probabilitate ca toţi cei ce taie şi spânzură pe planetă să fie mai mult decât interesaţi de droguri. Deci Sangre rămâne!

— Tu comanzi, zise Vanderling, fără prea mult entuziasm. Aş fi vrut totuşi să ştim ceva în plus despre acest loc.

— Pot eu să mai adaug ceva, zise Sophia. În spaniola veche, *Sangre* înseamnă sânge.

Datorită sistemului de stază, care introducea nava într-o buclă a timpului subiectiv, independent de cel obiectiv al universului exterior, reuşiră să ajungă în apropierea planetei în trei săptămâni, în loc de nouăzeci şi trei de ani einsteinieni. Totuşi, în timpul călătoriei, Bart Fraden avu momente când crezu că sistemul nu funcţionează şi că nu vor ajunge pe Sangre decât peste câteva secole. Unul dintre momente apăru atunci când hrana adevărată se termină, la zece zile distanţă de Pământ, şi fură nevoiţi să recurgă la mult urâtele raţii S. De fiecare dată când se afla în aceeaşi încăpere cu Sophia şi Vanderling, lui Bart minutele i se păreau ore. Dacă Vanderling nu bârfea pofta de mâncare ieşită din comun a Sophiei, aceasta bârfea presupusa personalitate sadică a lui Vanderling sau prostia lui, iar dacă nu mai avea de ce să se lege, vorbea de aspectul antipatic al „ogivei lui de oţel cromat”.

Astfel că, în clipa când ajunseră pe orbita lui Sangre, lui Fraden nu-i mai păsa deloc cum arată planeta – Sangre era salvarea. Încă o săptămână, îşi spuse în vreme ce se adunau în camera comenzilor, şi-aş fi ajuns să muşc din primul covor ieşit în cale.

— Bun venit pe Bulgărele de Noroi, Bijuteria Galaxiei, spuse Sophia privind, cu un zâmbet strâmb, planeta, pe ecranul principal al navei. Ce ne poţi spune nou despre acest paradis planetar?

Vanderling studie atent fotografiile aeriene făcute de sondele spaţiale ale navei în timpul celor douăsprezece ore cât fuseseră pe orbita lui Sangre.

— Nu prea multe, admise Fraden. Doar că jumătatea estică a unui continent pare nelocuită. Nu e ceva neobişnuit la o planetă cu numai cincisprezece milioane de oameni. Văd o mulţime de orăşele foarte mici sau ferme cu un complex central de clădiri, la aproximativ fiecare sută de kilometri pătraţi. Greu de spus ce sunt de fapt. Un oraş mare, de vreo două sute de mii de suflete, se pare că posedă ceva asemănător unui spaţioport. Cam asta-i tot ce putem afla de pe orbită despre Sangre.

— Ce facem acum, Conducător Fără Pereche? întrebă Sophia.

— Acum, zise Bart Fraden, ne-am făcut toate planurile posibile. E timpul să cântăm după ureche. Willem, vezi dacă poţi prinde la radio spaţioportul!

Vanderling manevră radioul în timp ce Fraden îşi sugea un dinte, într-un fel cu totul special.

— Ţi-a rămas ceva în dinţi? întrebă Sophia.

— Să zicem că da, răspunse Fraden. Mi-am înlocuit o plombă cu un microtransmiţător. O trebuşoară deşteaptă, funcţionează folosind energia din corp şi conductibilitatea sistemului osos. O mică asigurare, o să vedeţi când…

— Am prins ceva, Bart, spuse Vanderling. Aşteaptă puţin…

Răsună o serie de şuierături, miorlăituri şi pocnituri, în timp ce Vanderling potrivea radioul, apoi brusc, o voce irupse tare şi clar:

— … nava neidentificată. Către nava neidentificată! Anunţaţi imediat coordonatele, altfel veţi fi distruşi. Către nava neidentificată! Anunţaţi imediat coordonatele, altfel veţi fi distruşi…

Vocea avea o particularitate, un fel de siguranţă de maniac, îmbinată în mod paradoxal cu ceea ce părea a fi o indiferenţă laconică.

— Asta se cheamă o primire călduroasă, observă Sophia.

— Nu-i decât o gogoriţă, replică Fraden. Dac-ar avea armele necesare să ne distrugă, ar dispune cu siguranţă şi de echipamentul adecvat pentru a ne identifica. În cazul ăsta, nu ne-ar cere coordonatele, admiţând astfel că nu ne pot localiza singuri. Două puncte pentru noi!

Fraden luă microfonul.

— Aici Bart Fraden, preşedinte în exil al Statului Liber al Centurii de Asteroizi. Suntem guvernul în exil al statului. Cerem oficial azil politic. Pune-mă imediat în legătură cu şeful guvernului sau cu cel al statului vostru!

Urmă o pauză lungă. Se pare, îşi spuse Fraden, că tăntălăii ăştia n-au mai auzit de un guvern în exil. Cu atât mai bine…

Într-un târziu, vocea de pe Sangre izbucni pe un ton sec, cu aceeaşi stranie ferocitate laconică:

— Raportaţi pe loc coordonatele sau părăsiţi sistemul. Vi se ordonă să raportaţi imediat coordonatele sau să părăsiţi sistemul!

— E şi ăsta un progres, mustăci Fraden. Willem, ai putea aranja ca una dintre navetele de salvare să explodeze şi să pară o rachetă?

— Cred că da. Sunt prevăzute cu reactoare atomice şi aş putea monta, desigur, un mecanism de tip ceasornic pentru a declanşa explozia. Dar n-ar ieşi ceva prea grozav…

— Nici nu e nevoie, spuse Fraden. Luă microfonul: Ascultă, băieţică, aici e tot preşedintele Fraden şi eu nu sunt obişnuit să am de-a face cu fitecine. Fă-mi legătura prin radio cu conducătorul vostru, iar asta în cinci minute, altfel aruncăm peste aşezarea voastră păduchioasă o bombă atomică. Încep numărătoarea!

Reacţia fu total neaşteptată. Fraden auzi, timp de câteva clipe, ceva ce semăna cu un gâfâit, apoi brusc vocea de la radio începu să strige:

— Ucide! Ucide! Ucide! Ucide!

— Ce dracu'…

Se auzi un clinchet, urmă o clipă de linişte, apoi o altă voce, ciudat de asemănătoare cu prima, rosti:

— Comunicaţi ce doriţi de la Profetul Durerii…

— Dacă profetul ăsta e conducătorul vostru, atunci spune-i colegului tău să se ducă dracului, iar marelui rahat cu fireturi zi-i că vreau să-i vorbesc degrabă. Şi ţine minte: dacă nu mi-l dai în trei minute şi şaisprezece secunde, îl tratez cu o drăguţă de bombă atomică. Trei minute şi trei secunde, numărătoarea continuă…

Trecu un minut, apoi altul.

— Cred că vom fi nevoiţi să desfăşurăm nişte jocuri de artificii ca să-i convingem pe localnici, spuse Vanderling.

Nu părea prea afectat de această posibilitate.

— Aici Moro, Profetul Durerii, se auzi o voce adâncă şi răsunătoare.

— Păcat că i-a stricat bucuria lui Cap-de-Obuz, trânti Sophia.

Fraden îi aruncă o privire scurtă, prin care-i cerea să-şi ţină gura.

— Aici Moro, Profetul Durerii, către Fraden, preşedintele guvernului în exil al Statului Liber al Centurii de Asteroizi, deşi jur pe Hitler că habar n-am ce mai e şi aia. Spune ce vrei, dar repede. Răbdarea mea e ca şi inexistentă…

— Aici preşedintele Fraden. Cerem azil politic pe Sangre, conform legii interstelare!

Din radio izbucni un râs gros, unsuros.

— Nu există decât o singură lege universală, spuse omul numit Moro. Cel puternic ucide, iar cel slab moare. Nu vrem refugiaţi pe Sangre – exceptând, desigur, cazul în care vrei să mori în arenă…

— Nu-i un mod prea ospitalier de a te adresa unuia care poate să-ţi trântească în cap o bombă, dacă se supără. Cu atât mai mult cu cât ţi se oferă paradisul la un preţ ridicol.

— Paradisul?

— Ai auzit de omnidrină? întrebă Fraden.

— Omnidrină? Ce-i aia?

— Am aflat, dintr-o sursă extraterestră, demnă de încredere, că ştii totul despre heroгină. Înmulţeşte cu zece plăcerea provocată de heroгină, dependenţa faţă de ea, şi obţii omnidrină. Sau ar trebui să spun că *eu am* omnidrină. Deţin o rezervă pentru câteva secole. O vând, dacă vrei să cumperi. Desigur, dacă nu te interesează, pot să mă duc…

— Stai! făcu Moro. Omnidrina asta… Da, mă interesează foarte mult. Aterizează pe spaţioport. Trimit după tine maşina personală şi vom discuta problema faţă în faţă!

— Perfect, zise Fraden. E limpede că eşti un om raţional şi cu gust. Fii rezonabil! Îţi dai seama că nu voi coborî cu o navă plină cu omnidrină, înainte de a face anumite aranjamente. Aduc nişte mostre cu naveta. Asociaţii mei rămân pe navă. Nu vreau să fiu dur, dar dacă mi se întâmplă ceva, nimic nu-i va împiedica să-ţi bombardeze oraşul…

— Desigur, făcu Moro moale. Crede-mă, poţi avea încredere în mine. Te voi aştepta în curând. Terminat!

— Bart, eşti nebun! zise Sophia. În clipa când golanul ăla te va avea în lăbuţa-i fierbinte, te va obliga să comanzi coborârea navei. Ştie că îl amăgeşti. Până şi un cretin şi-ar da seama!

— Două puncte pentru el, răspunse Fraden. Îşi ciocăni dintele. Dar şi cinci puncte pentru noi. Eu ştiu că el ştie. Asigurarea, îţi aminteşti? Willem, stai aici şi urmăreşte prin microtransmiţătorul din dintele meu tot ce se întâmplă. Nu face nicio mişcare până nu-ţi spun eu!

— Insist să merg cu tine! spuse Sophia, strângându-şi pumnii. Dacă ai de gând să intri direct în gura lupului, îţi trebuie cineva cu un pic de minte ca să te scoată din rahat, în plus, n-am de gând să ruginesc în sicriul ăsta de tablă, cu Nea Ogivă lângă mine, pe când tu ieşi la aer curat!

Fraden o privi cum scapără fulgere din ochii verzi, văzu tensiunea din trupul devenit rigid şi-şi aminti din nou cât de mult îl iubea femeia. Dragostea era însă ceva ce niciunul dintre ei nu intenţiona să-i mărturisească celuilalt.

— Dacă insişti, cred că n-am încotro. Poţi veni şi tu!

În secret, recunoscu că oricum ar fi găsit o scuză oarecare ca s-o ia cu el. Sophia avea mai mult curaj decât trei bărbaţi la un loc şi, pentru motive pe care cu greu le recunoştea chiar faţă de sine însuşi, o voia lângă el – s-o vadă însă, nu s-o şi audă!

— Un singur lucru bagă la cap, zise el, *eu* vorbesc. *Numai* eu. Tu eşti frumoasă, sclipitoare, pasionată – iubirea vieţii mele; dar diplomată, Sophia O’Hara, nu eşti câtuşi de puţin!

Aerul de pe Sangre era fierbinte şi înăbuşitor, şi Bart Fraden simţea asta din plin, în timp ce o conducea pe Sophia O’Hara prin trapa navetei, apoi pe betonul, cât mai exista el, din zona de asolizare a spaţioportului. Era evident că cei de pe Sangre nu mai folosiseră spaţioportul de zeci de ani, poate chiar de mai de mult. Platforma de aterizare, turnată în beton, era plină de gropi şi crăpături. Din ele creşteau buruieni înalte, gălbui; chiar şi câte un copăcel, pe ici pe colo, îşi făcea loc prin betonul deteriorat. Geamurile turnului de control erau sparte, vopseaua – scorojită peste tot sau lipsea cu desăvârşire, iar patru nave ruginite şi foarte vechi se descompuneau la un capăt al terenului. O echipă de ingineri pricepuţi ar reuşi să

încropească o navă care să se ridice de la sol, dar măcelărindu-le pe celelalte, îşi zise Fraden. Am avut dreptate, nu se pot atinge de nava noastră.

— Oroarea aia trebuie să fie comitetul care ne întâmpină, spuse Sophia, arătând cu degetul o maşină de teren, mare şi neagră, care sălta, traversând câmpul spre ei, pe demodate roţi de cauciuc veritabil, în loc de modernele perne de aer. Deşi modelul era foarte vechi, vopseaua neagră şi părţile metalice strălucitoare ale maşinii sclipeau puternic sub soarele sângeriu de pe Sangre şi, pe când automobilul se oprea brusc cu un scrâşnet în faţa lor, Fraden îi auzi motorul torcând lin.

Doi bărbaţi înalţi, în uniforme cu şepci negre, tâlhăreşti, coborâră din spatele maşinii şi Fraden observă că se mai aflau doi pe locul din faţă, lângă şofer – un omuleţ cadaveric şi bănuitor, purtând un fel de livrea de culoare închisă.

Oamenii în uniformă se apropiară. Aveau puşti cu gloanţe, demodate, dar evident bine îngrijite. Nişte arme cu aspect ciudat le erau agăţate de centurile tip Sam Browne – bare de oţel, de circa cinci centimetri, terminate cu o bilă grea de oţel, acoperită, ca un arici, cu mai multe rânduri de lame scurte şi ascuţite. Fraden recunoscu în obiect o adaptare neîndemânatică a vechiului buzdugan pământean.

Cel mai deconcertant lucru erau însă chiar soldaţii: ambii înalţi, subţiri şi cu aspect feroce. Amândoi aveau păr rar, castaniu, cu un început de chelie, bărbii proeminente, nasuri subţiri şi ochi mici, adânciţi în orbite, de un albastru aproape transparent. Poate erau fraţi... Subconştientul îi spunea însă lui Bart că nu-i aşa.

— Eşti Bart Fraden, zise căpetenia. Nu era o întrebare, ci o aserţiune rostită pe acelaşi ton laconic – şi totuşi încordat – al băştinaşului de la radio, înainte de a izbucni în acea explozie de furie necontrolată.

— Sunt preşedintele Bart Fraden. Al Statului...

— Vino cu noi, Bart Fraden, spuse soldatul, indicând cu patul armei uşa deschisă a maşinii.

Deodată, Fraden observă că dinţii omului arătau ca nişte colţi ascuţiţi.

— Ţi se ordonă să te prezinţi în faţa Profetului, zise celălalt soldat, cu un ton aproape identic. Şi dinţii lui erau ca nişte colţi. Mişcă-te cât mai repede. Ia-ţi şi sclava cu tine!

— Sclavă! urlă Sophia. Păduche râios, hoit împuţit…

Fraden tresări, îi făcu semn cu piciorul şi o trase repede după el, spre maşină.

— La naiba, Soph, murmură el *sotto voce,* uită-te bine la personajele astea şi ţine-ţi gura aia mare!

Fraden se trezi înghesuit lângă Sophia, pe locul din spate al maşinii, între cei doi soldaţi care stăteau ţepeni ca nişte pari, fără să scoată o vorbă, în timp ce maşina se hurduca pe pista de beton, apoi pe suprafaţa, mult mai bine întreţinută, a ceea ce părea strada principală.

Sub stricta supraveghere a soldaţilor din faţă, şoferul mergea ca un nebun sau, îşi spuse Fraden, ca unul care nu trebuie să-şi bată capul cu reguli de circulaţie şi accidente. Maşina înainta foarte repede, iar soldaţii din stânga blocau parţial perspectiva lui Bart, aşa că acesta zări doar câteva crâmpeie înceţoşate ale peisajului citadin.

Aspectul era al naibii de tulburător – clădirile joase de pe marginile străzii erau imaculate şi cu faţade din marmură sintetică, metal lustruit şi lemn, însă Fraden era sigur că zărise fugar, în spatele lor şi pe străzile lăturalnice, cocioabe fetide. Trotuare ca atare nu existau; fuseseră înlocuite, la marginile străzii, de spaţii mai largi ce păreau rezervate rudimentelor de trafic pietonal, atâta cât exista.

Această zonă a oraşului aducea cu un fel de teritoriu rezervat – strada era aproape pustie. La o intersecţie, şoferul trebui să vireze pentru a evita să lovească un şir de femei foarte frumoase. Acestea, toate goale, mlădioase şi roşcate, erau ţinute laolaltă de un lanţ care lega zgărzile de oţel din jurul gâturilor lor. La fiecare capăt al şirului mergea câte un soldat îmbrăcat în negru – înalt, subţire, cu aspect feroce, cu păr castaniu rar şi început de chelie, bărbie proeminentă, nas subţire, ochi mici, adânciţi în orbite…

Erau puţini alţi trecători – ici şi colo, câţiva soldaţi ciudat de asemănători între ei, părând să păzească oameni bine îmbrăcaţi; un şir de oameni sfrijiţi, cu aspect jalnic, ducând boccele; un grup de circa douăzeci de băieţi graşi, în pielea goală, nu mai mari de cinci-şase ani, mânaţi de alţi soldaţi; un grup similar de fetiţe frumoase…

— Cu planeta asta e ceva foarte ciudat, mormăi Sophia, în timp ce maşina cotea pe o şosea lungă care urca pe un deal golaş şi acoperit de iarbă, spre o incintă întinsă, străjuită de ziduri.

— Mă bucur că ai observat, murmură Fraden, privind la soldaţii care păreau absolut indiferenţi la conversaţie.

— Vreau să spun că există un model aici. Sigur că te aştepţi ca o planetă străină să pară ciudată, dar în locul ăsta e ceva ce nu pot defini exact...

— Ei, lasă că vedem noi în curând, zise Fraden. Se pare că am ajuns.

Drumul ducea spre o poartă grea de metal, încastrată în zidul de beton. Pe zid, la intervale regulate, se înălţau o serie de turnuleţe. În fiecare se găsea câte un obiect ce semăna a armă cu proiectile de calibru mare, mânuită de doi soldaţi. Patru soldaţi înarmaţi străjuiau fiecare parte a intrării. În clipa când maşina ajunse în dreptul porţii, aceasta se deschise prin alunecare şi, cu viteză redusă, maşina intră într-o curte de mari proporţii.

Mai multe clădiri mici se aflau în interiorul incintei, însă întinsa suprafaţă îngrădită era dominată de o clădire de beton, cu două etaje, având treptele, intrarea şi faţada din marmură sintetică vârstate cu negru; un stadion vopsit de asemenea în negru se contura undeva, în spate.

Maşina frână cu un scrâşnet, în faţa clădirii principale, iar Fraden şi Sophia fură îmbrânciţi afară, pe treptele de marmură sintetică şi apoi prin uşa arcuită de la intrare, straşnic păzită, pe urmă de-a lungul unui labirint de holuri lambrisate, luminate de lămpi fluorescente demodate, şi în sfârşit fură opriţi în faţa unei uşi cu bogate ornamente din aur. Doi dintre soldaţii înalţi, cu aspect fioros, stăteau de pază în faţa uşii.

— Informează-l pe Profet că Bart Fraden şi sclava lui sunt afară, spuse unul dintre soldaţii care-i însoţeau pe cei doi.

Un paznic rosti, în grila unui microfon abil ascuns printre ornamentele uşii:

— Bart Fraden v-a fost adus, stăpâne.

— Să intre, tună o voce sonoră, dintr-un difuzor la fel de bine ascuns.

Un paznic deschise uşa, aproape că-i împinse înăuntru, apoi o închise după ei.

Fraden observă că se afla într-o încăpere mică, opulent decorată. Podeaua fusese acoperită cu un covor de un negru intens. Pereţii erau lambrisaţi cu lemn scump, de culoare vişiniu-închis, iar tavanul acoperit cu o foiţă de aur. Al patrulea perete îl constituia, de fapt, un imens ecran de televizor.

În mijlocul camerei, un bărbat gras şi mătăhălos şedea la o masă uriaşă. Pe masă se afla un fel de consolă plină de comenzi şi o imensă tavă de aur, unde o friptură pe jumătate mâncată, de dimensiunile unui purcel mare de lapte, odihnea pe ceva semănând a orez. Fraden privi cu speranţă friptura – nu era de porc, deşi părea o formă ciudat de familiară, dar, după două săptămâni de raţii S, orice carne adevărată arăta la fel ca ambrozia.

Doi soldaţi îl flancau pe grăsanul îmbrăcat într-o robă simplă, neagră. Deşi trupul îi era obscen de gras, chipul omului părea dur, crud şi inteligent: ochi mici şi strălucitori, închişi la culoare, o gură mare cu buze ciudat de subţiri, păr negru şi slinos, nas mic, coroiat, ascuns aproape în întregime de hălcile imense de carne plină de grăsime…

— Bun venit pe planeta sacră Sangre, spuse grasul. Avea o voce adâncă, puternică şi oarecum sinistră. Eu sunt Moro, Profetul Durerii. Să vorbim despre omnidrina aia, Fraden. Între timp, puţină distracţie…

Umblă la consolă şi imensul ecran prinse viaţă. Imaginea unei hrube cu pământ pe jos. Înăuntru se aflau două roşcate splendide, care păreau gemene. Erau goale, cu excepţia unor pinteni ascuţiţi de oţel, precum cei ai cocoşilor de luptă, prinşi la încheieturile mâinilor şi la glezne. Cât ai clipi, se repeziră una la cealaltă cu o furie teribilă, sfâşiindu-şi carnea cu pintenii, muşcând, rupând cu dinţii, zvârcolindu-se în noroi, oribila încâlceală omenească torturată, sângerândă, înlăcrimată şi ucigaşă. Din fericire, sonorul era închis.

Fraden rămăsese cu ochii pironiţi la cumplitul spectacol, cuprins de o fascinaţie îngrozită, hipnotizat de acest respingător, incredibil carnagiu. Ce fel de planetă e asta? se întrebă el în gând. Ce fel de om ar…?

— Da… zise Moro şuierător. Nu-i un spectacol rău. Nu e rău deloc… Apoi, cu o schimbare bruscă de ton: E un amuzament menit delectării mele, Fraden. N-are nicio legătură cu tine. Tu

îţi vei concentra atenţia doar asupra problemei noastre. Adică a acestui drog, omnidrina. Ai adus o mostră?

Recunoscător, Fraden îşi mută privirea şi atenţia dincolo de oroarea de pe ecran. Căută într-un buzunar şi scoase o punguţă de plastic, plină cu praf alb. Dintre toate drogurile aflate în impresionanta sa rezervă, omnidrina era cel mai potrivit pentru a fi vândut conducătorilor planetei Sangre. O doză reprezenta cinci ore paradisiace, un extaz dincolo de care nicio neplăcere externă – nici chiar durerea morţii – nu putea pătrunde. Nu crea dependenţă fizică, nici simptome de respingere, dar oricine folosea drogul pe parcursul unei perioade mai îndelungate căpăta o anumită dependenţă psihică, refuzul de a înfrunta vicisitudinile lumii reale; numai că procesul era atât de încet şi de subtil, încât victima nu-şi dădea seama că a ajuns dependentă. O oligarhie dependentă de omnidrină ar fi devenit, în final, egală cu zero.

— Asta e, Moro, spuse Fraden întinzându-i săculeţul de plastic. E cel mai puternic narcotic cunoscut. O doză reprezintă cinci ore de paradis, nu creează dependenţă şi nu dă efecte fiziologice secundare. Îl poţi trage pe nări, îl poţi mânca sau injecta – desigur, injecţia acţionează mai rapid şi, dacă vrei să-l încerci acum, am adus o seringă...

Ochii porcini ai lui Moro luciră lacom. Întinse o mână grasă spre punguliţă, şovăi, apoi o trase înapoi.

— Nu aşa repede, zise privindu-l pe Fraden cu ochii îngustaţi. Tu n-ai avut încredere în mine, aşa că n-am nici eu vreun motiv să mă încred în tine. Ar putea fi foarte bine otravă.

— Ce-aş câştiga dacă te-aş otrăvi? întrebă Fraden.

— Nimic, recunoscu Moro. Dar îmi închipui că ideile tale despre plăcere ar putea fi... *neobişnuite*. Ia tu mai întâi din drog!

Fraden înghiţi cu noduri. O simplă doză nu i-ar fi atras obişnuinţa, ştia, dar o negociere sub influenţa omnidrinei era modalitatea cea mai simplă de a te întoarce acasă într-un butoi. Uneori, îşi spuse, cinstea e, într-adevăr, cea mai bună politică.

Zâmbi ca un cunoscător.

— Foarte inteligent. Suntem pe teritoriul tău şi vrei ca eu să fac afaceri sub influenţa drogului. Cu o doză de omnidrină, orice ofertă de doi bani din partea ta mi-ar părea grozavă. Nu,

domnule, dacă vrei să mă determini să mă droghez, trebuie s-o faci şi tu, în acelaşi timp. Atunci, cel puţin, vom fi chit.

Faţa negricioasă a lui Moro se contorsiona într-un spasm de furie care dispăru într-o clipă.

— Îţi dai seama, sper, că te pot forţa să iei drogul, zise el dând din umeri. Dar de ce să pierdem vremea certându-ne, când avem la îndemână o sumedenie de sclavi nefolositori, buni doar de abatorul public? Apăsă pe un buton al consolei. Un sclav! ordonă. Imediat! Unul bătrân! Cât aşteptăm, ai putea să mănânci, îl îmbie Moro. Arătă neglijent spre animalul fript, aflat pe masă.

— Nu te deranjează dac-o fac, nu? Soph?

— Orice-ar fi, cel puţin nu e porcăria aia din raţiile S. Mor de poftă după o mâncare adevărată, Bart. Taie-mi şi mie o felie...

Fraden ciopli cu cuţitul de lângă platou două felii zdravene de friptură şi-i întinse una Sophiei. În timp ce tăia, văzu din rânjetul de pe chipul lui Moro că grăsanul se întorsese la oroarea de pe ecranul televizorului. Evită cu grijă să privească masacrul, pe când ducea carnea la gură. Avea un miros dulce şi aromat. Luă o îmbucătură. Semăna cu carnea de miel, dar era picantă, ca aceea de porc, deşi cam sărată. Până la urmă, nu era rea deloc, îşi zise. Păcat că Ah Ming nu e aici. Ar fi putut face minuni cu asta!

Termină felia şi se pregătea să-şi taie alta, când un paznic introduse un bătrân vlăguit, încovoiat şi ofilit, purtând doar o legătură în jurul şalelor. Trupul lui era plin de cicatrici. Fraden îşi pierdu pofta de mâncare şi observă că nici Sophia nu mai mânca.

— Dă-i o doză, ordonă Moro.

Fraden dizolvă puţină omnidrină într-o sticluţă cu apă distilată pe care-o scosese dintr-un buzunar, umplu o seringă şi injectă drogul într-o venă proeminentă din braţul stâng al bătrânului indiferent, care nu protestă deloc.

Aproape instantaneu, chipul omului se îndulci, împrumutând o mască de extaz total. Rânjea prosteşte şi se înmuie atât de tare, încât paznicul fu nevoit să-l susţină. Bătrânul privea la paznici şi la ecranul televizorului, din ce în ce mai radios.

Moro îl studia ca pe o insectă:

— Deci eşti fericit, nu?

Bătrânul izbucni o clipă într-un chicotit lung şi gâlgâit, apoi reuşi în sfârşit să îngaime:

— Da, Stăpâne... fericit... fericit... fericit...

Începu să chicotească iar, fără noimă.

— Vedem noi, zise Moro. Bateţi-l!

Paznicul care-l ţinea îi legă mâinile la spate. Soldatul din stânga lui Moro făcu un pas înainte şi începu să-l lovească pe bătrân în stomac, în grumaz, în faţă; pumn după pumn, sălbatic. Buza bătrânului se despică, sângele îi şiroia pe bărbie, îi curgea din nas. El continua să chicotească şi să rânjească, în timp ce soldatul îl transforma într-o masă de carne sângerândă.

Moro zâmbi, evident foarte satisfăcut.

— Destul! spuse după o vreme. Luaţi-l!

Paznicul îl târî afară din cameră pe bătrânul plin de sânge şi cu oasele rupte. Chiar în timp ce era târât, acel jalnic morman de carne chicotea şi se hlizea, deşi se îneca în propriul lui sânge.

— Deci, făcu Moro, este într-adevăr un drog dătător de plăceri. Puneţi mâna pe el!

Unul dintre soldaţi îl înşfăcă pe Fraden, care nu se zbătu deloc. Se aşteptase la asta.

— Şi pe sclavă!

Celălalt soldat îi răsuci Sophiei mâinile la spate.

— *Sclavă*? ţipă ea. Javră păduchioasă şi scârboasă ce eşti! Afurisit să fii...

— Gura! tună Fraden.

— Pentru un fost preşedinte, nu eşti prea deştept, Fraden, făcu Moro încântat. Chiar credeai că n-am de gând să-ţi iau acel drog? Cel puternic ucide, iar cel slab moare. Acum vei ordona navei să aterizeze. Dac-o faci repede şi nu ne dai bătaie de cap, îţi promit o moarte relativ rapidă. Dacă nu...

Ridică din umeri şi rânji sălbatic.

— Nici tu nu eşti chiar Einstein, Moro, zise Fraden. Echipajul meu are ordin să bombardeze oraşul într-o oră, dacă nu hotărăsc altfel.

— Vei fi dus la un transmiţător şi vei revoca imediat acel ordin!

— Nici nu mă gândesc, amice. Nici prin cap nu-mi trece să fac aşa ceva!

— Foarte bine, exclamă Moro dispreţuitor. După câteva minute de tortură ca la carte, vei face tot ce-ţi spun eu. Am de gând să-mi înviorez ziua asta destul de plicticoasă…

— Asta crezi tu! strigă Fraden, deschizând gura şi atingând un molar cu limba. În dintele meu se află un emiţător. Întreaga convorbire a fost ascultată pe nava cu care am venit. Procedează cinstit, altfel în câteva clipe vei fi transformat în praf radioactiv. M-am săturat de jocurile astea prosteşti…

— E o cacialma, rosti Moro imediat. O bombă atomică te-ar omorî şi pe tine!

— Aici ai dreptate, dar clenciul e că eu n-am nimic de pierdut. Voiai să mă ucizi oricum, îţi aminteşti? Pe de altă parte, tu n-ai decât de pierdut. Vrei să încercăm aşa-zisa cacialma? Dă-i drumul! Dacă o să câştigi, vei fi recompensat cu un splendid cadavru, dar dacă pierzi, eşti un om mort. Am impresia că şansele sunt de o singură parte, indiferent de miză. Ce să-i faci, nu m-am priceput niciodată la jocuri de noroc…

Ochii lui Moro fulgerară. Îşi încleşta pumnii, apoi dădu iar din umeri.

— Nici eu, zise el. Noroc că-i vorba de un joc pe care-mi pot permite să-l pierd. Foarte bine! Vreau drogul ăla. Să-ţi aud condiţiile!

— Aşa mai vii de-acasă! îţi voi vinde lunar câte o cantitate modestă de drog. Stocul va rămâne pe orbită, în nava mea, asta ca să nu-ţi vină vreo idee trăsnită între timp. Putem negocia preţul după ce mă lămuresc cât valorează moneda locală…

— Ce monedă? făcu Moro, încruntându-se. Ce înseamnă *monedă*?

— Bani, zise Fraden. Începu să râdă. Eşti sigur că ai auzit de bani?

— Bani… A, da, valori simbolice pentru schimburi! Pe Sangre nu avem sistem monetar – nici nu e nevoie. Eu stăpânesc planeta, apoi mai sunt Fraţii, Ţăranii şi Ucigaşii. Confreria are sclavi şi cirezi proprii pentru carne, iar Ucigaşii le au pe ale lor. Ţăranii posedă Insectele. Cei puternici iau ce le trebuie de la cei mai slabi ca ei. Nu-i nevoie de valori de schimb.

— Poţi să-mi spui, în cazul ăsta, cum îmi vei plăti pentru drog?

Moro mustăci o vreme, cu guşa tremurândă.

— Păi… mârâi el. Ei bine, de ce nu? Eşti mai bun ca cei mai mulţi dintre proştii ăia. Vei fi iniţiat în Conferia Durerii. Atâta timp cât continui să ne furnizezi drogul, vei fi un Frate cu drepturi depline.

— Am destule titluri şi onoruri, zise Fraden. Îmi ajung. Concret, ce drepturi capăt în această postură?

— Păi capeţi, desigur, tot ce-ţi poate oferi planeta Sangre! Propriii Ucigaşi. Orice sclav doreşti să iei dintre Animalele care nu sunt proprietatea altuia. Cireada proprie de animale pentru carne. Putere absolută pe Sangre, în afară de persoana mea, de ceilalţi Fraţi şi de proprietăţile noastre. Un loc în Pavilion, la Procesiunea din Ziua Durerii, dacă doreşti.

Fraden zâmbi. Era un început mult mai bun decât sperase – în fapt, puţină acţiune.

— Ne-am înţeles, dar renunţ la pământ. Eu sunt orăşean de felul meu.

— Bun, zise Moro. Mâine are loc Ceremonia de Iniţiere. Acum vei fi condus în locuinţa ta. Du-te. Doresc să urmăresc singur sfârşitul acestui concurs!

Pe când un soldat îi conducea afară, Fraden văzu că atenţia lui Moro se îndreptase iarăşi spre ecranul de televiziune. Avu grijă să nu privească într-acolo. Distrează-te cât mai poţi, sac plin de osânză! îşi zise în gând. Curând va veni Revoluţia!

Capitolul 3

— Sclava rămâne în locuinţa ta!

Fusese o noapte lungă pentru Bart Fraden, o noapte cu nenumărate îndoieli şi somn puţin. După ce-şi exploraseră locuinţa destul de somptuoasă, el şi Sophia petrecuseră restul zilei cercetând zona înconjurată de ziduri şi încercând să-şi imagineze configuraţia regiunii.

Fraden văzu peste tot soldaţi care păreau să facă de serviciu. Erau sute, poate chiar mii în interiorul complexului, şi toţi aveau acelaşi început de chelie, trupuri subţiri şi vânjoase, bărbii proeminente, ochi mici şi adânciţi în orbite. Dacă oamenii ar constitui o specie asemănătoare câinilor, soldaţii ar fi o rasă de dobermani. Soldaţii răspundeau doar la întrebări simple, inofensive şi la obiect – erau cunoscuţi sub numele de Ucigaşi, oraşul se numea Sade, băştinaşii de pe Sangre, care nu se vedeau nicăieri, erau cunoscuţi sub numele de Insecte şi formau un fel de organism similar stupului. Orice întrebare mai tendenţioasă era însă trecută sub tăcere, cu priviri golite de sens.

Tot astfel, celor doi li se permisese să hoinărească după pofta inimii prin curtea vastă, deşi se pare că libertatea le fusese oarecum îngrădită prin nişte limite arbitrare. Când Fraden încercase să intre într-o clădire mică şi joasă, în care, la un capăt, intra un şir lung de băieţei graşi şi goi, fără să mai iasă la celălalt capăt, fusese întors din drum şi ameninţat cu arma. Pe de altă parte, nimeni nu-l împiedicase să urmărească un Ucigaş care făcea instrucţie cu o grupă de băieţi mai mari, îmbrăcaţi în uniforme de Ucigaşi în miniatură, purtând puşti şi buzdugane care păreau adevărate şi semănând foarte mult cu confraţii din aceeaşi rasă specială, până şi la dantura în formă de colţi ascuţiţi. Când încercă însă să urmeze un şir de fetiţe – cu înfăţişarea cea mai perfectă din câte văzuse vreodată – într-o clădire unde zărise, fugar, nişte adolescente, goale şi la fel de

perfecte, fusese din nou împins înapoi şi ameninţat cu arma. Iar cei câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în straie negre îl ignorau pe deplin, ca şi cum ar fi fost un animal.

Mai târziu, după ce consumaseră o cină destul de gustoasă, alcătuită din aceeaşi carne iute şi sărată pe care i-o servise Moro, şi se aflau singuri în dormitorul locuinţei lor, Sophia spusese:

— Bart, hai să ne suim în navetă şi să plecăm de-aici. Nu-mi place locul ăsta. Nu-mi place deloc.

Fraden se aşeză lângă ea pe pat şi o sărută. Buzele fetei erau inerte sub ale lui. Ea se dădu înapoi.

— Nu prea am chef, spuse schimonosindu-şi chipul într-o expresie amară, pe jumătate dezgustată, pe jumătate înspăimântată. Bulgărele ăsta împuţit de noroi e o casă de nebuni! Porcăria la care se uită babacul ăla scârbos, care se excită urmărind femeile cum se sfâşie între ele… şi băieţaşii ăia oribili, cu colţi şi cu puşti… Toate fetiţele care seamănă atât de mult una cu alta… Bart, aici oamenii sunt *prăsiţi*! Prăsesc oamenii ca şi cum ar fi animale. E limpede – toţi Ucigaşii arată identic, iar tinerii Ucigaşi sunt ca o specie separată… E monstruos! Noi nu suntem îngeri, dar nici monştri. Asta-i o mocirlă! Trebuie să ieşim din ea!

— Sigur că-i o mocirlă, Soph, zise Fraden. Dar îţi aminteşti de Noua Africă de Sud? Nici acolo nu era raiul pe pământ. Această planetă e foarte pregătită pentru revoluţie. Simt asta. Cu cât e mai rău pentru popor, cu atât e mai bine pentru noi. Ştiu eu ce fac. Într-un an, Sangre va fi planeta *noastră*. Atunci voi pune capăt tuturor relelor, promit. Rabdă un an, Soph! Dacă într-un an nu reuşesc să iau puterea în acest cuib al tuturor relelor, înseamnă că a venit vremea să renunţ la toate.

— Bine, bine, sper însă că n-ai de gând să te duci mâine de unul singur la afurisita de ceremonie de iniţiere! Vin şi eu cu tine.

Îi puse mâinile pe umeri, îl privi în ochi, zâmbind provocator şi zise:

— Poate că eşti un porc, Bart Fraden, dar eşti singurul pe care-l am. Nu vreau să te pierd!

El se uită în jos spre fată, la părul ei roşu ca flacăra, la maxilarele încordate şi hotărâte.

— Dacă aşa doreşti, vino. Ştiu că n-am gust la femei, dar puteam nimeri şi mai rău. Sub învelişul ăsta atrăgător al tău, simt uneori un suflet de fetiţă…

— Lasă dulcegăriile şi hai în pat, zise ea. Brusc mi-a venit cheful. În afară de asta, nu prea mai e altceva de făcut pe-aici!

Iar acum, Ucigaşul care îi trezise insista:

— Sclava rămâne în locuinţa ta!

— Dar vrea să vadă Ceremonia Iniţierii, spuse Fraden. Cu tot caracterul ei nesocotit, e sclava mea favorită şi îmi face plăcere s-o mulţumesc.

— Numai Fraţii pot fi martori la Iniţiere, zise Ucigaşul pe un ton laconic. Nici chiar Ucigaşii nu pot lua parte. Vino de îndată!

Fraden dădu din umeri.

— L-ai auzit, Soph…

— Nu-mi place să fii singur, insistă Sophia.

Fraden îşi supse dintele.

— Nu voi fi *chiar* singur, murmură el.

— Ai avut drăcia aia toată noaptea? Cap-de-Obuz a auzit tot ce…? Bart Fraden, eşti un împuţit, un idiot, un degenerat…

— N-am cum să-l închid, zise Fraden. Se întoarse spre Ucigaş. Haide, ce mai aşteptăm? Aşa cum cred că ţi-am spus, sclava asta a mea are un temperament imposibil!

Îl precedă pe Ucigaş afară, în hol, luând-o înaintea unui potop de obscenităţi foarte puţin probabil să se adeverească.

Ucigaşul îl conduse la o uşiţă vopsită în negru mat, o deschise, îl împinse înăuntru şi trânti uşa în spatele lui.

Fraden se trezi într-o cameră ciudată, de mărime mijlocie, care-i dădea sentimentul straniu că e izolat de lume, aruncat înapoi în pântecul matern. Tavanul şi pereţii erau drapaţi în catifea neagră, dând încăperii un aer nefiresc de vag. Singura lumină venea de la un foc zdravăn, care ardea în şemineul mare de bronz, aruncând pe faldurile bogate ale draperiilor umbre fremătătoare şi, în acelaşi timp, ameninţătoare. În faţa şemineului se afla un altar simplu de lemn, înalt până la brâu, cu suprafaţa pătată şi scrijelită. Pe altar se odihneau un topor mic şi ascuţit şi o sabie lungă şi subţire. Lui Fraden nu-i plăcu priveliştea. Nu-i plăcu absolut deloc.

Draperiile aflate într-o parte a altarului se despărţiră, şi o siluetă măreaţă şi corpolentă, cu o robă lungă, neagră şi o

glugă acoperindu-i capul, intră în cameră – Moro. Alte zece siluete îmbrăcate la fel îl urmară în cameră pe Profetul Durerii, una purtând în braţe o robă neagră, iar alta – una albă. Ultimul împinse la loc draperia grea.

Moro luă roba albă, îi făcu semn lui Fraden şi i-o întinse spunând:

— Viitorul Frate va îmbrăca Roba Inocenţei. Vreau ca Viitorul Frate să ştie că vorbitul în timpul Ceremoniei de Iniţiere, în orice împrejurare, atrage moartea instantanee.

Fără prea multă tragere de inimă, Fraden îmbrăcă roba cea albă. Fă-le jocul în idioţenia asta, gândi. Orice s-ar întâmpla, continuă-ţi jocul. Se întrebă ce înţelegea din aiureala asta Vanderling, care asculta microemiţătorul. Probabil că îi stimulează supradezvoltatele instincte primitive, îşi spuse cu amărăciune.

Moro păşi în spatele altarului, în dreptul focului, şi-şi puse mâinile-i grele pe suprafaţa scrijelită. Ceilalţi bărbaţi formară câte un semicerc strâns, de fiecare parte a Profetului, cu glugile trase în jos ca să le acopere feţele.

Moro privea drept spre Fraden, iar faţa lui grăsană, cu ochi porcini şi nasul mic şi cârn, părea să aibă un fel de demnitate nesănătoasă, care venea de la flăcările portocalii aruncate de foc.

— Universul a murit, intonă Moro solemn. El este un loc cu frig, foc şi moarte neprevăzută. Universul nu are înţeles. Universul nu are voinţă…

— Numai omul are înţeles, incantau Fraţii în contrapunct. Numai omul are voinţă…

— Doar în contrarii există un înţeles, confirmă Moro, pe acelaşi ton. Numai între contrarii poate apărea Alegerea. Numai în Alegere poate exista un înţeles. Şi numai în înţeles poate fi Existenţă…

— Iar măsura Existenţei este omul, intonau Confraţii.

Fraden îşi mişcă nervos picioarele. Era ceva ce îl deranja profund în acest ritual idiot şi găunos.

Apoi îşi dădu seama despre ce era vorba. Moro şi Confraţii erau cât se poate de serioşi. Ei credeau în fiecare cuvânt! Nu era un simplu truc pentru a-i impresiona pe fraieri; aceşti oameni erau fanatici.

— A trăi fără Existenţă înseamnă a nu trăi deloc. Animalele trăiesc, oamenii Există. Trebuie să alegi. Trebuie să fii animal sau om. Nu există decât o singură alternativă adevărată: cea a alegerii între a face şi a ţi se face, între a primi Plăcerea sau a primi Durerea. Durerea şi Plăcerea sunt Marile Contrarii. Dăruirea oricăreia dintre ele înseamnă primirea opusului lor. Animalele primesc Durerea şi astfel furnizează Plăcerea. Oamenii aplică Durerea şi astfel primesc Plăcerea. Trebuie să alegi…

— Alege! cântau Fraţii. Om sau Animal? Alege! Alege!

— Confreria e formată din indivizi care au ales, intonă Moro. Confreria Durerii e o frăţie a fiinţelor umane care au ales să fie oameni. Confreria Durerii constă din oameni care au ales să impună Durerea şi să primească Plăcerea. Fraţii ucid pentru a putea trăi cu adevărat. Aceasta este Ceremonia Marii Alegeri!

— Frate sau Animal? incantau oamenii cu glugi. Plăcere sau Durere? Viaţă sau Moarte? A ucide sau a fi ucis? Alege! Alege!

Ochii porcini, strălucitori, ai lui Moro întâlniră privirea lui Fraden şi o susţinură precum cobra care hipnotizează un şobolan.

— Clipa Marii Alegeri a sosit, Viitor Frate! În această încăpere vin Fraţii şi Animalele, cei care au ales şi cei care urmează să fie aleşi. A participa la această ceremonie înseamnă să alegi între a te alătura Confreriei ca om sau a muri ca animal. Doar cei care au ales să ucidă părăsesc vii această încăpere!

De sub faldurile robelor, Fraţii scoaseră cuţite lungi, ascuţite.

— Marea Alegere! strigă Moro. A ucide sau a fi ucis! Acum e momentul să decizi! Scoateţi la iveală animalul uman!

Unul dintre cei zece Confraţi vârî cuţitul în teacă şi păşi în spatele draperiei. Apăru peste o clipă, purtând o povară care îi îngheţă lui Fraden sângele în vine şi făcu să i se înmoaie genunchii. Nu! Nu! Nu! urla creierul lui, în timp ce pumnii i se strângeau şi-şi simţea unghiile muşcând din carnea moale a palmelor.

Obiectul pe care Fratele cu robă neagră îl ducea în braţe era un copilaş gol-goluţ!

Fratele trecu bebeluşul lui Moro, care îl puse cu faţa în sus pe altarul din lemn, plin de pete şi scrijelituri. Acum îşi dădu

Fraden seama că zgârieturile erau urme lăsate de nişte lame tăioase, iar petele închise la culoare erau resturi de sânge omenesc uscat.

Moro interpreta corect expresia de pe faţa lui Fraden. Ridică securea de pe altar şi o îndesă în mâna fără vlagă a lui Fraden, spunând:

— Clipa alegerii... Nu scoate niciun sunet, altfel mori. Prin moartea acestui Animal, devii Frate; cruţându-l, mori. Marea Alegere îţi aparţine, Viitor Frate. Alege acum – sau alţii o vor face în ceea ce te priveşte!

Spunând acestea, Moro luă paloşul de pe altar şi-i potrivi tăişul în dreptul mărului lui Adam al lui Fraden. Fraţii îl încercuiră cu cuţitele pregătite, cu privirile avide.

Fraden privea cu ochi goi la feţişoara senină şi nemişcată a pruncului aparent drogat. Nu se putea clinti, nu era în stare să vorbească. Securea din mâna lui părea să tremure ca un lucru însufleţit. Se uită în sus, îi văzu pe Fraţi încordaţi în aşteptare şi pe Moro care îşi poziţiona fiecare părticică a trupului mătăhălos, concentrându-şi toată forţa în lama ascuţită de pe grumazul lui, dornic s-o împlânte cât mai degrabă.

Strânse puternic pleoapele ca să nu vadă. Era de-a dreptul stupid să nu te gândeşti la o alegere atât de monstruoasă. Să ucizi un... Nu! Nu! Era mai bine să moară, să îndepărteze din puterea lui această hotărâre imposibilă, mai bine să...

— Acum! ordonă Moro sălbatic. Alege sau mori acum! Ucide sau fii ucis! Acum!

Cu ochii închişi încă, Fraden simţi tăişul paloşului care înainta încet, presiunea crescândă de la capătul lui, pielea subţire de pe mărul lui Adam despicându-se şi o dâră subţire de sânge umezindu-i gâtul...

Clipa rămase suspendată, extinzându-şi ecourile înapoi şi înainte în timp. Bart Fraden, care condusese o revoluţie, luptase împotriva unei contrarevoluţii şi plănuise o altă revoltă sângeroasă, nu ucisese niciodată cu mâna lui. Bart Fraden încă nu fusese confruntat cu aşa ceva, nu fusese forţat niciodată până atunci să-şi cerceteze străfundurile propriei fiinţe. Să ucizi sau să fii ucis. Nu mai era o problemă abstractă de filosofie morală; erau o secure în mână şi un paloş în grumazul lui. Vizualiză clipa următoare: trupul micuţ însângerat, capul retezat, sângele, sângele, sângele... Nu putea! *Nu voia*!

Viziunea însă se răsturnă. Se văzu pe sine însuşi cu paloşul străpungându-i grumazul, cu fragmente de carne plină de sânge şi cartilagii atârnând de ambele părţi ale rănii, simţi durerea pătrunzătoare şi vălul negru aşternându-se ceţos peste creierul muribund însetat de oxigen… în acea clipă îngrozitoare, Bart Fraden se văzu pe sine cum moare şi, din adâncul sufletului, muşchilor, inimii, rărunchilor, izbucni un spasm impresionant de refuz, de respingere. Nu! Nu! *Nu eu*!

Spasmul îi străbătu întreg trupul, i se difuză în sistemul nervos. Muşchii braţului se contractară sălbatic, securea din mână coborî într-un arc strâns. Se iscă un ţipăt slab şi ascuţit, o lovitură hidoasă fu simţită, nu auzită, şi urmă o lungă clipă de rezistenţă; apoi, un şoc puternic trecu de-a lungul braţului până la umeri, în momentul când securea se îngropă în lemnul de dincolo de carne.

Fraden se înmuie de tot; numai muşchii pleoapelor îi rămâneau contractaţi, ţinându-i ochii strâns închişi. În sumbra tăcere îngrozitoare care urmă, Bart Fraden rămase suspendat de un singur fir care-l ajuta să-şi păstreze sănătatea mintală. Acesta se înmuie, se întinse, apoi se întări ca fierul, o voinţă sălbatică trăgându-l pe Bart înapoi de pe marginea prăpastiei. Vor muri! Vor muri cu toţii! Confreria care îl silise să facă acest lucru va pieri într-o baie de sânge. Nu va exista scăpare pentru Moro şi monstruoasa lui Confrerie, odată câştigată revoluţia. Vor fi exterminaţi precum câinii turbaţi, ceea ce şi erau. Îi va ucide! Ucide… ucide… ucide…

Un miros de carne arsă şi o palmă zdravănă peste faţă îl forţară să deschidă ochii. Moro îl apucă de bărbie cu o mână, iar cu cealaltă îi vârî în gură o bucăţică de carne friptă.

Aiurit, o mestecă prosteşte, pe când Fraţii îl ameninţau cu cuţitele – şi simţi aroma iute şi sărată a cărnii umane – aromă care îl delectase fără să-şi dea seama, cu mai puţin de o zi înainte.

În timp ce-i scoteau roba albă şi-l îmbrăcau în veşmântul negru al Frăţiei, reuşi să-şi reţină în gât voma, numai datorită furiei ca de oţel a urii. Acum nu mai putea reveni, nu mai era loc de milă, slăbiciune sau dezgust. Nu va mai putea fi împăcat cu sine însuşi decât când Confreria Durerii avea să devină o amintire fără nume, pe un mormânt anonim. Vă voi ucide pe toţi! jură. Vă voi extermina fără milă, nimeni nu-şi va mai

aminti vreodată de existenţa voastră! Nici de cele ce s-au petrecut în acest loc întunecos…

— Bun venit, Frate, incantau bărbaţii cu glugi. Bine ai venit în cadrul Confreriei Durerii!

Capitolul 4

„Frate sau Animal? Plăcere sau Durere? Viaţă sau Moarte? Să ucizi sau să fii ucis? Alege! Alege!” Cuvintele umpleau micuţa cabină a navei spaţiale, tari, rezonante, deşi cumva metalice, filtrate, departe de Willem Vanderling care stătea pe locul pilotului, cu faţa palidă, privind fără ţintă, cu întreaga atenţie concentrată în urechi pe când asculta, fascinat, evenimentul ce avea loc pe planeta situată undeva departe, dedesubtul lui.

„… În această încăpere vin Fraţii şi Animalele, cei care au ales şi cei care urmează să fie aleşi.”

Ma-*mă*! îşi zise Vanderling. Ce fel de planetă a ales Bart pentru noi? Trăsniţii ăştia sunt total săriţi de pe fix!

Îşi dori să fi putut instala în dintele lui Fraden un transmiţător video. Era foarte clar că Bart era nevoit să îndeplinească un fel de ceremonial aiurit, un soi de prostie cu iz religios. Marea Alegere… Plăcere… Durere… Suna destul de ciudat. Mă mir cum reuşeşte Bart să nu moară de râs, gândea Vanderling.

Vocea din radio deveni un strigăt ascuţit, ameninţător: „… Ucizi sau te laşi ucis! Clipa hotărâtoare a sosit! Scoateţi la iveală animalul uman!”

— Animal uman! mârâi Vanderling cu voce tare. Dumnezeule…

„… Prin moartea acestui Animal devii Frate; cruţându-l, mori…”

Asta era! Un sacrificiu, un sacrificiu *uman*! Toată revoluţia se duce de râpă. Bart n-a omorât pe nimeni până acum. N-ar avea curaj. Din toate…

„… Alege sau mori acum! Ucizi sau te laşi ucis! Acum!”

— Să fiu al naibii, or să-l omoare! mormăi Vanderling. Şi eu ce dracului fac atunci?

Să te ia naiba Bart! îşi zise. Afurisit să fii, cu toată frica ta! Tu nu poţi să sfârşeşti prin a fi ucis!

Urmă o tăcere lungă, prevestitoare de rele… Apoi un hârşti! şi imediat un ţipăt ascuţit.

— Bart! strigă Vanderling. Doamne, l-au omorât! L-au… O clipă mai târziu, Vanderling auzi incantaţia profundă şi sălbatică:

„Bun venit, Frate! Bun venit în Confreria Durerii!”

Un moment, Vanderling rămase cu gura căscată. După care un surâs ciudat îi apăru pe buze, un rictus de cunoscător, de satisfacţie sardonică.

A făcut-o! gândi el. Afurisitul, a făcut-o. Bart a ucis! Şi de bună voie! Aceşti locuitori de pe Sangre se dovediseră ai dracului de tari, până la urmă. Ucizi sau te laşi ucis, da, asta era. Până la urmă, Bart aflase şi el. Ucizi sau te laşi ucis – nu exista alternativă.

Vanderling izbucni într-un râs aspru şi lătrat, ca zgomotul unei arme automate. Să-l vedem acum pe Bart cum se mai dă drept sfântul sfinţilor! îşi zise. Bart Fraden ucigaş! Nu-i o chestie grozavă?

Vanderling simţi un ciudat licăr de satisfacţie. Câştigase ceva, un fel de culme, dacă se poate spune astfel. Bun venit printre ai noştri, Bart, gândi el. Bun venit în miezul lucrurilor!

Vanderling stătea lângă uşa camerei-ecluză cu o expresie anume compusă, imposibil de descifrat, când uşa se deschise şi Bart Fraden, urmat de Sophia O’Hara, pătrunse în nava propriu-zisă. Fraden păşea iute, cu o atitudine nepăsătoare. Zâmbea şi dădea din cap cu încredere. Iisuse, îşi zise Vanderling dezamăgit, e acelaşi afurisit de Bart dintotdeauna!

— Ei bine, am reuşit totuşi să încap pe uşă, în ciuda măreţiei mele, spuse Fraden. Ai în faţa ta un membru în toată regula al Confreriei Durerii, guvernul local, clerul, mafia şi partidul democrat, toate împachetate laolaltă ca un cadou.

— Niciun… ăă… *necaz*, Bart? întrebă Vanderling, sperând aproape într-o doară să scoată ceva de la Fraden, măcar o recunoaştere cât de mică a ceea ce se întâmplase cu-adevărat.

— Un fleac, aruncă Fraden, cu o neglijenţă de-a dreptul enervantă. Dacă era un joc de pocher, prada noastră, Moro, ar fi plecat acasă în pielea goală…

În timp ce vorbea, Fraden se îndreptă spre partea centrală a navei, iar Vanderling îl urmă mohorât. Să-l ia naiba de prefăcut! gândi el. Şi totuşi, în pofida acestui lucru, încerca un fel de admiraţie plină de invidie. Observă că, momentan cel puţin, Sophia îşi ţinea gura ei afurisită. În fapt, se pare că îl studia pe Bart de la spate, într-un fel ciudat. Oare ei îi spusese?

Când ajunseră în cabina centrală, Fraden se prăbuşi într-un scaun, luă un trabuc din cutia de pe masă şi îl aprinse, pe când Vanderling şi Sophia se aşezau de o parte şi de alta a lui.

Fraden suflă în aer un nor de fum şi oftă.

— Ultima cutie, zise, şi e pe jumătate goală. Trebuie să văd dacă putem cultiva tutun pe prăpăditul ăsta de bulgăre de noroi...

Să-l ia dracu'! îşi zise Vanderling. Cu trabucele lui, cu mâncarea şi cu gagica asta cu gură bogată!

— Ce-ai zice să nu te mai gândeşti o vreme la papilele tale gustative şi să-mi povesteşti şi mie cum stă treaba? ceru el. M-am săturat să zac în cutia asta de sardele. Când e rost de puţină acţiune? După trei săptămâni petrecute în drăcia asta, până şi-o planetă de rahat ca Sangre e de preferat...

— Încă n-ai văzut micul nostru Paradis, Ogivă-de-Oţel, rosti Sophia. După aceea s-ar putea să nu mai vrei să pleci de pe navă.

— Când o să-ţi cer părerea, izbucni Vanderling, o să-ţi trimit o telegramă-laser recomandată, *cu plata la destinaţie*. Ce se întâmplă, Bart? Când începem să ne mişcăm?

— Am şi pornit, în ritm alert, zise Fraden. Pentru început, vom practica jocul cu Domnul Dinăuntru şi Domnul din Afară. Eu am fost deja cooptat ca Domn Dinăuntru: Fratele Bart, membru plin al Confreriei Durerii, atâta timp cât pot furniza omnidrina. Se presupune că am urcat aici pentru transportul de marfă necesară primei luni. Iau naveta numărul unu, ca să revin la Sade – apropo, asta e denumirea aşezării celei mai mari, ca a marchizului cu acelaşi nume, ceea ce-ţi poate sugera ce e cu Confreria asta. Pentru moment, voi lucra în interiorul Confreriei, făcându-i pe fraţi dependenţi de omnidrină – de fapt, pregătind urmarea. Tu îţi vei asuma rolul de Domnul din Afară şi vei acţiona din umbră. Formează o forţă de gherilă – cred că pot lăsa amănuntele în seama ta. Potenţialul revoluţionar e foarte ridicat aici, mai mare decât am văzut

vreodată. Confreria are în stăpânire întreaga planetă, iar ceilalţi deţin toate drepturile unui animal, deci ar trebui să se înghesuie să ţi se alăture.

— Şi armele? mormăi cu amărăciune Vanderling. Cu un asemenea sistem, nu te poţi aştepta de la înapoiaţii ăştia să aibă nici măcar o pocnitoare.

Fraden surâse.

— Tot ce are mai bun opoziţia e material demodat, pe bază de proiectile. Nu cunosc încă arma cu laser. Nu cred că vei întâmpina greutăţi să te descurci cu armele capturate, după ce vei începe operaţiunea.

— Cum ajung să capturez toate armele astea fără alte arme de start? Cu mâinile goale?

— Ai încredere în unchiul Bart, spuse Fraden. În naveta numărul doi, vei găsi, printre alte bunătăţi, două lăzi cu arme-brici. Merge pentru început?

Vanderling clătină din cap, cu o admiraţie plină de ciudă. Bart era iar cu un pas înaintea celorlalţi, lua-l-ar naiba! Arma-brici, proiectorul de interferenţă micronucleară, cunoscut şi sub numele de cuţit fără tăiş sau marea tăietură, era arma *cea mai potrivită* pentru un război de gherilă. Datorită unor dispozitive speciale, pe care le înţelegeau cu-adevărat doar vreo sută de oameni din Galaxie, acesta proiecta o rază de energie transformată, de grosimea unui angstrom, care interfera cu legăturile dintre atomii oricărei materii aflate la circa cincisprezece metri de gura de foc. Efectul era acela al unui cuţit uriaş, infinit de ascuţit, infinit de puternic, invizibil şi fără lamă, un „cuţit” care putea tăia piatră, metal, carne sau orice altceva, ca şi cum ar fi fost brânză topită. Era complet silenţioasă, nu scotea scântei când trăgea şi nu-şi deconspira astfel poziţia; fiind alcătuită în acest mod, era arma de asalt ideală. Cincisprezece puncte pentru Bart Fraden, gândi Vanderling.

— Ce altceva mi-ai mai adus de Crăciun, Moşule? întrebă Vanderling. Când începem?

— Un moment mai potrivit ca acum nici că există. Eu pornesc spre oraş, iar tu spre junglă. Ne putem găsi unul pe celălalt folosind detectorii de direcţie din navete.

— Succes la vânătoare, Cap-de-Obuz, zise Sophia. Am sentimentul că Sangre se va dovedi exact locul de joacă după

care tânjeai. Distracţii şi jocuri, bătrână Ogivă Cromată, distracţii şi jocuri!

Cu năduşeala şiroindu-i pe ţeasta chealǎ şi udându-i sprâncenele, Willem Vanderling îşi făcea loc cu greu prin desişul încâlcit al tufişurilor, printre trunchiurile noduroase şi curbate ale copacilor strâns înmănuncheaţi care acopereau panta lină a deluşorului din apropiere.

Urcă dealul, ieşi din junglă şi privi în jos spre fâşia curbată, de câmpie pustie, acoperită cu o iarbă înaltă cât un stat de om, cu fire lungi de culoare verde-albăstruie. Un drum pavat, îngust, care şerpuia traversând câmpia, trecea pe aproape de poalele dealului. Iarba înaltă îi oferea generalului vizibilitate asupra drumului până la cotitură şi totodată îl ferea privirii.

Acesta părea să fie locul.

Vanderling închise ochii, pentru a se apăra de soarele roşu şi fierbinte de pe Sangre, şi rememoră aspectul general al zonei, văzut de sus, din navă. La apus se desfăşura un mare şir de munţi, care despărţea zona locuită a continentului de porţiunea sălbatică şi nefolosită din vest. La răsărit, la distanţă de vreo două sute de mile, se afla oraşul Sade, aşezat în mijlocul unei câmpii verzi şi întinse.

Cea mai mare parte a regiunii locuite de pe Sangre, dintre cele două extremităţi, era o zonă ca o tablă de şah, acoperită cu dealuri şi văi puţin întinse – ici jungla, colo: câmp deschis... Răspândite pe tot cuprinsul acestei zone fertile, se aflau sute de fortăreţe înconjurate de ziduri, centrele unor grupuri răzleţe de cătune, legate de capitală printr-un sistem de drumuri mai mult sau mai puţin radial.

Vanderling aterizase într-un mic luminiş din jungla deasă care acoperea poalele munţilor – un loc potrivit pentru o tabără de gherilă. De acolo exista o cărare lungă şi obositoare pentru mers cu piciorul, care străbătea jungla, traversând zonele deschise acoperite de iarbă înaltă, în arşiţa dogoritoare a soarelui roşiatic de pe Sangre.

Se pare însă că aici era capătul liniei. La douăzeci, cel mult treizeci de mile în susul drumului, se găsea o fortăreaţă, iar drumul ducea spre Sade, astfel că se putea aştepta, pe bună dreptate, ca în câteva ore să apară cineva. Şi atunci...

Vanderling dezmierdă arma care-i atârna neglijent de cureaua de pe umăr, apoi o apucă strâns între degete. Era mică – mai puţin de şaizeci de centimetri de la mâner până la minuscula deschidere lenticulară care constituia gura de foc. Deşi nu cântărea mai mult de un kilogram şi jumătate şi nu avea deloc recul, pentru mai multă precizie arma-brici era prevăzută, lângă gura de foc, cu un mâner auxiliar care aducea cu acela al pistoalelor Tommy de tip vechi.

Vanderling rânji, ridică arma în poziţie de tragere şi se întoarse cu faţa spre jungla din spate. Apăsă pe trăgaci, rotind arma încet şi folosind mânerul auxiliar drept pivot.

Nu se auzi niciun sunet. Niciun pocnet, nicio scânteie la capătul ţevii. O clipă, fu ca şi cum nimic nu se întâmplase. Apoi începură trosnituri, scrâşnete şi bufnituri, în timp ce o ploaie de crengi şi frunze cădeau la pământ. Vanderling se uită fix la fâşia îngustă care forma, cu precizia unei săgeţi, un gol prin frunzişul des. De-a lungul tăieturii putea să zărească cioturi de crengi precis secţionate, frunze retezate perfect în jumătate. Totul arăta ca şi cum ar fi izbit puternic cu o machetă uriaşă, ascuţită şi irezistibilă. Arma-brici are acelaşi efect asupra pietrei, metalului… sau cărnii.

Vanderling coborî târâş cam trei sferturi din deal, se aşeză în capul oaselor la circa treizeci de metri de cotitura drumului, cu arma pe genunchi şi se pregăti să aştepte.

Iarba înaltă care-l ascundea vederii era înviorată de insecte, căpuşe mici, gândaci, nişte arătări de aproape douăzeci şi cinci de centimetri lungime, cu opt picioare păroase şi doi ochi bulbucaţi, care-l fixau. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi mârâi. Întreaga afurisită de planetă roia de insecte! De fapt, în lungul său drum, nu văzuse nimic mişcător care să nu fie un soi scârbos de insectă, vreo două exemplare având aproape mărimea unor câini. Evoluţia, sau cine face planetele, avusese, probabil, numai insecte în creier când zămislise acest bulgăre de noroi.

Şi nenorocita de căldură – deşi era aproape de apusul soarelui, temperatura se situa tot în jur de 40° C… Vanderling se controlă. Fusese un marş lung, pe căldură, însă nu *chiar aşa de lung*. Până la asfinţit mai rămăseseră câteva ore bune. Afurisitul de soare roşiatic era de vină; a naibii porcărie, arăta ca şi cum ar fi apus tot timpul. Iarba, copacii, totul era scăldat

într-o lumină roşie, strălucitoare, ca şi cum scârba de planetă, în întregimea ei, ar fi sângerat… Nu spusese Mica-Domnişoară-Gură-Spartă că Sangre însemna în spaniola veche „sânge”? Se potrivea.

Se potrivea chiar foarte bine…

Vanderling aşteptă şi aşteptă sub soarele fierbinte, meşterind un splendid blestem la adresa lui Sangre şi a tot ce-o popula. Cam singurul lucru ce se putea spune în favoarea bulgărelui de noroi era că jungla şi iarba înaltă îl transformau într-un teren perfect pentru luptele de gherilă – din punctul de vedere al celor din junglă, fireşte. Copacii înalţi, noduroşi, cu o puzderie de frunze ca de palmier, în formă de evantai, de culoare albastră-verzuie, mulţimea tufişurilor, iarba înaltă din zonele descoperite – toate constituiau, aproape oriunde, ascunzători perfecte. Şi insectele se aflau aproape oriunde! îşi zise necăjit generalul, gonind cu palma ceva ce-i bâzâia în jurul capului.

Aşteptă, în mijlocul arşiţei şi al plictiselii, în mijlocul roiului de insecte care-i dădeau târcoale. Soarele înaintase vizibil pe cer, când zări un vehicul apărând de după o curbă a drumului, la nord de poziţia sa. Vanderling se ghemui lăsându-se pe vine şi ochi cu arma-brici spre porţiunea de drum din faţă. Vehiculul venea drept spre el, cu aproximativ şaizeci de kilometri pe oră. Când ajunse mai aproape, Willem putu vedea că era un camion, o hardughie demodată, cu cabina închisă şi bena descoperită.

Ştiu că în următoarea clipă trebuie să ia o decizie rapidă.

Camionul se afla la doar câteva sute de metri distanţă şi avea să ajungă curând în dreptul lui. Cu mâna dreaptă îşi feri privirea de soare şi se uită la partea din spate a camionului. Văzu nişte siluete bronzate, aproape despuiate, înghesuite laolaltă în remorcă, zări uniformele negre şi o licărire roşie, a soarelui de pe Sangre, pe metalul cu vopseaua scorojită.

Măi, măi, măi – gândi el aprobator, soldaţi şi prizonieri de-a valma, cine şi-ar putea dori mai mult?

Se ridică într-un genunchi. Îndreptă arma spre un punct imaginar, situat la aproximativ douăzeci şi cinci de centimetri de drum, şi aşteptă. Pe când camionul se apropia de gura de foc, văzu în cabină doi bărbaţi în uniforme negre, nătărăii pe care cei de pe-aici îi numeau Ucigaşi, şi în remorcă alţi patru oameni înarmaţi, păzindu-i pe cei zece bărbaţi cu aspect jalnic,

ce purtau doar o legătură peste şale şi erau înlănţuiţi laolaltă cu inele de metal în jurul gâtului.

În clipa când roţile camionului depăşiră linia de ochire, Vanderling apăsă pe trăgaci.

— Bum! zise rânjind.

Pneurile încastrate în genţi metalice intersectară raza armei-brici. Cu un zgomot asurzitor, ambele cauciucuri se sparseră. Apoi se auzi un scrâşnet puternic, de la genţile circulare, ciopârţite de aceeaşi rază la înălţimea de douăzeci şi cinci de centimetri faţă de drum şi care apoi se izbiră de beton, scoţând o ploaie de scântei. Vanderling roti arma spre înapoi şi cauciucurile din spate explodară la rându-le, genţile fură şi ele tăiate, iar partea din spate a camionului se prăbuşi ca o tonă de cărămizi, făcând să se rostogolească prizonierii şi paznicii. Purtat de inerţie, camionul se târî câţiva metri pe burtă, apoi rămase nemişcat, într-o băltoacă mare de ulei.

În clipa în care vehiculul se opri din alunecare, cei patru Ucigaşi din spate săriră peste obloanele laterale ale remorcii şi se postară în drum, fluturându-şi puştile, cu ochii plini de ură sălbatică, cu fălcile mişcându-li-se convulsiv.

Ascuns încă în iarbă, Vanderling întârzie destul de multă vreme ca să observe că Ucigaşii erau toţi înalţi, subţiri, cu înfăţişare fioroasă, cu un început de chelie şi fălci proeminente, şi că erau înarmaţi cu bile de oţel pline de lame ascuţite, înfipte la capetele unor vergele de metal prinse în curele tip Sam Browne. Pe urmă, ridică arma la nivelul grumazului Ucigaşilor, apăsă pe trăgaci şi mătură zona în sus şi în jos, ca un grădinar care udă cu furtunul o pajişte.

Porniră ţipete ascuţite, care luară sfârşit însă înainte de a răsuna cu-adevărat, prefăcându-se în nişte gâlgâituri sufocate. Patru capete se bălăbăniră o clipă nebuneşte pe gâturi, apoi se prăbuşiră la pământ. Trupurile fără cap rămaseră grotesc în picioare, timp de câteva momente, ca nişte fântâni arteziene cu sânge viu colorat izbucnind din arterele îngrijit retezate ale gâturilor. După care se prăbuşiră ca nişte păpuşi stricate.

Între timp, cei doi Ucigaşi din cabină coborâseră şi ei. Cum stăteau acolo, privind stupid la trupurile fără capete ale camarazilor, Vanderling îi tăie pe amândoi în două, în dreptul taliei. Căzură pe drum, cu braţele încleştate cu disperare de

trunchiurile retezate, urlară îngrozitor câteva clipe, apoi amuţiră.

Vanderling dezmierdă aprobator trăgaciul armei-brici, apoi se ridică şi se îndreptă spre camion.

În partea din spate, găsi zece specimene umane cu o înfăţişare jalnică. Erau murdari, iar trupurile aproape goale le erau pline de cicatrici mai vechi, în timp ce coastele le ieşeau în evidenţă prin pielea puternic bronzată. Fiecare capăt al lanţului care lega zgărzile metalice din jurul gâturilor era ancorat de un piron din remorcă.

Cu ochii adânciţi în orbite şi nepăsători, se holbau la el fără să priceapă nimic, foindu-se în tăcere, ca vitele într-un ţarc.

Vanderling sări cu uşurinţă în remorcă, reteză lanţul la ambele capete cu arma brici, raza tăind şi prin lemnul camionului, până la betonul drumului şi la pământul de dedesubt.

Locuitorii de pe Sangre priveau arma încremeniţi, doar ochii mişcându-li-se sălbatic. Altfel însă, nu reacţionară deloc.

— Haideţi odată, afară, fir-aţi voi să fiţi! ţipă Vanderling. Sunteţi liberi! Vine revoluţia! Mişcaţi-vă fundurile, n-o să pierdem toată ziua aici. Hai să ne cărăm naibii!

Un roşcat înalt şi sfrijit îl privi fix:

— Liberi…? murmură iar, rostogolind cuvântul pe limbă ca şi cum ar fi fost o bucăţică dintr-o mâncare necunoscută.

— Ce naiba e cu voi, băieţi? mârâi Vanderling. Vă place cumva să staţi în lanţuri? Mişcaţi! Sunteţi liberi! Eu vă eliberez! *Mişcaţi*!

— Zici că suntem liberi… făcu roşcovanul. Oi fi vreun Frate?

— Nu poate fi Frate, zise altul, n-are robă.

— Nici Ucigaş nu e! Precis, rosti un al treilea. Uită-te la dinţii lui. Tre’ să fie Animal.

— Are armă, nu se poa’ să fie Animal, insistă roşcovanul.

— N-am văzut niciodată aşa o armă…

— Unde vă treziţi, la o împuţită de cafenea, de staţi la taclale? răcni Vanderling. Ieşiţi din camion imediat sau vă ciopârţesc şi vă dau la câini!

Flutură ameninţător arma spre ei.

Sangranii dădură cu toţii din umeri şi coborâră încet din camion, cu gâturile încă înlănţuite. Vanderling era cât pe ce să taie lanţul care-i ţinea laolaltă ca pe un şirag de perle tuciurii,

când avu o idee mai bună. Cei zece erau nişte nătărăi foarte ciudaţi. Poate imbecili, poate pur şi simplu aiuriţi. Nu strica să-i ţină legaţi cu lanţul până la părăsirea scenei atacului, până ce afla ce naiba se întâmplă cu ei.

— Bun, acum haideţi să adunăm armele care zac aruncate peste tot, ordonă Vanderling, conducându-i spre partea din faţă a camionului şi spre trupurile mutilate îngrozitor.

Sangranii scoaseră un vaiet la vederea Ucigaşilor mutilaţi, dar nu dădură semne de nesupunere.

— Adunaţi armele, cretinilor! zise Vanderling. Nicio grijă, vă promit că veţi avea ocazia să le folosiţi pentru mai mulţi ticăloşi de teapa lor. Sunt prietenul vostru. Acum la treabă!

— Nu-i drept, mormăi un sangran.

— E împotriva Legilor Firii…

— Puteţi să vă băgaţi undeva legile astea ale voastre! ţipă Vanderling. Acum…

Deodată auzi un ţipăt slab în spatele lui, un croncănit uscat care aducea cu „Ucide!”. Răsucindu-se, văzu că unul dintre Ucigaşii pe care-i tăiase în două zăcea într-o baltă mare de sânge, în spatele lui, cu ochii sticloşi şi fălcile clănţănind slab, ca ale unei ţestoase muribunde. Văzu colţii ascuţiţi ca bricele, mânjiţi cu sânge, încercând în zadar să-l muşte de picior, auzi croncănitul metalic al creaturii pe moarte şi un fior de repulsie îl străbătu.

Convulsiv, descrise un cerc cu arma şi reteză capul aproape mort, despărţindu-l de trupul muribund. De surpriză, cei zece sangrani scoaseră mici ţipete ascuţite.

— Acum adunaţi armele sau veţi păţi la fel, zise pe un ton ridicat generalul.

Cu multă prudenţă, ca şi cum ar fi atins ceva devenit dintr-o dată murdar şi sfânt, sangranii adunară până la urmă puştile şi buzduganele. Vanderling fu nevoit să-i supravegheze tot timpul, ridicând arma ameninţător.

— N-a fost chiar aşa greu, ce ziceţi?

Băştinaşii tăceau mâlc, stând cu armele în mâini şi clătinând uşor din cap.

Vanderling trebui să-i îmboldească, să-i înjure, să-i mâne ca pe o turmă de vite nărăvaşe, încărcate cu poveri neobişnuite pentru ele. Urcară astfel dealul şi traversară jungla spre poalele munţilor unde se afla naveta.

○

Ce neisprăviţi! îşi zicea Vanderling, în timp ce oamenii stăteau pleoştiţi în micul luminiş din junglă. Nu arătaseră nici urmă de curiozitate în legătură cu naveta spaţială, care distona în mod vizibil cu tufişurile dimprejur şi era înconjurată, din trei părţi, de un zid de copaci deşi şi mărăciniş, constituind liziera junglei protectoare. Şi totuşi, cu siguranţă că nu mai văzuseră o navetă spaţială în viaţa lor!

Nimic nu avea sens. Uită-te la prăpădiţii ăştia, îşi zicea Vanderling. Plini de vânătăi, uscaţi ca nişte scânduri, legaţi cu lanţuri într-o remorcă de camion, asemenea animalelor. Din ce văzuse şi din ce-i spusese Bart despre felul cum era condusă planeta, flăcăii ăştia ar fi trebuit să mustească de venin şi dorinţă de răzbunare, gata să sfâşie, dacă li se ivea ocazia, orice Frate sau Ucigaş aflat prin preajmă. Ar fi trebuit să tânjească să pună mâna pe nişte arme… Ce era cu ei? Tratat la modul acesta, orice om cu o urmă de bărbăţie în pantaloni ar fi luptat ca un nebun.

Nu era cazul, se pare, cu nenorociţii ăştia, care ţineau armele ca şi cum ar fi fost vorba de nişte găleţi cu miere.

— Gata, băieţi, zise Vanderling, gesticulând cu arma, puneţi puştile jos şi odihniţi-vă ciolanele. Aici e baza noastră.

Se lăsă pe vine. Oamenii aruncară, pur şi simplu, puştile şi buzduganele în locul unde se aflau, îşi adunară picioarele sub ei şi se prăvăliră la pământ. Cu amărăciune, Vanderling se trezi că doreşte ca Fraden să fi fost acolo. Treaba cu ţicniţii era mai curând specialitatea lui. În asemenea cazuri, Bart era un profesionist, iar el doar un amator.

Cu toate acestea, Vanderling se străduia să pară sincer, prietenos şi preocupat.

— Presupun că vă întrebaţi ce se întâmplă, nu-i aşa? zise. Şi eu la fel. Ce căutaţi voi, legaţi cu lanţuri, în camionul ăla? Sunteţi puşcăriaşi cumva?

— Puşcăriaşi? se miră roşcovanul sfrijit. Părea mai vorbăreţ decât ceilalţi – ceea ce nu însemna că spunea prea multe. Ce puşcăriaşi? Noi suntem Animale: cota, pe luna asta, a Fratelui Boris. Tu ce eşti?

Vanderling se umflă în uniforma sa de general al Statului Liber al Centurii de Asteroizi.

— Eu sunt… hm… mareşalul Willem Vanderling. (O avansare nu strică, nu? îşi spuse.) Fost comandant-şef al forţelor armate din SLCA, actual comandant al… hm… Armatei Populare de pe Sangre. Cum te cheamă?

— Gomez. Lamar Gomez. În satul meu am două nume, spuse el, vădind ceva ce putea fi o urmă de mândrie.

— Bine, Gomez. Se pare că tu ai fi cel mai bun cap de pe-aici, deci te numesc colonel plin în Armata Populară de pe Sangre şi aghiotantul meu. Restul, puteţi să vă aranjaţi şi voi destul de bine. În fapt, vă fac pe toţi căpitani. De ce nu? Acum, colonele, ce-ar fi să-mi dai raportul? Ce dracu' înţelegeţi prin cota Fratelui Boris?

Gomez îl privi nătâng:

— Suntem pe domeniul Fratelui Boris, desigur. El are o cotă de zece animale pe lună. Adică, pe luna asta, e vorba de noi. Acum suntem sclavii Profetului. Pentru arenă, magazia de provizii sau orice spune Profetul. Acum suntem ai lui.

— Ai lui? Sclavi? Arenă? Magazie de provizii? Ce mama naibii e aia?

— Şi ei, localnicii din Sade, trebuie să mănânce, răspunse Gomez. Crezi însă că au dreptul la Animalele de carne? Pe astea le mănâncă numai Fraţii şi Ucigaşii. Localnicii au parte de carne bătrână, de-alde noi.

— Vrei să spui că urma să fii *mâncat*? ţipă Vanderling. Aşa, pur şi simplu?

— Toate animalele sunt mâncate, mai devreme sau mai târziu, zise Gomez laconic. Noi mai devreme, alţii mai târziu…

— Păi dacă aşa stau lucrurile… Oameni buni, nu mai e nevoie să înghiţiţi porcăria asta! Acum aveţi o şansă! O să le arătăm jigodiilor ce se întâmplă cu cei care cred că-i pot trata pe oameni ca pe porci, ce ziceţi? Am arme în naveta spaţială, avem arme şi aici. Sunt destule pentru toţi. Le vom folosi ca să prădăm domeniul, să luăm şi mai multe arme şi să eliberăm şi mai mulţi oameni, ca să prădăm şi mai multe domenii şi să eliberăm şi mai mulţi, şi tot aşa, mai mult şi mai mult, până când veţi putea spune: „A venit revoluţia, suntem o armată şi vom şti atunci ce avem de făcut!" Aşa e?

Rânji cu o expresie feroce. Oamenii păreau adânc şocaţi.

— Armele e pen' Ucigaşi, zise unul.

— Eşti diliu? spuse altul.

— Ce tot spui acolo? zise Gomez.

— Cum? mârâi Vanderling. Măi prăpădiţilor, eu vorbesc de revoluţie! Ne înarmăm şi le dăm un şut în găoază Fraţilor şi Ucigaşilor! Trebuie să vă fac un desen ca să pricepeţi? Ştiu pe de rost jocul cu revoluţia. O să le arătăm marţafoilor câteva figuri de care n-au mai auzit, n-aveţi grijă în privinţa asta! Într-un an, îi distrugem până la ultimul. Aţi văzut ce le-am făcut Ucigaşilor ăia. Şi eram un singur om cu o singură armă. Gândiţi-vă ce-ar putea face zece mii de oameni cu zece mii de arme.

— Asta e blasfemie! ţipă unul dintre sangrani. Să-i omori pe Fraţi! Să te lupţi cu Ucigaşii! E împotriva Firii!

Ceilalţi îşi rostogoleau ochii şi păreau indignaţi. Vanderling se simţea ca Alice în vizuina iepurelui. Erau cu toţii nebuni de legat! Sclavi *folosiţi pentru mâncare* – şi să nu vrea naibii să lupte!

Hotărî să schimbe tactica.

— Bine, zise, deci sunt nou-venit aici. Ce făceaţi voi înainte de a ajunge... Cotă?

— Eram sclavii Fratelui Boris, bineînţeles, spuse Gomez. Mânam turmele şi îngrijeam Animalele de carne, ce altceva?

— Animale de carne? Oi? Vaci? Porci?

— Astea ce mai sunt? Pe Sangre e numai un singur fel de animal – cel uman. Restul sunt tot soiul de insecte. Nu se mănâncă, sunt pline de otravă. Noi îngrijim Animalele de carne până ajung la vârsta de zece ani. Apoi le măcelărim, le împănăm, afumăm pentru mai târziu ce rămâne; asta e hrana Fratelui Boris şi a Ucigaşilor lui.

— Adică vă măcelăriţi propriii copii? exclamă Vanderling.

Gomez râse.

— Eşti nebun? Copiii noştri sunt corcituri, au carnea tare, aţoasă. Animalele de carne sunt de rasă pură, grase şi moi. Gândeşti că Fratele Boris ar putea mânca vreo corcitură?

— Păi, cu toate ororile astea, de ce nu luptaţi, nătărăilor? Vă place să fiţi sclavi? Să fiţi mâncaţi?

— Să ne placă? se miră Gomez. Asta e Ordinea Firii. Fraţii conduc, Ucigaşii ucid, Animalele de carne sunt mâncate, noi, Animalele celelalte, facem ce ni se spune, iar Insectele fac ce le spunem noi. Asta e Legea Firii.

— Insecte? Ce parascovenie mai e şi asta?

— Păi, băştinaşii de pe Sangre. Nişte insecte mari, inteligente. Fiecare sat are un Muşuroi de Insecte. Fraţii ne dau un Creier dresat, îngrijitorul le spune Insectelor ce să facă, iar ele au grijă de recolte şi, aşa, nu murim de foame. După Legea Firii, fiecare are treaba lui.

— Şi nu s-a gândit încă nimeni, idioţi ce sunteţi, să vrea să schimbe ceva? urlă Vanderling. Nu v-aţi săturat? Nu vreţi să daţi un şut în bucile dolofane ale Fraţilor şi să conduceţi voi?

— E împotriva Firii! ţipară sangranii, până la ultimul. Blasfemie! Eşti nebun!

Vanderling mârâi înciudat. Nenorociţii erau imbecilizaţi atât de total şi de atât de multă vreme, încât nici măcar Bart nu i-ar fi putut convinge să lupte. Dacă stai mai mult în cocină, începi să te simţi bine cu porcii. Halal planetă! Halal „potenţial revoluţionar ridicat”! Se încruntă, căzând pe gânduri. Puişorii ăştia fricoşi n-au curaj deloc, aşa că va fi, probabil, nevoit să-i silească să lupte. Dar ce fel de armată ar mai fi şi asta? O adunătură de prăpădiţi pe care nu îndrăzneşti s-o pierzi din ochi o clipă. Ceea ce trebuia pe bulgărele ăsta de noroi era o armată de ucigaşi maniaci îndopaţi cu herogină, şi atunci…

Ia stai! Al naibii să fiu! Păi sigur, ne lăfăim în herogină! Zeci de kilograme. De ce nu?

Vanderling zâmbi.

— Destul cu pălăvrăgeala, zise. Ce părere aveţi de nişte răcoritoare? Băieţi, voi staţi aici, şi eu vin înapoi cu bunătăţile.

Cu ochii pe sangrani, Vanderling deschise trapa exterioară a ecluzei navetei. Oamenii nu dădeau semne că ar vrea să fugă. Îi urmări prin trapa deschisă, în timp ce scormonea după o sticlă cu pastile mici, albastre.

Făcu semn prizonierilor să lărgească cercul, se lăsă pe vine, numără zece pastile, apoi le oferi.

Băieţii priveau neîncrezători la pastilele mici şi albastre.

— Hai, luaţi-le, ordonă Vanderling. Satisfacţie garantată! Dacă nu mă ascultaţi, vă decapitez cu *asta*.

Agită arma-brici.

Rânjea pe când sangranii înghiţeau nepăsători pastilele de herogină. O armată la minut, asta era! Herogina fusese declarată ilegală pe orice bulgăre de noroi care se intitula planetă civilizată, şi pe bună dreptate. Substanţa începuse să fie folosită în Hegemonia Jupiteriană, în timpul ciocnirilor cu

sateliţii îndepărtaţi. O doză de herogină procura cea mai mare plăcere posibilă, dar după aceea erai prins în plasă pentru totdeauna. Acţiona în permanenţă asupra echilibrului hormonal. Opt ore de paradis, după care începea coborârea. Zece ore mai târziu te aflai într-o stare de profundă recesiune, o maşină ucigaşă sălbatică şi iresponsabilă – atât de sălbatică şi setoasă de sânge, încât nu făceai doi bani ca soldat. Între aceste limite însă, da, între ele rezulta un soldat fanatic, fără frică, ucigaş şi total supus celui care-i furniza drogul. Rata dezertărilor pe Jupiter fusese zero. Desigur, după terminarea războiului avusese loc Curăţirea Totală, dar…

Vedem noi când o să ajungem acolo, îşi spuse Vanderling, privind trupurile sangranilor care se înmuiau, zărindu-le ochii strălucitori şi zâmbetele prosteşti ce li se întipăreau pe buze.

— Asta e, băieţi, simţiţi-vă bine, zise. Mâine avem treabă, dar până atunci veţi fi foarte pregătiţi s-o faceţi. Relaxaţi-vă, distraţi-vă. După câteva stimulente, eu zic că s-ar putea să începeţi să vedeţi lucrurile mai altfel. De fapt, eu sunt sigur că aşa va fi!

În arşiţa soarelui de pe Sangre, două cete de oameni – întruchipând nişte arce de cerc pe pantele line ale unui mic deal – mărşăluiau, feriţi privirii de iarba înaltă şi unduitoare, spre grupul de clădiri joase situat în valea de dedesubt şi înconjurat de o palisadă înaltă de lemn.

În prima formaţie se aflau zece bărbaţi înarmaţi şi goi – cu excepţia legăturilor verzi din jurul şalelor şi a bentiţelor verzi înnodate pe frunte, contra transpiraţiei; accesorii pe care Vanderling le adoptase drept cel mai practic simulacru de uniformă pentru Armata Populară, în condiţiile date. O formaţiune similară, de ambuscadă, alcătuită din douăzeci de oameni, venea la circa cincisprezece metri în spatele primei, la mijloc cu Vanderling, având arma pregătită.

Până acum e bine, gândi Vanderling nervos. Nu-şi prea făcea iluzii în privinţa minusculei sale armate, în respectivele împrejurări tactice. Singurul lucru pe care credea că poate conta era că oamenii lui vor lupta totuşi, mai mult sau mai puţin.

Herogina, măcar, lucrase de minune. Cei zece sangrani de la început zăcuseră cea mai mare parte a nopţii într-o reverie

euforică. Apoi, spre dimineaţă, când începuse starea de recesiune, porniseră să se vânzolească, să mormăie, să mârâie, să se ciondănească între ei, să scheaune după încă o doză de herogină, cu ochii tot mai roşii, hrăpăreţi şi flămânzi. Atunci Vanderling le pusese problema – vor trebui să lupte pentru următoarea doză, apoi pentru următoarea şi pentru cea care urma. Nu se prea exprimaseră nemulţumiri – la începutul stării de depresie, voiau herogină şi voiau să ucidă; şi dacă una depindea de cealaltă, cu atât mai bine. Neavând încredere să le dea arme-brici, generalul îi înzestrase cu armele capturate şi aşteptaseră cu toţii lângă drum, să vadă ce le pică.

Până la urmă, apăruse un convoi de trei camioane încărcate cu nişte „cote" din alte regiuni: optsprezece Ucigaşi şi un total de treizeci şi şase de prizonieri sangrani. Ucigaşii nu le dăduseră prea mult de furcă – Vanderling distrusese camioanele şi îi tăiase pe cei mai mulţi, în două, cu arma brici, înainte ca drogaţii sangrani să fie trimişi să termine treaba. În starea lor de furie ucigaşă, acestora din urmă nu le trebuise prea mult ca să-i lichideze pe puţinii supravieţuitori. (Deşi Ucigaşii, chiar aşa decimaţi şi pe moarte, tot luaseră cu ei pe lumea cealaltă patru soldaţi din gherilă.) Dar sangranii fuseseră puţin cam prea avansaţi în starea lor de depresie cauzată de herogină, aşa că, după ce prinseseră gustul sângelui, începuseră să-i masacreze şi pe prizonieri. De aceea, Vanderling se văzuse nevoit să împuşte cu arma-brici trei dintre propriii oameni, pentru a recăpăta controlul asupra situaţiei.

Alte două raiduri asupra escadroanelor de Ucigaşi izolate merseseră mai bine, deoarece luptătorilor de gherilă nu li se ceruse decât să ucidă tot ce mişcă, nu să facă distincţia dintre duşman şi un potenţial prieten.

Acum, cel puţin, avea treizeci de oameni şi suficiente arme de captură pentru toţi, deşi afurisita de muniţie nu era prea multă. În cazul însă în care acest prim raid cu adevărat important ieşea aşa cum îl plănuise, muniţia şi armele nu vor mai fi o problemă multă vreme…

Era domeniul drăgălaşului Frate Boris, grangurele local. Vanderling refuza să se amăgească – condiţiile erau destul de grele.

Din nefericire, existau prea multe necunoscute. După câte reuşise să se lămurească din spusele sangranilor, care nu păreau să observe astfel de lucruri, fortăreaţa era păzită de treizeci sau patruzeci de Ucigaşi. Nu-i urmărise încă luptând cu adevărat – cele trei acţiuni precedente nu le dăduseră Ucigaşilor şansa să facă prea mult – dar din puţinul pe care-l văzuse, aceştia erau cât se poate de buni. Iar trupele lui, dacă se puteau numi aşa, umblau pe o pojghiţă subţire de gheaţă. Tot ce spera să poată face cu ele în acest stadiu era să le indice direcţia corectă şi să spună o rugăciune. Îi trebuia o acţiune dintr-o bucată, un plan care cerea ca soldaţii de gherilă să fie doar nişte perechi de picioare dotate cu puşti şi nimic mai mult. Singurul cuvânt nimerit pentru ei era „glonte”.

Şi iată proba hotărâtoare. Să distrugă fortăreaţa şi să scape de Fratele Boris şi compania, astfel ca întregul domeniu să rămână de izbelişte, iar recrutarea să devină mult mai lesnicioasă. Dacă dădeau greş, totul se ducea de râpă.

Prima linie de soldaţi se afla la circa cincisprezece metri de zidul construcţiei, aşadar avansase de mult în vale, dar era ascunsă încă de iarba înaltă, tunsă numai în faţa singurei porţi din palisadă.

Vanderling ridică în aer arma-brici şi strigă:

— Stop!

Poticnindu-se, cele două rânduri se opriră, iar generalul reuşi, cu gesturi mânioase, să apropie suficient de mult cele două grupuri încât să le dea ordinele finale fără să-şi trâmbiţeze prezenţa.

— Acum, băieţi, rosti aspru, faceţi ce vi se spune, şi treaba va merge ca pe roate. La primul semnal, linia întâi ocheşte şi trage tot timpul, făcând cât mai multă zarvă posibil. Ţineţi minte, înaintaţi până la zece metri de poartă şi continuaţi să trageţi. Vrem ca ei să iasă la noi; n-avem şanse nici cât negru sub unghie să asaltăm zidul. Linia a doua o urmează pe prima, la cel de-al doilea semnal. Voi fi chiar în spatele vostru cu arma-brici. Nu uitaţi, linia a doua se opreşte la cincizeci de metri de poartă, ocupă poziţii fixe de tragere şi *stă nemişcată*, orice s-ar întâmpla. Ucigaşii ies să atace linia întâi, iar noi îi doborâm înainte ca ei să le vină de hac. Nu vreau luptă corp la corp. Ţineţi minte, suntem în inferioritate numerică. Aţi priceput? Acum daţi-i drumul, faceţi-i praf!

Reacţia nu fu prea liniştitoare.

Sangranii stăteau fără o vorbă, cu ochii roşii adânciţi în orbite, strălucitori, cu gurile ca nişte tăieturi încremenite, şi Vanderling n-avea cum să ştie dacă vreunul dintre cuvintele rostite de el pătrunsese prin aburul de herogină sau prin ţestele lor groase.

Dădu din umeri. Asta e! îşi zise. Flutură arma deasupra capului şi strigă oarecum sarcastic:

— Geronimo!

Linia întâi ezită, apoi porni o tropăială care curând se transformă într-o fugă dezordonată, un atac nesăbuit în care domnea harababura. Începură să tragă la întâmplare şi fără speranţă în aer, în timp ce fugeau, şi porniră să strige, scoţând ţipete ascuţite, urlete, mugete diavoleşti fără cuvinte, înaintând rapid, într-o frenezie necontrolată. Vanderling se înfioră – erau mai înnebuniţi decât crezuse…

Prima grupă ajunsese acum la o distanţă de vreo cincizeci de metri, înecând iarba cea înaltă într-o mare furioasă de bărbaţi care ţipau şi trăgeau cu arma.

Vanderling agită din nou arma, şi al doilea grup porni să înainteze, începând aproape pe dată să fugă bezmetic, strigând şi mai tare.

Până aici era bine, îşi zise Vanderling încordat, în timp ce se îndepărta la o distanţă sigură, în spatele gălăgioasei linii a doua.

Stupizenia fanatică are părţile ei folositoare, dacă ştii cum s-o manevrezi. Prima linie era momeală; soldaţii ei puteau fi consideraţi deja morţi. Linia a doua urma să tragă prin ei, iar Ucigaşii, la rându-le, îi vor doborî cu siguranţă, dacă nu reuşeau s-o facă cei din linia a doua. Din fericire, oamenii de sacrificiu nu erau tocmai genul care gândeşte.

Că fac destulă gălăgie asta e sigur, îşi zise Vanderling, pe când oamenii care urlau şi alergau nebuneşte ajunseseră la circa treizeci de metri de poartă, gloanţele lor muşcând din palisada de lemn şi din poarta masivă. Acum nu mai rămânea decât ca Ucigaşii să fie drăguţi şi…

Şi iată-i!

Cu linia întâi de gherilă la mai puţin de douăzeci şi cinci de metri de poartă, cu cea de-a doua la alţi cincizeci de metri în spate şi cu Vanderling la douăzeci de metri în urma lor, poarta

se deschise brusc. Pe dată, cinci, zece, douăzeci de oameni, în uniformă neagră de Ucigaşi, se îngrămădiră pe suprafaţa fără iarbă, trăgând drept înainte de îndată ce apăreau, douăzeci şi cinci, treizeci şi încă mai veneau…

Ucigaşii formau o falangă puternică, smulgând fără teamă armele celor din gherilă, şi Vanderling auzi un sunet nou, cumplit, gutural şi totuşi oarecum ascuţit, o incantaţie ritmică precum urletul unei monstruoase fiare carnivore: „UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!"

Îngânând acest oribil sunet animalic, Ucigaşii se năpustiră drept în mijlocul luptătorilor adverşi, acum şovăitori, zvârlindu-le puştile într-o parte şi-n alta, pe măsură ce aceştia se apropiau şi pregătind buzduganele, acele ameninţătoare bile de metal prevăzute cu lame ascuţite şi fixate pe mânere rigide. Ca o haită de lupi turbaţi, se aruncară asupra sangranilor înnebuniţi.

Un timp destul de lung, Vanderling nu fu în stare să gândească. Văzuse în viaţa lui o grămadă de lupte neconvenţionale, dar nimic nu se compara nici pe departe cu *asta*. Spuma adunată pe buzele Ucigaşilor devenea roşu-sângerie, fiindcă oamenii îşi sfâşiau propriile buze, într-o furie oarbă. Îi măcelăreau pe cei din gherilă ca nişte fierăstraie vii, zdrobeau capete cu buzduganele ca şi cum ar fi fost pepeni verzi. Loveau, tropăind puternic cu cizmele grele, ţipau ascuţit, ca nişte diavoli care şi-au ieşit din minţi. Iar acolo, de necrezut, un Ucigaş îşi înfipsese colţii ascuţiţi într-un grumaz omenesc; sângele viu colorat îi şiroia pe faţă şi pe umeri, iar mâinile lui rupeau hălci de carne din braţe şi trunchi. Alt Ucigaş înşfăcă faţa unui om cu amândouă mâinile şi-i smulse fâşii de carne, ştergându-i trăsăturile, ca într-o mască însângerată de Halloween. Dincolo, un luptător de gherilă căzuse la pământ şi un Ucigaş îi smulgea o bucată de gât, în timp ce un altul îşi înfigea dinţii în piciorul lui, iar al treilea îi zdrobea cu buzduganul cutia toracică.

O clipă, Vanderling îşi pierdu minţile, deoarece încăierarea devenise o învârtejire dementă de trupuri chinuite, membre smulse, buzdugane fulgerând, o turmă de animale înnebunite şi disperate, care urlau încontinuu, sfâşiindu-se în bucăţi sub soarele roşu-sângeriu de pe Sangre. Avu simţământul că îl cheamă ceva în mijlocul acelei orori îngrozitoare, în mijlocul

incantaţiei brutale care continua – „UCIDE! UCIDE! UCIDE!”. Era ceva ce-l fascina şi totuşi îi îngheţa sângele în vine, ceva ce-l ademenea, se întrupa în fiinţa sa lăuntrică, luptând să se nască…

Brusc, clipa de spaimă îi trecu atunci când constată că a doua linie, în loc să se oprească şi să tragă, urla, răcnea şi se înghesuia nebuneşte spre hidoasa şi mortala râşniţă de carne umană.

— Opriţi-vă, cretinilor! zbieră. Opriţi focul! Staţi pe loc şi trageţi, idioţilor!

Degeaba. Îşi dădu seama că era singurul om rămas cu mintea întreagă de pe tot câmpul de bătălie. Va fi, pur şi simplu, un dezastru. Dobitocii ăia acţionând ca nişte lăcuste or să-i facă oamenii bucăţi de îndată ce vor pune mâna pe ei. N-avea rost, nu mai avea ce…

Sau avea?

Pe când a doua linie se repezea, în dezordine, spre anihilare, Vanderling porni într-o goană furioasă, în diagonală, spre flancul stâng al bătăliei. Era o cursă împotriva propriilor oameni. Putea oare ajunge la timp pe poziţie? Luptătorii de gherilă erau la mai puţin de treizeci de metri de locul măcelului, dar iată că acum…

Iată că acum, cu fiecare respiraţie arzându-i pieptul, Vanderling ajunsese pe poziţie, ceva mai într-o parte faţă de câmpul de luptă şi având în bătaia puştii zona dintre spatele linii a doua şi încrâncenarea turbată dintre Ucigaşi şi oamenii lui aflaţi pe moarte.

Gâfâind încă, Vanderling se lăsă într-un genunchi, ridică arma, apăsă pe trăgaci şi nu-şi mai ridică degetul, plimbând raza armei în faţă şi în spate, în faţă şi în spate, în faţă şi în spate…

Era ca şi cum ar fi mânuit o sabie gigantică, prin chiar mijlocul câmpului de bătaie. Capete, braţe, picioare săreau din trupuri, iscând fântâni de sânge. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Corpuri tăiate în două în dreptul taliei, al pieptului, al vintrelor. Înainte şi înapoi. Încheieturile i se albiseră pe trăgaciul armei-brici. Precum Sinistrul Secerător, el seceră un câmp cu spice umane cu ajutorul unei raze infinit de subţiri, dar irezistibile. Ucigaşi şi luptători de gherilă zburau de-a valma, zdrobiţi ca sticla spartă. Înainte şi înapoi…

În cele câteva momente de dinainte ca luptătorii de gherilă să termine cu ce mai rămăsese din Ucigaşi, bătălia fusese deja decisă. Fără mâini, fără picioare, înjumătăţiţi la propriu, nu se putea spune că mai rămăsese vreun Ucigaş întreg. Dar când oamenii lui Vanderling se năpustiră asupra lor, cei rămaşi în viaţă continuară să lupte nebuneşte şi în zadar, fără membre, fără nimic altceva decât viaţa însăşi şi voinţa de a ucide. Era ca şi cum până şi capetele retezate şi-ar fi înfipt dinţii în picioarele adversarilor, într-un paroxism final al setei de sânge şi al urii.

Un masacru incredibil. Dacă le lipseau braţele, Ucigaşii mutilaţi loveau cu picioarele, dacă nu aveau picioare apucau cu dinţii, zbătându-se convulsiv, ca rechinii muribunzi pe uscat. Părea mai curând lupta dintre două specii de lacomi peşti piranha, decât dintre nişte oameni. Pământul era plin de cadavre, membre, bucăţi oribile de carne pătate de sânge. Ucigaşii schilodeau în chip incredibil, luptau şi ucideau, luându-şi adversarii cu ei în moarte.

Însă arma-brici decisese soarta luptei. Ucigaşii muribunzi, deşi setoşi de sânge până în ultima clipă, nu se comparau cu oamenii lui Vanderling; după cinci minute scurte şi oribile, totul luase sfârşit.

În faţa porţii deschise zăcea o imensă grămadă plină de sânge: resturi sângerânde de carne moartă, băltoace mari de sânge, trupuri răsucindu-se în ghearele morţii şi absolut nimic rămas în viaţă. Ca o haită de animale turbate, luptătorii de gherilă rămaşi năvăliră în complexul de clădiri, cu Vanderling urmându-i, uluit şi năucit.

Întâmplările din următoarea jumătate de oră se contopiră într-o ceaţă roşie, o turbulenţă smintită pe care Vanderling nu şi-o aminti ulterior decât fragmentar. Undeva, cineva găsise o torţă şi palisada, clădirile exterioare şi cea principală fură incendiate. Copilaşi ciudaţi, graşi şi cu privirea goală, fiinţe micuţe, despuiate, care behăiau într-un ţarc, fură împuşcaţi şi rupţi în bucăţi, iar sclavii, femeile şi copiii – târâţi afară din clădiri şi măcelăriţi la repezeală.

Vanderling alerga de-a lungul curţii, încercând să pună capăt masacrului, dar oamenii lui se răzleţiseră în direcţii diferite şi nu-i mai rămase decât să încerce să le vorbească şi să agite arma.

În final se auzi un strigăt şi de peste tot, din încâlceala măcelului şi de prin casele arzânde, luptătorii de gherilă se repeziră spre un mic grup care scosese afară din casa principală un bărbat gras, îmbrăcat în robă neagră – Fratele Boris.

Îl târâră pe Fratele Boris, care lovea cu picioarele şi urla, în josul scării nu prea înalte. Începu să bolborosească, în timp ce era înghiontit şi împins spre mijlocul adunăturii agitate a luptătorilor de gherilă.

Vanderling îşi stăpâni o convulsie de greaţă, încercând să privească în altă parte, în timp ce oamenii lui îl trăgeau pe grăsan la pământ, îl jupuiau cu mâinile goale, smulgeau cu dinţii bucăţi de carne vie din trupul lui... Apoi totul dispăru într-o învălmăşeală de trupuri furioase şi, peste încă o clipă, strigătul grăsanului încetă.

Vanderling alergă spre gloata de luptători de gherilă, făcând semn cu arma.

— Destul! răcni. Dacă acum mai mişcă vreunul, nu mai primeşte herogină! Gata! Adunaţi armele şi să mergem!

Timp de un moment lung şi apăsător, luptătorii îl priviră drept în faţă, aşa cum erau, acoperiţi de sânge, cu ochi strălucitori, dornici să mai ucidă.

— Cine încearcă ceva, moare pe loc, spuse Vanderling, îndreptând arma direct spre ei. Vă ucid, dacă voi fi nevoit!

Vocea şi ochii lui arătau că vorbeşte serios. Oamenii o ştiau şi văzuseră ce poate face arma-brici. Aşa că, după o jumătate de oră, Vanderling se pomeni târându-şi picioarele prin iarba înaltă, în spatele a şaptesprezece rebeli încărcaţi cu arme capturate şi muniţie – tot ce mai rămăsese din măcelul zilei. Departe, în urmă, o coloană tremurătoare de fum era tot ce-i mai amintea de acele scurte clipe de oroare, oroare părând deja îndepărtată şi ireală.

Şi atunci – văzând în faţa lui oamenii încărcaţi cu prada şi, mult în spate, avuţia Fratelui Boris transformată într-o ruină arzândă – Willem Vanderling zâmbi.

Fiindcă ceea ce se întâmplase fusese, la urma urmelor, o victorie.

Victorie în stil sangran...

Capitolul 5

— Frate Bart, izvor de plăcere infinită, spuse Fratele în robă neagră, scund, subţire şi cu faţa ascuţită. Ia nişte vin, un vin bun, delicios, foarte preţios…

Cu mâna tremurândă şi pupilele excesiv de dilatate, ridică o carafă plină-ochi de pe masa joasă din faţa lui.

Bart Fraden zâmbi, refuzând vinul cu un gest neglijent al braţului. Fratele Theodore era, în mod clar, dependent de omnidrină. Treaba mergea de minune: Fraţii lingeau dozele precum o pisică laptele, iar unii dintre ei, ca de pildă bătrânul Teddy, aici de faţă, erau drogaţi practic tot timpul.

Fraden se aşeză pe o pernă joasă în faţa mesei în stil japonez, încărcată cu fructe din partea locului, carafe de vin, pâine şi, în centru, o chestie oribilă – un prunc fript, pe jumătate consumat. Scoase o punguţă de omnidrină dintr-un buzunar situat în interiorul robei negre de Frate şi o lăsă să cadă pe masă.

— Asta ar trebui să-ţi ajungă o vreme, spuse.

Fratele Theodore înşfăcă pungulița, o deschise nerăbdător, luă puţin praf alb între degete şi-l vârî în nara stângă, inhală, strănută, chicoti ca o şcolăriţă şi zise:

— Doar o vreme, Frate Bart, o foarte, foarte scurtă vreme…

Rostogoli ochii în cap, se lăsă pe spate între perne şi mugi:

— Femeie!

Aproape imediat apăru o roşcată tânără, înaltă şi bine făcută. Era goală. Theodore apucă strâns, cu mâna ca o gheară, o bucă tânără, apoi o trânti pe fată în poala lui.

— Distrează-mă, spuse. Dar mai domol la început!

Ascultătoare, ignorându-l total pe Fraden, femeia goală vârî mâna sub roba lui Theodore. Acesta zâmbi.

— Fata asta e foarte îndemânatică, spuse. Vrei s-o încerci, Frate Bart? Eu tare aş vrea să-ţi încerc sclava aia *a ta*. Pare foarte… exotică. Ştii, prăsitul cu aceste femele după gustul

nostru are un neajuns – rareori avem parte de ceva neobişnuit, neprevăzut sau exotic. Sclava ta e...

— Păi e... o creatură ciudată, spuse Fraden repede. Sunt convins că ţi-ar da mai multă bătaie de cap decât merită.

Chestia asta, îşi zise în gând, trebuie să fie amăgirea secolului.

— Eu mă pot înţelege cu ea numai fiindcă... să zicem că am condiţionat-o ca să mă asculte.

Iar chestia asta probabil că era minciuna mileniului!

Fratele Theodore râse.

— *Condiţionarea* fiinţelor înseamnă înjumătăţirea plăcerii, zise cu un rânjet nesuferit. N-aş vrea să-ţi tulbur... programul disciplinar. Înteţeşte ritmul, femeie! ordonă.

Începu să se lingă pe buze şi să se legene ritmic înainte şi înapoi. Fraden simţi un nod în gât, dar ştia că n-o poate arăta. Masturbarea în public, efectuată de sclave, era cel mai neînsemnat viciu al Fraţilor, iar acest stadiu al jocului cerea ca el să fie „unul dintre băieţi”.

— Să trimit după o femeie pentru tine? se interesă Theodore. Poate preferi o distracţie? Un concurs, chiar aşa, un concurs! Cu cuţite? Pumni? Bice? Doi masculi? Două femele? O partidă mixtă? Rosteşte-ţi dorinţa, frate Bart! Orice, pentru furnizorul plăcerii... Poate un mic spectacol de tortură? Sigur că da, un spectacol neapărat!

Râse ca un puşti.

— Mă tem că trebuie să plec, zise repede Fraden. Trebuie să le dau nişte omnidrină Fratelui Leon şi Fratelui Joseph şi... Ocupat, ocupat, ocupat... zise el, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă, cu o grabă ascunsă.

Însă Fratele Theodore depăşise faza în care ar fi putut observa astfel de subtilităţi. Gâfâia puternic, frământând cu cruzime trupul gol al femeii.

— Prea încet! mârâi. Mult prea uşor. Mai cu ardoare, femeie!

În timp ce se retrăgea pe uşa din hol, Fraden auzi câteva plesnituri puternice de carne lovind carnea. Bucură-te cât mai poţi, ticălos unsuros! îşi zise. N-o s-o poţi face o veşnicie!

Aerul din curte îl răcori puţin, dar ceea ce văzu îl umplu de groază. Nu puteai scăpa de greaţă în nebunia din Palatul Durerii. Curtea era o etalare bogată de scene groteşti. Aici, un

Ucigaş conducea spre intrarea în palatul propriu-zis un şir de femei goale, toate tinere, toate la fel de frumoase, toate prăsite pentru plăcere, cu gâturile înlănţuite laolaltă. Lângă zidul de beton, un alt Ucigaş făcea instrucţie cu o grupă de tineri cadeţi. Băieţaşii purtau cu toţii veşminte miniaturale de Ucigaşi, având chiar şi puşti, buzdugane şi dinţi ascuţiţi. Alţi patru Ucigaşi mânau un grup de copii obscen de graşi, semiimbecili, care aici se numeau Animale de Carne, spre ţarcul-abator din spatele palatului. Împins de o pornire bruscă, Fraden chemă la el pe unul dintre Ucigaşi.

Acesta, ca toţi Ucigaşii, era înalt, subţire, cu păr castaniu, început de chelie şi dinţi ascuţiţi. Purta trese de căpitan – rang destul de înalt în ierarhia Ucigaşilor.

Se prezentă în faţa lui Fraden.

— Doreşti vreun serviciu, Frate? zise laconic.

— Doar o informaţie, căpitane. Băieţii ăia care se antrenează acolo – de unde îi luaţi? Îi recrutaţi sau cum?

— Să-i recrutăm? Păi sunt Ucigaşi de rasă pură, special prăsiţi. Şi eu, ca ofiţer, am primit anul trecut permisiunea să am în subordine doi cadeţi. E o mare onoare, a treia onoare supremă posibilă.

— Şi primele două?

Ucigaşul păru uşor scandalizat că un Frate, chiar dacă unul proaspăt făcut, putea să pună o astfel de întrebare – dar era la fel de adevărat că nu mai cunoscuse pe cineva venit din altă lume.

— Cea mai mare onoare este, desigur, să ucizi, spuse el pe un ton neutru. Cea de-a doua este să mori în luptă. A patra este să ţi se permită să te distrezi cu o sclavă femelă. Eu însumi am beneficiat de această plăcere minoră de zece ori în anul care a trecut. Am slujit cum se cuvine Confreria.

Îmi închipuiam eu, îşi zise Fraden amar. O armată complet lipsită de plăcerea sexuală ar trebui să lupte cu furie, dar ar fi cam greu de stăpânit. Însă dacă institui actul sexual ocazional ca o răsplată pentru serviciu, îi poţi menţine sub control şi le deturnezi pornirile sexuale în fervoare războinică. Logic. Dacă accepţi premisa de bază că oricine nu e Frate nu e nici fiinţă umană, tot ceea ce face Confreria e cât se poate de logic.

— Asta-i tot, căpitane, zise cu voce tare.

Clătină din cap, în timp ce Ucigaşul dispărea în spatele palatului. Confreria era deosebit de nemiloasă şi, pentru a o înfrânge, era nevoie de o lipsă de scrupule cel puţin egală, ceea ce nu prea îi era la îndemână.

În acest caz însă, murmură ca pentru sine, voi fi fericit să fac excepţie.

Confreria Durerii nu cunoştea mila. N-o va căpăta nici ea din partea lui Bart Fraden.

— Bart Fraden, nu te recunosc, parcă n-ai fi tu, spuse Sophia O'Hara, adunând din farfurie un morman mare de orez şi pilaf de legume, baza regimului lor pe Sangre.

Neavând pe planetă animale terestre şi neexistând niciun fel de vietate locală comestibilă, trecuse multă vreme de când nu mai gustaseră carne. Şi niciunul nu era pregătit să încerce, pentru lipsa cronică de proteine, soluţia tradiţională pe Sangre.

Aşezat faţă în faţă, în camera principală a apartamentului lor din palat, Fraden, pentru a fi în stare să înghită acel amestec fără gust, dădu pe gât o înghiţitură din vinul local, destul de fad.

— Deci cine sunt, dacă nu eu?

— Nu mai face cu mine stupide jocuri de cuvinte, zise ea sorbind o gură din vinul dulceag. Eu nu-s nici Cap-de-Obuz, nici nărodul unsuros de Moro şi nici vreun refugiat cu glugă de la ferma aia nenorocită. Eu sunt Sophia O'Hara, îţi aminteşti? Nu încerca să mă duci *pe mine*. Statul Liber al Centurii de Asteroizi nu era chiar un model de democraţie socială şi n-ai pus mâna pe el nutrind Gânduri Curate pentru a obţine Puterea. Dar comercializarea de droguri e ceva nou în arsenalul tău de răutăţi, nu-i aşa?

— Omnidrina nu e un „drog", cum o numeşti tu, aşa, hodoronc-tronc, zise el, în defensivă, evitându-i privirea. Psihic vorbind, nu creează dependenţă şi nu are niciun fel de efecte fiziologice adverse.

— Fără îndoială că stimulează şi funcţionarea bilei, vindecă mătreaţa, întăreşte oasele şi trupul şi măreşte potenţa sexuală – ca şi cum porcii ăştia ar avea nevoie de vreun afrodisiac ca să-şi stimuleze poftele perverse. Cu toate acestea, observ că majoritatea aşa-zişilor tăi Fraţi par a-şi petrece mare parte din timp cu îndeletniciri manuale, de impotenţi – ceea ce nu m-ar

deranja câtuşi de puţin dacă asta i-ar ţine în casă. Dar se pare că mânăreala le creşte apetitul pentru plăceri precum luptele pe viaţă şi pe moarte, orgiile cu tortură şi alte distracţii cuviincioase. Bulgărele ăsta de noroi face ca Gaura Neagră din Calcutta să pară o adunare religioasă şi am impresia că tu vrei ca lucrurile să se înrăutăţească.

— Băieţii buni n-au nicio şansă, zise Fraden. Revoluţia e o treabă împuţită şi, cu cât regimul existent e mai ticălos, cu atât poţi să-ţi permiţi mai puţine scrupule. Cu cât vor fi mai dependenţi de drog, cu atât mai puţini vom avea de omorât mai încolo. Lasă-i drogaţi şi fericiţi până le va fi prea târziu şi astfel multe vieţi vor fi cruţate cu timpul. Mi se pare mie sau simt o oarecare înduioşare din partea ta faţă de porcii ăştia scârboşi? Gândeşte-te numai cu ce fel de fiare avem de-a face. În comparaţie cu Moro, Caligula, Hitler şi marchizul de Sade sunt nişte copii nevinovaţi. Deci dacă oamenii inocenţi ajung să sufere din cauza revoluţiei, ţine minte că avantajul va fi al planetei ca întreg. O dată mă aflu şi eu în situaţia neobişnuită de a fi de partea îngerilor şi să ştii că nu e rău deloc.

— Termină, Bart, zise Sophia. Eşti cât se poate de ridicol în postura de Cavaler în armură strălucitoare. Mai curând un Cavaler care comercializează droguri. E ceva personal, nu-i aşa? Ce *te-au obligat* să faci la ceremonia de iniţiere?

Fraden dădu pe gât o duşcă mare de vin. Ceea ce... ceea ce fusese silit să facă atunci era ceva ce încerca din răsputeri să uite, însă îl măcina pe dinăuntru şi era hotărât să-i interzică să se interpună între Sophia şi el. Din punctul lui de vedere, cu excepţia poate a lui Willem, plecat în junglă, Sophia era singura fiinţă umană de pe întreaga planetă. Tânjea să împartă calvarul cu ea, dar se temea îngrozitor să n-o piardă. Nu avea de gând să rişte să-i spună adevărul.

— Ţi-am mai povestit de o mie de ori. O grămadă de tâmpenii...

— Mă minţi, Bart, zise ea calm. Uită-te la mine şi mai spune o dată!

Privi în ochii ei mari, verzi şi neutri şi încercă să ghicească ce se ascundea în spatele lor. Compasiune? O dorinţă de a afla adevărul şi a-l înţelege, oricare ar fi fost el? Sau pur şi simplu o bănuială tipic feminină, o arzătoare nevoie de a condamna?

— Bine, Soph, spuse rar. Eu... ei... M-au forţat să ucid! Cu securea, cu propria mea mână. Era doar... doar un animal, dar a trebuit să-l omor cu mâinile mele. Eu sau el. L-am ucis, altfel mă omorau ei pe mine.

— Ai fost cauza multor morţi până acum, spuse Sophia cinic. Morţi omeneşti. Aşa că de ce...?

— Nu era vorba de un ordin dat altora, trebuia s-o fac *personal*! Eu am auzit ţipetele, eu am văzut sângele, eu am privit cum se desface carnea sub tăişul securii! se trezi strigând. N-am mai ucis niciodată. Ăsta n-a fost război, a fost...

Se opri brusc. Cuvântul pe care fusese cât pe ce să-l rostească era „crimă”.

Chipul femeii se înmuie brusc; Sophia se întinse peste masă şi-i luă gingaş faţa în mâini.

— Iartă-mă, Bart. N-o să mai vorbesc niciodată despre asta. Undeva, ascunsă bine, e o inimă, o simt cum bate, deşi slab. Tu eşti şeful, Conducătorul Nepreţuit.

— Mulţumesc, Soph... Aveam nevoie de asta de la tine. Când totul se va termina, o să mă revanşez... o să mă revanşez pentru o mulţime de lucruri...

Simţi deodată înţepătura ascuţită a unei emoţii fără nume.

— Ajunge pentru spovedania de azi, zise cu o asprime exagerată. Binecuvântează-ne, părinte, fiindcă am păcătuit, trei confedolari pentru colectă şi înapoi la treabă, ca de obicei! E timpul să văd ce face Willem. Până acum, trebuie să fi adunat un fel de forţă de gherilă. Ferma care a ars poate a fost un accident, dar se spune că nimeni nu a scăpat cu viaţă, şi asta înseamnă că probabil s-a pornit treaba şi în junglă. E timpul să începem o coordonare. Mâine dimineaţă vreau să dau o raită pe-acolo. Vii cu mine?

— Cred că mai pot supravieţui o vreme fără compania stimulatoare a lui nea Cap-de-Obuz. Spune-i ce dor mi-e de el. Deocamdată renunţ să plec într-acolo. De fapt, locul femeii e acasă...

— Am văzut, în cutiile de jucării, armate mai reuşite, zise Fraden măsurând încă o dată tabăra de gherilă şi revenind la chipul cu aspect hărţuit al lui Willem Vanderling. Tabăra îi produsese o imensă dezamăgire. Era mult mai mică decât se aşteptase în stadiul ăsta şi domnea acolo o harababură totală,

cu arme şi muniţii răspândite peste tot. Vreo treizeci de bărbaţi aproape goi zăceau lungiţi, care cum putea, prin toată tabăra, iar Willem ar fi trebuit să recruteze până acum un număr cel puţin dublu. Mai mult, o navetă spaţială necunoscută tocmai aterizase, dar soldaţii trândăveau în continuare ca şi cum ar fi avut de-a face în fiecare marţi cu câte un străin din alte lumi.

— Ce se întâmplă aici? aruncă tăios Fraden. De ce aşa de puţini sangrani? Ce naiba e cu ei că stau de pomană? Unde dracu' îţi sunt santinelele? De ce...

— Mai uşor, omule, mai uşor! se tângui Vanderling. Habar n-ai despre ce e vorba. Rahatul ăsta de planetă e absolut imposibilă! Stau aşa, ca oile, fiindcă sunt drogaţi cu heroghină.

— *Ce-ai zis*? urlă Fraden. Nu eşti întreg la minte? De unde naiba au pus mâna pe heroghină? Şi tu de ce nu faci nimic?

— Fiindcă eu le-am dat-o. Am fost nevoit.

— Tu?...

Fu unul din rarele momente când Bart Fraden rămase fără replică. Să dai heroghină trupelor de partizani era ca şi cum ai face cu un hârleţ o operaţie pe creier. Drogaţi fiind, nu puteau bate nici măcar o grupă de Cercetaşi Spaţiali, iar dacă ajungeau în stadiul de depresie... Brrr! Trebuia să menţii un echilibru foarte labil şi, dacă greşeai o dată, erai terminat.

— S-ar părea că-mi datorezi nişte explicaţii, zise Fraden răguşit. Şi încă nişte explicaţii foarte valabile. Ce s-a întâmplat cât ai fost singur?

Se aşezară în faţa unei colibe, lângă naveta lui Vanderling, şi generalul îi povesti tot.

— Nu pot pricepe, Bart, nu pricep deloc. E ca şi cum n-ar mai exista pe întreaga planetă niciun bărbat în toată firea. N-am mai auzit să primească cineva atâtea şuturi în fund ca idioţii ăştia şi să nu vrea să lupte. Nici măcar nu le trece prin cap. După ce am nimicit cu gaşca mea de drogaţi coşmelia Fratelui Boris – şi, crede-mă, n-a fost chiar o jucărie – eram convins că mi-a ieşit figura. Adică, fără grangurul local şi Ucigaşii lui, ziceam că toţi neisprăviţii din satele de pe acest domeniu abia aşteaptă să se înroleze. Nici pomeneală. Nu m-am lăsat. M-am dus într-un sat şi am încercat să-i determin să vină cu noi, dar ei nu fac altceva decât să stea pe târtiţele lor grase, în faţa colibelor lor împuţite, ba se mai găseşte şi câte un cretin care să se întrebe cum va fi viitorul Frate şi dacă nu cumva cota are

să fie mai mică. Când le explic că nu mai există niciun viitor Frate, c-o să-i desfiinţez pe toţi, ei încep să urle că asta e o blasfemie şi e împotriva Firii, şi niciunul nu mi se alătură. Aşa că…

— Deci te-ai gândit că singurul mod de a aduna o armată este să-i droghezi cu herogină, da? zise amar Fraden.

— Exact. Cel puţin, în felul ăsta, luptă!

— Willem, o păpuşă de cârpă are mai multă minte ca tine! Avem nevoie de zece, cincisprezece mii de oameni pentru a cuceri nenorocita asta de planetă. Crezi că, în ritmul ăsta, herogina o să ne ajungă la infinit? Ce se va întâmpla când se termină? Şi cum putem folosi pentru războiul politic nişte drogaţi ucigaşi şi dilii?

— Nu m-am gândit…

— Îmi spui ceva nou? scrâşni Fraden.

— Deci cum vezi tu lucrurile, geniule?

— Vreau să mă întâlnesc cu unul dintre săteni! Vreau să vorbesc cu poporul! Chiar şi nebunii nu se comportă ca atare fără un motiv şi, dacă-l aflu, găsesc şi o cale de rezolvare…

— Acum? Băieţii noştri abia s-au drogat, n-o să te înţelegi cu ei în viitoarele cinci ore.

— Fă un balot din toţi drogaţii tăi şi împăiază-i! mârâi Fraden. Dă-mi o armă-brici şi hai fără escortă la viitorii noştri susţinători!

Satul sangran era o adunătură de vreo cincizeci de colibe, fără uşi şi acoperite cu paie, înălţându-se pe malul unui pârâu cu ape leneşe. Dincolo de sat, dominându-l ca un munte, se afla o imensă grămadă de pământ roşu uscat, presărată cu găuri mari, ca nişte răsuflători. Grămada avea cam douăzeci de metri înălţime şi, tocmai când Fraden apăru din jungla învecinată, urmând cursul pârâului spre marginea satului, cu Vanderling îmbufnat mergând la un pas în urmă, o imensă insectă verde, de mărimea unui copil mărişor, cu opt picioare chitinoase dintre care primele două erau întinse în faţă, ca nişte braţe, şi cu ochi ciudat de inteligenţi, mici şi negri pe capul mare, ieşea printr-una dintre găuri şi se grăbea spre câmpurile cultivate de dincolo de sat.

— O Insectă, mormăi Vanderling, pe când se apropiau de grupul de colibe. În ceea ce ei numesc Dealul Insectelor trebuie

să fie zeci. Să le vezi cum muncesc pe câmp în echipe... Mă apucă greaţa!

Fraden mârâi şi strâmbă din nas când trecură pe lângă colibe. Pământul gol era presărat cu tot soiul de gunoaie şi mizerii. Câteva zeci de copii costelivi şi despuiaţi se jucau primprejur, moleşiţi de toropeală. Erau incredibili de murdari. Femei cu feţe trase, lipsite de expresie şi cu sâni atârnânzi şi flasci, îmbrăcate cu fuste grosolane, puţin mai mari decât legăturile din jurul şalelor, ridicară privirile de la piua unde zdrobeau seminţele sau de la focul unde, cu prea puţin interes faţă de cei doi oameni înarmaţi, coceau pâini cenuşii şi plate, gen tortilla. Arareori din câte o colibă scotea capul un bătrân. Copiii, bătrânii, femeile, gunoiul, murdăria – totul puţea îngrozitor, ca un monstruos şi fetid bestiar.

— Unde sunt bărbaţii? îl întrebă Fraden pe Vanderling.

— Am sosit prea devreme, zise acesta. Toţi sunt plecaţi să păzească cirezile de Animale de Carne.

— Credeam că i-ai aranjat şi pe Ucigaşi când ai distrus Domeniul...

Vanderling ridică din umeri.

— *Ţi-am spus* că neisprăviţii ăştia sunt tâmpiţi rău. Au plecat să facă pe băieţii cumsecade, până la apariţia viitorului Frate.

— Bine, hai să vorbim cu unul dintre caraghioşii ăştia, zise Fraden conducându-l pe Vanderling spre o colibă fără uşă şi intrând.

Înăuntrul cocioabei fără ferestre era întuneric, cald şi umed. Un bătrân ofilit stătea pe o grămadă de paie, ciugulind indiferent dintr-o bucată de pâine tare şi necrescută. Privea cu ochi înfundaţi în orbite şi lăcrimoşi, dar nu spunea nimic.

— Sunt Bart Fraden. Acesta e mareşalul Vanderling. Suntem de pe altă planetă. Am venit să aducem libertatea poporului de pe Sangre. Cum te cheamă?

— Oakly, mormăi bătrânul. Ce e libertatea?

Fraden scutură din cap.

— Libertatea e atunci când faci ce vrei, nu ce-ţi spun Fraţii. Libertatea e când nu mai sunt Ucigaşi şi nici Fraţi să te ţină în sclavie!

— Niciun Frate să conducă? întrebă bătrânul. Niciun Ucigaş să ucidă?

— Voi conduceţi! zise Fraden. Voi înşivă. Şi nimeni nu ucide. Vă cultivaţi hrana pentru voi, munciţi numai pentru voi, vă conduceţi propriile destine. Asta e libertatea!

Bătrânul se încruntă.

— Înţeleg, zise. Libertatea e o blasfemie. Voi aduceţi blasfemie. Noi nu vrem asta. E împotriva Legilor Firii.

— E legea firii ca voi să fiţi sclavi? E legea firii ca Fraţii să vă tortureze pentru plăcerea lor proprie, iar la sfârşit să vă măcelărească şi să vă dea ca hrană celor din Sade?

— Nu înţelegi, zise bătrânul. Legea Firii. Aşa e şi aşa o să fie totdeauna. Noi aici suntem Animale bune. Nu ascultăm blasfemii.

— Uită-te la gunoiul ăsta! trânti Fraden. Uite la porcăria pe care-o mănânci! Uită-te şi la tine, eşti uscat ca un ţâr! *Îţi place* să flămânzeşti?

— Nu flămânzesc. Toată lumea mănâncă. Fraţii şi Ucigaşii mănâncă Animalele de Carne. Cei din Sade mănâncă Animalele nefolositoare. Animalele mănâncă hrana de pe câmp, cultivată de Insecte. Legea Firii…

Îmi pierd vremea de pomană aici, îşi zise Fraden. Poate că şeful local…

— Unde e şeful? întrebă. Bătrânul îl fixă cu o privire goală. Căpetenia? Barosanul? Cel mai important om din sat?

— Da, Îngrijitorul! Coliba lui e dincolo de Dealul Insectelor. A început să îmbătrânească. Dacă moare, eu urmez ca vârstă. O să fiu îngrijitorul. Poate moare repede.

Fraden se întoarse, vrând să iasă.

— Şi tu câţi ani ai, veteranule?

— Patruzeci şi şapte, zise bătrânul.

Fraden făcu ochii mari. Anul pe Sangre era mai scurt decât cel de pe Pământ! Prăpăditul n-avea mai mult de patruzeci de ani standard. Şi era al doilea ca vârstă din sat!

Coliba îngrijitorului se afla de cealaltă parte a Dealului Insectelor. În faţa ei se întindeau lanuri de cereale şi Fraden văzu zeci de insecte verzi, cu soarele strălucind pe trupurile lor chitinoase, mişcându-se metodic, tăind spice înalte cu foarfecii flexibili cu care le erau prevăzute membrele superioare.

Cu Vanderling urmându-l mohorât, intră în colibă şi fu aproape doborât de duhoare, un miros fetid de mucegai care

venea de la obiectul din mijloc: un sac uriaş, verde şi umflat, atât de voluminos, că cele opt picioruşe scurte nu ajungeau la pământ. Un omuleţ scofâlcit ţinea o cană cu alcool pur la gura mică a fiinţei, iar creatura îl plescăia cu lăcomie. O grămadă de alte asemenea căni aşteptau pe podeaua goală, de pământ.

Bătrânul se răsuci şi scăpă cana, vărsând lichidul peste trupul pulsând al creaturii verzi.

— Mă deranjezi când hrănesc Creierul! se răsti el. Deranjezi îngrijitorul! Şi totodată recoltatul! Vrei să le apuce năbădăile pe Insecte? Vrei să murim de foame?

Abia atunci le văzu armele îndreptate în jos.

— Sunteţi Ucigaşi, zise. Aveţi arme. Iertaţi-mă, stăpânilor. Nu semănaţi a Ucigaşi. N-am vrut să spun nimic rău.

— Noi suntem... ăă... veniţi de departe, zise Fraden. Lucrurile stau cu totul altfel în privinţa noastră. Vrem să ştim cum e condus satul ăsta.

— Aţi venit la Animalul care trebuie, zise Bătrânul. Eu sunt îngrijitorul aici. Dacă n-aş fi eu, tot satul ar muri de foame şi Fraţii n-ar avea pe nimeni să poarte de grijă Animalelor lor de Carne. Eu dau ordine Creierului ăsta, iar el le face pe insecte să lucreze.

— Chestia asta poate să comunice cu Insectele?

Îngrijitorul făcu ochii mari.

— Tre’ că sunteţi de hăt departe! Pe domeniul vostru nu aveţi Insecte? Marele Muşuroi e ca un singur Animal. Creierul Animalului vorbeşte braţelor. Marele Muşuroi are şi el un Creier, ăsta de-aici. Eu îi zic ce să facă, iar Insectele aşa fac. Asta cât timp e beat... Altfel, Insectele muncesc numai pentru ele. Fraţii iau Creierul ăsta când e numa’ un vierme, îl îmbată criţă, îl dau sătenilor şi îngrijitorul îl ţine tot timpul beat. Deci îngrijitorul e cel care face de fapt hrana să crească, pentru ca Animalele să poată mânca şi apoi munci pentru Fraţi. Nu ştiţi Legea Firii?

— Deci tu eşti cel mai important om de-aici... zise rar Fraden. Bun, şi dacă toţi sătenii refuză să mai aibă grijă de Animalele de Carne? Atunci tu vei fi cel care conduce aici cu adevărat...

— Eşti nebun? Vin Ucigaşii şi omoară toţi oamenii din sat!

— Şi dacă aţi avea arme? Dacă aţi lupta cu Ucigaşii?

— Asta-i blasfemie! Ce fel de Ucigaşi sunteţi, de spuneţi aşa ceva?

— Noi…

— Cri? Cri? Ordine? Cri? începu Creierul să croncăne, cu un glas metalic şi scârţâitor.

— N-am timp acu’ de vorbă, spuse îngrijitorul, ridicând cana şi ţinând-o la gura Creierului. Creieru’ nu-i prea deştept; tre’ să-i repeţi ordinele de mai multe ori, altfel Insectele o iau razna. Aţi aflat ce-aţi vrut, stăpânii mei. Noi suntem Animale bune aici, nu umblăm cu blasfemii. Spuneţi asta Fratelui nostru. Se întoarse cu spatele, ignorându-i, şi începu să vorbească cu Creierul: Terminaţi câmpul de la sud, începeţi cu cel de la nord, pe urmă…

Fraden se cutremură şi îl conduse pe Vanderling afară.

— Ei bine, geniule, făcu Vanderling superior, uite-ţi afurisitul de „potenţial revoluţionar ridicat”! Cum îţi place?

— Continuu să spun că e foarte ridicat, dar se află încă în stare latentă. Lucrurile durează însă de atâta vreme, că ei au ajuns să le accepte. În clipa în care într-un astfel de decor se produce o schimbare cât de mică, iese cu scântei.

— Bine, şi cum o să reuşeşti să îmbunătăţeşti situaţia?

— *S-o îmbunătăţesc*? Nu trebuie să îmbunătăţeşti, ci să înrăutăţeşti lucrurile. Din fericire, vom primi şi puţin ajutor.

— Ajutor? De la cine?

Fraden râse.

— De la Moro, zise. De la cine altcineva?

Hoinărind pe coridoarele Palatului Durerii în direcţia Sălii Tronului, Bart Fraden nu era foarte convins că va fi în stare să facă să meargă lucrurile şi mai rău în ţară. Adevărul era că lucrurile stăteau cât se poate de rău fără a mai fi nevoie ca el să facă întregul sistem inoperant şi, în plus, cum ar fi fost posibil să-l determine pe Moro să întreprindă *aşa ceva*?

Insectele întreţineau Animalele şi pe ele însele cu suficientă hrană pentru a le face pe cele din urmă capabile să crească Animale de Carne pentru Fraţi şi Ucigaşi şi să rămână o inepuizabilă sursă de victime şi sclavi. Animalul obişnuit avea doar o mică şansă să sfârşească în arenă ori ca sclav sau în Depozitul Public de Provizii, la raportul dintre cincisprezece milioane de Animale şi doar câteva mii de Fraţi de pe planetă. Vechea matematică a tiraniei: dacă mâna grea a conducătorului cădea doar asupra unui procentaj comparativ mic din

populaţie, restul stătea liniştit, indiferent ce s-ar mai fi întâmplat.

Şmecheria era să-l determine pe Moro să semene teroare şi să ia zece sangrani pentru o „cotă” la care acum lua doar unul. Dar cum? În momentul de faţă, Confreria îşi satisfăcea orice capriciu oricât de ciudat, luând drept cotă numai cât avea nevoie. Trebuia cumva să creeze o nouă cerere, foarte mare, o cerere care i-ar fi făcut pe Fraţi să mărească de trei, patru ori aceste cote, sau chiar mai rău. Dar ce se putea concepe ca să…?

Fratele Theodore trecu pe lângă el, fără măcar să-l observe, pe de-a întregul drogat cu omnidrină. Bine că Bart avea cantităţi mari în navă: sangranii înghiţeau stocul într-un ritm pe care nu l-ar fi crezut niciodată posibil. Iar dacă raţia s-ar micşora vreodată, ei ar fi disperaţi să…

Bang!

Desigur! strigă Fraden în sinea lui. Doamne, era evident! Nimeni nu ştia câtă omnidrină se afla cu adevărat în navă; toţi se bazau doar pe spusele lui. Şi dacă Moro era împins să creadă că drogul se termină? Ce-ar fi să-i spună lui Moro…

Fraden se cutremură. Era o idee îngrozitoare, dar va merge. Doar să aibă el inima s-o facă, să arunce întreaga planetă într-o orgie a torturii şi atunci… Mii de oameni vor suferi, îşi spuse, dar, la sfârşit, ceilalţi vor fi liberi. Nu asta conta? Fă-o, Bart, ori las-o baltă şi pleacă. Sparge vreo câteva mii de ouă şi fă o omletă, sau renunţă şi lasă oamenii care… care au făcut din tine un ucigaş, să o ţină tot aşa şi în *următoarele* secole. Asta era de fapt toată tărăşenia cu revoluţia!

Îşi făcu curaj şi grăbi pasul spre Sala Tronului. Situaţiile drastice necesită soluţii drastice, îşi spuse. Un chirurg amputează membre pentru a salva restul organismului; el nu făcea acelaşi lucru? *El nu făcea la fel*?

— Ei? mormăi Moro. Ce e, Frate Bart? Sper să fie ceva important. Nu-mi place să-mi întrerup distracţiile, şi chestia asta se anunţă foarte interesantă.

Moro şi Fraden erau singuri în cameră. Ecranul imens al televizorului, acoperind un întreg perete, arăta un spectacol oribil: zece bărbaţi înlănţuiţi câte doi, de încheietura mâinii stângi. În fiecare pereche unul dintre indivizi avea câte un cuţit

lung în dreapta, iar celălalt o torţă aprinsă. Cei cu cuţite aveau arsuri peste tot; cei cu torţe erau acoperiţi de răni sângerânde. Camera de filmat era îndreptată spre un fel de groapă unde bărbaţii, în timp ce se luptau, înotau împiedicându-se într-o mare de insecte de mărimea unor pisici care, după câte se părea, alcătuiau pardoseala gropii. Una dintre perechi căzu la pământ – şi sări în sus ţipând, acoperită cu o mulţime din acele fiinţe oribile, care li se încleştau de piele cu mandibule ascuţite.

Priveliştea oribilă şi ţipetele oamenilor întăriră voinţa şovăitoare a lui Fraden. *Orice* se justifica dacă putea ajuta la distrugerea monştrilor care aveau asemenea gusturi. *Orice.* Chiar şi…

Fraden îşi feri privirea de spectacolul îngrozitor, păşi mai aproape de tronul înălţat pe care stătea Moro, cu ochi porcini strălucitori, cu trupul mătăhălos tremurând de o plăcere amestecată cu iritarea cauzată de întrerupere.

— E foarte important, se referă la omnidrină. Închide sonorul, ca să ne putem înţelege.

Încruntându-se, Moro se întinse spre consola din faţa lui, şi ţipetele încetară.

— Ei?

— Fraţii consumă substanţa ca şi cum ar veni sfârşitul lumii, zise Fraden. N-am mai pomenit să fie administrată în ritmul ăsta. Se îndoapă ca porcii!

— Plăcerile altora nu sunt treaba ta! trânti Moro. Şi tu ţii numai pentru tine sclava asta de două parale, cea cu limba ca un pumnal, şi nu se plânge nimeni, deşi Fratele Theodore… Dar nu e treaba lui, aşa cum nici a ta nu e să ţii cont câtă omnidrină iau ei. Fiecare cu plăcerile lui!

— Consider că viaţa mea mă priveşte personal, spuse Fraden. Corectează-mă dacă greşesc…

Moro îl privi năuc un moment. Era greu de spus când se droga şi când nu. Era mai deştept decât alţii – altfel n-ar fi rămas Profet prea multă vreme. Folosea drogul cu economie şi se părea că are un oarecare control în ce priveşte dependenţa. În momentul de faţă, arăta cumva bine dispus, ceea ce era tocmai starea în care îl dorea Fraden.

— Eu rămân în viaţă atâta timp cât furnizez omnidrină, nu-i aşa? Se termină omnidrina, se termină şi cu Fratele Bart!

— Exact, zise Moro. Dar oricât de amuzant ar fi, poate, să te văd mâncat de viu sau fiert cu bucăţica în ulei, te asigur că prefer de departe omnidrina. Îmi potenţează minunat plăcerile zilnice… Ce vrei să spui cu toată prostia asta?

— Vreau să spun că nu mi-am dat seama că stocul se va termina atât de repede. În ritmul ăsta, nu va dura cât viaţa mea – şi eu unul cred că voi avea o viaţă lungă şi plină. Mai cred şi în planurile de viitor…

Moro se încruntă.

— Dacă nu durează cât viaţa ta, nici cât a mea nu va ţine! bolborosi el nefericit. Aş putea s-o rezolv numai pentru mine… dar aş da naştere la necazuri. Poate fi periculos.

Până aici e bine, îşi zise Fraden. L-am îngrijorat. E tocmai bun ca să deschidă drumul pe aleea înflorită.

— Poţi considera că mă ţin de cuvânt în cadrul târgului nostru dacă îţi spun cum se fabrică acest drog? întrebă viclean.

— Se poate fabrica aici? sări Moro. Apoi, mai potolit: Sigur că da, sigur că da. Ar merge foarte bine…

Ochii porcini se îngustară; zâmbi cu şiretenie. Şi un tâmpit ar fi putut să-i citească aşa-zisele gânduri, îşi spuse Fraden. O dată ce obţinea o sursă independentă de omnidrină – adio, Frate Bart! Însă, după înghiţirea acestei bucăţele de momeală şi după demararea acţiunii, Fratele Bart va avea răgazul să dispară în peisaj şi să devină Preşedintele Bart Fraden al Republicii Libere Sangre. Era doar o chestiune de cronometrare adecvată.

— Se poate fabrica aici, ca şi oriunde altundeva, spuse Fraden. Adică, dacă pe Sangre aveţi destui schizofrenici.

— Schizofrenici?

Sfinte Sisoe! gândi Fraden. Cum să-i explic Bătrânului Butoi de Grăsime ce e acela un schizofrenic? Totuşi, dacă trebuie să spui o minciună, spune una simplă.

— Nebuni, zise el. N-aveţi nebuni pe Sangre?

— Nebuni…? Animalele alea care reacţionează ciudat la torturile deosebit de pline de imaginaţie? Ăia care zac ca nişte legume sau bolborosesc limbi fără sens?

Nu era o descriere tocmai ştiinţifică a schizofreniei, îşi zise Fraden, dar din moment ce omnidrina e sintetică, ce importanţă are?

— Aşa. Schizofrenici.

— Se întâmplă din când în când, spuse Moro. Desigur că astfel de Animale nu sunt bune ca sclavi; nici interesante ca subiecte pentru torturi. Ca fapt divers, să ştii că sunt folosite pentru Depozitul Public de Provizii. La ce pot fi folosiţi nebunii?

— La nimic, într-adevăr. Totuşi, cu *sângele* lor e altceva. Omnidrina e un extract din sângele schizofrenicilor. Sunt necesari însă mulţi pentru a scoate din sângele lor chiar şi o singură doză. Dacă ai avea destui, adică zeci de mii, am putea fabrica drogul. Nu merită însă, deoarece n-ai decât câţiva, ici şi colo.

— Stai să mă lămuresc... zise Moro încet. Omnidrina se extrage din sângele nebunilor? Dacă aduci un om în starea de nebunie, sângele lui va furniza cantităţi mici de omnidrină?

Oh, zei, cât îi mai trebuie grăsanului să înţeleagă? se întrebă Fraden. Desigur, oricine e destul de tâmpit ca să înghită o astfel de minciună gogonată, trebuie îndrumat în direcţia corectă la fiecare pas. Totuşi, nu era cazul ca lucrul ăsta să devină prea evident.

— Cantităţi *infime*, spuse Fraden. Ar trebui să găseşti mijlocul să înnebuneşti oamenii în masă şi nu văd...

Moro se prăpădea de râs.

— Asta fiindcă eşti un prost, Frate Bart! N-ai simţ estetic. Ceea ce ne ceri tu e perfect, ilustrează credinţa de bază a Confreriei Durerii: pricinuieşte Durere şi primeşte Plăcere!

— Unde vrei să ajungi? întrebă Fraden, prefăcându-se că e foarte încurcat, ca şi cum nu el lansase, de la bun început, ideea. Ai o metodă de a transforma mii de oameni în nebuni?

— În numele lui Hitler şi De Sade! se tăvăli de râs Moro, chiar nu înţelegi? E atât de frumos, atât de evident! Vom institui o campanie de tortură cum nu s-a mai văzut încă pe Sangre! Ce provocare pentru artă! Să inventezi torturi suficient de subtile ca să înnebunească Animalele fără să iroseşti un strop din sângele lor!

Moro se legăna înainte şi înapoi pe tronul său, ca un copil care suge o acadea.

— Vom înnebuni întreaga planetă! croncăni el. *Întreaga planetă*!

Momeală, undiţă, şi prada-i gata! gândi Fraden. Torturează întreaga planetă până la nebunie, apoi ia sângele tuturor ca să

obţii omnidrină pentru plăcerile tale! Nici chiar sangranii nu vor îndura *asta*. Soseşte Revoluţia, Grăsane, soseşte Revoluţia!

Fraden zâmbi cu o admiraţie sardonică.

— Moro, spuse el pe un ton egal, trebuie să recunosc că n-am mai întâlnit niciodată o minte ca a ta!

Stând despuiat pe marginea patului, în noaptea evident mai răcoroasă de pe Sangre, Bart Fraden simţi cum transpiră, o sudoare umedă, care se datora căldurii. Îşi aminti o zicătoare foarte veche, atât de veche încât toţi îi uitaseră de mult originea: „Nu privi niciodată înapoi; s-ar putea să te ajungă din urmă *ceva*.” Simţi în ceafă răsuflarea acelui ceva.

Ai de trezit la viaţă o planetă, Bart? Ai nevoie de ceva ca să distrugi pasivitatea socială, să stârneşti cum trebuie Animalele? De ce să nu laşi opoziţia să intre în bucluc, încercând să tortureze întreaga populaţie până la nebunie? De fapt, asta ar trebui să fie destul ca să stârnească pe oricine la luptă. Bine gândit, Bart, o mişcare foarte inteligentă.

Şi chiar *era* inteligentă, fir-ar să fie! Avea să meargă. Ar fi trebuit să fie mulţumit de ceea ce realizase. De ce, atunci, acea transpiraţie rece, de ce nodul din stomac? De ce avea simţământul că un ceva nenumit îi sufla în ceafă, şi ce era acel ceva? Nu putea fi *conştiinţa*, ăsta e doar un cuvânt, o falsă scuză folosită de oameni ca să nu acţioneze. Nu cumva era…? Sophia apăru din baie. Era goală, părul lung şi roşcat îi cădea pe umeri, iar sânii îi erau tari şi frumoşi, picioarele netede şi moi; era cea mai grozavă şi dată dracului tipă din Galaxie, calitatea întâi în toate privinţele, şi era *a lui*. Zâmbi cu gura deschisă, iar ochii îi străluciră. Cunoştea acea privire.

— Conducătorule nepreţuit… zise cuibărindu-i-se în poală; cuvintele ei erau, în mod ciudat, lipsite de sarcasm. Cunoştea acel ton. Era cealaltă Sophia, care apărea din când în când, fetiţa din faţa fotbalistului-vedetă, fata din cavernă în faţa Marelui Vânător. Această Sophie îi tulbura viscerele, în schimb el n-o înţelegea deloc.

Îl sărută lung şi pasionat.

— Conduci şi stăpâneşti, îi şopti ea, neînfricat conducător şi stăpân. Omul *meu. Numero uno.* Mai mare ca viaţa însăşi şi de două ori mai afurisit…

Îl sărută iarăşi şi Fraden simţi cum sângele începe să-i pulseze, răsuflarea îngheţată a *acelui lucru* retrăgându-se, ofilindu-se, murind. Era mai mult decât simpla căldură animală, era ceva mai profund ca atingerea trupului ei care se mişca lângă al lui. Căci invitaţia femeii spunea: te vreau, te vreau pe tine. Te vreau fiindcă eşti învingătorul, fiindcă eşti cel mai bun. Era mândria din ea care îşi găsea ecou în mândria din el.

Atinge-mă, simte-mă, ia-mă – îi spunea trupul ei. Eu sunt cea mai bună, m-ai câştigat. Sunt cea mai bună şi sunt a ta, atâta vreme cât şi tu eşti cel mai bun, cât te menţii în frunte, cât eşti Conducătorul meu Nepreţuit!

Nimic mai mult, gândi el pe când fata îl trăgea spre dânsa. Asta era. Merita să lupţi, să plănuieşti, să omori pentru asta, dacă era nevoie. Merita zece mii de vieţi. Să fii cel mai bun, Numărul Unu, Centrul universului şi să ai cea mai grozavă femeie în braţele tale, ştiind că e a ta fiindcă eşti cel mai bun, fiindcă ai câştigat-o zi de zi, clipă de clipă, luptând cu universul, în arenă, împotriva tuturor!

Îşi întinse trupul peste al ei şi asta îl făcu să se simtă cu douăzeci de centimetri mai înalt. Îl învălui. Îl trase spre ea ca pe un premiu cu totul special, iar el o luă fiindcă i se oferea toată.

Şi strigătele ei slabe şi mişcările lente sub el fură un omagiu adus bărbăţiei sale, eului său înfometat.

Iar extazul îi alungă îndoielile şi zdrenţele nebuneşti ale vinovăţiei, alungă răsuflarea îngheţată, neplăcută, a conştiinţei.

Învingătorului, toate onorurile! Învinsului, neantul!

Capitolul 6

— Ce se întâmplă în cocina perverşilor ăştia? întrebă Sophia O'Hara, întorcându-se de la fereastră, pe când Fraden intra din nou în baie.

Fereastra dădea spre terenul viran din spatele palatului, spre fiorosul stadion negru, iar în cursul ultimei ore venise camion după camion, toate încărcate cu femei şi bărbaţi înlănţuiţi, păziţi de grupuri de Ucigaşi laconici.

— Şi ce voia Ucigaşul ăla?

— Se pare că se pregătesc pentru ceva neplăcut, zise Fraden. Ucigaşul ne-a transmis o invitaţie – un ordin, de fapt – că mi se reclamă prezenţa în loja lui Moro, în pavilion, pentru spectacolul de azi.

— *Spectacol*? întrebă Sophia încruntându-se neîncrezător. Ce înţelege Moş Osânză prin *spectacol*?

— Am bănuiala că nu e vorba de un dans nevinovat, spuse Fraden. Încercasem să ţin o numărătoare sumară a oamenilor pe care i-au adunat în stadion. Ajunsesem la vreo două sute, când m-a întrerupt Ucigaşul şi văd că încă mai sosesc. Mă întreb ce-o mai fi inventat…

De fapt, Fraden ştia foarte bine ce urma să se întâmple. În ultimele cinci zile, toţi Fraţii din palat se îndopaseră cu omnidrină, ajungând cu toţii într-un stadiu de anticipare, cu ochii înroşiţi şi bălmăjind tot timpul despre spectacolul pe care Moro urma să-l pregătească. Moro însuşi nu spunea nimic, iar tăcerea lui semăna a glumă de şcolar care pregăteşte o păcăleală oribilă. Pe de altă parte, Profetul Durerii era foarte dornic să discute despre marele program de tortură pe care îl pregătea, program ce ar fi dus mii de oameni în stare de nebunie şi ar fi asigurat, credea el, o cantitate inepuizabilă de omnidrină. În ultimele două zile, se auziseră zgomote care trădau ridicarea unor construcţii pe stadion, iar acum se cărau în camioane sute de sangrani. Şi apoi invitaţia asta…

Ideea cu pogromul nebuniei i se păruse strălucită, când i-o vânduse lui Moro. Fără dureri, îndepărtată, un lucru care nu-l privea. La punerea ei în aplicare, el şi Sophia vor pleca spre tabăra lui Vanderling, de unde el va proclama Republica Liberă Sangre şi va pune în circulaţie un zvon, un zvon adeverit de fapte, că Frăţia urma să tortureze întreaga populaţie până la nebunie, apoi să-i ia sângele, puţin câte puţin, până la moarte, pentru a produce omnidrină. Revoluţia va mătura, ca o furtună de flăcări, întregul ţinut.

Dar atunci când „jocul” se concretiza în cloncănitul Fraţilor, ca al unor fetiţe de zece ani care se bucură anticipând o viitoare distracţie, în sute de victime în carne şi oase aduse în camioane la stadion pentru Dumnezeu-ştie-ce, nu mai fu doar o şmecherie deşteaptă. Era vorba de irosirea unor vieţi omeneşti, de durere, de nebunie – şi totul căzând pe capul lui. Programul *va porni* flacăra Revoluţiei, o ştia, *trebuia*... Iasca ce se va consuma însă va fi o iască umană care gândeşte, care suferă, sângerează şi apoi moare.

Şi doar în momentul când Ucigaşul îi adusese grotesca „invitaţie”, îşi dăduse seama că urma să fie nevoit să *vadă* ceea ce urzise, să miroasă, să audă, să guste...

Dar cum nu exista cale de întoarcere, nu avea rost să-i spună lui Soph despre rolul lui în această afacere sordidă. Deci *exista* un rău, unul foarte real şi, după cum îşi zise sie însuşi, unul esenţial, iar vina, dacă tot ceea ce simţea se chema vină, era ceva personal, ceva ce nu putea fi împărtăşit nimănui.

— Invitarea ta include şi familia? întrebă Sophia. Trebuie să recunosc că simt o anumită curiozitate morbidă faţă de excentricele obiceiuri populare de pe feuda noastră!

Fraden şovăia între dorinţa de a o scuti de ororile care aveau să urmeze, fără doar şi poate, şi îngrozitoarea singurătate ce-l aştepta dacă îi făcea faţă singur. După un lung răgaz, alese varianta mai puţin egoistă.

— Mă tem că nu, minţi el, vin numai Fraţii înstăriţi.

— Bun aşa, o petrecere de bărbaţi! Stropită cu bere şi filme porcoase, nici vorbă!

— N-am mai văzut un pahar cu bere de când am aterizat, numai sucul ăla amar de struguri, căruia ei îi spun vin, aruncă Fraden cu o zeflemea acră. Am sentimentul că distracţia de azi va fi pe viu.

Cel puţin pentru cei de la început, îşi zise el la repezeală.

Cea mai mare parte a stadionului – băncile grosolane, fără spătar, care formau tribunele marii arene descoperite – era goală. O porţiune comparativ mică din locurile situate în celalalt capăt era prevăzută cu un acoperiş pentru a o feri de soarele fierbinte şi roşu de pe Sangre, ce arunca umbre adânci, sângerii, pe locurile goale şi în arena cu nisip pe jos. Acest pavilion acoperit părea ticsit de trupuri, ca şi cum toţi spectatorii de pe stadion se înghesuiseră acolo, aşteptând să treacă aversa de ploaie. Amănuntul îl făcu pe Fraden să se simtă neplăcut de singur şi expus privirilor, pe când se îndrepta, de-a lungul lojei laterale, spre pavilion.

Privi spre podeaua arenei şi văzu că o structură lungă şi ciudată, din lemn, fusese montată la capătul îndepărtat, imediat dedesubt şi paralel cu pavilionul. Era o platformă lungă şi înaltă, neplăcut de asemănătoare cu o spânzurătoare în masă, lată de vreo cinci metri şi lungă de o sută. Un rând de picioare de oţel se găsea la fiecare margine a platformei şi, de unde stătea Fraden, partea din spate, neacoperită, a instalaţiei lăsa să se vadă dedesubt o îngrămădire de sârme. Un cablu gros ieşea de sub platformă, şerpuia de-a lungul arenei şi dispărea în interiorul stadionului, printr-o poartă mare.

Ce dracu' mai e şi aia? se întrebă Fraden. Apoi, tot plimbându-se, ridică privirea spre pavilionul acum apropiat, şi uită complet de enigma de pe podeaua arenei.

Cel puţin nouă sute de Fraţi în robe stăteau răsturnaţi pe canapele tapisate, iar pentru fiecare canapea ocupată erau altele cinci goale. În faţa fiecărei canapele ocupate se afla o masă joasă, iar pe mese stăteau carafe cu vin, vase cu fructe şi... prunci întregi fripţi. Femei goale, trei, patru, cinci pentru fiecare Frate, le întindeau carafe cu vin, bucăţi din oribilele fripturi, fructe, pachetele cu omnidrină, tot ce le cereau stăpânii lor. Mulţi dintre Fraţi se hârjoneau cu femeile care le stăteau în poală. Alţii erau obiectul hârjonelii femeilor. Ucigaşi înarmaţi înconjurau marginile pavilionului. Zâmbeau – zâmbete de hârci. Fraden nu mai văzuse niciodată un Ucigaş zâmbind. Pavilionul respira un aer fetid, de mascaradă; se râdea, se ţipa, se bea, se înghiţea, cu lăcomie, prea multă mâncare. Roma, pe

vremea lui Caligula, îşi zise Fraden, ar fi fost o imitaţie palidă a ceea ce se petrecea aici.

Moro stătea pe un tron mai înalt, în partea din faţă şi centrală a pavilionului. Îl văzu pe Fraden şi-i făcu semn să i se alăture.

Fraden îşi făcu loc prin mulţimea zgomotoasă şi forfotitoare a Fraţilor şi servitorilor, cu mâinile pline de grăsime umană, cu buzele şi feţele înroşite de stropi de vin, cu ochii de mistreţi înnebuniţi. Simţi un nod în gât, căci, pe când îl salutau, îi făceau semne, îi atingeau roba cu degetele murdare. Era palid şi tremura de scârbă şi furie când ajunse, în sfârşit, la picioarele tronului lui Moro, unde o masă uriaşă gemea de carafe pântecoase de vin, iar un taler mare era încărcat cu braţe omeneşti, rumenite şi crocante.

Cu un braţ pe jumătate mâncat, pe care-l flutura ca pe un sceptru, Moro îi făcu semn spre o canapea de lângă tron. Împietrit, Fraden se aşeză pe marginea canapelei, în timp ce o femeie ridica o cană cu vin în dreptul buzelor groase ale lui Moro.

Acesta se şterse la gură cu dosul unui braţ gros.

— Ah, Frate Bart, gânguri el, izvor al acestei mari provocări! Bine ai venit, bine ai venit la modesta noastră serbare! Luă un pic de omnidrină, o puse în dreptul nărilor, o trase pe nas, strănută, râse şi spuse: Gândeşte-te – să torturezi până la nebunie, fără să verşi o picătură de sânge! Sper ca prima mea încercare timidă spre acest nobil ideal să reuşească. Totuşi, dacă nu-mi iese, nu contează. Voi încerca din nou, aşa-i?

Fraden nu putu scoate un sunet. Era sigur că dacă deschide gura, vomită.

Dar Moro părea să vorbească mai ales ca să-şi audă sunetul propriei voci. Luă un alt braţ de pe farfurie, muşcă din el, ca şi din cel de dinainte, apoi vorbi.

— Observă, observă, zise arătând cu ciozvârta pe jumătate mâncată, spre platforma de dedesubt. Vezi cum am introdus firele electrice în lanţuri? Sarcina a fost calculată cu atenţie, ca să provoace suferinţă maximă fără a cauza o deteriorare permanentă a organismului.

În timp ce vorbea, două şiruri de oameni, unul de bărbaţi iar celălalt de femei, erau conduse de grupe de Ucigaşi, în arenă prin nisip, apoi sus pe platformă.

— Uite colo, strigă ascuţit Moro. Vezi butoanele alea?

Fraden văzu două linii paralele de butoane, care ajungeau până în centrul platformei. Când Ucigaşii începură să lege cu lanţuri victimele de platformă, bărbaţii în faţa femeilor, îşi dădu seama că butoanele erau aşezate astfel încât să se afle la îndemâna celor înlănţuiţi.

— Asta e lovitura de geniu! croncăni Moro. Butoanele controlează curentul. Subiecţii pot deschide sau închide curentul, după dorinţă.

— Nu pricep, mormăi Fraden răguşit. De ce...?

— Păi, butoanele sunt conectate invers! Uite cum sunt împerecheate. Fiecare subiect poate controla curentul din lanţurile celui *din faţa sa*, dar nu şi pe ale sale proprii. Când curentul la partener e pornit, al lui e oprit. Însă, aici e o altă lovitură de maestru: dacă *ambele* butoane sunt apăsate, curentul circulă la amândoi partenerii, iar dacă niciun buton nu e apăsat, ambii primesc de asemenea şocuri. Pentru a mări interesul, toţi au fost instruiţi cum funcţionează echipamentul. Şi *în plus*, ca *piesă de rezistenţă, Animalele puse câte două sunt toate soţ şi soţie*! *Pentru a obţine nebunia, e mai bine să torturezi mintea la fel ca şi trupul, nu*?

Între timp, victimele fuseseră aşezate la locul lor, peste o sută de bărbaţi înfricoşaţi, întinşi pe lemnul gol, având în faţă un număr egal de femei despuiate şi îngrozite. Moro înălţă braţul grăsuliu, un Ucigaş apăsă pe butonul principal de sub platformă şi...

Un vaiet animalic, ascuţit, despică aerul pe când curentul se făcea simţit în lanţuri, un sunet monstruos şi chinuit, ca al unei imense fiare în agonie. Trupurile de pe platformă deveniră rigide şi începură să se zbată convulsiv. Mâinile se întindeau spre butoane, şi nu se punea deloc problema galanteriei masculine. În unele perechi bărbatul era mai iute, în altele femeia. Jumătate dintre victime continuau să se răsucească şi să ţipe, jumătate zăceau întinse, gâfâind, şi urmăreau agonia perechilor lor.

În spate, Fraden auzi un oribil sunet lichid şi gâlgâit, un râs, scurte chicoteli de bucurie, vinul gâlgâind în jos pe gâtlejuri. Nu îndrăznea să se întoarcă, putea doar să urmărească obscenităţile din arena de dedesubt, incapabil să dea ochii cu Fraţii încântaţi dinapoia lui.

— Priveşte! Priveşte, strigă Moro, bătându-l pe spate cu o mână care mai ţinea încă un braţ micuţ de om.

Fraden simţi voma crescând şi ridicându-i-se în gât. Acum *toate* victimele ţipau în agonie, toate butoanele erau apăsate, feţele schimonosindu-se în chip de măşti diavoleşti pline de hotărâre, fiecare victimă fiind decisă să trăiască mai mult decât partenerul, să-l facă să-i dea un scurt răgaz în schimbul unei promisiuni nerostite de autosacrificiu reciproc.

Ici şi colo, vreun bărbat sau vreo femeie se lăsa, în final, în voia promisiunii nerostite, dădea drumul butonului, continua să se răsucească în chinuri, în timp ce trupul din faţă se înmuia, într-o uşurare binecuvântată, după durerea sfâşietoare. Dar odată eliberat de agonie, cine se întoarce de bunăvoie la suferinţă? Cei care nu se zvârcoleau în chinuri ţineau degetul tot timpul pe butoane, fiindcă uşurarea lor însemna să abată suferinţa agoniei spre cel din cealaltă parte a platformei. Într-un univers al suferinţei, nu existau onoare, dragoste sau milă, ci numai hotărârea cruntă de a-şi cumpăra o clipă de odihnă.

Cei înşelaţi se întindeau după butoane, împărţiţi între ură şi chinuri. Câţiva dintre cei care fuseseră aruncaţi înapoi în ghearele durerii, dădură drumul butoanelor *lor*, sperând încă într-un moment de viitoare milă. Alţii scrâşneau doar mai puternic din dinţi, apăsând butoanele într-un spasm de ură…

Spectacolul continua mereu, fără sfârşit, o mie de variaţiuni ale aceluiaşi înfiorător concurs de durere şi implorare, de ură şi speranţă.

Fiecare fărâmiţă din acea agonie în masă, fiecare amper de curent părea să se canalizeze în mintea lui Fraden, în străfundurile fiinţei sale. *El* era responsabil pentru toate astea, personal, imediat, fără scăpare, responsabil în ultimă instanţă. Nu putea suporta. Ar fi vrut să se eviscereze singur, pe loc, să-şi strige în gura mare îngrozitoarea vină în faţa întregii lumi, să se sfâşie singur în bucăţi pline de sânge.

Se răsucea pe locul său, incapabil să mai suporte priveliştea, fie şi o clipă. Atunci îi văzu pe Fraţi, aşezaţi în rânduri suprapuse, ca o piramidă de carne obscenă şi fleşcăită, înălţată în spatele lui.

Râsul lor suna sinistru şi dogit, ca şi al hienelor la ospăţ. Bucăţi de carne omenească le cădeau din guri pe robele negre. Cei mai mulţi frământau trupurile sclavelor ca şi cum ar fost

vorba de obiecte neînsufleţite; arătau ca nişte desagi burduşiţi, făcând să ţâşnească sângele cu unghiile, lăsând, în frenezia lor sadică, vânătăi mari şi vineţii. Alţii erau chiar ei frământaţi pe sub robe, pe când rostogoleau ochii, devorau carne omenească şi râdeau veseli de agonia din arenă.

Fraden simţi o vomă acidă care-i urca în gât, un junghi adânc care-i sfâşia stomacul. Trebuia să iasă, chiar dacă îl omorau pentru asta, chiar dacă îl rupeau în bucăţi, trebuia să iasă de acolo!

Sări de pe canapea, cu mâna la gură, reţinându-şi voma cu un efort puternic al voinţei şi al muşchilor gâtului.

Moro, cu faţa împurpurată de plăcere, cu o fâşie de carne atârnând de un dinte galben, îl privi cum se ridică din lojă şi mârâi:

— Frate Bart... o să pierzi partea cea mai interesantă. Unde te...?

— La closet... murmură Fraden printre degete, cu spatele la Profetul Durerii. Trebuie să merg la WC! Moro se pregăti să spună ceva, dar Fraden ajunsese deja la jumătatea drumului şi o luase la fugă.

Profetul dădu din umeri, se întoarse la plăcerile lui, uitând de tot ce-l înconjura, în afară de spectacol.

Fraden alergă nebuneşte, părăsi pavilionul printr-un pasaj întunecos şi, în sfârşit, ieşi din stadion.

Sunetele, înăbuşite, ajungeau încă până la el şi-l loveau ca un ciocan pneumatic. Se sprijini de zidul stadionului, icni, mai vomită o dată, icni şi tot icni, până îşi simţi stomacul dureros în cuşca coastelor, până ce imagini trecute îi reveniră pe retină, până ce se simţi ca şi cum vomitase acea întreagă planetă scârboasă.

Iar sunetele de pe stadion continuau mereu, distrugându-i în cele din urmă, ca un incendiu, greaţa abisală şi umplându-l de o binecuvântată ură arzătoare.

O măsură a evoluţiei ororilor de rutină, la zece zile după începerea programului nebuniei, era şirul de camioane pe care Bart Fraden îl putea vedea bubuind la trecerea prin poarta principală a palatului, spre celulele veşnic pline, de dedesubtul stadionului. Simţea oarece regrete de formă, un junghi trecător de ură împotriva propriei persoane, pe când oamenii erau

îngrămădiţi, goi şi îngroziţi, în camioane şi se întâmpla ca vreunul să-i arunce o privire lungă şi semnificativă, la trecerea maşinii pe lângă el.

Fraden privea prin curtea întinsă. Ucigaşii mânau sclavele şi Animalele de Carne. Un detaşament de Ucigaşi cadeţi făcea instrucţie lângă zid. De la abator se auzeau ţipete înăbuşite. Pe ici pe colo, apărea câte un Frate înconjurat de suita personală, care se strecura pe lângă el, puternic drogat cu omnidrină. Nimeni nu părea să dea prea multă atenţie lungului şir de camioane ce-şi transportau încărcătura umană la stadion; devenise deja o treabă ca oricare alta. Câteva sute de Fraţi păreau să urmărească de obicei programul zilei la stadion, însă torturile nebuneşti, desfăşurate cu mare atenţie pentru a se evita vărsarea de sânge, nu mai aveau loc într-o atmosferă de carnaval grotesc. Se instaurase un simţământ ciudat, de bandă rulantă – pe măsură ce victimele veneau cu camioanele pe stadion, într-un flux constant, erau torturate, apoi mânate de-a lungul curţii în vastul sistem de temniţe din pântecele stadionului. O bandă rulantă pentru producţia de nebuni…

Fraden reuşi să evite vederea celor mai multe dintre torturi, mai ales că acum deveniseră o rutină. Reuşise, de asemenea, să evite temniţele de sub stadion, nebunia generală conţinută acolo. Când Moro îi ordonase să supravegheze începerea extragerii sângelui nebunilor şi apoi a omnidrinei din acesta, el reuşise să-l refuze spunându-i că n-avea rost să înceapă înainte de a dispune de cel puţin trei mii de schizofrenici.

Iar atunci Fratele Bart avea să fie de mult plecat. Deoarece treaba lui la palat era terminată. Programul nebuniei devenise o rutină. Confreria era dependentă de omnidrină. Când Fratele Bart şi rezerva de omnidrină vor fi dispărut, una o va completa pe cealaltă. În disperarea lor după o nouă cantitate de omnidrină, Fraţii vor continua şi vor intensifica torturile, întreţinând astfel focul revoluţiei. Şi, chiar în acel moment, pogromul producea un dividend neaşteptat: obsedat de torturi, Moro părea să ignore aproape cu desăvârşire poveştile despre atacarea unui domeniu, despre ambuscadele împotriva Ucigaşilor şi multe alte incidente izolate şi, probabil, exagerate.

Da, era în sfârşit momentul să părăsească această vizuină a ororilor. Bazele revoluţiei fuseseră consolidate. Îl informase

deja pe Moro că e timpul să facă un drum la navă ca să mai aducă omnidrină, Sophia îşi aduna lucrurile şi peste o oră…

— Frate Bart, Profetul îţi reclamă prezenţa imediat, se auzi o voce albă, laconică, în spatele lui.

Fraden se întoarse şi îl văzu pe inevitabilul Ucigaş subţire, cu dinţii ascuţiţi.

— Vii cu mine, rosti Ucigaşul. Prezenţa ta e necesară la temniţe.

Fraden se încordă, apoi se mai destinse puţin văzând puşca Ucigaşului atârnându-i de umăr şi buzduganul prins la cingătoare.

Ucigaşul îl conduse la o uşiţă laterală, apoi de-a lungul unui pasaj scurt şi, în final, coborâră un lung şir de trepte prost luminate, care se sfârşeau într-o cămăruţă.

Din ea se despărţeau trei holuri şi, în lumina crudă a becurilor incandescente fără abajur, Fraden văzu că era vorba de nenumărate blocuri de celule. Ucigaşul îl conduse pe coridorul dinspre blocul central.

O trecere prin balamuc. De fiecare parte a holului pavat cu piatră se aflau celule cu gratii de fier. Cam jumătate dintre ele erau pline – cinci sau zece bărbaţi şi femei în câte o singură încăpere mică, pătrată. Unii, pe podeaua rece de piatră, zăceau într-o stare catatonică, întinşi în propriile excremente. Alţii scoteau ţipete stridente şi stupide, pe când Fraden trecea în goană pe lângă ei, cu ochii plecaţi. Bărbaţii îşi înfigeau ghearele în propriile trupuri pline de cicatrici. Femeile se legănau repetând mereu aceeaşi silabă, ca o incantaţie. Ucigaşii măsurau coridorul în sus şi în jos, cu o privire rece şi necruţătoare, punând capăt, din loc în loc, unor lupte, vârând printre gratii ţeava puştii, lătrând ordine laconice, irezistibile.

Cu mintea amorţită, încercând să se controleze şi dorind să ignore nebunia care îl înconjura, Fraden îl urma pe Ucigaş prin blocul de celule; coborâră un coridor pustiu, trecură de un culoar bifurcat de unde se auzea ecoul unor ţipete în depărtare şi ajunseră, în sfârşit, într-o cămăruţă luminată de un singur bec atârnat de tavan.

Un bărbat era legat de perete, cu lanţuri în jurul gleznelor şi încheieturilor. Trupul îi era o masă de arsuri mici şi urâte – şi

un Ucigaş îi făcu alta cu un fier electric, în timp ce Moro stătea de-o parte, aprobând când omul ţipa.

Fraden se încordă, cu mintea lucrându-i furioasă la auzul ţipătului, fiindcă acesta nu era atât de durere, cât de ură nesfârşită şi de turbare. Ochii omului erau ca nişte găuri adânci şi roşii. Trăgea nebuneşte de legăturile de metal, cu unghiile rupte şi pline de sânge. Când Ucigaşul retrase arzătorul electric, ţipătul deveni doar un vaiet de neînţeles:

— Uciiideee…

Omul se afla într-o stare de depresiune acută, cauzată de herogină. Legătura din jurul şalelor îi era verde. Era unul dintre luptătorii lui Willem!

Moro se întoarse, deschise gura să vorbească, dar Fraden i-o luă înainte:

— Sper că n-o să dureze prea mult, indiferent despre ce e vorba. Nu mai există niciun pic de omnidrină şi trebuie să mă duc la navă imediat ce…

— Da, sigur că da, trebuie să te ocupi de asta imediat ce terminăm aici, zise Moro neatent. Fiind însă… hm… *cel mai experimentat* dintre Fraţi, vreau părerea ta referitor la această creatură. În ultima vreme, s-au întâmplat multe ciudăţenii la noi… Ucigaşi atacaţi, două domenii incendiate. Din când în când, câte un sat de Animale îşi iese din minţi când îi moare Creierul şi îşi pierde controlul asupra Insectelor, iar noi nu reuşim să-i aducem destul de repede un alt Creier. A rezultat că aşa s-a întâmplat. Din curiozitate însă, am dat ordin ca la următorul atac Ucigaşii să ia un prizonier şi să se retragă – ceva ce, desigur, ei urăsc să facă. Ieri, un grup de Ucigaşi a fost atacat de vreo treizeci de oameni înarmaţi; au ucis mulţi, bineînţeles, dar, nefiind decât şase, au fost nimiciţi – în afară de un Ucigaş care a reuşit să execute ordinele şi să fugă cu acest prizonier deosebit. Uită-te la el!

Moro îl dădu la o parte, cu o mână grăsulie, pe Ucigaşul cu fierul electric şi se apropie de prizonierul care se contorsionă şi clănţăni furios din dinţi la vederea Profetului Durerii, ţipând slab:

— Ucide… ucide… ucide…

— Eu sunt Profetul Durerii! mugi Moro. Ascultă-mă şi supune-te, Animalule! Îmi vei spune cine eşti şi de ce comiţi

blasfemii şi ucizi. În numele Confreriei Durerii şi al Legii Firii, *vorbeşte*!

Ochii luptătorului de gherilă deveniră tăciuni sclipitori de ură. Omul se zvârcoli în lanţuri. Făcea spume la gură şi se înroşea tot mai tare, muşcându-şi buzele cu dinţii.

— Moarte! strigă el, pârând să-şi tragă puterea dintr-un rezervor plin de ură. Ucide! Distruge! Moarte Frăţiei! Moarte Ucigaşilor! Moarte Profetului! Moarte lui Moro! Moarte! Moarte! Vorbele i se prefăcură într-un răget de animal furios. Moro plesni faţa omului cu dosul mâinii grele, trântindu-l cu capul de zidul de piatră. Prizonierul se prăbuşi, dar Fraden văzu că încă respira uşor. Moro nu-i făcuse favoarea să-l ucidă.

— Vezi...? zise Moro pe un ton ca de conversaţie. Niciun Animal n-ar putea reacţiona astfel, atât de pornit faţă de Legea Firii. Animalele se supun. Moro se încruntă. E aproape ca şi cum...

— Ca şi cum ar fi Ucigaş, completă Fraden repede, fără să se piardă.

Era o gogoaşă la fel de bună ca oricare alta. Avea nevoie doar de timp suficient ca să iasă din încăpere, s-o ia pe Sophia şi să ajungă la naveta din curte. Cam douăzeci de minute. Câtă vreme luptătorul de gherilă se mai afla în acest stadiu de depresie provocată de lipsa herogìnei, puteau să-l mănânce de viu şi tot n-ar fi scos de la el ceva inteligibil. Dar se pare că era pe cale să iasă din acest stadiu şi să treacă în acela în care furia devenea un fel de moleşeală, apoi... N-ar fi durat prea mult ca să se afle că făcea parte dintr-o armată de gherilă condusă de un om venit din alte lumi. Şi doar o singură navă din altă lume apăruse pe Sangre în ultimele secole. Moro ar putea trage concluziile cât de curând...

— Ca şi cum ar fi Ucigaş? repetă Moro, gânditor.

— Uită-te la el! spuse Fraden. Se comportă aşa cum ar face-o un Ucigaş sadea...

— Imposibil! trânti Moro. Un Ucigaş este educat de mic să asculte. Supunerea Ucigaşului e absolută.

— Dar dacă... hm... într-un anume fel, un grup de tineri Ucigaşi ar acţiona cumva după capul lor? Băieţi foarte tineri, crescuţi ca Ucigaşi, dar neinstruiţi îndeajuns. Să zicem că erau transportaţi cu un camion dintr-un loc în altul, camionul a fost distrus, toţi Ucigaşii adulţi omorâţi, iar cadeţii lăsaţi să se

descurce singuri. Aproape zece ani de trai în junglă, hrănindu-se cu roadele pământului, fără o condiţionare completă şi…

— Pare improbabil, spuse cu neîncredere Moro. N-am auzit de o astfel de pierdere. Totuşi… trebuie să admit că nu găsesc o explicaţie mai plauzibilă. Niciun Animal n-ar…

— N-ar strica să verifici, zise Fraden. Cât ar dura să cauţi prin evidenţe, cam o oră, nu?

Moro râse şi-i aruncă o privire printre gene.

— N-ar fi sportiv, zise. Mult mai estetic ar fi să adoptăm imediat metode de tortură mai avansate, torturi la care nici măcar un Ucigaş să nu poată rezista. Vom afla cât de curând. N-are niciun rost să ne pierdem vremea cu jumătăţi de măsură, nu? spuse cu ochişorii porcini strălucindu-i. N-are rost deloc…

— Păi… cred… c-aş face mai bine să mă duc după omnidrină, zise Fraden pornind spre uşă. Aici am făcut ce-am putut…

— Da… desigur… mormăi Moro, întorcându-se spre Ucigaşul cu fierul electric, şi uitând complet de Fraden. Fă-l să-şi revină în simţiri! ordonă, în timp ce Fraden se furişa afară pe coridor.

Pe când mergea grăbit prin subsolurile Palatului Durerii, cronometrând fiecare minut, auzi ţipete care răsunau ca un ecou în spatele lui. Avea puţin timp, chiar foarte puţin, fir-ar să fie!

— Haide, Soph, mişcă-te odată! zise Bart Fraden, aproape târând-o pe Sophia O’Hara, în pas alert, de-a lungul curţii, spre naveta care aştepta lângă un zid. Dacă îl dovedesc pe omul din gherilă înainte ca noi să decolăm, am încurcat-o!

Îi luase aproape cincisprezece minute ca să revină, prin labirintul de temniţe, la locuinţa lor – refuzase un Ucigaş ca ghid – şi încă cinci ca s-o pună pe Sophia în mişcare. În vremea asta, Moro ar fi putut foarte bine să-l dea gata pe prizonier…

— Vin! Vin! mormăi Sophia, pe când treceau pe lângă un grup de Ucigaşi care mărşăluiau spre palat. Dar s-o facem să pară o retragere strategică, nu fugă dezordonată! Dacă ne văd alergând ca nişte hoţi prinşi asupra faptului, le-ar putea veni idei periculoase. În afară de asta, sprintul *nu* e sportul meu preferat!

Are dreptate, desigur, îşi zise Fraden, silindu-se să adopte un ritm mai puţin dubios. Merseră iute, dar calm, spre navă,

trecură pe lângă o altă grupă de Ucigaşi care salutară în treacăt roba de Frate a lui Fraden.

Mai aveau doar vreo douăzeci de metri până la navetă, când Bart auzi un strigăt din direcţia palatului. Se opri, se întoarse şi văzu, la vreo douăzeci de metri în urmă, zece-cincisprezece Ucigaşi care veneau în fugă spre ei.

— Hai, Soph, c-am pus-o de mămăligă! strigă, împingând-o pe fată înainte şi rupând-o la fugă. Mişcă-te!

Pe când alergau spre navetă, Ucigaşii din spatele lor începură să tragă. Dac-ar fi stat pe loc şi ar fi ochit cu grijă, i-ar fi doborât lesne, ca pe nişte ţinte, dar gândirea calmă şi rece nu era tocmai punctul forte al Ucigaşilor. Aceştia continuară să fugă în timp ce trăgeau, iar gloanţele şuierară mult deasupra capetelor celor urmăriţi, ridicând norişori de praf în locul unde cădeau ori ciupind aşchii neînsemnate din carcasa navetei.

Gâfâind, târând-o de braţ pe Sophia, care se împiedica mereu, Fraden ajunse la naveta spaţială când Ucigaşii erau la nu mai mult de zece metri în spatele lor.

Apăsă pe butonul care deschidea trapa exterioară a ecluzei şi urmară câteva secunde de aşteptare îngrozită, până ce servomotorul uşii o făcu să alunece lin şi fără zgomot în sus, în timp ce Ucigaşii care aruncaseră puştile şi-şi pregătiseră buzduganele se repezeau spre ei, cu ochii în flăcări, cu spume la gură, învârtind armele deasupra capetelor şi urlându-şi strident cântecul de bătălie: „UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!"

Cel mai apropiat Ucigaş ajunsese la mică distanţă, când uşa alunecă în sfârşit în sus, lăsând să coboare pasarela. Fraden sări pe pasarelă, trăgând-o pe Sophia după el, se aplecă pentru a intra şi-i dădu drumul la mână.

— Să pornim imediat! strigă şi ţâşni pe lângă ea prin uşa interioară. Intrând în micuţa cabină, se aşeză pe marginea scaunului de pilotaj şi activă circuitul pilotului-computer automat.

Pe măsură ce luminile tabloului de bord deveneau verzi, una câte una, întoarse scaunul, privi prin uşa interioară şi văzu…

Sophia apăsase pe butonul care închidea ecluza. Pasarela alunecase deja înăuntru, iar uşa din exterior era pe cale să se închidă. Însă nu cobora destul de repede. Un Ucigaş reuşise să-şi salte un picior peste marginea interioară a pragului şi, cu o mână, îşi împingea trupul cât putea prin uşa ecluzei, cu cealaltă

învârtind ameninţător buzduganul. Înţelese că Ucigaşul va reuşi, prin forţa umerilor, să ţină uşa deschisă, făcând ca pilotul automat să contramandeze decolarea. Iar el nu putea face nimic în mai puţin de o secundă…

Deodată, Sophia se năpusti, cu mâinile larg desfăcute, spre rama uşii şi se ridică pe vârful piciorului stâng. Ucigaşul ajunsese cu ambele braţe în interior şi se ridica, pregătindu-se să sară dincoace de prag.

Sophia făcu o grimasă, îşi luă avânt cu piciorul drept şi repezi un şut drept la ţintă, cu graţie şi cu toată greutatea corpului.

Vârful pantofului ei îl pocni pe Ucigaş drept în falcă; acesta ţipă, căzu cu zgomot dincolo de prag şi în urma lui uşa se închise prin alunecare. Gloanţele începură să ţiuie pe deasupra carcasei. Ultima lumină de pe tabloul de bord se făcu verde.

Sophia se împletici şi se prăbuşi pe un scaun lângă Bart, în timp ce naveta se ridica. După ce vehiculul acceleră, pornind brusc în sus, Fraden zâmbi spre fată. Ea se strâmbă, apoi îi răspunse la zâmbet.

— Ţi-am spus că nu sunt bună la sprint, zise. Poate mai curând la fotbal…

Capitolul 7

Când reuşi să scape din hăţişurile junglei şi ieşi pe coama unui deluşor care-i oferea priveliştea următorului sat, cuibărit pe fundul unei văi înguste şi pline de iarbă, Bart Fraden îşi tamponă din nou, cu dosul mânecii, năduşeala unsuroasă de pe frunte.

Cei patru luptători de gherilă mărşăluiau câte doi în faţa lui şi dădeau la o parte, cu patul puştilor, iarba înaltă, iar aceasta revenea la loc, plesnindu-l, pe când îi urma coborând coasta dealului. Era zăpuşeală; ţeasta îi ardea ca şi cum ar fi fost plină cu o fiertură fierbinte. Privi la cei patru partizani care formau ariergarda: legături verzi în jurul şalelor, bentiţe împotriva transpiraţiei pe frunte, puşti capturate, ochi injectaţi şi înfundaţi în orbite, degete încordate pe trăgaciuri. Aiuriţi de heroginӑ, se supuneau în primul rând drogului. În al doilea rând – lui Willem, care dispunea de el, deci nu mai rămânea mare lucru pentru noul Preşedinte autoproclamat al încă gestantei Republici Libere Sangre. Totuşi, se prezentau mai bine decât când venise el prima dată în junglă, acum o săptămână. Toată şmecheria era să le dea doze infime de drog în cursul zilei şi să-i drogheze ca lumea numai înaintea unei bătălii. Asta reprezenta o adevărată belea, dar cel puţin îi menţinea destul de alerţi şi de lucizi, în cea mai mare parte din timp. Totuşi n-o să mai dureze mult, îşi spuse.

Soarele dogoritor şi roşu părea să-i izbească precum un obiect fizic, când ajunseră la poalele dealului şi porniră să traverseze valea spre grupul de colibe, dominat de lutul roşu al Dealului Insectelor şi înconjurat de câmpurile cultivate. În mod curios, în ciuda căldurii şi a oboselii, precum şi a prezenţei, zămislind încordarea, a celor opt drogaţi cu care fusese silit să stea în ultima săptămână, ba chiar şi în ciuda rezultatelor destul de slabe obţinute la sate în săptămâna precedentă, acele zile în care vizitase zecile de cătune din zonă, le vorbise

oamenilor şi proclamase Republica, încercând să adune o armată adevărată, se pare că-l învioraseră, îl umpluseră de speranţă şi de un sentiment al puterii generat de farmecul personal. Nu mai era Fratele Bart, cel care făcea planuri şi se infiltra în tabăra inamicului. Acum, la bine şi la rău, era Preşedintele Bart Fraden al Republicii Libere Sangre, proclamat singur, ca să ştie toată lumea. Deşi recruţii veneau cu ţârâita în tabăra de gherilă, doar câte unul sau doi, deşi drogaţii pe care Willem îi forţa să constituie corpul de ofiţeri reprezentau încă majoritatea în Armata Poporului, simplul fapt că bătea drumurile de ţară îl umplea de vigoare şi-i dădea un sentiment de plenitudine.

Acum se apropiau de marginea satului şi Fraden ordonă revoluţionarilor să rupă rândurile. Formau în jurul lui un grup dezordonat, care părea foarte puţin ameninţător, dar era în fapt o gardă armată eficientă. Într-un sat în care campania primitivă de lansat zvonuri nu i-o luase, ca de obicei, înainte, avuseseră loc mai multe aşa-zise revolte.

În acest stadiu era tot ce putea aştepta, înainte să instituie o fabrică de zvonuri organizată. Fără un sistem de agenţi permanenţi, nu putea decât să trimită câţiva „drogaţi” la sate ca să împrăştie cele trei zvonuri, în speranţa că ele îşi vor păstra forma iniţială în timp ce se răspândeau spontan. Cele trei zvonuri trebuiau să fie generale şi vagi, formă cerută în cazul răspândirii haotice, necontrolate: Confreria mărise de zece ori cota obişnuită pe Sangre; Ucigaşii erau foarte interesaţi de nebuni; jungla se umplea de luptători de gherilă înarmaţi.

Era momentul propice să le vorbească sătenilor, să facă legătura dintre aceste zvonuri aparent spontane, să ofere o explicaţie plauzibilă şi să transforme starea de agitaţie în revoluţie.

Şi iată-i trecând printre câmpurile cultivate care înconjurau satul propriu-zis. Era târziu, spre sfârşitul zilei, dar Insectele verzi cu opt picioare se aflau încă pe câmp, tăind spicele cu cleştii, aranjându-le în rânduri ordonate, adunând căpiţele, cărându-le la Marele Muşuroi unde urmau să fie treierate şi transformate în cereale pentru săteni. Indiferent cât de des vedea Bart uriaşele artropode lucrând în echipe organizate, priveliştea îl enerva de fiecare dată, îl umplea de un sentiment

de nedreptate şi, în acelaşi timp, de altceva – un simţământ de potenţialitate pe care nu-l putea defini exact.

Pe când treceau, printre colibele dispuse în cerc, spre zona centrală, o mulţime de copii despuiaţi şi femei îi urmau; iar mai multe zeci de bărbaţi, veniţi de la cirezile de Animale de Carne pe care le îngrijeau, stăteau în centrul luminişului, după toate aparenţele, în aşteptarea lor. Semn bun, gândi Fraden. Înseamnă că s-a dus vorba. Cerceta chipurile oamenilor: morocănoase, flegmatice, dar şi oarecum curioase şi dornice de speranţe. Păreau să ştie că *ceva* se întâmplă, ceva cumva legat de acest străin şi de grupul lui de oameni înarmaţi…

Când se opri în faţa sătenilor, Fraden făcu un semn oamenilor lui şi aceştia se răsfirară, formând un semicerc pentru a-l flanca pe Bart din ambele părţi. Femei, copii, bătrâni şi câţiva bărbaţi mai tineri se opriră la marginea semicercului, îngroşând mulţimea care-l privea. Fraden rămase tăcut câteva clipe, numărând în gând vreo optzeci de partizani potenţiali plus încă vreo sută de femei, copii şi bătrâni, şi aşteptând ca mormăielile, foşnetele, intensitatea crescândă a privirii oamenilor care-l studiau să-i indice culmea curiozităţii sangranilor, ajunsă la nivelul ei obişnuit, mediocru.

— Numele meu e Bart, Bart Fraden, rosti el în sfârşit, obişnuindu-se repede cu modul laconic de a se exprima al localnicilor. Nu mă cunoaşteţi, eu însă vă cunosc. Ştiu ce întrebări aveţi. Ştiu ce aţi auzit. Că Ucigaşii sunt foarte interesaţi de Animalele care se poartă ca nebunii, nu? Aţi mai auzit că toate cotele voastre au crescut pe întreaga planetă…

Un murmur gutural trecu prin mulţime. Bărbaţii dădeau din cap, femeile şi copiii păreau să devină tot mai încordaţi, chiar furioşi.

— Bărbatul meu, ţipă o femeie tânără. Mi-au luat bărbatul!

— Şi pe-al meu!

— Luna asta au plecat zece din satul nostru, zise un om voinic. Cu opt peste cotă!

— Deci Ucigaşii au trecut deja pe-aici, constată Fraden. Şi se vor întoarce, puteţi fi siguri. Fraţilor nu le mai pasă de respectarea cotelor. Şi ştiţi de ce?

Urmă o tăcere mohorâtă, rău prevestitoare.

— Avem o grămadă de întrebări, omule, mormăi cineva. Ai vreun răspuns?

— Am un om care vă poate răspunde, replică Fraden.

Cu replica pregătită, Lamar Gomez, unul dintre primii „drogaţi” ai lui Willem, ieşi în faţă.

— Dă-i drumul, Gomez, făcu Fraden, spune-le ce mi-ai spus şi mie!

După ce repetase de nenumărate ori în săptămâna trecută, Gomez reuşise în sfârşit să-şi pună la punct cuvântarea. Îi dădu drumul ca unei poezii.

— Mă cheamă Gomez, zise. Ucigaşii au venit la mine în sat acum două săptămâni, au luat zece dintre noi – cu nouă peste cotă. Ne-au dus la Sade. Ne-au băgat în nişte hârdaie mari cu apă şi au dat drumul la curent. Am crezut c-o să mor de durere. Ne-au ţinut aşa ore întregi. N-am murit, n-a murit nimeni. Dar jumătate dintre noi au înnebunit după acest tratament. Până la urmă, au oprit curentul, ne-au scos, au dus nebunii în beciurile de sub palat, ne-au luat pe mine şi pe ceilalţi care încă nu eram nebuni şi ne-au îngrămădit în ţarcuri, în curtea palatului. Atunci am auzit doi Ucigaşi vorbind între ei. Ziceau c-or să ne tortureze până înnebunim, pe urmă or să ne ia sângele pentru ceva ce râvnesc Fraţii. Ucigaşii se distrau. Ziceau c-or să tortureze *toată planeta*, până înnebunim cu toţii, apoi or să ia tot sângele Animalelor. A doua zi ne duceau undeva, camionul s-a lovit de o stâncă, s-a răsturnat cu Ucigaşi cu tot, cele mai multe dintre Animale au murit, dar eu am scăpat. M-am ascuns în junglă, l-am întâlnit pe Bart, aici de faţă, i-am spus ce s-a întâmplat şi el mi-a zis că vine de pe o altă planetă şi că ştie ce se întâmplă şi de ce fac ei asta.

— Chiar ştiu! strigă Fraden. Nu poate fi decât un singur lucru: drogul numit omnidrină – cel mai puternic din Galaxie. Ştiţi cum se face? Fierbând sângele nebunilor, aşa să ştiţi! Ştiţi de câţi nebuni are nevoie Confreria ca să le ia sângele şi să fabrice suficientă omnidrină? Cam de cinşpe milioane. Ştiţi ce populaţie are Sangre? *Tot cam cinşpe milioane*! Închipuiţi-vă! S-au pornit să vă înnebunească pe toţi, până la unul! Şi când o să fiţi cu toţii nebuni de legat, vă vor lua şi ultima picătură de sânge, dar cu încetul. Veţi muri cu toţii, dar nu prea repede. Veţi muri cu câte juma’ de litru de sânge extras o dată. Veţi avea destul timp să reflectaţi cum e când ai murit. Doar că n-o să prea gândiţi, fiind cu toţii nebuni. Până la ultimul afurisit dintr-ai voştri. Vă place? Vă place acum Confreria?

Sangranii rămaseră într-o tăcere mohorâtă. Se auziră câteva strigăte slabe de „Blasfemie”, dar privirile grele şi mânioase ale celor mai mulţi făcură să amuţească iute minoritatea din cale afară de ortodoxă.

Fraden privi feţele încruntate şi încurcate. Oriunde altundeva în Galaxie, ele ar fi răcnit după o răzbunare sângeroasă. Dar aici, să nu uităm, era Sangre.

— Ce aveţi de gând să faceţi? urlă el. Staţi ca nişte momâi pe fundurile voastre grase şi aşteptaţi să vă încarce în camioane şi să vă ia sângele? Aşteptaţi în linişte să vă aducă la nebunie, să vă tortureze, să vă omoare? Oameni sunteţi voi?

— Suntem Animale, asta suntem, ţipă un bătrân sfrijit şi gârbovit. Fraţii conduc, Ucigaşii ucid, iar Animalele fac ce li se spune. Asta-i legea Firii! spuse el, convins.

— Legea Firii? pufni Fraden. Legea Firii spune să se ia de zece ori peste cota obişnuită? E Legea Firii să vă ia sângele? De când e asta Legea Firii? *Confreriei* nu-i mai pasă acum de Legea Firii! Vouă de ce v-ar păsa?

Sangranii se foiau, mârâiau şi nu-l priveau în ochi. Îi nimerise în punctul slab!

— Ce pot face Animalele? întrebă un bărbat, pe ton de scuză.

— N-are importanţă ce pot face Animalele, spuse Fraden, părăsind argoul local. Vă voi spune însă ce pot face *oamenii*. Iar voi *sunteţi* oameni. Dezbrăcaţi un Ucigaş sau un Frate şi veţi vedea că nu se deosebeşte cu nimic de oricare dintre voi. Ştiţi asta cu toţii! Acum o să vă spun ce pot face oamenii.

Trase dintr-un buzunar o bucată mototolită de hârtie şi o flutură deasupra capului, ca pe un stindard. Hârtia era albă.

— Oamenii vor asculta ce scrie aici şi vor *lupta* pentru asta! Ei vor lupta împotriva Confreriei şi-i vor ucide pe Ucigaşi şi vor înceta lupta doar atunci când duşmanii lor vor fi morţi, iar ei vor fi liberi. Ascultaţi! Ascultaţi! Ascultaţi ceea ce ascultă deja oamenii de pe tot cuprinsul planetei Sangre! Ascultaţi de ce jungla se umple de oameni înarmaţi! Ascultaţi pentru ce luptă poporul de pe Sangre!

Fraden se făcea că citeşte de pe petecul murdar de hârtie.

— În ultimele trei secole, poporul de pe Sangre a fost torturat, mâncat, posedat ca o cireadă de vite de nişte exploatatori necruţători şi sadici, Confreria Durerii. Poporul de pe Sangre a fost sclav pe propriile pământuri.

În consecinţă, poporul de pe Sangre declară prin prezenta că domnia acestei dictaturi inumane a luat sfârşit. Poporul de pe Sangre declară că de azi înainte nu mai recunoaşte dreptul Fraţilor să conducă pe Sangre, să măcelărească populaţia, să omoare, să înrobească, să ia sângele oamenilor. Timpul revoluţiei a venit. Pentru a conduce această luptă eroică împotriva crimei şi a dictaturii, poporul de pe Sangre proclamă prin prezenta Republica Liberă Sangre, cu Bart Fraden preşedinte provizoriu, până la câştigarea luptei şi desfăşurarea de alegeri libere. Republica Liberă Sangre este acum unicul guvern recunoscut de poporul sangran. Ucigaşii, Confreria şi toţi cei care îi sprijină sunt declaraţi criminali faţă de poporul de pe Sangre şi vor fi condamnaţi la pedeapsa capitală. Instrumentul Revoluţiei de pe Sangre este Armata Populară de pe Sangre. Toţi sangranii apţi la trup se pot înrola în Armata Populară pentru a lupta, sub o conducere adecvată, contra Fraţilor şi a călăilor lor şi pot primi arme. Arme pentru toţi! Republica Liberă îi cheamă pe toţi sangranii să se ridice la luptă şi să distrugă Confreria şi pe Ucigaşi! Trăiască Republica Liberă!

După ce rostise, de vreo treizeci de ori în ultima săptămână, acelaşi discurs inventat de el, Fraden nu mai era surprins de inevitabilele priviri apatice, de fâţâielile şi tăcerea cu care îl întâmpinau ascultătorii. Până la urmă, dacă aceşti caraghioşi înţelegeau măcar o zecime din ce spusese el, era mare lucru. Cel mai important era ca proclamaţia să sune mai oficial decât tot ce auziseră până atunci şi ca până şi tembelii ăştia să poată pricepe partea cu armele şi cu omorâtul Fraţilor şi al Ucigaşilor. Halal Nobil Popor de pe Sangre!

— Ei bine, asta puteţi face, prieteni, zise el. Gândiţi-vă la ce v-am spus. Şi dacă v-aţi gândit bine, veniţi în junglă, în apropierea munţilor. Nu vă faceţi griji că nu găsiţi Armata Populară – vă va găsi *ea* pe *voi*!

Sangranii priviră tăcuţi cum îşi aranja oamenii în formaţie, în jurul lui, şi cum părăsea satul în pas de marş.

Aşa era întotdeauna. Aveau nevoie de timp ca să conştientizeze spusele lui. Dar poate că peste câteva zile, când Ucigaşii vor reveni să ia mai mulţi oameni la Sade, doi, trei dintre ei vor vedea lumina şi vor apărea în tabără.

Fraden oftă când trecură pe lângă un grup de Insecte care adunau cerealele de pe câmp. O săptămână în care mi-am rupt oasele, îşi zise, şi în schimb vor veni doar vreo patruzeci de voluntari. Dar situaţia nu era lipsită de speranţă, aşa ceva nu era posibil. Toate ingredientele necesare unei revoluţii se aflau acolo. Aveau nevoie, în final, doar de ceva care să le stârnească.

Bart Fraden avea sentimentul neplăcut că acel ceva se găseşte pe undeva, chiar sub nasul lui. Dădu din umeri. Ştia că odată şi-odată îl va găsi.

În fond, îşi zise el filosofic, nici Roma n-a fost prădată într-o singură zi…

Tabăra cel puţin, gândi Fraden, începea să arate aşa cum trebuie. Ieşi din coliba sa, construită lângă carcasa navetei, cu care forma un perete, iar trapa acesteia, aflată chiar în interiorul colibei, îi conferea acces secret la navetă. Coliba fusese ridicată într-o singură zi şi se putea construi cu uşurinţă alta, în cazul când trebuia să folosească dispozitivele de comandă. Coliba lui Willem, în partea opusă a luminişului, lângă cea de-a doua navetă, nu beneficia de acelaşi aranjament. Era un amănunt minor al poziţiei sociale, pentru care Fraden insistase. Nu putea fi decât un singur conducător, iar relaţiile dubioase dintre Willem şi drogaţi tindeau să întunece acest fapt. Colibele erau menite să-l marcheze în mod clar.

Restul taberei se grupa în jurul celor două navete: o parte dintre colibe lângă cea a lui Willem, în care locuiau drogaţii, iar alta mai departe, spre coliba lui Fraden, pentru voluntari; în centrul taberei, patru colibe cu deschideri mari la intrare, etalau o cantitate însemnată de arme capturate şi muniţie (mai mult de trei arme pentru fiecare luptător de gherilă) şi focuri mici pentru gătit, răspândite la întâmplare prin tabără. Hrana era o problemă dureroasă pentru Fraden. El nu tolera canibalismul în tabără, dar aceasta era o măsură foarte nepopulară, iar ce mâncau revoluţionarii în campaniile de pradă, nu voia cu niciun chip să-şi imagineze.

Fraden se îndreptă spre colibele voluntarilor, unde vreo şaptezeci de oameni se deşteptaseră şi ieşeau sub soarele dogoritor al dimineţii. Dintr-o colibă separată, patru oameni care fuseseră găsiţi de patrule în junglă erau duşi în grabă, de

către gărzile voluntare cu priviri compătimitoare dar inflexibile, spre terenul de paradă format lângă semicercul de colibe. Aceasta era o altă mică particularitate: recruţii şi potenţialii recruţi erau conduşi numai de către alţi voluntari, la fel cum decurgeau şi contactele cu sătenii. „Drogaţii” lui Willem nu puteau fi folosiţi la nimic în afară de omoruri şi, cu vremea, va deveni limpede că izolarea lor e binevenită. Lasă-l pe Willem să şi-i păstreze, îşi zise Fraden. Era destul de periculos, dar existau şi avantaje. Astfel Willem rămânea o figură tenebroasă şi oarecum sinistră, la periferia revoluţiei, în timp ce Bart Fraden era numele răspândit datorită propagandei orale, prin contactele dintre voluntari şi satele lor de baştină, Fraden Preşedintele, Eliberatorul, Eroul Revoluţiei, Omul care… Nu era niciodată prematur să-ţi protejezi ariergarda, Fraden o ştia dintr-o îndelungată experienţă.

— Bună dimineaţa, oameni buni, le spuse în timp ce se aliniau în formaţie în faţa lui.

— Bună dimineaţa, Bart, răspunseră într-un glas. Alt amănunt subtil – Willem se dădea în vânt după titluri şi onoruri, îi plăcea grozav să-şi spună „mareşal”, aşa că Fraden era pentru toţi, „Bart”, omul poporului.

— Trăiască Republica Liberă! zise Fraden.

— Trăiască Republica Liberă… intonară ei, cam fără vlagă. Un tânăr vânos, cu o claie de păr blond, îi prezentă pe cei patru nou-veniţi. Era „colonelul” Olnay, individul care se apropia cel mai mult de noţiunea de sangran inteligent, aşa cum o concepea Fraden, şi pentru care avea planuri mari. Era nevoie de cineva care să conducă secţia de propagandă şi spionaj, iar Olnay, în lipsă de altceva, urma să fie acest om.

— Cei patru oameni noi, Bart, zise Olnay oficial.

— Trăiască Republica Liberă! intonară din toată inima cei patru.

Era evident că Olnay îi instruise. Încă două puncte pentru colonelul Olnay.

— Trăiască Republica Liberă, răspunse moale Fraden. Acum, înainte de a vă înrola oficial în Armata Populară, vreau să fiu sigur că ştiţi de ce vă aflaţi aici şi ce se aşteaptă de la voi. Ce-ar fi să-mi spuneţi de ce v-aţi părăsit satele ca să vă alăturaţi revoluţiei?

— Ca să-i ucidem pe Ucigaşi! strigă unul.

— Ca să-i ucidem pe Fraţi!

— Ca să-mi scap pielea, zise cel scund şi voinic. Ucigaşii au luat săptămâna trecută jumătate din sat. Mi-am dat seama că urmez eu la rând…

Fraden surâse. Iată un om care ar putea avea ceva în cap.

— Cum te numeşti? îl întrebă el.

— Guilder, preşedinte Bart Fraden.

— Spune-mi pur şi simplu Bart, Guilder. Eu sunt conducător aici doar fiindcă ştiu cum se conduce. Nu sunt vreo fiinţă superioară din cadrul Legii Firii, aşa cum pretind Fraţii. Ţineţi minte asta cu toţii! Aici toţi suntem egali, e unul dintre lucrurile pentru care luptăm. Se întâmplă ca Guilder să aibă oarecare dreptate. Noi luptăm ca să ne salvăm propria piele, *a noastră*, adică a poporului de pe Sangre. Asta înseamnă revoluţie. Confreria vrea să ne distrugă, aşa că ne-am pornit să-i distrugem noi mai întâi. Nu confundaţi însă mijloacele cu scopul. Noi luptăm pentru libertate. Libertatea înseamnă moarte pentru toţi Fraţii şi pentru toţi Ucigaşii, dar nu luptăm doar ca să ucidem duşmanul, ci să *câştigăm*. Nu-i întotdeauna acelaşi lucru. Veţi avea destule ocazii să ucideţi Ucigaşii, dar veţi fi supuşi ordinelor tot timpul. Asta înseamnă să faceţi ce vi se ordonă, chiar dacă pare o nebunie, chiar dacă înseamnă să spuneţi minciuni propriului popor. Dacă v-aţi înrolat, sunteţi *implicaţi*. Nu mai puteţi da înapoi. Pedeapsa pentru trădare sau nesupunere este moartea. Prin urmare, sunteţi cu noi sau nu?

— Trăiască Republica Liberă! strigară cei patru, cu un entuziasm mai puţin înfocat decât înainte.

Asta era ideea – băieţii lui Willem erau numai ucigaşi, şi cu cât gândeau mai puţin, cu atât mai bine, însă aceşti oameni trebuiau să fie partizani perfect lucizi. O armată de gherilă care jefuia, viola şi ucidea fără discriminări era la fel de eficientă ca un pilot spaţial olog şi ciung.

— Ei bine, oameni buni, spuse Fraden. Acum sunteţi soldaţi ai Armatei Populare a Republicii Libere Sangre. Colonelul Olnay vă va da arme şi vi se cere să aveţi cât mai mare grijă de ele. Colonele, când termini aici, vreau să vii în coliba mareşalului Vanderling. Am nişte planuri pentru tine şi am putea foarte bine să începem chiar de-acum!

Olnay rânji cu lăcomie în timp ce mărşăluia cu cei patru, şi Fraden îi urmări atitudinea cu sentimente amestecate.

La o rată de recrutare atât de împuţit de scăzută, era clar că trebuia să folosească rebelii cu motivaţia cea mai ridicată, precum Olnay şi Guilder. Era foarte bine că lua crema – e drept că recolta nu se dovedise prea grozavă pentru început, dar când lucrurile aveau să se pună pe roate, ce fel de sangrani vor avea atunci? Unii dornici de pradă şi alţii ucigaşi fanatici? Păi, îşi zise Fraden cu amărăciune, trebuie să fie şi ei folosiţi...

Fraden se îndreptă agale în direcţia colibei lui Vanderling. Se încruntă văzând că Willem şi cei doi drogaţi ai lui, Gomez şi Jonson, îl aşteptau afară. Ăsta era încă un lucru care începuse să-l roadă – Willem îi ţinea tot timpul pe lângă el pe cei doi drogaţi, ca pe o pereche de dobermani. Îi numea „coloneii" Gomez şi Jonson, şefi de personal! Willem începuse să ia prea în serios prostia cu mareşalul. Un mareşal care are în subordine mai puţin de două sute de oameni... Cum de nu-şi dădea seama cât e de ridicol? În curând, îşi va face şi un baston de mareşal – deşi, dacă stai să te gândeşti, îşi poartă peste tot arma-brici ca şi cum *ar fi* aşa ceva. Fraden râse în sinea lui, amar. Dacă începe să poarte şi monoclu, îşi zise, va trebui să-l aduc cu picioarele pe pământ!

— Cum merge cu recrutarea de carne de tun, Bart? se interesă Willem Vanderling când el, cei doi colonei ai săi, plus Fraden şi Olnay, care tocmai venise, se aşezară la masa de lemn negeluit din faţa colibei lui.

Gomez şi Jonson rânjeau ca o pereche de lingăi. Fraden îl văzu pe Olnay cum se încruntă, măsurându-i pe cei doi drogaţi cu ochii lui albaştri, îngustaţi, în care se citea şi teamă, şi dispreţ.

— Să nu ne obişnuim să vorbim aşa nici măcar în particular, spuse Fraden. Chestiunea ar putea deveni publică la momentul cel mai nepotrivit. Când am numărat ultima dată, aveam şaptezeci şi cinci de voluntari. Apar cam câte trei pe zi.

— Ce porcărie! izbucni Vanderling. Avem mai mulţi ofiţeri decât nătângi... adică *oameni*.

— Hai să luăm câte un sat întreg, zise Gomez, cu ochii mici lucindu-i lacom sub chica roşcată. Animalele n-au arme. E o nimica toată. Putem lua o sută de oameni, pe urmă mergem în alte sate. Putem avea aşa sute de soldaţi, chiar mii.

— Vrei să spui sute de *prizonieri*, făcu Fraden. Cui îi trebuie prizonieri?

— Le obligăm pe Animale să lupte! declară Jonson vehement. Luptă sau îi omorâm. Ucidem *câţiva*, ceilalţi or să lupte…

— Are el ceva în minte, spuse Vanderling, poate puţin prea repede ca să fie o reacţie spontană. Procedând ca tine, nu ajungem nicăieri.

— Tot ce-o fi avut el în minte i-a plecat de mult, trânti Fraden. Asta e o revoluţie, vă amintiţi? Pentru a câştiga o revoluţie, trebuie să ai poporul de partea ta. Ceea ce nu se poate transformându-i pe toţi în sclavi. Nici să bagi frica în ei nu poţi – mai ales că sunt mult prea speriaţi de Ucigaşi ca să se mai teamă şi de noi. Cum ţi-ar plăcea să mărşăluieşti în faţa unui astfel de grup înarmat? Cât crezi că poţi rămâne în viaţă? Lasă recrutarea pe seama mea. Tu vezi-ţi de necazurile tale, iar eu îmi văd de ale mele. Eu nu te învăţ cum să lupţi în bătăliile tale, nu-i aşa?

— Pe dracu', dar îmi spui mereu unde şi când să mă bat, scânci Vanderling. Au vreo sută de Ucigaşi care trec prin sate la vreo douăzeci de mile de aici, adunând Animale. Am putea da lovitura diseară, să capturăm vreo cincizeci, şaizeci. Modul tău de lucru e total lipsit de sens. Nu poţi organiza doar ambuscade împotriva a cinci, zece Ucigaşi, şi, câteodată, incursiuni împotriva conacelor Fraţilor. Ce fel de război e ăsta? Dacă-i atacăm pe Ucigaşii ăia la noapte, omorâm într-o oră mai mulţi decât într-o săptămână întreagă.

— Tot ce spui e anapoda, Willem. Dispunem de mai puţin de două sute de oameni, nu? Pentru a avea o şansă cât de mică în faţa Ucigaşilor, trebuie să-i îndoctrinezi pe ai noştri în aşa fel, încât să rişte să fie ucişi cu toţii. În acest stadiu incipient, noi atacăm pentru un singur motiv – să punem mâna pe arme şi s-o întindem cu ele. Pentru asta, trebuie să-i anihilăm complet pe cei atacaţi, iar în cazul Ucigaşilor asta înseamnă că avem nevoie de un avantaj de cel puţin trei la unu, plus surpriza ambuscadei. Copilaşii ăia pot *lupta*; o ştiţi mai bine decât mine. Cu mai puţin de două sute de oameni n-avem decât un infim punct de sprijin; vrei să riscăm să-l pierdem, şi încă pentru ce? Omor fără rost!

— Atunci ce facem? Stăm şi căscăm gura de pomană?

Fraden oftă. Ce era cu Willem? Fusese oare influenţat de afurisita asta de planetă? Mintea militarului: ucide inamicul şi dă-le naibii de subminări! Nu-şi dă seama că, dacă Frăţia devine cu adevărat agitată, poate trimite aici vreo două mii de Ucigaşi, care să termine cu noi cât ai clipi? Dacă Fraţii n-ar fi fost atât de dornici să adune victime pentru pogromul nebuniei, dacă n-ar fi fost obsedaţi să obţină o nouă sursă de omnidrină, probabil că ar fi făcut-o deja. Mai târziu, când vom avea mii de partizani în loc de două sute, ne vom putea ocupa şi de asta. Acum însă... să părem ceva mai mult decât o simplă bătaie de cap ar însemna curată sinucidere!

— Îţi spun eu ce să faci, rosti cu glas tare. Se vor despărţi în grupuri ca să transporte Animalele, în camioane, spre tabăra principală, aşa e? Deci ia vreo treizeci de oameni şi organizează o ambuscadă pe unul dintre drumuri, departe de punctul de concentrare maximă. Răstorni două, trei, patru camioane, unul câte unul, şi-o ştergi înainte ca forţa principală să afle ce se întâmplă. Astfel, te alegi cu câteva zeci de arme, pierzi doar câţiva oameni, omori mai multe zeci de Ucigaşi... Pe deasupra, eliberezi douăzeci-treizeci de sangrani care vor fugi înapoi în satele lor şi vor răspândi poveşti despre irezistibilii partizani din junglă.

— Ştiu şi eu, Bart? zise Vanderling. Ăştia... ofiţerii mei... devin nerăbdători să facă ceva concret.

Gomez şi Jonson aprobară şi scrâşniră din dinţi. Se apropiau de starea de depresie cauzată de lipsa heroginei.

— Lasă că ştiu *eu*, zise Fraden. Nu-ţi face griji, în curând va fi treabă berechet. Iar dacă devin prea agitaţi, dă-le un pic mai multă herogină. „Şefii de personal” ai lui Vanderling aprobară din nou, de data asta fiind de acord cu Fraden. Ar trebui să porneşti acum, dacă vrei să fii acolo pe la asfinţit, şi nu lua ca însoţitori mai mult de zece dintre... *ofiţerii* tăi, restul grupului trebuie să fie alcătuit din voluntari. Vreau ca niciun sangran eliberat să nu cadă rănit sau ucis. Numele planului ăsta e Robin Hood. Bagă bine la cap!

Pe când Vanderling şi cei doi drogaţi ai lui plecau să pregătească ambuscada, Fraden îl reţinu pe Olnay.

— Am nişte planuri cu tine, colonele. E nevoie de un om care să organizeze şi să conducă o fabrică de zvonuri şi o reţea de spionaj, şi cred că tu eşti cel care-mi trebuie. Te interesează?

— Să dau ordine? întrebă Olnay, cu privirea luminată de o anticipare prost ascunsă. Să le spun Animalelor ce să facă, precum un Frate? Mă interesează! Dar ce-i aia o fabrică de zvonuri?

Fraden se strâmbă în sinea lui. Olnay, omul lui cel mai bun, nu voia decât s-o facă pe Fratele! Bine că măcar avea o ambiţie *oarecare*. Aceasta putea fi folosită.

— Nu e mare lucru, oftă Fraden. Îţi alegi nişte recruţi în care crezi că poţi avea încredere. Îi trimiţi în satele lor de baştină, să facă tot ce fac ceilalţi. Animalele nici nu trebuie să ştie că ei sunt din gherilă. Respectivii îţi raportează ce se întâmplă, iar tu îmi spui mie. Uneori, voi avea o poveste sau o minciună de răspândit. Ţi-o voi spune ţie, tu o spui agenţilor tăi când vin la raport, iar ei o răspândesc printre săteni. Nu-i aşa că e foarte simplu? Asta însă ne va permite să răspândim în toate satele propaganda noastră, iar sătenii nici nu vor şti de unde vin poveştile. Crezi că poţi organiza o astfel de reţea?

— Bineînţeles, zise Olnay fără să şovăie. Numai să le spun ce să facă, ce să zică... Uşor. Dar de ce? De ce-ţi pierzi vremea spunându-le Animalelor minciuni şi poveşti?

Fraden scutură din cap. Încearcă să explici unui sangran teoria şi practica războiului politic! îşi spuse în gând. Totuşi, nu strica să încerce puţin...

— Uite, zise, de ce te-ai înrolat tu, întâi şi-ntâi?

— Te-am auzit vorbind în satul meu despre omorârea Ucigaşilor şi a Fraţilor şi luarea conducerii în mâinile noastre, zise Olnay. După câteva zile, au venit Ucigaşii şi au luat zece Animale, asta la doar două săptămâni după ridicarea cotei. Mi-am amintit ce-ai spus despre Fraţii care s-au hotărât să ne înnebunească şi să ne ia tot sângele. Mi-am închipuit că asta n-are nimic de-a face cu Legea Firii şi m-am gândit că, dacă Fraţii nu ţin cont de ea, de ce aş mai ţine eu? E mai bine să ucizi, decât să fii omorât. Aşa că m-am alăturat Armatei Populare.

Un exemplu ca la carte, îşi spuse Fraden.

— Deci dacă nu auzeai ce se întâmplă, acum ai fi tot în satul tău sau, mai curând, nebun în Sade. Eu nu pot ajunge peste tot

– dar agenţii pot. Spune oamenilor ce doreşti să audă şi-i vei determina să facă ce vrei tu.

— Fără să omorâm pe nimeni? întrebă Olnay neîncrezător. Numai cu poveşti? *Asta* e propaganda?

— Da, spuse Fraden.

— Deci tu îmi spui mie, eu agenţilor, ei Animalelor, şi Animalele fac ce vrem noi? Ca şi cum tu ai fi Moro şi eu Ucigaşii?

E şi ăsta un fel de a privi problema, îşi zise Fraden amar. *Modul sangran.*

— Bine, o poţi lua şi aşa. Ce zici?

— Să faci Animalele să te asculte ca şi cum ai fi Frate… murmură Olnay pentru sine, cu expresia hămesită a unui pustnic de-o viaţă, care tocmai a descoperit relaţiile sexuale. Tu spui şi ei fac, exact ca şi cum ai conduce. Eşti ca un Frate în loc de Animal, schimbi ierarhiile în cadrul Legii Firii. Sună bine, chiar foarte bine. Eu sunt Animal…

Privi la Fraden şi zâmbi.

— Dar pot spune că sunt şi om, zise el, savurându-şi cuvintele. Da, Bart, sunt *om*!

Bart Fraden zăcea treaz în miez de noapte, dar nu salteaua gloduroasă de paie îl împiedica să adoarmă la loc, aşa cum făcuse Sophia, fierbinte şi goală lângă el. Ceva îl deranja, răzbătând din străfundurile subconştientului, cerând insistent să pătrundă în camera de zi a minţii.

Cunoştea bine acest sentiment. Pântecul încerca să-i vorbească. Dispunea de suficientă putere de introspecţie în propria fiinţă şi în propriile fărădelegi ca să fi învăţat demult, în Statul Liber al Centurii de Asteroizi, şi chiar mai demult, în Marele New York, că pentru unele lucruri trebuie să ai răbdare, să aştepţi ca pântecul să le rezolve. O puteai numi inspiraţie sau capacitatea subconştientului de a integra mai multe date decât conştientul – sau pur şi simplu pântecul care îţi vorbeşte.

Era diferenţa dintre un tehnician şi un artist, dintre un făuritor detaşat de planuri politice şi o figură charismatică, iar Fraden se considera în principal ca făcând parte din a doua categorie. Puteai urzi cele mai complicate şi inteligente comploturi posibile, dar dacă pântecul nu-ţi vorbea în acel moment de inspiraţie, nu ajungeai nicăieri.

Iar momentul inspiraţiei era *acum*. Sangre ar fi trebuit să fiarbă cu spume, dar nu era aşa. Toate ingredientele revoluţiei erau acolo – oligarhia nemiloasă şi despotică, poporul torturat şi brutalizat, perspectiva unui *altceva*, ceva mai bun, adus pe planetă de Republica Liberă – şi totuşi nu se întâmpla nimic. Era un sistem strâns şi închis, ferecat în adormire. Ca în toate sistemele de acest fel însă, amănuntul bine folosit, mica inspiraţie potrivită l-ar întoarce cu fundul în sus.

Îşi simţi pântecul lucrând la acea inspiraţie, dar ştia că nu are cum să-l forţeze să se exprime conştient înainte de vreme. Totuşi, ştia şi că orice – un cuvânt, un sunet, un miros – poate atrage după sine o revelaţie.

Era însă al naibii de greu de suportat, ca un ou aflat în interiorul tău şi care abia aşteaptă să iasă la lumină…

O simţi pe Sophia mişcându-se lângă el.

— Eşti trează? şopti.

— Hm… mormăi ea, cuibărindu-se şi mai aproape, frecându-şi faţa de pieptul lui. *Acuma* da, zise nervoasă. Ce-i cu tine? De ce nu dormi şi nu mă laşi nici pe mine s-o fac? Stai acolo şi faci valuri, gândeşti atât de intens că rotiţele din capul tău scârţâie prea tare şi mă ţin trează.

— Ai să crezi dacă-ţi spun că simpla prezenţă a trupului tău apetisant mă umple de o poftă care nu mă lasă…

Ea îl înghionti uşor în stomac.

— Bine, bine, m-ai dat de gol. Serios, mă simt pe marginea…

— Pe marginea *a ce*? mormăi ea obosită.

— Asta, oftă el, e ceea ce mă ţine treaz.

— Cum?

— Soph, planeta asta e un butoi cu pulbere. Până acum, toate satele din zonă ştiu de revoluţie, de Armata Populară şi de pogromul nebuniei. Ar trebui să se înroleze cu grămada, dar n-o fac. Există un factor, un arculeţ care abia aşteaptă să fie tras, dar încă nu reuşesc să-i găsesc şmecheria…

— De ce nu-l întrebi pe moş Cap-de-Obuz? sugeră Sophia.

— Pe *Willem*?

— Sigur! Să nu-mi spui că n-ai observat: Ogivă-de-Oţel începe să se simtă bine pe bulgărele ăsta de noroi. În sfârşit, a găsit oameni de teapa *lui*: ucigaşi setoşi de sânge, sadici şi canibali. Pe Sangre e ca la el acasă. Dacă vrei să ştii cum gândesc mocofanii ăştia – presupunând, de dragul teoriei, că

gândesc – întreabă-l pe el. Le seamănă tot mai mult, pe zi ce trece.

— Soph, mă plâng fiindcă...

O simţi că se sprijină în coate şi văzu forma neclară a capului ei clătinându-se în întuneric.

— Bart, Bart, dragostea vieţii mele, zise, ce naiba fac eu acum cu tine? Eşti fiinţa cea mai asemănătoare unui bărbat din câte am cunoscut. Aş putea chiar extinde noţiunea şi-aş spune că ai şi creier. Faci tot felul de lucruri, îi poţi manipula pe porcul de Moro şi pe restul de creaturi împuţite de pe acest scârbos bulgăre de noroi, pentru scopurile tale mai mult sau mai puţin rezonabile, fără să devii unul dintre ei. De aceea nu-ţi intră în căpăţâna aia că majoritatea bărbaţilor nu sunt ca tine, mai ales un neisprăvit ca Ogivă-de-Oţel! Am cunoscut o grămadă de Ăia pe care i-ai putea numi bărbaţi puternici, dar n-am avut de-a face cu niciunul, cât timp am fost cu tine. Nu te-ai întrebat niciodată de ce?

— Credeam că, pur şi simplu, mă placi pentru trupul meu...

— La dracu'! Bart, eu vorbesc serios! Am gusturi costisitoare, deci îmi trebuie un bărbat care să-mi poată da diverse lucruri, care să domine – ca să vorbesc pe şleau –, un bărbat care îi poate folosi pe alţii în folosul lui. Pe scurt, tu. Sunt o tipă clasa întâi şi am nevoie de un bărbat clasa întâi. Nenorocirea e că majoritatea bărbaţilor care fac rău, folosindu-se de alţii, sfârşesc prin a ajunge ca ei. Nu vezi asta, fiindcă tu *nu* eşti aşa. Dar cei ca Willem Vanderling, *da*. Iată-l în fruntea unei găşti de drogaţi maniaci şi ucigaşi, luptând împotriva Ucigaşilor şi mai setoşi de sânge. Cum poate să *nu* ajungă asemeni celor pe care-i conduce şi a celor împotriva cărora luptă – mai ales că întotdeauna a tins către asta? Tu eşti politician şi hedonist – foloseşti astfel de situaţii ca să faci viaţa confortabilă pentru Numărul Unu. Ai o mulţime de vicii simpatice şi sănătoase. Cap-de-Obuz însă e soldat şi singurul lui viciu este *să ucidă*. Ce e de fapt războiul, dacă nu un lung şir de crime individuale? Iar Ogivă o savurează pe fiecare în parte. Pentru tine războiul este un mijloc, pentru el e un scop. Acum şi-a găsit o gaşcă de tovarăşi de joacă ce simt la fel. Nu mai trebuie să se amăgească. Poate fi un ucigaş sângeros, simţindu-se chiar mândru de asta.

— Mulţumesc, doctor Freud, zise Fraden. Iartă-mi prostia, dar n-ai înţeles nimic. În ce priveşte războiul, care e un mijloc pentru mine şi un scop pentru el, îl ţin pe Willem sub control. Fiecare cu plăcerile lui, cum ar zice Moro. Nu cu Willem am eu probleme; ceea ce mă deranjează...

— Atunci ce naiba ai în noaptea asta? Parcă te-ar pişca mii de insecte...

— Cum? Cum? Ce-ai spus? bolborosi Fraden excitat.

— Ce e cu tine? Am întrebat doar ce ai...

— Asta e! Asta e! Ce e cu mine? De ce n-am înţeles mai de mult?

— Ce naiba tot spui acolo?

O trase spre el, o sărută pe ochi, pe buze, pe sfârcurile sânilor, râzând tot timpul ca un nebun.

— Insectele! strigă. Insectele! Eşti nemaipomenită! Eşti un geniu! Insectele! Sigur că da, Insectele sunt cheia!

— Te-ai ţăcănit complet?

Îi închise gura cu un sărut lung, lung de tot, şi-i mângâie fericit trupul. Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, murmurând: „Trăiască nebunia!” în timp ce el o cuprindea într-o îmbrăţişare pasionată.

Amorul le fu intens, de scurtă durată, fără cuvinte, dar plin de satisfacţii.

Şi numai când se termină, iar ei rămaseră unul în braţele celuilalt, pătrunse până la ei lumea exterioară. Abia atunci Fraden deveni conştient de agitaţia de afară, din tabără.

Trăgându-şi pantalonii, se ridică şi se duse până la intrarea deschisă a colibei. Sophia puse ceva pe ea şi i se alătură, cuprinzându-l cu braţul pe după talie.

În lumina portocalie, pâlpâitoare, a mai multor focuri mici, Fraden văzu că Willem şi oamenii lui se întorseseră în tabără. Divizarea din micul grup al nou-sosiţilor era cât se poate de evidentă. Cei mai mulţi, voluntarii, mărşăluiau în frunte, osteniţi, cocoşaţi de puştile şi buzduganele capturate şi de raniţele pline cu muniţii. Depozitară prada în colibele cu arme, apoi se retraseră repede la locurile de odihnă.

Pe când Fraden privea totul încurcat, cei zece drogaţi ai lui Willem păşeau ţanţoş, râzând gros şi răsucindu-se convulsiv în depresia specifică lipsei de heroгină, îngrămădiţi în jurul colibei lui Willem, cu ochii strălucind lacom în lumina focului,

cu buzele strâmbate în rânjete încordate, largi până la urechi, dar pline de speranţă.

Vanderling ieşi din colibă, cu o mână plină de pastile albastre. Fraden era dezgustat de felul lui de-a fi. Vanderling rânjea animalic, iar ochii lui – sau era doar un joc amăgitor al flăcărilor? – luceau cu o satisfacţie neomenească. Când împărţea pilulele îi bătea pe drogaţi pe spate, râdea, primind la rându-i alte bătăi pe spate.

Drogaţii hăpăiră pastilele şi se prăvăliră pe pământul umed, bolborosind unul spre altul, ca un cârd de babuini după un jaf copios.

Iar Willem stătea printre ei, aprobând, rânjind precum un stăpân, un lup bătrân supraveghind împărţeala prăzii de către haită. Stătea cu ei, în timp ce herogina le era absorbită de circuitul sanguin şi se linişteau unul câte unul, cu ochii devenindu-le sticloşi pe măsură ce începeau să cadă în amorţeală, cu privirile stinse şi fălcile atârnânde. Numai după ce-l văzu şi pe ultimul dintre drogaţi întins pe pământ, fără somn, visând fantasme de herogină, Vanderling le aruncă o ultimă privire aprobatoare, rânjind ca un crocodil şi se retrase.

Bart Fraden se întoarse spre Sophia. Aceasta deschise gura să spună ceva, îi văzu ochii şi-i întoarse privirea, cu ochii ei verzi maliţioşi şi cu un licăr de zâmbet mult mai grăitor decât cuvintele: „Ţi-am spus doar...”

Izbucni în râs, risipind tensiunea momentului.

— Zău, Bart! Arăţi ca şi cum cineva ţi-ar fi spus că nu există Moş Crăciun. Băieţii sunt băieţi! Distracţie şi jocuri! Distracţie şi jocuri!

Îl luă de mână şi-l duse înapoi în pat.

Şi doar după minute lungi, când tabloul i se şterse din minte şi era pe cale să adoarmă, Bart îşi aminti că acum deţinea *răspunsul*, motorul care va pune în mişcare ţărănimea amorţită de pe Sangre şi va porni fluxul revoluţionar, un flux care va mătura şi va arunca în uitare Confreria, iar pe el îl va conduce la victorie.

Capitolul 8

Willem Vanderling ridică ochii şi-l privi critic pe Fraden.

— *Uniforme de Ucigaşi*? Sigur, putem lua câte uniforme vrem. Omorâm câte cincizeci, şaizeci, optzeci de Ucigaşi pe săptămână. Nu-i nicio problemă să adunăm uniforme. Dar de ce? Ce naiba vrei să faci cu ele?

Fraden surâse, sprijinindu-se de un copac în timp ce stătea în faţa colibei lui Vanderling, îmbrăţişând cu privirea micuţa tabără de gherilă şi închipuindu-şi cum va arăta ea peste câteva luni – mii de oameni unde acum erau doar zeci, o armată unde acum erau mai mult vagabonzi. Nu putea să nu reuşească; izbânda era în firea lucrurilor:

— Nu *eu* vreau, zise, ci *tu*, Willem. Tu, împreună cu vreo douăzeci dintre cei mai de încredere – scuză-mi expresia – drogaţi ai tăi veţi face, o vreme, pe Ucigaşii…

Vanderling rânji.

— Hai că e bună! Ne îmbrăcăm în uniforme de Ucigaşi şi ne infiltrăm printre cei mulţi de care ţi-am povestit, îi lovim din interior şi din exterior în acelaşi timp, şi…

— Nici pomeneală, spuse Fraden. Veţi ucide Insecte.

— *Cum*?

— Ai auzit bine. Veţi ucide Insecte – mai precis Creierele pe care le folosesc sătenii pentru a comanda Insectele.

— Nu pricep, Bart, făcu Vanderling. O să omorâm Creiere… La ce ne foloseşte asta? Mi se pare o mare pierdere de timp…

Fraden oftă.

— Va folosi, Willem, va folosi. Uite, lasă-mă să-ţi explic. Muşuroaiele Insectelor sunt organisme de tipul stupului, nu? E ca şi cum toate Insectele dintr-un muşuroi ar fi braţele unui singur trup, iar Creierul e capul. Ce se întâmplă deci, dacă retezi capul unui animal?

— Păi… moare. Dar Insectele nu vor muri, nu-i aşa? Cred c-or s-o ia razna ca o grămadă de gândaci trăsniţi…

— Foarte bine, Willem, foarte bine. Fără Creier, un Muşuroi al Insectelor e doar o adunătură de creaturi nefolositoare şi lipsite de minte. Acum ţine-te de nas şi gândeşte-te la ţăranii de pe Sangre. Toţi bărbaţii sănătoşi din sat muncesc ziua întreagă ca să întreţină Animalele de Carne, producând hrană pentru *altcineva*. Muncesc toată ziua şi nu produc niciun pic de hrană pentru ei înşişi. Singurul motiv pentru care sătenii nu flămânzesc este că Frăţia a stabilit foarte clar: Animalele robotesc pentru ei, iar Insectele robotesc pentru Animale. Un bătrân dă indicaţii Creierului care coordonează Muşuroiul satului şi astfel hrăneşte întreaga aşezare, eliberându-i pe bărbaţi ca să crească Animalele de Carne pentru Fraţi. Deci, ce se întâmplă cu sătenii, dacă dintr-o dată Insectele lor devin inutile?

— Ura! Nu mai fac nici cât o ceapă degerată! Continuă să muncească pentru Fratele local şi mor de foame, încearcă s-o şteargă şi să-şi lucreze propriile câmpuri – dacă mai ţin minte cum se face asta – iar mahărul local îşi trimite Ucigaşii să-i încercuiască şi să-i facă să lucreze. Orice-ar face, au dat de dracu'! Dar tot nu pricep, Bart. Tu îmi spui mereu că trebuie să-i atragem pe nerozi de partea noastră. Aşa or să ajungă să ne urască de moarte…

— Pe noi, care *noi*?, aruncă Fraden cu o inocenţă simulată. Ţine minte că pe *Ucigaşi* îi vor vedea omorându-le Creierele. Iar fabrica de zvonuri va răspândi ideea că aceasta face parte din pogromul nebuniei. Moro vrea să-i înfometeze pentru a-i face să cedeze mai uşor. Te-ai prins?

Vanderling clătină din cap, cu o admiraţie nesfârşită:

— M-am prins. Ai o minte ca un şarpe cu clopoţei! Dar nu poate Confreria să aducă alte Creiere, condiţionate? Chiar şi sangranilor le va puţi ceva văzându-i pe Fraţi că înlocuiesc Creierele pe care se presupune că le-au ucis în prima fază…

— De asta ne concentrăm mai întâi asupra celor mai apropiate şase domenii, explică Fraden. Punem pază permanentă pe toate drumurile dinspre Sade. Interceptăm şi omorâm orice Creier pe care încearcă ei să-l aducă. Şase domenii, vreo două sute de sate, cam zece mii de potenţiali luptători de gherilă. Dacă omorâm toate Creierele din zonă, o să avem atâţia oameni încât Ucigaşilor le-ar trebui o armată să poată pătrunde aici. Apoi ne deplasăm în regiunea următoare,

şi în următoarea… Până atunci, Confreria va fi aşa de prinsă cu războiul că va uita complet să mai aducă vreun Creier.

— Aha… murmură Vanderling. Păi da, ar trebui să meargă!

— Dacă nu facem prea multă vâlvă. Nu vrem să se ducă vestea. Deci folosim doar douăzeci şi cinci de oameni, cinci echipe de câte cinci. Ajung în sat, omoară Creierul, poc-poc şi gata – iar asta noaptea, când Animalele n-or să observe că cei în uniforme nu seamănă cu Ucigaşii. Fiecare echipă trebuie să fie pregătită să dea lovitura în patru sau cinci sate pe noapte. Şi bineînţeles, foloseşte numai drogaţi – voluntarii s-ar putea… hm… să nu înţeleagă necesităţile strategice. Alege cinci comandanţi de grup, călăuzeşte-i tu însuţi în primele câteva nopţi, să vadă ce au de făcut, apoi îşi pot conduce fiecare grupul propriu.

— Bine, aprobă Vanderling. Mă apuc imediat de treabă.

— Şi, pentru Dumnezeu, nu-ţi lua arma-brici! Vezi că eşti un presupus Ucigaş… Poartă-te ca atare!

— *Bine*! strigă Vanderling, cu un entuziasm mult prea mare, după cum i se păru lui Fraden.

Willem Vanderling studie cele cinci siluete în uniforme negre, ghemuite în mijlocul pâlcului de copaci şi tufişuri dese. Satul era o înmănunchere întunecată de forme neclare, în noaptea fără lună de pe Sangre. Dominând colibele, se ridica măreţul Muşuroi negru al Insectelor locale. La lumina stelelor, Vanderling citi expresiile de pe feţele celor cinci comandanţi de grup: Gomez, Jonson, Mephee, Ryder, Lander. Începeau să se sălbăticească; aveau ochii injectaţi şi adânciţi în orbite, muşchii braţelor ca nişte frânghii încordate, strângând la piept armele, şi uneori îşi mângâiau buzduganele agăţate ameninţător la şold. Ajunge pentru seara asta, îşi spuse. În ultimul sat făcuseră urât de tot, omorând Creierul şi vrând să se ia apoi de oricine apărea. Când ajungeau la acel stadiu al recesiunii, erau greu de controlat fără arma-brici, de care se temeau şi pe care-o respectau. Acesta era al cincilea sat – apoi fuga în tabără, cu doze ţepene de heroghină ca să-i potolească…

— Bine, băieţi, şopti, haideţi să intrăm. Ultimul în noaptea asta, apoi pastiluţe albastre pentru toţi, da?

Rânjiră spre el şi-şi linseră buzele uscate.

— Băgaţi la cap, faceţi cât mai multă gălăgie, omorâţi Creierul şi plecaţi, fără alte isprăvi. Ăsta e modelul, şi de data asta hai să ne ţinem dracului de el! Să mergem…

Năvăliră zgomotoşi şi aroganţi în satul adormit. Vanderling îi conducea pe lângă colibe, de unde puteau auzi slab, în goana lor cu bocancii răsunând greu pe pământul gol, zgomotele sătenilor care se trezeau. Îi conduse drept la coliba izolată din capătul cel mai îndepărtat al Muşuroiului.

Şi iată-l – puteai simţi peste tot duhoarea împuţită de Insectă, precum şi mirosul de alcool pur cu care amorţeau Creierele.

— Aşa, rosti Vanderling, oprindu-se o clipă în faţa colibei duhnitoare. Ţineţi minte, folosiţi *arme de foc*, nu buzdugane. Vrem s-o facem repede şi cu mult tămbălău!

Năvăliră în colibă. Într-un colţ, un bătrân prăpădit dormea pe o grămadă de paie. Lângă el erau îngrămădite vreo douăzeci de carafe de lut cu gura largă, pline cu alcool pur. Dar izul alcoolului era biruit de departe de duhoarea râncedă a fiinţei din mijlocul colibei.

Creierul zăcea pe burtă, pulsând, cu trupul atât de umflat, încât cele opt picioare ca nişte biete lăbuţe atrofiate nu atingeau pământul. Capul îi era micşorat de proporţiile corpului grotesc, în formă de sac, iar faţa îi era aproape invizibilă, cu un chip hidos ca de păpuşă, ochii mici şi negri şi o gură minusculă, înconjurată de cili, aproape îngropată în carnea verde, plină de încreţituri.

— Cri? Cri? Ordine, Cri? începu Creierul să ciripească aiurit.

„Ce duhoare dezgustătoare!” îşi zise Vanderling. Ridică arma, ţinti spre Creier şi-i descărcă cinci gloanţe în faţă, unul după altul. Oamenii lui începură să tragă ca apucaţii, lovind Creierul în faţă, în picioare, în trup. Când zecile de gloanţe pătrunseră stratul de chitină, din găurile formate ţâşni un lichid vâscos, verde-închis, şi încăperea se umplu de putoarea sufocantă a prafului de puşcă.

Vanderling continuă să tragă.

— Cri? Cri?… Ordine? croncănea abia auzit Creierul muribund.

Apoi se bălăbăni şi căzu pe o parte, cu cele opt picioruşe tresărind uşor…

— *Ce*?…

Trosc!

Un strigăt lichid, bolborosit, mai multe văicăreli…

Vanderling se răsuci şi văzu că bătrânul, care se ridicase de pe grămada de paie, fusese lovit în faţă cu un buzdugan, şi avea acum trăsăturile ca o mască hidoasă, de carne sfârtecată şi sângerândă, acolo unde îl pocnise bila de fier cu lame de oţel. Bătrânul căzu pe spate, chiar pe locul unde se afla. Gomez, Jonson şi ceilalţi se adunară în jurul trupului prăbuşit, zdrobindu-l necugetat cu buzduganele, lovindu-l sălbatic cu cizmele, scoţând sunete guturale, animalice.

Vanderling înjură, lovindu-şi oamenii cu patul puştii şi cu bocancii.

— Terminaţi! Terminaţi! Destul! Hai să ne cărăm naibii de-aici! Afară! Afară! Afară!

Cu împuşcături, înjurături şi şuturi, reuşi să-i mâne pe uşă afară, în întunericul nopţii. Pe când alergau prin sat spre adăpostul junglei, siluete negre, ţipând şi gesticulând, irupseră din colibe, lovindu-i, cărându-le la pumni în întuneric.

Luptătorii de gherilă începură să ţipe, să-şi bălăngăne buzduganele, folosindu-le ca să-şi croiască drum printre săteni, cu nepăsare, ca şi cum şi-ar fi tăiat o cărare prin junglă, cu o macetă. Urlete de durere umplură întunericul, izbucniră strigăte, blesteme, se auzi sunetul îngrozitor de metal lovind carnea.

Vanderling simţea nenumărate mâini înghiontindu-l, zgâriindu-l. Înjurând, scoase buzduganul şi începu să-l învârtă la întâmplare, în cercuri largi. Simţi un fior urcându-i în braţ, apoi altul şi altul, pe când lovea în carne şi oase.

Ceva în el părea să cedeze pe când se lupta să ajungă în codru, în întunecime, în bezna anonimă unde nu-l urmărea ochiul nimănui, nu-l zărea nimeni. Pe când Animalele îl apucau orbeşte cu ghearele şi le simţea carnea cum se sfâşie sub loviturile buzduganului, o perdea părea să-i despartă raţiunea în două, dezvăluind o ceaţă fierbinte, roşiatică, o căldură animalică arzătoare care îl copleşea, îi înflăcăra sângele în vine, făcea ca fiinţa lui să se supună cu totul momentului.

Urla ca un Animal, flutura arma cu un abandon sălbatic şi nechibzuit, râdea gutural când o simţea lovind în plin, mereu şi mereu. Învârtea braţul liber ca pe o bâtă, simţea carnea sub pumni, izbea cu piciorul în părţile moi, şi marea de ţipete

umplând întunericul îl îndemna să zdrobească, să lovească, să izbească şi să ucidă…

— Ticălos nenorocit! repeta el cu voce ascuţită, în timp ce hăcuia în dreapta şi în stânga, croindu-şi loc prin hăţişul uman, în drum spre pădure.

Într-un târziu, satul, ţipetele şi vaietele celor schilodiţi sau pe moarte rămaseră în urmă, iar el stătea gâfâind în pădurea tăcută şi întunecată. Începu să numere capetele, pe măsură ce siluete nedesluşite se adunau împrejurul lui. Unu… trei… cinci… Scăpaseră cu toţii!

Drogaţii râdeau, gâfâiau în noapte. Vanderling se trezi râzând şi gâfâind alături de ei, ca unul de-al lor.

— Gata, băieţi, foarte bine! le spuse. Aţi făcut treabă bună în noaptea asta; acum înapoi, în tabără, să căpătaţi premiul!

În mijlocul grupului de oameni fericiţi, rânjind şi bătându-se pe spate, Willem Vanderling străbătea jungla spre tabără, consecinţele plăcute ale luptelor scăldându-l în încântare.

O nimica toată! îşi zise. Fără nici cea mai mică bătaie de cap! Iar distracţia, ştia, era doar la început…

— Arată bine, chiar al dracului de bine, constată Bart Fraden.

Olnay aprobă, întoarse privirile peste umăr spre tabăra care acum se liniştea în amurg. Fraden îl urmări pe Olnay cum inspectează tabăra din priviri, se lăsă pe spate în scaun şi surâse cu înţeles.

Cu toată campania de distrugere a Creierelor pornită atât de bine încât Willem putea să nu mai participe personal la ea, cu zecile de Creiere deja moarte, cu rata de recrutare aproape triplată în ultima săptămână, venise acum timpul să testeze fabrica de zvonuri organizată de Olnay.

— Bine, Colonele, ţi-ai găsit agenţii. Să vedem ce pot să facă.

Olnay se întoarse cu spatele spre centrul taberei, unde vreo două sute de voluntari stăteau pe vine în jurul focurilor, îmbucând ultimele bucăţele din pâinea uscată şi necrescută de pe Sangre şi privindu-l pe Fraden cu nedisimulată speranţă.

— Vom vedea acum cât de buni sunt băieţii tăi la realizarea propagandei, spuse Fraden. Ucigaşii distrug Creierele, închipuindu-şi că înfometarea Animalelor va duce mai repede la prăbuşirea lor morală. Vreau ca toţi sătenii din regiune să afle

asta până săptămână viitoare. Vreau ca povestea să se termine cu „numai Bart Fraden ne poate salva”. Ce zici?

— Ucigaşii omoară Creierele? făcu Olnay, neîncrezător.

Fraden şovăi. Trebuia spus ceva pentru ca Olnay să ştie adevărul... Ar fi fost foarte rău să afle că fusese minţit. Pe de altă parte, prima lege a conspirativităţii este să nu-i spui nimănui despre treaba lui mai mult decât trebuie să ştie...

— Nu asta e important. Vreau ca lumea să creadă faptul, indiferent dacă e adevărat sau nu. Ceea ce *cred* ei că se întâmplă contează, nu ceea ce se petrece cu adevărat!

Olnay dădu din cap.

— Propaganda asta nu e nici adevăr, dar nici minciună. Sau, poate, şi una şi alta...

Părea să se lupte cu acest concept.

— Lasă, adăugă Fraden. Prea multă gândire face rău la digestie! Hai să zicem că orice poate fi adevărat, dacă sună a adevăr. Oamenii au controlul asupra adevărului, nu invers. Acum, apucaţi-vă de treabă, bine?

Olnay păru mulţumit de această definiţie pragmatică – sau măcar destul de nelămurit încât să nu se mai gândească la problemă, medită Fraden, pe când sangranii treceau la treabă.

Se ridică, se întinse şi râse. De mulţi, foarte mulţi ani, renunţase să-şi mai facă probleme cu privire la naivitatea şi egoismul rasei umane. Cele mai urâte trăsături de caracter ale oamenilor – lăcomia, ura, prostia – pot fi utile dacă eşti hotărât să le *foloseşti* şi nu încerci să reformezi nătărăii. Mai târziu, după câştigarea războiului, poate va găsi timpul să elimine cele mai mari porcării. Dar acum, îşi spuse, relaxează-te! Pentru prima dată, de când pusese piciorul pe Sangre, se simţea în întregime stăpân pe situaţie. Simţea cum revoluţia începe să prindă forţă, percepea faptele, oamenii, întreaga schemă a acţiunii, forma şi simţul revoluţiei înseşi, ca parte din propriul trup.

Intră în colibă. Sophia era întinsă pe pat, fără vlagă, poate plictisită. Se duse lângă ea şi o privi. Un fior îl străbătu. Ce bine se simţea în calitate de centru al întregii revoluţii, percepând oamenii şi faptele, întreaga planetă, grăbind ritmul după voia lui, alcătuind, unul câte unul, modele care nu erau decât prelungiri ale propriului eu, un întreg univers orientat în jurul propriei fiinţe! Să fii responsabil, Numărul Unu, Conducătorul,

Omul *care...*, şi să poţi privi la propria femeie ştiind că în curând, dacă te ajută spiritul, vei reuşi să-i aşterni întreaga planetă la picioare!

Ea îl privi. Ochii i se lărgiră şi zâmbi, cu un surâs cât se poate de sălbatic.

— *Bart...*, murmură. Nu te-am mai văzut aşa... Arăţi ca un taur, un taur mare şi viril, Zeus pe cale s-o violeze pe Europa.

Fraden râse. Da, chiar mă simt ca un zeu! Zeus avea planeta lui, eu o am pe-a mea! îşi zise, ascultându-şi sângele care-i pulsa în tâmple. Mândrie, da, mândrie! Ce e greşit în a avea mândrie? Cine nu are mândrie n-are personalitate. Cine nu e mândru merită să aibă pe cineva care să-l conducă. La naiba cu umilinţa! Eşti cine spui că eşti, atâta vreme cât o poţi dovedi!

Se aşeză pe pat, o privi, anticipă atingerea ei, totuşi nu făcu nicio mişcare.

— Mă *simt* ca un taur, rosti. Şi de ce nu? Sunt Bart Fraden şi asta e planeta mea, *a mea*! Orice om ar trebui să simtă asta, înainte de a se numi om. Dacă eu aş fi Tarzan şi tu Jane, i-aş da un şut maimuţei, m-aş bate cu pumnii în piept şi...

— Nu te-am mai văzut niciodată aşa, ticălos afurisit, aruncă ea râzând şi cu ochii strălucitori.

— Nu m-ai văzut la pământ, încercând să mă ridic... Te-am speriat?

— A speriat-o Tarzan pe Jane? răspunse ea, atingându-i uşor braţul. Simţi că ceva îi uneşte, simţi cum se umflă, se măreşte, simţi cum sentimentul de putere îi potenţează bărbăţia, iar bărbăţia îi potenţează puterea. Văzu în ochii ei că şi ea simte la fel, văzu că virilitatea brută, animalică din el stârnea focul feminităţii din ea. Căldura emanată de Sophia o hrănea pe-a lui, şi încăperea părea centrul unui vulcan pe cale să explodeze.

— Numai cimpanzeul din ei ştie precis... adăugă el.

Aceste vorbe fără sens, acţionând ca un catalizator, aprinseră focul exploziei. Fata se ridică şi îl trase în jos peste ea, cu o forţă sălbatică, surprinzătoare, scoţând ţipete mici, pătrunzătoare, rugându-l, implorându-l, pretinzându-i. Era în întregime peste dânsa, în vreme ce hainele zburară undeva, oriunde, şi ameţeala cauzată de femeie, de sine însuşi şi de întreg universul îi mătură toate gândurile. Întreaga fiinţă se concentrase în trupul şi în pielea lui, trecând într-a ei, pătrunzând-o, învăluind-o. O simţi cum i se dă ca o ofrandă,

totuşi agresivă şi mândră ca un monarh care primeşte omagii, cu mândrie şi graţie; o primi şi, prin puterea pătrunderii şi învăluirea ofrandei, se produse un crescendo care îi uni timp de un moment nesfârşit, donator şi primitor, femeie şi bărbat, ca un întreg atotcuprinzător.

Mai târziu, după lungi momente de tăcere, ea îl privi cu ochii înceţoşaţi şi strălucitori.

— Trăiască… trăiască… încercă să spună şi izbucni în chicoteli de fetiţă.

— Trăiască *ce*?

— *Trăiască Republica Liberă*! urlă ea şi slobozi cascade de râs necontrolat.

Trăiască Republica Liberă! îşi spunea Bart Fraden, pe jumătate sardonic, privind noul steag al Republicii Libere Sangre – un cerc roşu pe un pătrat de pânză verde – fluturând pe un stâlp atât de proaspăt tăiat, încât încă se lua coaja de pe el.

Iar steagul era pe zi ce trecea mai puţin ascuns. Acum era purtat fără frică pe drumuri, la lumina zilei. În faţa steagului, Fraden mergea singur. În spate, mărşăluiau o sută de luptători de gherilă înarmaţi, în formaţie ordonată – toţi voluntari –, iar în spatele lor veneau alţi o sută de oameni, care se înrolaseră pe loc din ultimele două sate. Bart Fraden păşea deci în fruntea a două sute de oameni, sub soarele fierbinte de pe Sangre, dar lui i se părea că întrece în strălucire astrul, că acea căldură emanată de el face ca mingea de plasmă fierbinte să pară o bucată de gheaţă roşie. Bătea pasul şi simţea cum puterea îl însoţeşte.

Ce sentiment! Ca şi cum s-ar mai fi născut o dată, ieşind din tufişurile prin care se furişase în junglă, ca să strălucească în lumină. Pentru prima dată de când pierduse Statul Liber al Centurii de Asteroizi, Fraden simţea, în sfârşit, că lumea îl priveşte ca pe omul care ştia el că este. Trupele mărşăluind în spate, steagul fluturând în soare, sangranii conformându-se ca băieţaşii la paradă, iar *el* era centrul, Roma spre care duceau toate drumurile – Fraden Preşedintele, Fraden Eliberatorul, Fraden Eroul Poporului. Ce importanţă avea că legenda era creaţia conştientă a propriei lui fabrici de zvonuri? Eroul e un om care îşi creează singur propriul mit, intră târâş în el, apoi

trage întregul după sine. Mai e minciuna minciună, după ce a fost transformată în adevăr?

Iar mitul era pe cale de a deveni realitate. Toate Creierele din zonă erau moarte. În mod surprinzător, Confreria nu încercase să aducă unele noi – poate că şi ei transformau propaganda în realitate, folosindu-se de disperarea nou-creată a sătenilor pentru a potenţa pogromul nebuniei.

Campania de propagandă care dădea vina pe Ucigaşi pentru omorârea Creierelor fusese atât de iscusit pusă la cale, încât orice Ucigaş găsit hoinărind prin sate era rupt în bucăţi. Pogromul nebuniei făcuse să se prăbuşească cerul peste ţărănimea de pe Sangre, iar acum moartea Creierelor le trăgea şi pământul de sub picioare. Nu mai aveau ce pierde. Le rămânea un singur lucru de făcut, şi îl făceau. Ploua cu recruţi, cei din tabără abia mai reuşeau să-i numere. Acum voiau arme, voiau să lupte. Voiau să ucidă...

Acest tur al satelor era mai puţin o campanie de recrutare, cât o tiflă dată, în public, Confreriei, o paradă a steagului, o paradă de forţă.

Acum drumul trecea pe lângă câmpurile ce mărgineau satul următor. Pe ogorul din vecinătatea drumului, câteva zeci de oameni cu priviri înnebunite încercau în van să ucidă treizeci sau patruzeci de Insecte, care alergau aiurea pe câmp, zdrobind grânele sub picioare, mărunţindu-le cu cleştii, flecărind fără sens.

La vederea Insectelor turbate, un puternic urlet de ură irupse din mijlocul gloatei aflate în urma trupelor. Fraden le comandă să se oprească şi făcu semn oamenilor de pe câmpul învecinat. Aceştia se apropiară de drum, tropăind, în timp ce luptătorii de gherilă luau poziţie în stânga, formând de-a lungul drumului un şir de trăgători.

— Omorâţi Insectele! Omorâţi Insectele! începură sătenii să intoneze, iar gloata de recruţi preluă cuvintele, iscând un imens urlet poruncitor.

Fraden lăsă brusc în jos braţul drept. Luptătorii de gherilă începură să tragă în Insecte; salvă după salvă copleşeau uriaşele artropode verzi, în timp ce sătenii aclamau.

— Omorâţi Insectele! Omorâţi Ucigaşii! Omorâţi-i pe Fraţi! Trăiască Republica Liberă!

Insectele cădeau, îşi agitau picioarele în aer, apoi rămâneau nemişcate. În câteva clipe, totul se sfârşi, iar câmpul rămase presărat cu carcase verzi, sparte, umede de un lichid vâscos, de culoare verde închis. Oamenii care luptaseră cu Insectele se alăturară procesiunii care înainta spre inima satului, răcnind: „Trăiască Republica Liberă! Moarte Confreriei! Trăiască Bart!”

Pe când soldaţii treceau prin cercul de colibe, bărbaţi, femei şi copii, costelivi şi cu burţile supte, cu privirile pline de ură, se alăturară paradei, iar când luptătorii ajunseră în centrul satului, întreaga populaţie umplea locul, urlând: „Omorâţi-i pe Fraţi! Omorâţi-i pe Ucigaşi! Trăiască Republica Liberă!”

Delectându-se cu căldura animală brută, Fraden se sui pe o ladă veche, scoasă la iveală de cineva, nu se ştie de unde. Lăsă mulţimea să urle în jurul lui câteva clipe, apoi flutură braţul, cerând linişte.

Obţinu linişte şi ştiu că sătenii erau în sfârşit gata să dea mai mult, să dea totul. O putea vedea în ochii lor adânciţi în orbite, tiviţi cu roşu, în rictusurile lor amare. Aproape că le simţea mirosul năduşelii. Erau acum de partea lui, aşteptându-l să rostească ceea ce voiau să audă. Dornici să lupte, dornici să ucidă. Mai văzuse acest tip de gloată, dar niciodată atât de sălbatică, de furibundă, niciodată atât de dornică să-i urmeze paşii… Legăturile se sfărâmaseră. Zăgazul se rupsese. Rahatul ajunsese la apogeu!

— Trăiască Republica Liberă! strigă Bart Fraden.

— TRĂIASCĂ REPUBLICA LIBERĂ! răcniră ascultătorii.

— Ei vă numesc Animale, ţipă el. Vă omoară, vă torturează, vă mănâncă! Acum şi-au pus în gând să tortureze şi să omoare *toate* Animalele de pe planetă. Dar voi nu sunteţi Animale, sunteţi oameni! Oameni! *Oameni*! Sunteţi, acum, cetăţeni ai Republicii Libere, iar aceasta protejează ce-i aparţine. Ce facem atunci când Ucigaşii încearcă să ne transforme în sclavi pentru Confrerie, în timp ce ne înfometează straşnic?

— MOARTE UCIGAŞILOR! urlă poporul sangran. OMORÂŢI FRĂŢIA!

— Aşa e, moarte Ucigaşilor! proclamă Fraden. Dar neînarmaţi, neinstruiţi, fără conducător, nu puteţi învinge soldaţii înarmaţi! Încercaţi să luptaţi voi înşivă, cu mâinile goale, şi ei vă vor doborî, vă vor mânca de vii! Aveţi însă Armata Populară să lupte pentru voi. Cei care vor să lupte, să

ucidă Ucigaşi, să se înroleze în Armata Populară. Restul rămâneţi în satele voastre şi cultivaţi cereale pentru voi şi armata voastră. Dar, în timp ce-o faceţi, ţineţi minte, nu-i ajutaţi în niciun fel pe Ucigaşi sau pe Fraţi! Când vor veni Ucigaşii, Armata Populară nu va fi departe, şi vom şti ce să le facem Ucigaşilor – la fel şi trădătorilor! Curând, va fi nevoie de o armată întreagă de Ucigaşi ca să se aventureze în această regiune – dar ei nu vor dispune niciodată de o armată întreagă într-un singur loc, fiindcă noi îi vom lovi ici şi colo şi peste tot, pe întreaga planetă. Îi vom omorî şi-i vom înfometa, şi-apoi, când regiunea va fi a noastră, vom intra în Sade cu o armată mare, îi vom învinge pe Fraţi şi chiar pe profetul însuşi, şi vom…

— MOARTE PROFETULUI ŞI FRAŢILOR! MOARTE UCIGAŞILOR! UCIDE! UCIDE! UCIDE!

Sangranii începură să îngâne, să strige, să hăulească nebuneşte, cerând sânge. Lui Fraden îi fu imposibil să-i oprească sau să se facă auzit în tumultul general. Acum nu se mai puteau controla, voiau să ucidă şi doar gustul de sânge i-ar fi putut domoli, o ştia. Bine, îşi spuse. Le voi face pe plac, omorând doi iepuri dintr-o lovitură, asigurându-mă că nu vor mai avea niciodată Insectele ca să le slugărească.

Îşi făcu mâinile pâlnie şi strigă cât putu de tare:

— Insectele lucrează pentru Confrerie! Omorâţi Insectele! *Omorâţi Insectele*!

Făcu semn trupelor, coborî de pe ladă şi călăuzi gloata de săteni, care urla, spre poalele marelui dâmb de lut uscat de soare care era Muşuroiul local. Din loc în loc, câte o Insectă apărea în faţa vreuneia dintre găurile care împânzeau Muşuroiul. Soldaţii trăgeau în Insecte de îndată ce acestea apăreau în dreptul găurilor. Câteva, lovite, se rostogoliră dezordonat în josul Muşuroiului, dar restul se ascunseră înăuntru şi rămaseră acolo.

Fraden îşi aranjă oamenii într-un cerc în jurul Muşuroiului.

— Foc! strigă el spre mulţimea din spate. Aduceţi torţe, paie şi lemn. Le afumăm, să iasă afară!

Câteva minute mai târziu, se aduseră torţe care fură puse în dreptul răsuflătorilor Muşuroiului şi se aprinseră grămezi de lemne şi paie care fură aruncate în dreptul fiecărei deschizături. Timp de aproape cinci minute, focul fumegă în

faţa găurilor, în vreme ce mulţimea urla, ţipa, înşfăca torţe, cuţite, bâte de lemn…

Apoi, dintr-o dată, ca furnicile care gonesc nebune dintr-un muşuroi distrus, Insectele începură să năvălească afară. Mulţimea răcnea, blestema şi împingea cercul soldaţilor, împiedicându-i să atace Muşuroiul. Aceştia începură să tragă şi insectele verzi, uriaşe, împroşcând lichid vâscos şi verde prin găurile din carapacea chitinoasă, începură să se zvârcolească lovite de moarte, pe panta abruptă a Muşuroiului. Cădeau una după alta, şi tot mai ieşeau, zeci, sute, din fiecare gaură, împingând la o parte, cu trupurile lor lucioase şi verzi, surcelele fumegânde şi paiele care le stăteau în cale.

Soldaţii continuau să tragă, dar Insectele erau prea numeroase şi ieşeau prea repede. Chiar şi în timp ce cadavrele chitinoase se prăbuşeau cu zecile în josul dealului, lăsând în urmă dâre ca nişte râuleţe de substanţă vâscoasă şi verde, unele dintre Insecte, câte două, câte trei, reuşeau să treacă de cercul soldaţilor spre gloata de sangrani de la poalele Muşuroiului. Deşi îşi dădea seama, cu tristeţe, că acesta era singurul mod de a rezolva situaţia, lui Fraden i se întorcea stomacul pe dos văzându-i pe sangrani cum se reped la Insectele fugare. În lipsă de Fraţi de ucis, în lipsă de Ucigaşi, mulţimea îşi vărsa furia disperată asupra nenorocitelor de artropode înnebunite. Puţinele Insecte care reuşiseră să treacă de cercul de soldaţi dispăruseră din vedere în tumultul clocotitor al gloatei, ca nişte ramuri într-un fierăstrău. Tot ceea ce mai văzu Bart după aceea, se rezumă la frânturi de imagini şi bucăţi de trupuri rupte. Câte o insectă era ridicată o clipă deasupra mulţimii de zeci de mâini pătate cu verde, în timp ce şi mai multe mâini rupeau fragmente din trupul încă viu, îl sfâşiau în bucăţi. Câte un cap verde, rupt de trup şi împroşcând lichid vâscos, sălta din când în când deasupra ţestelor sangranilor, ca o grotescă minge de volei…

Membre, capete, fâşii vâscoase de carapace chitinoase sparte păreau să umple aerul… O Insectă care reuşise să scape o clipă din mulţime fu trasă înapoi de unul dintre cele cinci membre intacte, călcată în picioare de zecile de labe desculţe, spărgându-se în sfârşit şi lăsând să se scurgă organele striate şi vibrânde…

Întorcându-se cu spatele la priveliştea măcelului, Fraden luă cinci oameni, urcă panta abruptă a Muşuroiului, se opri în vârf şi privi în jos la oroarea care clocotea dedesubtul lui.

Dumnezeule, îşi zise înmărmurit, privind la sangrani cum omorau ultimele Insecte, dezmembrau trupuri, sfâşiau în bucăţele, cu o furie oarbă, fiecare membru disparat, nu sunt decât *Insecte*! Dar dacă erau Ucigaşi? Dacă erau *Fraţi*?

În sfârşit, şi ultima Insectă fu ucisă, iar ultimele cadavre verzi rupte în bucăţi. Sangranii se învârtiră prin jur, sperând să mai iasă Insecte ca să le omoare, şi când nu apăru niciuna şi-l văzură pe Fraden stând în picioare deasupra lor, îşi îndreptară ochii spre el şi începură să psalmodieze:

— BART! BART! TRĂIASCĂ BART! BART! BART! BART! BART!

Strigătele sacadate răsunau în ecou pe Muşuroiul Insectelor, ca focurile de mitralieră. Fraden privi în jos la sangranii care repetau refrenul monoton şi plin de furie, la pământul gol, acoperit cu lichid vâscos provenit de la Insecte şi cu mii de fărâme de chitină verde-lucioasă, privi la flăcările fumegânde ale zecilor de torţe aruncate cât colo, la trupurile verzi sfărâmate, la ceea ce reuşise să înfăptuiască sunetul vocii sale…

— BART! BART! BART! BART! BART! BART! Simţea cum urcă spre el, în valuri fierbinţi şi pulsânde, setea de sânge, dorinţa de a ucide, voinţa de a lupta, de a-l urma. Trei secole de tortură, de crimă, de energii nebănuite şi frustrări, descătuşate în sfârşit şi izbucnind ca un puţ de petrol străpuns după mii de ani de adormire în pântecele întunecat şi tăcut al pământului. Iar el era torţa care va stârni acel torent de întunecime, transformându-l într-o lance de foc ce va şterge Confreria de pe faţa planetei Sangre.

În sfârşit, slobozise demonul din sticlă, iar acum va stăpâni acea creatură puternică, îi va domina voinţa şi o va conduce spre culme.

— BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! Simţi puterea copleşindu-l, umplându-i mintea, încălzindu-i muşchii, semănând foc în întreaga-i fiinţă. *Condu-ne*, păreau să ceară sangranii în incantaţia lor, *condu-ne şi te vom urma.*

Bart Fraden ridică mâinile deasupra capului, începu să vorbească poporului său.

Capitolul 9

De pe vârful dealului unde se ghemuise Bart Fraden, coloana lungă de Ucigaşi care înainta, în rânduri de câte cinci, pe drumul şerpuind prin iarba înaltă şi porţiunile intermitente de junglă din valea îngustă de dedesubt, părea un şir de furnici negre, războinice.

Şi, la fel ca pe nişte furnici în marş, îşi zise Fraden, nu le poţi număra doar privindu-le – deşi, din rapoartele cercetaşilor, aflase că erau vreo trei sute cincizeci de Ucigaşi înaintând spre fâşia de junglă deasă unde Willem, cu două sute de oameni, organizase o ambuscadă. Erau ca nişte furnici războinice, din mai multe puncte de vedere. Ca şi furnicile războinice, Ucigaşii erau soldaţi prin naştere, condiţionare şi educaţie. Ca şi furnicile războinice în marş, erau nevoiţi să trăiască de pe urma truditorilor şi, întocmai ca la furnicile războinice, metabolismul lor, eminamente carnivor, necesita carne, şi încă multă.

Iar carnea – în acest caz Animalele de Carne – îşi spunea Fraden, era ceva ce aceşti Ucigaşi nu prea gustaseră în ultimele două săptămâni. Ei veniseră să lupte şi să se aprovizioneze, făcând ca fiecare dintre aceste două lucruri să devină preţios.

Era începutul clasic al celui de-al doilea stadiu al războiului de gherilă. Partea mai greu perceptibilă a primului stadiu, îşi zise Fraden, o constituia faptul că cei implicaţi nu-şi dădeau seama că au de-a face cu un război, decât după ce aceasta se termina. Dacă Moro ar fi trimis câteva sute de Ucigaşi înainte ca toate Insectele din regiune să fie omorâte, atunci când „Armata Populară” era formată din maximum o sută de drogaţi pe care nu se putea conta şi un număr aproximativ egal de voluntari nesiguri, ar fi putut să ne zdrobească foarte uşor. Dar desigur că Moro fusese prea prins de pogromul nebuniei şi prea autosatisfăcut, în general, ca să-şi mai bată capul cu prostii de soiul unor ambuscade izolate sau al câtorva domenii

devastate. Chiar şi cu şase săptămâni în urmă, după ce revoluţia luase amploare în rândul populaţiei, dar înainte ca aceasta să adune o armată de trei mii de oameni şi să ocupe o regiune formată din şase foste domenii, făţiş şi permanent ostile Confreriei, o mie de Ucigaşi – sau poate nici atât – încă ar fi putut distruge mişcarea revoluţionară, sau măcar ar fi reuşit s-o reducă la o simplă neplăcere cronică.

Acum însă, forţa invadatoare a două mii de Ucigaşi era deja prea mică şi venea prea târziu. Ironia era că singurul lucru care-l urnise pe Moro de pe şezutu-i gras era acelaşi care-i transforma invazia în eşec: faptul că, în acest stadiu, cei o mie de Ucigaşi care, acum două săptămâni, intraseră în regiune mărşăluind pe trei coloane, *erau* invadatori, nu poliţişti. De peste o lună, acest mic district devenise, *de facto*, teritoriul Republicii Libere. Patrulele de Ucigaşi care se nimeriseră pe-acolo fuseseră anihilate.

Din această zonă, cu cele şase domenii ale ei devastate, cu Fraţii din partea locului şi Ucigaşii lor – morţi, Moro nu mai primea nici victime, nici Animale de Carne. Moro pierduse acest teritoriu – în favoarea Republicii Libere – pe bucăţele, pe parcursul a sute de ambuscade, treptat, astfel că de-abia când regiunea fusese deja pierdută, realizase Profetul Durerii faptul că e vorba de o revoluţie.

Deci, mai înainte de sosirea expediţiei, stadiul unu fusese terminat – Armata Populară deţinea controlul efectiv asupra regiunii, avea sprijinul poporului şi dispunea de o grămadă de arme şi muniţii capturate. Ucigaşii sosiseră exact la timp pentru stadiul doi: începutul distrugerii armatei lor.

Fraden observă că avangarda coloanei Ucigaşilor intra în codru. Se încordă: când jumătate din aceasta va fi în pădure, Willem şi băieţii lui vor deschide focul, vor doborî câţiva inamici, se vor retrage; vor organiza altă ambuscadă, vor mai doborî câţiva, se vor retrage iar; organizăm ambuscada, lovim şi fugim – aşa procedaseră mereu în ultimele două săptămâni.

Acum două săptămâni, o armată de două mii de Ucigaşi sosise la marginea zonei, stabilise o tabără şi lăsase jumătate din efectiv să stea de pază. Apoi, ceilalţi o mie de Ucigaşi se împărţiseră în trei coloane şi intraseră mărşăluind în teritoriul rebel, aşezaţi pe trei linii aproximativ paralele. Strategia lor îi păruse fundamental potrivită chiar şi lui Willem, care se

văicărise şi făcuse mult tapaj pe ideea că o mie de Ucigaşi puteau înfrânge uşor trei sute de luptători de gherilă, că orice bătălie mai serioasă ar fi fost un dezastru pentru Armata Populară.

Nu era mare lucru să-şi dea seama de strategia din mintea lui Moro – Profetul îşi închipuia că astfel îi adusese într-un impas de neînvins. Din pricina munţilor care mărgineau la vest zona rebelă, nu putea fi vorba de vreo retragere. Cele trei coloane de Ucigaşi urmau să avanseze spre munţi, înconjurând în drum cât mai multe Animale şi Animale de Carne, trăind din roadele câmpului şi expediind surplusul la tabăra-bază, cea imposibil de cucerit. Forţele de gherilă nu mai puteau decât să se retragă până la marginea zonei, apoi să se oprească şi să se lase distruse, ori să încerce să spargă încercuirea, deci să atace una dintre coloane, bazându-se pe superioritatea lor locală şi dându-le astfel Ucigaşilor ocazia să le nimicească. În momentul atacului, celelalte două coloane aveau să se unească cu cea ameninţată şi, împreună, să distrugă Armata Populară. În oricare dintre cazuri, forţa de gherilă era neîndoielnic condamnată.

Moro nu văzuse însă şi cea de-a treia posibilitate…

Acum, circa o sută de Ucigaşi se angajaseră pe cărarea din junglă, intrând drept în mijlocul ambuscadei… Din inima junglei se auziră deodată mai multe ţipete ascuţite. De pe vârful dealului unde se afla, Fraden văzu trei sau patru copaci, aflaţi în linie, prăbuşindu-se greoi la pământ şi trăgând după ei o ploaie de frunze şi crengi. Willem îşi deschisese drum cu arma-brici, tăind în lemn şi carne, la întâmplare. Începură să răsune împuşcături – salvele puternice şi dense ale revoluţionarilor, care-i loveau pe Ucigaşi distrugându-le ascunzişul inexpugnabil, şi cele furibunde şi haotice ale Ucigaşilor, care răspundeau ineficient, încercând să lovească nişte oameni nevăzuţi.

Ucigaşii aflaţi în ariergarda coloanei, ajunşi la marginea junglei rupseră rândurile, îşi desprinseră de la brâu buzduganele şi începură să alerge urlând prin pădure, ca o haită de lupi înnebuniţi.

Răsunară mai multe salve cu adresă şi focuri răzleţe. Alt şir de copaci se prăbuşiră la pământ. Înăbuşit de frunzişul gros şi de distanţă, ca un bocet îndepărtat, strigătul de luptă al

Ucigaşilor ajunse până la Fraden: „UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!”

Se stinse apoi, aproape la fel de repede cum începuse. Fraden îi mai auzea pe Ucigaşi trăgând din când în când, irosind şi mai multă muniţie, însă partizanii se topiseră în junglă, ca să pregătească următoarea ambuscadă din seria de hărţuieli nesfârşite.

Celelalte două coloane de Ucigaşi „beneficiau” de acelaşi tratament. Timp de două săptămâni avansaseră prin ţinut luptându-se cu fantome. Luaseră prizonieri şi-i expediaseră la tabăra de bază – dar fără ca aceştia să ajungă vreodată, Ucigaşii care-i păzeau fiind anihilaţi într-o serie de ambuscade. Ucigaşii se văzuseră nevoiţi să lupte zilnic, într-o seamă de încăierări minore, cu sute de Animale nesupuse. Curând încetară să mai ia prizonieri.

O politică nefericită strică însă restul campaniei – Animalele adunau turmele de Animale de Carne şi fie le puneau în faţa Ucigaşilor care înaintau, fie le măcelăreau şi le mâncau pe loc. Aceasta fu singura parte a afacerii care îl determină pe Fraden să ia o pauză – sangranii nu cedau Ucigaşilor Animalele de Carne dacă le puteau mânca ei înşişi. Planul lui Fraden de a aboli canibalismul trebuia amânat pentru moment.

Pauza le aduse însă foloase. Ucigaşii fură siliţi să ceară hrană şi muniţii de la bază – iar convoaiele erau o pradă uşoară în timp ce se deplasau prin ţinut. Morţi de foame, în criză de muniţie, cu nervii la pământ din cauza ambuscadelor fără de număr, pierzând zeci de oameni de fiecare dată, fără o ameninţare concretă împotriva căreia să lupte, Ucigaşii deveneau din ce în ce mai disperaţi.

Fraden se ridică, se întinse şi-şi începu lungul drum înapoi, spre tabără. Era timpul ca Ucigaşii să acţioneze. Nu puteau trăi din roadele pământului, nu puteau primi provizii de la bază şi le rămăseseră prea puţină hrană şi muniţie ca să supravieţuiască unui lung marş forţat până la bază. Trebuia să se petreacă ceva…

— Nu te înţeleg, Bart Fraden, mărturisi Sophia O’Hara. Nu te înţeleg deloc. Recunosc că nu sunt chiar o ignorantă, pricep, deşi nu foarte clar, de ce vreţi ca toţi Ucigaşii să ajungă pe un nenorocit de deal şi să rămână acolo. Înţeleg chiar şi de ce Cap-

de-Obuz nu trebuie să-i atace – ei sunt sortiţi să rămână acolo şi să moară de foame. Admit că există în asta o anumită socoteală sinistră – deşi se pare că nu ţi-a prea păsat de vieţile adepţilor noştri loiali, când i-ai lăsat pe Ucigaşi să-şi facă de cap în timp ce ai noştri fugeau, se ascundeau şi sufereau de foame. Pot înţelege chiar şi asta, ştiind cum funcţionează mintea ta sucită. Dar acum, după atâta bătaie de cap, după atâtea vieţi irosite ca să-i poţi prinde în capcană pe dealul ăla, fără hrană şi muniţii, ai lăsat sute de Ucigaşi încărcaţi cu mâncare şi Dumnezeu mai ştie ce să ajungă aproape de locul unde se află camarazii lor setoşi de sânge. De ce? De ce? De ce?

Bart Fraden privi prin tabăra de gherilă, spre locul unde Willem şi cei douăzeci de drogaţi, înarmaţi pentru prima dată cu arme-brici, dispăreau în junglă. Faptul că le dăduse aceste arme fusese un risc, dar scopul îl compensa din plin.

— Regulile lui Fraden referitor la Revoluţie, explică el. Regula unu: fii porc dacă poţi, nu te hotărî să ucizi o mie de inamici, dacă poţi s-o faci cu o mie şase sute. Regula doi: nu lăsa să-ţi scape nicio ocazie să capturezi muniţie. Regula trei: o mie şase sute de oameni înfometaţi şi fără muniţie sau cu muniţie puţină sunt mai slabi decât o mie de oameni cu aceleaşi provizii doar pe sfârşite…

— Mă bucur că mi-ai explicat, spuse Sophia. E clar ca lumina zilei.

— Ascultă, Soph, ideea e să lăsăm *oamenii* din coloana de rezervă să ajungă la ai lor, adică la cei prinşi în capcană, dar nu şi *proviziile*. Atunci rezultă şi mai mulţi inşi care încearcă să străbată o sută de mile pentru a ajunge în siguranţă, iar cu cât sunt mai mulţi cei care-şi împart hrana şi muniţia, cu atât mai uşor pot fi prinşi. *Comprende*?

— La modul abstract, desigur, acceptă ea. Nu sunt tâmpită. Dar câţi oameni de-ai noştri or să ne coste toate fineţurile astea? Ai spus chiar tu că în condiţii foarte bune nu ne putem aştepta să omorâm mai mulţi Ucigaşi decât numărul de oameni pierduţi. Asta înseamnă, fără să fie nevoie să mă descalţ ca să socotesc pe degete, că te aştepţi să pierzi o mie şase sute dintr-ai noştri. Pur şi simplu, o mie şase sute – *clar!*

Fraden oftă.

— Avem cincisprezece milioane de sangrani şi mai puţin de treizeci de mii de Ucigaşi, spuse el.

— *Deci?*

— Deci ne putem permite să pierdem oameni, de azi şi până la anul, câte cinci mii pe *săptămână*, dacă e nevoie. Atâta vreme cât câştigăm, atâta timp cât avem controlul asupra teritoriului, dacă omorâm Ucigaşi, avem o rezervă inepuizabilă de carne de tun. Nimic mai simplu!

— Nimic mai... Fata îl privi fix şi clătină din cap cu uimire. Dumnezeule! exclamă. Vorbim de oameni, Bart, de *oameni*! De fiinţe umane care mor, nu de cifre pe un afurisit de răboj. E vorba de suferinţă umană, de oameni care *mor*! Oameni, Bart, *oameni*!

Ce-i cu ea? îşi spuse Bart enervat. Cum de nu poate înţelege un fapt de viaţă atât de simplu?

— Eu vorbesc de *război*, replică el. Ai impresia că războiul e un joc de şah nevinovat? E vorba de omoruri, Soph. Crezi că toate armele alea sunt de frumuseţe? Războiul înseamnă a ucide, asta-i situaţia. Cineva care nu suportă ideea, n-are ce căuta dintru început în afacerea asta. Cineva care simte nevoia să se mintă că *de fapt* nu ucide oameni când trimite soldaţi în luptă, e un fricos şi un laş.

— Mă aşteptam la aşa ceva de la Ogivă-de-Oţel, nu de la tine, spuse ea calm.

Asta îl răni, îi provocă o rană într-un loc pe care nu îndrăznea să-l cerceteze prea îndeaproape. De teamă să nu cadă în introspecţie, izbucni:

— „Mă aşteptam la aşa ceva de la Ogivă-de-Oţel, nu de la tine”, o maimuţări el cu asprime. Cine te crezi? De când ai devenit aşa o sfântă? M-am întors, acum câteva săptămâni, direct dintr-o campanie de stârnire a Animalelor pentru a le face să *ucidă* şi am reuşit de minune, iar tu ai simţit la mine acest miros. Un miros de luptător... Ţi-a făcut greaţă atunci? Ştii răspunsul, Soph – pot spune că m-ai violat. Asta te-a excitat de-a binelea... Ce te-a apucat acum? Te-ai transformat în Fecioara Maria?

Fata se făcu mică, se încruntă, apoi se scutură cu un zâmbet uşor:

— Bănuiesc că asta face din noi o pereche potrivită, rosti ea, cu o voce abia auzită. O pereche potrivită de… Punct lovit, Conducător Nepreţuit, m-ai atins!

— Ia uite la ei! zise Vanderling, privind de la liziera junglei spre fâşia de câmp deschis care ducea spre micul deal pe care se ridicau fortificaţiile Ucigaşilor asediaţi. Ca şobolanii în cursă! Se cred tare deştepţi!

Ucigaşii aleseseră o porţiune de teren aparent ideală ca poziţie. Vreo şapte sute de indivizi – tot ce mai rămăsese din cele trei coloane acum unificate – erau masaţi în vârful deluşorului. Acesta era înconjurat de o porţiune joasă, plină de iarbă şi descoperită pe o distanţă de cel puţin trei sute de metri de jur împrejur. Armele-brici din ascunzişul junglei nu băteau până la tranşeele Ucigaşilor, care erau săpate în aşa fel încât să nu fie atinse de puştile cu bătaie lungă. Atacarea fortificaţiilor, implicând traversarea a trei sute de metri de câmp deschis, ar fi fost sinucidere curată. Iar coloana de ajutorare, alcătuită din şase sute de Ucigaşi – de fapt nu chiar şase sute, după zece zile de ambuscade – se apropia în viteză dinspre est, încărcată cu alimente şi muniţie. Ucigaşii asediaţi mai aveau de aşteptat doar câteva minute până să scape cu bine…

Cel puţin aşa credeau ei.

— Oamenii tăi sunt gata? îl întrebă mareşalul pe Gomez, care stătea lângă el, cu ochii adânciţi în orbite, mângâindu-şi nou-primita armă-brici.

— Gata să ucidă, spuse Gomez. Să ucidă douăzeci, cincizeci, două sute. Să-i ucidă pe toţi. Să ucidă…

— Bine, bine. Numai vezi să nu dea cu mucii-n fasole, repezindu-se afară din adăpost şi trăgând ca nebunii. Lăsaţi-i să se apropie, menţineţi-vă poziţiile şi rotiţi întruna armele-brici. Acum întoarce-te la poziţiile din luminiş şi fiţi pe fază.

Gomez salută şi traversă tropăind spaţiul deschis, îngust şi strâmt, spre porţiunea de junglă din partea opusă faţă de poziţia lui Vanderling. Ştiind că sunt acolo, Willem nu distingea decât siluetele a zece oameni ghemuiţi în spatele copacilor care împânzeau locul. Privi la cei zece oameni ai săi care-l înconjurau, el însuşi fiind ghemuit în spatele unui copac, şi-şi pipăi patul armei-brici. Un aranjament pe cinste!

Dinspre est nu ajungea încoace decât o singură cărare, lungă cât să-i cuprindă pe toţi cei şase sute de Ucigaşi, şi se termina în luminişul de aici unde zona descoperită forma în trupul junglei un pseudopod de circa cincizeci de metri lungime şi tot atâţia lăţime. Cărarea se sfârşea la capătul proiecţiei zonei descoperite, iar Ucigaşii ar fi trebuit să treacă printre cei doi pereţi ai junglei. Culoarul descoperit nu era mai lat de cincizeci de metri, iar bătaia unei arme-brici era tot de cincizeci de metri. Vanderling poziţionase de o parte a culoarului zece drogaţi înarmaţi cu arme-brici şi alţi zece de cealaltă parte. Coloana de ajutoare ar fi trebuit să treacă prin centru, deci prin focul încrucişat al armelor-brici care străjuiau culoarul.

Vanderling râse, privindu-şi arma-brici. Cel mai bine pentru Ucigaşi ar fi să ştie să alerge, şi încă repede!, îşi zise.

Trecură zece, treizeci, patruzeci de minute, apoi Vanderling auzi zgomotul mai multor oameni care-şi croiau drum prin hăţişuri. Făcu semn oamenilor săi. Armele-brici fură îndreptate spre luminiş.

Încă cinci minute de aşteptare şi şase Ucigaşi, cărând pachete grele, pline cu mâncare şi muniţie, ieşiră din junglă, reliefându-se pe fundalul soarelui roşu şi fierbinte care bătea direct în zona coridorului descoperit.

Alţi şase îi urmau, apoi alţi şase, şi alţii, şi alţii, iar după câteva minute capătul coridorului învecinat cu jungla era plin cu Ucigaşi încărcaţi cu poveri. Vanderling ridică braţul, în timp ce coloana de Ucigaşi pătrunsese mărşăluind spre mijlocul culoarului, în formaţie compactă. Aşteptă până când cel puţin o sută de Ucigaşi ajunseră aproape de centrul ambuscadei.

— Acum! strigă. Coborî mâna pe armă, apăsă pe trăgaci şi începu să legene arma înainte şi înapoi, ritmic, ca un ţăran care coseşte.

Deodată, izbucniră cutremurătoare urlete de durere, iar cinci Ucigaşi fură retezaţi în dreptul mijlocului şi căzură la pământ, zbătându-se, împroşcând cu sânge de un roşu violent. Din ambele capete ale luminişului, drogaţii ascunşi deschiseră focul cu armele lor brici, retezând gâturi, capete, trunchiuri, membre. Ucigaşii păreau să se dezumfle ca nişte saci sparţi, plini cu lichid, se răsuceau pe loc înnebuniţi, încercând să-i găsească pe torţionari, să scape. Dar presiunea celor aproape o sută de oameni, în formaţie strânsă, care mărşăluiau în spate, îi

împingea înainte, drept în capcana mortală. Ucigaşii se învârteau pradă unei imense confuzii, aruncând de-o parte poverile, trăgând fără ţintă înspre junglă, o monstruoasă aglomerare de oameni, cu membre retezate, cu trupuri decapitate, mutilaţi, furioşi, morţi sau muribunzi. Iar fluxul negru al coloanei continua să umple culoarul morţii…

Era ca şi cum ar fi vânat, orbeşte, nişte peşti zbătându-se într-un butoi!

Armele-brici erau absolut silenţioase şi nici nu se vedea vreo scânteie când trăgeau. Singurele sunete audibile pentru Ucigaşi erau propriile ţipete de agonie, iar singura privelişte – cea a membrelor, a capetelor care se despărţeau de trup, a camarazilor lor transformaţi în carne sângerândă, de nişte asasini invizibili. Părea o explozie într-o măcelărie, un vârtej convulsionat de sânge, carne crudă şi moarte…

Lui Vanderling i se albiseră încheieturile de cât trăsese. Ochii îi râdeau şi străluceau ca nişte cărbuni aprinşi, iar gura-i era o cicatrice plină de cruzime, pe când îi reteza în fâşii pe oamenii îmbrăcaţi în negru. A dracului de bună arma asta! Uită-te la împuţiţii ăia cum se desfac în bucăţi! Braţele îi deveniseră părţi componente ale unei maşini ucigaşe care mergea minunat, măturând înainte şi înapoi prin gloata urlătoare de Ucigaşi chinuiţi.

Ca nişte maniaci obsedaţi de o singură idee, Ucigaşii continuau să pătrundă în luminiş, blocând orice ieşire, aruncând cât colo pachetele, trăgând nebuneşte, de cum intrau, în aer, în desişul junglei, înspre rândurile compacte formate de propriii camarazi loviţi. Cu încăpăţânare prostească, încercau să-şi menţină poziţia împotriva inamicului invizibil, se învârteau în cerc formând un ghem imens, un ghem de oameni muribunzi, sângerând, urlând, un amestec oribil de membre, capete, trupuri şi băltoace mari de sânge închegat, care se ridica de la sol până la înălţimea gleznelor…

Vanderling izbucni într-un râs răguşit şi sălbatic – apoi se aruncă dintr-o dată pe burtă, pe când o grindină de gloanţe distrugătoare irupse în jungla dimprejur. Văzu că trei dintre oamenii săi fuseseră deja loviţi; privi spre fortificaţiile de pe deal şi văzu că sute de Ucigaşi avansaseră până la o distanţă potrivită pentru a trage fără efort şi împroşcau acum jungla cu

salve furioase şi fără ţintă, oferind astfel acoperire coloanei de salvare.

Şirul nesfârşit de Ucigaşi se ţinea, în mod inteligent, în afara razei de acţiune a armelor-brici; continua ploaia de salve înspre junglă, irosind şi mai mult muniţia şi aşa pe terminate. Rămăşiţele coloanei de salvare începură să alerge nebuneşte către ei, uitând, în cursa spre siguranţă, de pachetele vitale cu hrană şi muniţie, uitându-şi camarazii morţi sau pe moarte.

La adăpostul focului de acoperire, supravieţuitorii se îndreptară spre deal, lăsând în urmă sute de cadavre şi de răniţi mutilaţi îngrozitor, pe un câmp de bătălie care devenise o grămadă de gunoi omenesc.

Când şi ultimii dintre Ucigaşi, fugarii şi salvatorii lor, se retrăseseră în siguranţa îndepărtată a dealului, Willem Vanderling ieşi din ascunzătoare pentru a număra morţii şi a evalua prada.

Efectivul! îşi spuse. Şapte dintre oamenii lui fuseseră ucişi de focurile trase la întâmplare, dar să nu uităm drăgălaşa de muniţie care nu aştepta decât să fie luată! În timp ce drogaţii, cu ochii lor înfundaţi lucind încă de setea de sânge, umblau printre morţi şi muribunzi, pentru a termina cu Ucigaşii răniţi, Vanderling estimă că aproape jumătate din coloana de salvare fusese ştearsă de pe faţa pământului, în câteva minute, de masacrul de neînchipuit, şi că Armata Populară, nu băieţii lor, era cea care se alesese cu hrana şi muniţia pe care le cărau.

Privind la grămada imensă de cadavre, membre, capete retezate, cu chipuri împietrite în rânjetul morţii, urmărind dezmembratele epave umane plutind pe o mare de sânge care se coagula rapid, Vanderling schiţă un zâmbet larg, satisfăcut.

— Ia te uită, mormăi el cu voce tare, sunt tari de tot afurisitele astea de arme-brici!

— Bart zice că în două zile, tre’ să răspândim vestea în toată regiunea, aşa că staţi cu urechile căscate să pricepeţi ca lumea, recomandă Olnay, vorbind către vreo treizeci de sangrani care nu purtau banda verde pe frunte şi legătura peste şale, ca semn distinctiv al Armatei Populare şi se adunaseră în semicerc în faţa colibei lui Fraden. Acesta stătea chiar în uşă, pe jumătate ascuns vederii, urmărindu-l pe Olnay, asigurându-se că era bine să-i lase pe agenţii înşişi s-o afle mai întâi din gura unui

localnic. Înăuntru, Sophia privea batjocoritor cum îl urmăreşte pe Olnay.

— Spuneţi Animalelor ce auziţi acum, repeta Olnay rar. Spuneţi-le că Armata Populară i-a nimicit pe toţi Ucigaşii care mărşăluiau pe câmpurile voastre, pregătiţi să ucidă. Ziceţi că Bart spune că Ucigaşii or să moară în Valea Întreită, de acu' în două zile. Dacă vor să vadă cum omoară Armata Populară o mie de Ucigaşi, să vină la Valea Întreită, peste două zile, da' să stea mai la o parte, în văile alea două, şi valea din mijloc s-o lase în pace, şi să nu se bage şi să-şi ţină gura. Valea din mijloc, aia e pentru panaramă. Ziceţi-le Animalelor că dacă vor să vadă o bătaie cum n-a mai fost niciodată pe Sangre, cu o mie de Ucigaşi omorâţi în faţa lor, să se adune peste două zile în văile din margini de la Valea Întreită, şi să nu încurce drumul Armatei Populare. E clar?

Oamenii adunaţi făcură semn c-au înţeles.

— Bun, încheie Olnay, acu' mişcaţi-vă!

Agenţii se răspândiră, urmând să se îndrepte spre satele lor şi să alimenteze cu ultima poveste fabrica de zvonuri. Olnay îi făcu semn cu mâna lui Fraden, apoi se îndreptă agale spre cel mai apropiat foc.

— Mă-ntreb ce-ar fi zis Nero despre metodele tale, îl tachina Sophia. Cam puţină pâine, dar circ cât cuprinde. Auzi, o mie, cică să vezi o mie de Ucigaşi rupţi în bucăţi! O mie, numără-i! Veniţi să vedeţi în direct bătălia secolului, de culoarea sângelui! Păcat că n-ai şi nişte creştini să-i faci martiri. Nici lei nu prea avem...

Fraden se întoarse, oftă şi-i spuse cu răbdare:

— Ai înţeles complet anapoda. Bătălia care urmează, o, tu, Conştiinţă a Lumii Întregi, nu e concepută ca spectacol de circ roman, ci ca mijloc de propagandă. Propaganda e foarte problematică aici. În Statul Centurii de Asteroizi, foloseam un radio şi un televizor clandestine şi un manifest tras la un copiator ascuns. Aici nu pot face asta – sangranii n-au radiouri, nici televizoare, iar cei mai mulţi nici măcar nu ştiu să citească. Totul trebuie să fie spus pe gură. Fabrica de zvonuri merge destul de bine, dar nu poate face altceva decât să *spună*. Iar cea mai bună propagandă este aceea care *arată*. Asta pun acum la cale. Dacă vreo câteva mii de sangrani văd Armata Populară omorând, chiar în faţa lor, o mie de Ucigaşi, în circa o

săptămână întreaga planetă va afla că Armata Populară poate distruge Ucigaşii.

— Şi de ce nu-i poţi omorî pur şi simplu, răspândind mai apoi zvonul, în loc să transformi totul într-un spectacol public? întrebă Sophia, bănuitoare.

— Fiindcă arma supremă a Ucigaşilor e mitul lor, răspunse Fraden. Timp de trei secole, ei au reprezentat pentru sangrani o legendă a spaimei şi a invincibilităţii. Distruge acea legendă şi întreaga planetă va începe să-şi pună întrebări privitor la aşa-zisa Lege a Firii! Numai că o asemenea legendă nu se distruge spunând oamenilor că e vorba de o minciună. Trebuie să *le arăţi*, să le dai o contralegendă… Cu asta se ocupă propaganda. Iar dacă nu ai mass-media cu care să lucrezi, eşti nevoit să le oferi puţină acţiune *în direct*.

Sophia se cutremură.

— Cine ştie? Dacă Nero ar fi citit o carte bună despre reclamă, poate că mai toţi am fi vorbit încă şi acum latina!

Valea Întreită consta din patru coame aproape paralele, care alcătuiau trei trecători poziţionate est-vest. Bart Fraden stătea pe cea mai sudică dintre coamele interne, cu perspectivă asupra văii celei mai înguste. Pe când celelalte două străpungeri din sistemul Văii Întreite erau străbătute de pârâiaşe şi, de aceea, năpădite de hăţişuri dese, cea din mijloc era uscată, cu rare pâlcuri de copaci şi iarbă înaltă. Nu mult spre est, două sute de luptători de gherilă se retrăgeau din faţa celor o mie de Ucigaşi – tot ce mai rămăsese din forţa expediţionară. Ei se mişcau spre vest cu pas măsurat, asigurându-se că Ucigaşii nu le pierd nicio clipă urma. Misiunea lor era să-i aducă în această vale centrală, unde acoperirea era aproape inexistentă…

Fraden aruncă o privire în spate, dincolo de creastă, înspre povârnişul ascuns vederii. O mie de luptători de gherilă aşteptau acolo, nevăzuţi. Încă o mie aşteptau pe povârnişul ascuns al coamei opuse. Tot ce putea vedea Fraden din restul forţelor sale era Willem Vanderling, căţărat pe coama de vizavi.

În spatele trupelor, pe coastele coborâtoare ale crestelor, până în părţile împădurite ale văilor, se adunaseră ziua întreagă sangranii: bărbaţi, femei, chiar şi copii. Erau cu miile. Fraden trecuse printre ei în drumul spre vârful crestei şi

constatase că atmosfera evoca un amestec ciudat de carnaval şi scepticism. Era limpede că toţi aşteptau cu nerăbdare să vadă distrugerea Ucigaşilor, dar la fel de clar era că se îndoiau de rezultatul bătăliei în pregătire.

Fraden le înţelegea neîncrederea. În sfârşit, Ucigaşii vor avea bătălia înverşunată pe care o aşteptau de săptămâni întregi. O mie de Ucigaşi împotriva a două mii de partizani – în condiţii să le zicem obişnuite sorţii erau mult favorabili Ucigaşilor.

Acum însă condiţiile nu erau deloc obişnuite. Ucigaşii fuseseră slăbiţi din cauza regimului de flămânzire. Probabil că le mai rămăseseră doar câteva gustări pe cap de om. Şi erau conduşi spre o capcană monstruoasă. Imediat ce grupul-momeală termina să-i atragă pe Ucigaşi în vale, o mie de oameni urmau să treacă în marş crestele fiecărei înălţimi şi să coboare peste Ucigaşi, trăgând pe măsură ce se apropiau. Ucigaşii aveau să fie prinşi în capcana unui masiv foc încrucişat; vor fi în întregime decimaţi înainte ca luptătorii de gherilă să se apropie şi apoi să ajungă la lupta corp la corp – punctul forte al inamicului.

Fraden ştia că toată tevatura urma să fie dezordonată şi costisitoare, că mulţi dintr-ai lui aveau să moară. Din punctul de vedere al vieţilor, ar fi costat mai puţin să-i pună pe partizani să tragă de pe coamele dealurilor şi să-i distrugă pe Ucigaşi fără ca măcar să se apropie de ei.

Însă aspectele propagandistice ale bătăliei erau la fel de importante ca şi cele militare. Sangranilor li se promisese un circ, deci circ vor căpăta. Ei vor vedea ceva stabilit dinainte, o nestemată, inexprimabilă în cuvinte, a propagandei perfecte, Armata Populară distrugând Ucigaşi chiar pe terenul acestora – lupta corp la corp. Faptul că Ucigaşii în discuţie erau pe jumătate morţi de foame, aproape lipsiţi de muniţie, decimaţi înainte să aibă şansa să lupte în felul ştiut cel mai bine de ei, nu avea nicio importanţă. Mitul Ucigaşilor se va sfârşi, iar mitul Armatei Populare abia va începe.

Trecură cam douăzeci de minute, şi Fraden auzi pocnetele unor focuri răzleţe dinspre capătul estic al văii... Acum putea vedea o grupă de partizani, apoi alta şi alta, intrând prin partea estică a văii, înaintând cu uşurinţă, trăgând câteodată peste umăr, stârnindu-i pe Ucigaşi. Luptătorii de gherilă intrară în

vale, străbătând o sută de metri, apoi o sută cincizeci. Ucigaşii, nicăieri. Două sute de metri – şi partizanii începură să se răsfire, urcând pantele în grupuri de câte doi sau trei.

Deodată, în capătul estic al văii apăru un grup de siluete negre alergând, iar acesta deveni o coloană de Ucigaşi care gesticula cu armele, trăgând sporadic, pe când avangarda lor pătrundea în capcană. Fraden ridică mâna dreaptă şi o flutură deasupra capului spre Vanderling, care era pe versantul opus; Vanderling ridică şi el mâna, în aşteptarea semnalului de tragere al lui Fraden.

Fraden şi Vanderling stăteau tăcuţi, cu braţele ridicate într-o poziţie rigidă, în timp ce Ucigaşii se revărsau în vale, stârnind un nor de praf. Fraden ţinea braţul ridicat imobil, iar valea se acoperea cu un covor negru de Ucigaşi. În sfârşit, văzu cum coloana de Ucigaşi din estul văii începe să se subţieze. Deveni un fir subţire, după care se sfârşi. Ajunseseră cu toţii acolo. Toţi erau prinşi în capcană!

Fraden coborî braţul. Vanderling văzu semnalul şi lăsă şi el braţul în jos. Câte o mie de luptători de gherilă apărură de dincolo de fiecare creastă, coborând pantele spre vale, în şiruri convergente de câte unul, fără să alerge, ci mergând încet, metodic, trăgând salvă după salvă, în timp ce coborau închizând fălcile unei imense şi mortale menghine.

Prinşi între fălcile menghinei, zeci de Ucigaşi căzură din prima clipă, înainte chiar de a-şi da seama de unde vin focurile de puşcă ce-i rupeau rapid în bucăţi. Şi mai mulţi căzură pe când partizanii continuau să mărşăluiască în josul pantelor, cu pas încet, măsurat, trăgând foc după foc în timp ce mergeau. Doar câţiva Ucigaşi răspunseseră cu focuri – aveau chiar mai puţină muniţie decât îndrăznise Fraden să spere. Uimiţi, Ucigaşii prinşi în capcana văii cădeau la pământ, încercând să găsească o acoperire acolo unde nu exista deloc aşa ceva. Gloanţele ridicau mii de coloane subţiri de praf în juru-le. Aerul răsuna de ţipetele celor loviţi.

Fraden stătea pe creastă, urmărind cum se închid fălcile menghinei. Făcuse bine că nu-i lăsase pe drogaţi să ia parte la atac. Mai mult ca sigur că aceştia s-ar fi năpustit, ca nişte smintiţi, drept spre Ucigaşi şi ar fi fost hăcuiţi de buzdugane înainte să poată cauza vreo pierdere serioasă. Voluntarii sangrani nu erau chiar atât de dornici de lupta corp la corp cu

Ucigaşii, în consecinţă respectau ordinele şi mărşăluiau coborând încet dealul şi distrugându-i pe Ucigaşi cu nimicitoarele lor focuri încrucişate. Dacă Ucigaşii ar fi avut suficientă muniţie, desigur că această tactică ar fi însemnat sinucidere curată, dar, în situaţia dată, Ucigaşii nu puteau decât să se ţină cât mai aproape de pământ şi să aştepte ca luptătorii de gherilă să termine cu ei. Să atace fiecare şir de gherilă ar fi însemnat să-şi lase spatele descoperit, iar divizarea forţelor ar fi fost la fel de inutilă…

Şirurile de gherilă care trăgeau coborâseră acum două treimi din pantă. O pâclă albastru-cenuşie, cu iz acru, acoperea întreaga vale. Urechile lui Fraden erau pline de un sunet metalic, din cauza bubuitului neîncetat al focurilor de armă. Prin ceaţă, putu vedea că un mare număr de Ucigaşi fuseseră deja nimiciţi şi zăceau grămezi pe iarbă – vreo trei sute sau chiar mai mulţi. Din loc în loc, vedea câte o fulgerare aproape patetică de armă, fiindcă Ucigaşii îşi cheltuiau ultimele muniţii doborând câte un luptător de gherilă pe ici, pe colo, dar fără spor.

Fraden ridică privirea spre Vanderling, pe marginea opusă a văii. Văzu că acesta coborâse până la jumătatea pantei – idiotul avea de gând să se bage în porcăria asta? Privi şi mai sus şi văzu că dealul opus se umplea de sangrani, bărbaţi, femei, copii, care urmăreau în tăcere lupta.

Se întoarse şi constată că şi dealul din spatele lui era plin până la refuz de sangrani curioşi. Stăteau strâmb, cu fălcile căscate, dar ochii lor începuseră să se aprindă văzând cum Ucigaşii se prăbuşesc unul după altul. Câte o faţă fără expresie prindea viaţă cu un rictus, fiindcă sangranii descopereau că Armata Populară, armata pe care începeau s-o considere *a lor*, mărşăluia aproape neatinsă, coborând panta văii. În acei ochi şi-n acele surâsuri enigmatice era ceva ce Fraden nu putea surprinde prea bine, ceva ce aproape că-l făcea să se teamă şi-i întorcea stomacul pe dos – o privire păgână, flămândă, care semăna ciudat de tare cu pofta nestăpânită, o lucire umedă a ochilor, ceva întunecat şi sinistru care se furişa pe figurile tuturor…

Aproape uşurat, Fraden îşi concentră din nou atenţia asupra celor ce se petreceau în vale. Luptătorii de gherilă ajunseseră la poalele pantelor. Şovăiră şi rămaseră pe loc, trăgând salvă

după salvă în Ucigaşii înghesuiţi acolo. Ucigaşi care foloseau trupurile camarazilor lor căzuţi drept baricade umane. Clipa părea c-a rămas suspendată în aer. Luptătorii de gherilă, fără să se mişte din loc, slobozeau focuri nimicitoare asupra a ceea ce mai rămăsese din Ucigaşii care se ghemuiau şi mureau în spate bastioanelor umane, refuzând să se lase învinşi şi neştiind ce să mai facă. Apoi…

Ucigaşii rămaşi hotărâră în locul atacatorilor.

Nu departe de mijlocul văii, câteva zeci de Ucigaşi săriră deodată în sus, nemaiţinând seama de gloanţele care zburau de jur împrejur şi se repeziră furioşi la şirul cel mai sudic al partizanilor şovăitori, agitând buzduganele ameninţătoare şi pătate de sânge, răcnindu-şi strigătul de luptă printre buzele pline de spume: „UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!”

Cuprins de panică, segmentul de luptători de gherilă se retrase câţiva metri, apoi deschise focul. Ucigaşii în atac fură zdrobiţi de pământ, ca loviţi de un imens pumn metalic.

Dar îşi stârniseră camarazii. Pe jumătate morţi de inaniţie, înnebuniţi din cauza frustrării, cu o mare parte din ei zăcând morţi de jur împrejur, Ucigaşii se dezlănţuiră în sfârşit. Se ridicară, câţi mai erau în viaţă, aruncând de-o parte cadavrele celor căzuţi şi se repeziră ca un singur om, urlând, ţipând, agitând buzduganele, cu spume însângerate curgându-le de pe buzele muşcate de ei înşişi, spre armele luptătorilor de gherilă din partea sudică, într-o frenezie neînfricată şi fanatică. Cei răniţi prea grav ca să poată fugi, se apropiau şchiopătând. Alţii se târau. Cei care nu puteau înainta loveau nebuneşte în dreapta şi-n stânga, îşi sfâşiau propria carne, se alăturau strigătului de luptă care devenise în acel moment un urlet îngrozitor: „UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!”

Cam cinci sute de Ucigaşi atacară o mie de partizani, dar se loviră de un zid de plumb fiindcă aceştia din urmă trăgeau salvă după salvă, disperaţi, vizibil înfricoşaţi în ciuda avantajului copleşitor. Cel de-al doilea val de luptători de gherilă înaintă tropăind, până ajunse în spatele Ucigaşilor dezlănţuiţi şi slobozi un foc concentrat în ariergarda lor lipsită de apărare. Douăzeci, cincizeci, o sută, o sută cincizeci de Ucigaşi căzură în acel moment de nebunie, dar restul continuau să se apropie, drept prin ploaia de gloanţe, depăşind-o, şi cei

două sau trei sute de supravieţuitori se năpustiră asupra a o mie de adversari.

Nu mai era luptă, ci haos. În inferioritate numerică, unu la trei sau chiar mai puţin, Ucigaşii îi sfâşiau pe partizani cu o frenezie care aducea a exaltare. Învârtindu-şi buzduganele ca pe nişte rachete de tenis, zdrobeau ţestele ca pe nişte harbuji. Săreau peste luptătorii de gherilă, îşi înfigeau dinţii ascuţiţi în grumazurile lor, îi zgâriau pe faţă cu ghearele, îi loveau cu genunchii în vintre, îi călcau în picioare, rupeau hălci de carne din trupurile vii. Împietriţi de spaimă timp de o clipă, partizanii începură în sfârşit să riposteze, folosind armele drept bâte, făcând uz de picioare, mâini şi dinţi.

Trei, patru, cinci luptători de gherilă se năpusteau către fiecare Ucigaş, îl pocneau cu ţevile de metal ale armelor, cu pumnii, cu picioarele. Nemaiţinând seama de durere şi de rănile mortale primite, fiecare Ucigaş îşi înfigea dinţii în gâtlejul unuia dintre atacanţi, pocnea pe un altul cu buzduganul plin de sânge, lovea cu piciorul în vintrele altuia, sfâşia un chip, transformându-l într-o masă însângerată. Unul câte unul, micile gheme de oameni încăieraţi se prăbuşiră la pământ, într-un amestec de trupuri învrăjbite, membre şi arme îngrămădite ca-ntr-un vârtej, capete hidoase cu dinţii rânjiţi... Nepăsându-le de propriile vieţi, Ucigaşii făceau ceea ce fuseseră crescuţi, condiţionaţi şi instruiţi să facă – ucideau.

Fraden simţi cum – la vederea masacrului – stomacul i se preschimbă într-un nod spasmodic. Din locul unde stătea, bătălia era ca imaginea de coşmar a unui imens organism cu o mie de trupuri şi mii de membre, care se sfâşia singur în bucăţi sângerânde, într-un inimaginabil paroxism al urii nemărginite.

Era de-a dreptul incredibil şi greu de conceput felul în care aceşti Ucigaşi nu se lăsau şi continuau să lupte, să sfâşie, să omoare şi să moară, cu o turbare sălbatică, de-a dreptul supraomenească...

În sfârşit, a doua linie de partizani, formată din o mie de oameni, intră în luptă. Acum erau opt sau nouă la unu. Totuşi, Ucigaşii continuau să lupte până la capăt, înainte de a se transforma în nişte fâşii de foste trupuri încă vibrânde, atacaţi de o gloată de oameni obişnuiţi, înnebuniţi de frică.

Fluxul însă era pe sfârşite. Fiecare Ucigaş ajunsese în centrul unei sălbatice gloate de partizani care îl rupea în

bucăţi, îl lovea cu picioarele, îl ciomăgea dacă dobora pe vreunul sau zdrobea ţeasta altuia. Încă patru, cinci, şase se repezeau la el cu mâinile, cu picioarele, îl loveau cu buzduganele capturate, îl făceau bucăţi numai prin greutatea corpurilor lor. Ucigaşii erau învinşi, dar nu se lăsau. Răniţii, oribil mutilaţi, luptau înainte, cu membrele zdrobite, cu dinţii ascuţiţi ca briciul, cu unghiile…

Deodată…

Deodată, Fraden auzi un strigăt îngrozitor, ca urletul unui imens animal carnivor, un sunet atât de oribil şi de puternic, încât acoperi zgomotele bătăliei, ca o uriaşă sirenă răguşită.

Pe panta din faţa lui, Willem Vanderling cobora spre câmpul de luptă. În spatele lui, întregul deal părea acoperit de sangrani care ţipau şi gesticulau nebuneşte, bărbaţi, femei, chiar şi copii, rostogolindu-se în josul pantei, urmând silueta lui Vanderling care alerga.

— Tâmpitule! răcni Fraden. Cretin lacom de sânge ce eşti!

Apoi un răget venit din spate fu cât pe ce să-l doboare; fu înghiţit de o revărsare de sangrani cu ochii injectaţi şi gurile urlând, bărbaţi cu feţe ca de fiare, femei cu chipuri contorsionate ca nişte măşti de harpii, copii sălbatici precum puii de lup, toate Animalele de pe acel deal repezindu-se nebuneşte spre locul bătăliei. Fraden fu doborât la pământ, înghiontit, lovit cu picioarele şi nu reuşi să se ridice decât după ce cazanul omenesc, clocotitor, trecu de el.

Năucit, plin de vânătăi şi de zgârieturi, dar fără alte răni, se ridică pe picioarele tremurânde şi văzu…

Două ziduri uriaşe de sangrani se pregăteau să cuprindă câmpul dedesubt.

Apoi, revărsarea umană cotropi totul, Ucigaşi, revoluţionari, răniţi, morţi şi muribunzi, pierzându-se într-o masă enormă şi chinuită de Animale puse pe ciomăgeală şi omor. Auzi un sunet ca al mării pe un ţărm stâncos, un sunet format din strigăte şi ţipete, mii de picioare şi pumni care sfărâmau sute de trupuri.

Fraden se uita la sangranii care, năvălind peste câteva sute de Ucigaşi morţi sau pe moarte, răzbunau generaţii întregi chinuite de teamă, ură şi frustrare, vedea membrele smulse şi ridicate mult în sus, ca nişte totemuri însângerate, sau pe post de bâte confecţionate ad-hoc. Privi şi privi şi privi, dorindu-şi să poată vomita, privi până ce nu mai putu să suporte şi se prăbuşi

în genunchi; îşi acoperi ochii cu braţele, auzi sunetul agonizant, pătrunzător, sfâşiindu-l ca un cuţit, o durere acută huruindu-i în urechi, un scrâşnet care părea să nu se mai sfârşească niciodată…

Într-un târziu, sunetul păru să ia altă tonalitate, devenind, printr-o transformare grotescă, un zgomot aproape vesel, sălbatic, de carnaval, care părea să se amplifice, să se apropie…

Fraden se ridică în picioare, îşi descoperi ochii şi văzu că mulţimea se căţăra acum înapoi pe deal, venind spre el, mii de chipuri care rânjeau, râdeau, urlau, cu pielea dezgolită pătată de sânge.

Văzu un personaj ridicat pe umerii acestei gloate păgâne. Era Willem Vanderling, cu hainele rupte ca nişte zdrenţe, cu ţeasta chealã stropită cu sânge închegat…

O clipă, Fraden apucă să arunce o privire dincolo de mulţime, să zărească valea hidoasă de atâtea trupuri sfârtecate, carne sfâşiată şi sânge închegat, după care gloata îl înghiţi.

Se auziră urale prelungite şi zeci de mâini pline de sânge îl ridicară, îl împinseră în sus, pe umerii fără de număr ai mulţimii înghesuite. Fraden stătea cocoţat pe umerii poporului său ca un dop plutind pe apă – Preşedintele, Conducătorul, Eroul Revoluţiei…

Mai departe, pe marea de oameni, căţărat pe alţi umeri, la circa zece metri de el, îl vedea pe Vanderling, acoperit de sângele victimelor sale, cu soarele de pe Sangre aruncându-i raze roşu-sângerii pe ţeasta dezgolită, ochii larg deschişi şi strălucitori, gura cu un rânjet răutăcios şi satisfăcut, dând uitării totul, în afară de gloria acelui moment, de victoria hidoasă, de setea de sânge satisfăcută…

Apoi crâmpeiele de strigăte şi urale ale sangranilor se uniră zămislind un ritm regulat şi gutural. Îi repetau, intonând, numele:

— BART! BART! BART! BART! BART!

Iar şi iar, un cântec al victoriei, al trezirii la realitate şi un imn de adulaţie.

— BART! BART! BART! BART! BART! În ciuda lui însuşi, a scârbei, a faptelor oribile care generaseră acest monoton cântec de slavă, Fraden îşi dădu seama că nu poate rezista

chemării sale. Simţea cum domină oceanul de adulaţie sălbatică, pătruns de gloria pură şi obscenă care prevala asupra restului, i se infiltra în măduva oaselor, distrugea prin foc ororile văzute, într-o orbitoare vâlvătaie de căldură animală. O voce mică, rătăcită prin hăurile minţii, protesta îndepărtat, dar nu putea face să înceteze incantaţiile poporului, ale poporului *său*, care îl purta pe umeri ca pe un talisman. El era Bart Fraden, Eroul Revoluţiei, pierdut în gloria animalică a clipei, cuprins de braţele acelui iubit puternic căruia nimeni nu-i poate rezista multă vreme.

Observă – doar timp de o clipă, care-i licări în minte trecător, ca o lumânare în uragan – când ochii îi căzură pe Vanderling, că faţa lui Willem devenise o mască desfigurată de o invidie pură şi furibundă.

Pe când Bart Fraden stătea în faţa intrării colibei sale, cu zgomotele taberei drept fundal, râsetele, sunetele victorioase pe cale să se stingă, murmurele unei armate învingătoare care se pregătea de culcare, toate acestea îl învăluiau ca o mantie fluturată de vânt, îl încălzeau, îl mângâiau, amestecate cu amintirile altor sunete, cele care-i scandau numele izbucnind din mii de piepturi, pe când era purtat pe umerii poporului său prin junglă şi peste întinderi de iarbă, prin zeci de sate aflate în sărbătoare sălbatică, împins în sus de imensa maree umană, ca o bucată de lemn plutitor, adus, la apusul soarelui, până în tabără.

Dar zgomotele taberei din spatele lui semănau cu urletul nu prea îndepărtat al aceluiaşi ocean de sangrani care-l purtaseră prin ţinut în chip de erou al lor, iar Fraden văzu că exaltarea, gloria imorală, sentimentul că e foarte înalt nu rămăseseră uitate o dată cu sangranii, ci părea să-l învăluie încă, să-l înconjoare cu o aură de farmec mai vastă decât viaţa însăşi.

Fraden intră, rămase în mijlocul colibei, îşi simţi propria-i putere, farmecul şi bărbăţia luminându-i universul subiectiv, potenţându-i fiinţa până la proporţii imposibile, iar Sophia, cu spatele când el intrase, se întoarse, începu să spună ceva, apoi încremeni cu gura căscată, cu ochii larg deschişi de o uimire care aducea cu adoraţia.

Cum amurgul roşu care-i contura silueta în cadrul uşii îl înconjura cu o coroană de un auriu puternic, subliniindu-i trăsăturile şi scoţându-le în relief, în roşu şi negru, pe fondul

clarobscur, în acea clipă atemporală ştiu că jocul de lumină şi căldură animală emanând din el se combinaseră într-o alchimie ciudată, care o făcea pe femeie să-l vadă aşa cum se vedea şi el – triumfător, devorator, atotcuprinzător, mai mare decât viaţa însăşi, un zeu, aproape un zeu…

Fără un cuvânt, fata se apropie de el, îi puse mâinile pe umeri, îl mângâie uşor pe piept, se lăsă în genunchi, iar mâinile ei îi desfăcură cureaua, îi lăsară veşmintele să alunece încet, senzual, la pământ, îi atinseră pielea dezgolită ca şi cum ar fi fost o substanţă ciudată, pe care n-o simţise niciodată înainte. Apoi scoase un oftat de uimire, de total abandon, un suspin de capitulare care era în acelaşi timp un geamăt mândru, de posesiune a omului care o clipă păruse să stea deasupra întregului univers. Apoi, în genunchi, cu braţele în jurul taliei lui şi cu ochii precum nişte lacuri adânci şi verzi aţintiţi spre el, îl lăsă s-o pătrundă, înghiţind explozia bărbăţiei lui şi desfătându-se cu splendoarea nebunească ce izbucnea din el şi trecea în ea, se adăpă cu lăcomie din izvorul fără fund al eului său devorat de triumf.

După ce clipa trecu şi se despărţiră, Fraden se simţi dintr-o dată rece şi complet lucid, ca şi cum magia dementă a întregii zile, marşul triumfal pe umerii poporului său, gloria nesocotită se scurseseră din el în ea şi se epuizaseră în sfârşit. Privi înapoi spre acel Bart Fraden care intrase în colibă mai devreme şi un fior prelungit îi scutură trupul.

— Soph… murmură tremurător şi confuz.

Încă în genunchi, ea se uita în sus spre el şi chiar în timp ce o privea, el văzu cum adoraţia i se stinge, lăsând în loc un surâs strâmb:

— Ştiu, Bart, ştiu… Când te-am văzut acolo… *aşa cum erai*, am simţit şi eu acelaşi lucru. Regele muntelui. Regele meu, muntele meu. M-a făcut să mă simt ca şi cum… aş fi fost regina muntelui, a aceluiaşi munte, numai fiindcă era al tău. Şi fiindcă tu îmi aparţii!

Fraden privi în jos spre ea şi îşi dădu seama că nu poate vorbi. Sophia fusese întotdeauna un fel de trofeu pentru el, cea mai frumoasă, cea mai dură şi cea mai aţâţătoare femeie din câte cunoscuse. Cea mai bună femeie pentru cel mai bun bărbat. Ca şi alimentele şi trabucurile de trei confedolari şi băutura de import, ea constituia dovada că Bart Fraden era cel

mai bun, cel mai grozav, regele muntelui, centrul universului. Nu era greu să-şi dea seama că şi ea simţea la fel în ceea ce-l privea. Asta fiindcă el avea nevoie să fie ceea ce era, iar ea avea nevoie de un bărbat care să fie ceea ce avea el nevoie să fie.

— Soph, murmură într-un târziu. Doamne, ce mult semănăm noi doi! Suntem atât de asemănători, că mă îngrozesc!

Ea se ridică, cu ochii încă fixaţi într-ai lui, ochi ce acum râdeau cu înţeles:

— Suntem legaţi indestructibil unul de altul. Regele şi regina muntelui. Iar dacă muntele se prăbuşeşte, ne prăvălim amândoi. Oriîncotro te îndrepţi... Cel mai bun bărbat şi femeia lui cea mai bună. Râse scurt, cu răceală. Iar noi suntem cei mai buni, Bart, nu-i aşa? De altfel, chiar tu mi-ai spus-o, Conducător Nepreţuit!

Fraden râse împreună cu ea.

— Căţea încrezută! rânji el. Monomană psihopată şi obsedată sexual!

Ea îi ciufuli părul des şi negru şi-l sărută uşor pe nas.

— Numai cineva pe potrivă poate trăi cu unul ca tine, remarcă pe un ton sec.

Capitolul 10

Bart Fraden nu putu să nu zâmbească la vederea celor trei voluntari din Armata Populară, înghesuiţi lângă el, în cabina navetei. Cu fălcile încleştate, cu spatele strâns lipit de perete, cu ochii rătăcindu-le peste tot în afară de monitoare, pentru a nu fi obligaţi să-şi aducă aminte că zboară cu viteză ameţitoare şi la o altitudine considerabilă deasupra planetei Sangre, arătau groaznic. Asta îl amuza, dar faptul că, după cinci zile, sangranii încă nu erau în stare să se adapteze realităţii zborului, îl deranja.

Totul era simptomatic pentru calitatea inferioară a materialului cu care era nevoit să lucreze. Ca revoluţionari, ca soldaţi şi chiar ca fiinţe umane, sangranii lăsau mult de dorit. Nu aveau noţiunile de justiţie, libertate, bun comun, democraţie sau orice ar fi putut fi considerat în vreun fel drept obiectiv politic sau ideal. Până nu de mult, ascultaseră orbeşte de orice capriciu al Ucigaşilor. Acum luptau de partea Armatei Populare împotriva aceloraşi Ucigaşi, fiindcă fuseseră convinşi, prin forţa exemplului, că Ucigaşii pot fi ucişi, fiindcă îndată ce Insectele deveniseră inutile pe teritoriul Republicii Libere, supunerea faţă de Confrerie şi de Ucigaşi ar fi însemnat inaniţie, fiindcă Fraden reuşise să devină o personalitate mai puternică decât însuşi Profetul Durerii – şi în sfârşit fiindcă, pe moment, se temeau mai tare de armele-brici şi de drogaţii lui Willem, decât de Ucigaşi sau de Confrerie. *Nobilul Popor Sangran...*

Ţinutul se întindea dedesubt ca o hartă, ca o tablă de şah formată din pete de junglă de un verde închis, terenuri acoperite cu iarbă de culoare mai deschisă şi zone cultivate, sate din loc în loc, domenii la distanţe mai mari, legate printr-o reţea de drumuri de Sade, care şedea în centru, ca o văduvă în doliu. Se putea obţine o imagine mult mai estetică şi mai optimistă a războiului dacă nu se ţinea seama de caracterul

sangranilor şi dacă revoluţia era privită schematic, precum un complicat joc de şah. Sangranii fiind, în esenţă, nişte idioţi miopi, puteau fi manipulaţi ca atare, cu condiţia să se ia în consideraţie şi să se folosească lipsa lor de iniţiativă, identitatea de grup, idealismul şi toate celelalte calităţi.

Aşa se întâmplă în cazul acţiunii de faţă.

Era un exerciţiu, premeditat la rece, în domeniul logicii militare, economice şi psihologice. Republica Liberă avea cu adevărat în stăpânire o singură regiune întreagă şi dispunea acum de o armată de circa opt mii de oameni care, prin recrutare din zonele învecinate, ar fi putut ajunge la zece mii, dar nu mai mult, în condiţiile respective.

Confreria poseda tot restul.

Ceea ce însemna un mare număr de astfel de regiuni, numărând cincisprezece milioane de oameni care puteau fi uşor făcuţi să-şi verse sângele pentru a deveni hrană din belşug, sclavi şi… victime, pentru a îndeplini cerinţele doar câtorva mii de Fraţi şi ale anturajului lor, fără ca eficienţa sau controlul strict să fie vreodată luate în consideraţie. Aceiaşi Fraţi aveau la dispoziţie aproape treizeci de mii de Ucigaşi, de trei ori mai mult decât forţele Republicii Libere.

Dar toate acestea, reprezentând puterea lor, erau totodată şi punctul lor slab.

Treizeci de mii de Ucigaşi constituiau o uriaşă *forţă poliţienească*, însă *o armată* mică.

După trei secole de condiţionare menită să-i facă pe sangrani să reacţioneze faţă de Ucigaşi ca poliţie, cam jumătate din forţa Ucigaşilor era suficientă ca să păzească domeniile – cu grupuri de câteva zeci de Ucigaşi pentru fiecare – să adune cotele şi în general să ţină lucrurile sub control, disponibilizând restul trupelor pentru a se ocupa de orice insurecţie întâmplătoare – inclusiv de Armata Populară.

Dar în cazul în care Ucigaşii acţionau în chip de *armată* de ocupaţie într-un ţinut ostil, şi nu ca forţă poliţienească, numărul lor devenea deodată insuficient. Orice Ucigaş ocupat cu acţiunile de pacificare însemna unul mai puţin care să lupte cu Armata Populară. Problema de bază era cum să obligi întreaga forţă a Ucigaşilor să păzească domeniile răspândite în toată zona locuită a planetei.

Iar soluţia era chiar venalitatea Animalelor de pe Sangre…

○

Fraden ieşi din navetă, cu un pas înaintea celor trei gărzi de corp, şi se opri în centrul satului, unde asolizase cu atâta aroganţă. Ca toate satele pe care le vizitase în ultimele cinci zile, şi acesta era situat la o distanţă destul de mare de conacul local, deci chiar dacă Bart ar fi fost reperat la coborâre, ar fi putut pleca liniştit, cu mult înainte să ajungă Ucigaşii acolo.

Şi, ca şi în alte zeci de sate, când coborî, nătărăii erau deja adunaţi în faţa navetei, într-o gloată curioasă şi nerăbdătoare.

Fabrica de zvonuri răspândise pe toată planeta, cu mult timp înainte, povestea că preşedintele urma să viziteze satele teritoriului inamic şi mai răspândise şi relatarea Bătăliei de la Valea Întreită, unde fuseseră atâţia martori ai acelui măcel revoltător, şi, desigur, cine altul decât Bart Fraden, Eliberatorul, Eroul Revoluţiei, puternicul străin din alte lumi, putea pica din cer în chiar inima satului lor?

Fraden studie mulţimea din faţa lui. Procentul de femei şi copii îl depăşea cu mult pe cel al bărbaţilor, ceea ce însemna, probabil, că Ucigaşii dăduseră mai multe lovituri în haita asta de câini ca să adune victime pentru pogromul nebuniei. Erau subţiratici şi ciolănoşi, dar nu păreau să fi ajuns la limita inaniţiei, deoarece campania de omorâre a Creierelor încă nu ajunsese până aici. Însă zvonul despre ea se răspândise şi Bart văzu că sunt îngrijoraţi de o asemenea idee, ca şi de pogromul nebuniei. În ochii lor lucea o scânteie de lăcomie care mărturisea că localnicii ştiau totul despre Revoluţie şi despre felul în care Armata Populară îi trata pe Ucigaşi. Pe scurt, erau tocmai buni.

— Ştiţi cine sunt eu, începu nou-venitul. Sunt Bart Fraden, Preşedintele Republicii Libere Sangre. Aţi auzit de marea victorie a poporului sangran în Bătălia de la Valea Întreită – întreaga planetă ştie *asta*. Nu caut să recrutez de aici soldaţi pentru Armata Populară – *nu încă*. Sunteţi prea departe de teritoriul pe care-l deţinem acum, dar nu vă faceţi griji, ne extindem în direcţia voastră. Nu trebuie să vă spun eu că Ucigaşii iau mult peste cotă – se pare că au şi trecut pe aici. Probabil ştiţi că au început să omoare Creiere pe toată planeta şi pariez că ştiţi deja că o fac pentru a vă înfometa, ca să vă aducă la nebunie, iar Confreria să ia sânge de la toţi locuitorii de pe planetă pentru a produce omnidrină pentru plăcerile lor.

Nu, nu pierd timpul meu şi pe al vostru, riscându-mi viaţa să vin aici, doar ca să vă spun ceea ce ştiţi deja foarte bine…

Se opri şi studie feţele apatice ale răbdătorilor şi tăcuţilor sangrani; doar ochii lor trădau o nerăbdare curioasă. Aşteptau să audă ceva nou, ceva ce voiau să audă şi, să fie al naibii, vor auzi!

— Sunt aici ca să vă spun ce se întâmplă deja în alte sate ca al vostru – pe toată planeta! E lucrul cel mai simplu şi mai evident din lume: poporul sangran a început să-şi dea seama că, dacă vrea ceva, nu are decât să întindă mâna şi *să ia*. Aceasta e planeta *voastră*. Nu vreţi să munciţi având grijă de cirezile de Animale de Carne ale Fraţilor? *Păi n-o faceţi*! Ce se poate întâmpla? Ucigaşii locali vin în sat şi vă obligă să munciţi, da? Deci a doua zi, când ei au plecat spre alte sate să le oblige să muncească, *voi* nu mai ieşiţi la muncă. Lucrurile se înrăutăţesc o vreme? Vă refugiaţi în junglă până ce totul revine la normal. Trăiţi din roadele pământului! Iar asta înseamnă să trăiţi din avutul Fratelui local. Ucigaşii au plecat să silească alt sat să muncească? Voi furaţi cirezile de Animale de Carne. Jefuiţi magaziile. Jefuiţi tot ce nu e păzit pentru moment şi ce nu e bătut în cuie. *Luaţi* ce vreţi. De ce să munciţi pentru asta? Câţi Ucigaşi sunt pe domeniul ăsta? Patruzeci, cincizeci, şaizeci poate? Şi câţi oameni sunt în sat? Ucigaşii nu pot opri sute, mii de oameni care jefuiesc şi apoi se ascund în junglă. Loviţi tot ce nu e protejat şi, când ei se reped într-acolo, voi daţi lovitura în altă parte. Aşa veţi reuşi. Ucigaşii nu vă pot opri să luaţi ce vreţi!

Bărbaţii din mulţime huiduiau şi râdeau cu amărăciune.

— Sigur! strigă sarcastic cineva. Facem aşa şi Fratele ţipă imediat să vină mai mulţi Ucigaşi şi încarcă imediat în camioane tot satul, pentru a-l trimite la Sade. Murim repede, în loc să murim încet, asta-i tot!

— Nu, omule, ţipă Fraden. *Fiindcă nu mai sunt Ucigaşi care să vină imediat*! Fiindcă fiecare Frate de pe planetă ţipă deja după mai mulţi Ucigaşi care să oprească jafurile de pe domeniul *lui*, jafuri care au loc pe toată planeta! Niciun Frate nu-şi mai poate permite să trimită Ucigaşi la alte domenii. Cât despre restul de Ucigaşi – cei pe care îi are Moro în rezervă – nu vă faceţi griji din pricina lor! Amintiţi-vă de Bătălia de la Valea Întreită! Fratele local poate să ţipe după mai mulţi

Ucigaşi până i se face rău – n-o să se aleagă decât cu o răguşeală. Asta înseamnă pentru *voi* revoluţia sangrană, chiar aici şi chiar acum! Acum puteţi lua ce doriţi, fiindcă nu există suficienţi Ucigaşi pe planetă ca să vă oprească! Luaţi ce vreţi. Totul e al vostru, trebuie doar să-l înşfăcaţi, prin bunăvoinţa Republicii Libere Sangre!

Acum sangranii mormăiau între ei, dezbătând subiectul. I-am lovit exact unde trebuie, îşi zise Fraden. Ticăloşi lacomi! Când pisica nu-i acasă… Oricum, asta înseamnă revoluţia pentru nătărăii de nivel mediu – o ocazie să jefuiască şi să prade. Spune-le tolomacilor de soiul lor să facă în primul rând ceea ce-şi doresc ei înşişi, şi-or s-o facă – dacă nu sunt totalmente laşi. Niciun sat, din câte vizitase până acum, n-avea tăria să înceapă primul. Dacă încercau doar câteva sate, nu mergea; dar dacă o făceau toţi laolaltă, i-ar fi adus la disperare pe Ucigaşi. Ceea ce le trebuia era dovada că o făcea toată lumea. Laşii vânează numai în haite mari. Problema asta era însă în curs de rezolvare… da, domnule, era în curs de rezolvare!

Grupul care trecea, peste câmpurile necultivate, spre satul sangran era într-adevăr pestriţ. Douăzeci şi cinci de oameni, înarmaţi doar cu bâte şi ţepuşe, purtând obişnuita legătură pentru şale, înconjurau din trei părţi vreo treizeci de copilaşi goi, graşi şi cu mutre imbecile, cu sexul ascuns de cute mari de carne flască, mânându-i în chip de Animale de Carne. Imediat în spatele Animalelor de Carne, veneau cinci bărbaţi cu legături verzi pe şale şi benzi pe frunte, aparţinând Armatei Populare, înarmaţi cu puşti şi înghiontind un Ucigaş legat fedeleş, care târâia un picior plin de sânge, în vreme ce braţul drept îi atârna moale în bandaj. În ariergardă mergea Willem Vanderling, echipat în vechea sa uniformă de general al Statului Liber al Centurii de Asteroizi şi purtând nelipsita armă-brici.

Contrar aparenţelor, toţi – în afară de Ucigaşi şi de Animalele de Carne – erau soldaţi ai Armatei Populare din Republica Liberă Sangre.

Vanderling privea atent colibele soioase din care năvăleau sangrani jegoşi, cu feţe înfometate. Nu cumva era vorba de…

Vanderling râse. Sigur că da! Ce nătărău! Am omorât Creierul din mizeria asta de aşezare acum o săptămână! Iar

acum le aducem păpică şi şuturi în fund. Armata Populară a dat, Armata Populară a luat…

De mai multe săptămâni, Armata Populară, sau cel puţin un sfert din ea, exact asta făcea: dădea şi lua. Sute de astfel de grupuleţe bântuiau prin teritoriile Confreriei. Umblau de capul lor, jefuind şi trăind din roadele pământului. Fiecare bandă era condusă de câţiva drogaţi, care nu se sinchiseau deloc că făceau parte din Armata Populară. Restul, voluntarii, jucau rolul ţăranilor sangrani obişnuiţi, care operau în junglă în chip de bandiţi.

Pe timp de zi, pentru a se hrăni, jefuiau depozitele de provizii şi, contrar ordinelor nerostite ale lui Fraden, cirezile de Animale de Carne, ducând surplusul de pradă în satele de prin partea locului, ca să le arate nerozilor ce-ar fi putut înhăţa chiar ei, dacă ar fi avut un pic de curaj.

Pe timp de noapte, drogaţii îmbrăcaţi în uniforme capturate de la Ucigaşi, jefuiau aceleaşi sate şi omorau Creierele locale.

Distracţie şi jocuri! îşi zicea Vanderling, fără să-şi aducă aminte de la cine auzise expresia. Pe cinstea mea, aşa trebuia purtat un război! – pradă, distracţii şi petreceri cu nerozii. Drogaţii erau fericiţi – aveau herogină din belşug şi activitate aşijderea.

Nătângii erau şi ei fericiţi – nu riscau nimic cu treizeci de oameni înarmaţi contra doi Ucigaşi, care-ar fi putut eventual să păzească vreo cireadă sau vreo magazie de provizii, şi pentru prima dată în viaţă aveau carne din belşug pentru hrană.

Vanderling rânji, gândindu-se la asta, şi gândul îl duse la Bart – bietul mofturos! Bart ştia foarte bine că nu obţine nimic dacă luptătorii de gherilă nu mănâncă Animalele de Carne capturate – de altfel, ce altceva ar fi putut mânca, dacă trăiau din roadele pământului? Şi, în afară de asta, nu şi-ar mai da nicio osteneală dacă în final n-ar putea mânca acele creaturi. Încearcă să-i opreşti – şi te alegi cu o revoltă cât ai clipi. Bart ştia asta, fără discuţie, dar n-avea, pur şi simplu, curajul s-o spună pe faţă – în loc de asta, zicea doar: „Trăiţi din roadele pământului, băieţi!”

Ce mai găluşcă înghiţise Bart – el, care, în Statul Centurii, nu se mai sătura de mâncăruri sofisticate şi de Ah Ming al lui, gândi Vanderling. Acum se îndoapă numai cu orez, grâu şi verdeţuri, ca un nenorocit de iepure, în timp ce eu o duc

împărăteşte cu osânza Animalelor de Carne. Nu era deloc rea, poate un pic cam sărată, dar dacă dădeai de duşcă destul vin autohton, n-aveai treabă. Ce schimbare! Bart, negustorul de mâncăruri fine, se hrăneşte cu porcării, iar eu capăt carne!

Sătenii sangrani încercuiseră cireada de Animale de Carne. Vanderling vedea coastele ascuţite care li se ghiceau pe sub piele, lăcomia în privirile lor flămânde. Rânji.

— Gata, oameni buni, zise vesel. Noi am adus mâncarea, ce-ar fi să ieşiţi voi cu băutura? Aşa-i cinstit, nu? Acum o să facem un picnic cum se cuvine. Băieţii ăştia – arătă spre voluntarii în haine civile – sunt de pe moşia vecină, s-au adunat într-un grupuleţ care trăieşte din bunătăţile pământului. Băieţii mei şi cu mine umblăm prin ţinut, căutând niscaiva Ucigaşi să le facem felul şi am dat de drăguţii ăştia de prieteni. Aveau cu ei aceste Animale de Carne pe care le-au… ăă… *confiscat* şi ne-au invitat la masă. Le-am sugerat să vă invite şi pe voi la petrecere, căci văd că încă nu v-a venit mintea la cap, să vă luaţi singuri tot ce vă trebuie. Aşa că scoateţi vinul, flăcăi, şi hai să punem Animalele astea la frigare. Mai mult ca sigur că aveţi poftă de mâncare cât cuprinde, nu?

Sătenii îl aclamară cu tot entuziasmul la care te puteai aştepta de la nişte oameni flămânzi, invitaţi la un festin. Femeile începură să aţâţe focurile şi să agite frigările. Bărbaţii mânară turma docilă de Animale de Carne. Bătrânii scoaseră din colibe carafe de lut, pline cu vinul acru de pe Sangre.

Vanderling îşi conduse oamenii, precum şi pe Ucigaşul captiv, în mijlocul satului, aproape de focuri. Se prăvăliră la pământ şi începură cu toţii, în afară de drogaţi, să bea vinul local, prost dar tare, urmărindu-i pe săteni cum măcelăresc, cu securi şi coase, Animalele de Carne. Acestea, crescute să fie docile, nesimţitoare şi de o stupizenie aproape animală, stăteau liniştite în timp ce sătenii le măcelăreau tovarăşii, care mugeau şi se zbuciumau puţin doar când propriile capete le ajungeau sub secure.

Vanderling se lăsă pe spate şi trase o duşcă zdravănă de vin. Zeama aia era tare, dar avea un gust de spălătură de şosete vechi. Trebuia să ai tehnică – să înghiţi pe negustate, cât mai iute; iar după ce te umflai bine, gustul nu mai părea chiar aşa de rău…

Privea, continuând să bea, cum sangranii începuseră să pună în frigări Animalele de Carne măcelărite şi agăţau acum frigările deasupra focurilor care duduiau. După o vreme, grăsimea începu să sfârâie, împroşcând buştenii în flăcări, iar aerul căpătă un iz îmbătător, de carne friptă. Gura lui Vanderling, uşor îngălată de vin, începu să saliveze. Mamă Doamne, carne friptă la foc! Mmmmm! Şi ce dacă Animalele de Carne erau oarecum oameni? Nu erau *chiar aşa* de umane! Adevăraţii oameni nu sunt atât de afurisit de graşi sau de idioţi... Iar ăştia erau imbecili, nu-i aşa? Fuseseră crescuţi astfel... în cel mai bun caz, nu erau mai deştepţi decât un cimpanzeu mai acătării. Şi nimeni nu are pretenţia că cimpanzeii sunt oameni...

La vremea când mâncarea fu gata, toată lumea implicată era destul de turmentată, inclusiv Vanderling. O femeie sangrană îi aduse acestuia o halcă bine rumenită. Vanderling muşcă o bucată mare de carne fierbinte, o dădu pe gât cu o gură de vin, muşcă o altă bucată zdravănă... în timp ce hăpăia carnea sărată şi bea şi mai mult vin, îi privea pe săteni şi pe partizani laolaltă, la fel de implicaţi, râzând, bând, devorând lacom, cu degete unsuroase, carnea. Nimic nu se compară cu un picnic în aer liber, când trebuie stimulat apetitul! îşi zise el, lingându-şi degetele.

Mai târziu, din halca de carne rămăsese doar un os, cana de vin era aproape goală, pântecul îi era greu şi umflat... Râgâi. Pe legea mea, îşi zise toropit, mă simt îmbuibat! Privi spre soldaţii de gherilă. Cei mai mulţi nu mai erau în stare acum decât să ciugulească, sorbind din vin, tolăniţi pe spate ca şi el. Nătăfleţii, în schimb, se ţineau încă bine. Fiecare foc era înconjurat de un grup de sangrani care smulgeau membrele rumenite ale Animalelor de Carne gata fripte, tăiau apoi restul cu cuţitele, umplându-şi gurile până la refuz, ca şi cum venea sfârşitul lumii. Cum se golea o frigare, altă carcasă era agăţată deasupra focului. Cred că ăştia au de gând să halească astăzi tot! gândi Vanderling.

Şi de ce nu? Înseamnă că n-or să mai aibă rămăşiţe, şi atunci vor trebui să-şi ia inima în dinţi şi să plece ei înşişi la furat. Ia uite cum bagă la maţ! Râse, ameţit de băutură. Precis că n-au mai mâncat aşa de bine de când le-am distrus Creierul, cugetă el.

Ei, dar… Ceva se iţea la suprafaţă din mintea înceţoşată de băutură a lui Vanderling. Unde era Ucigaşul ăla? Ah, uite-l!

Ucigaşul capturat, legat fedeleş şi sângerând din cauza rănii de la picior, fusese rezemat de o colibă aflată în preajma focurilor, păzit chipurile de doi drogaţi.

Vanderling îl vedea ca prin ceaţă. N-am avut eu oare un motiv să-l iau prizonier pe ăsta? Ceva ce…? A, sigur că da! Întâi mâncarea, apoi distracţia!

Vanderling se ridică greoi pe picioare, împleticindu-se până în dreptul Ucigaşului care se zvârcoli în legăturile lui, scrâşni din dinţi, cu tot căluşul din gură, şi-l fixă pe Vanderling cu ochi aprinşi de ură.

Vanderling strigă să se facă linişte şi în câteva clipe sangranii, încă înfulecând hălci de Animale de Carne, îl priveau sfios.

— Ia fiţi atenţi! Uite ce avem aici, un împuţit de Ucigaş! Am auzit eu că unii Ucigaşi v-au omorât Creierul nu de mult… N-a fost prea frumos din partea lor, nu?

Privi spre Ucigaş, cu o mirare prefăcută.

— *Ia spuneţi*… făcu el cu o încetineală exagerată, nu cumva drăgălaşul ăsta era unul dintre…?

Sangranii scoaseră un urlet teribil, pe jumătate râs, pe jumătate mârâit. O căutătură dementă şi sălbatică se citea în ochii tuturor sătenilor petrecăreţi.

Apoi, vreo douăzeci dintre ei, cu privirile fulgerând de o ură sălbatică, cu gurile pline de grăsime omenească şi rânjind cu cruzime, aruncară deoparte carafele şi bucăţile de carne, se repeziră la Ucigaş, îl traseră de la pământ şi, în timp ce acesta se zbătea în legături şi mârâia prin căluş, îl târâră după ei spre focul unde un Animal de Carne aproape fript era întors în frigare de către o femeie sangrană.

Se pare că *asta* au de gând! îşi spuse Vanderling cherchelit, gata să se prăbuşească lângă colibă. Ori asta, ori nici nu le pasă… Mă întreb ce distracţii şi ce jocuri au inventat pentru bietul nenorocit…?

Spre oroarea şi incredibila sa fascinaţie, Vanderling află foarte curând. În vreme ce el bea o gură zdravănă de vin, dintr-o cană rătăcită lângă colibă, doi sangrani scoteau de pe frigare carcasa friptă, iar ceilalţi smulgeau îmbrăcămintea de pe trupul Ucigaşului, în aclamaţiile întregului sat adunat în jurul focului.

Vanderling mai luă o înghiţitură de vin şi alunecă într-o indiferenţă toropită, în timp ce sătenii îl legau zdravăn pe Ucigaş, ai cărui muşchi tresăreau, pe rând, de groază; ochii îi rămăseseră holbaţi spre lunga ţepuşă de lemn…

Vanderling mai luă încă o gură de vin şi era aproape anesteziat, când Ucigaşul tras în ţeapă fu ridicat pe cele două suporturi bifurcate care ţineau frigarea deasupra focului viu.

Ucigaşul începu să se zvârcolească îngrozitor la atingerea flăcărilor care-i lingeau, zbârcindu-i, pielea de pe trupul dezgolit. Scrâşnete înăbuşite şi pline de spaimă răzbăteau prin căluş, iar lumina ochilor începu să i se stingă. Femeia sfrijită se apucă să învârtă frigarea, astfel că flăcările îi atingeau Ucigaşului ba spinarea, ba pieptul, iar părul lins i se transformă deodată într-o coroană de foc…

Apoi, cineva îi smulse Ucigaşului căluşul; din gura lui ţâşni un strigăt lung şi ascuţit, ce străpunse aerul înconjurător, înecând urletele şi râsetele smintite ale sangranilor adunaţi în jurul frigării şi care, cu resturi de carne căzute neglijent pe piepturile goale, se delectau cu agonia inamicului.

După un timp, strigătul se transformă într-un vaier gros şi continuu… După câteva minute, cum focul începuse să scoată scântei şi să sfârâie, vaierul deveni un suspin abia perceptibil, care se stinse într-un târziu.

Dar sangranii continuară să-l frigă pe Ucigaşul acum mort…

Vanderling reuşi să-şi clatine o dată capul ca de plumb. Or să-l mănânce, îşi spuse el încet în gând, cu o dezaprobare aproape profesională.

— Nu poate fi bine… reuşi să bălmăjească în beţia lui. Ticăloşi ţicniţi… Trebuie să-ţi ţii firea…

Apoi căzu într-un somn adânc.

Bart Fraden îndesă în gură, posomorât, încă o înghiţitură din aşa-zisa mâncare – un amestec insipid de orez, legume şi buruienile uscate care treceau drept condimente în partea locului. În faţa lui, farfuria lui Vanderling era neatinsă, însă Sophia continua să se îndoape. Se pare că nimic nu-i putea stăvili prea multă vreme pofta de mâncare. După ce vom reuşi să stăpânim acest bulgăre de noroi, îşi zise el, *trebuie* să găsim o cale de a importa animale terestre, deşi ceea ce vom folosi pentru schimburi la export…

— Ce tot râzi, Ogivă-de-Oţel? întrebă Sophia, şi Fraden văzu că Vanderling se hlizea de-a dreptul enervant, cu un rânjet satisfăcut. Hotărât lucru, Willem se purtase ciudat în ultima vizită în tabără – rânjind, când nu era cazul, la tot soiul de lucruri de neînţeles, la drogaţii lui, la ceilalţi partizani care se întorceau din raidurile întreprinse pe post de bandiţi, şi arătând înfloritor, bine hrănit, chiar gras... Iar acum se hlizea aiurea, deşi ăsta nu era decât un prânz în coliba lui, a lui Bart. Ce dracu' era aşa de caraghios? La naiba, avem treabă!

— E timpul să începem stadiul al treilea, Willem, spuse.

— Cum...? murmura absent Vanderling.

— Stadiul trei al revoluţiei clasice în patru stadii, preciză Fraden. Primul stadiu este să cucereşti şi să menţii posesiunea asupra unei regiuni – şi l-am îndeplinit cu mai multe luni în urmă. Stadiul al doilea este să paralizezi opoziţia, generând jafuri, prădăciuni şi banditism, pe tot cuprinsul planetei. Asta ai făcut tu, în ultimele două luni, nu? Bun, deci suntem gata pentru stadiul trei. Am reuşit să-i fixăm pe Ucigaşi în mii de grupuri de ocupaţie, şi acum îi putem ataca pe tot cuprinsul planetei, cu forţe locale superioare, îi putem distruge total, le putem stoarce tot sângele, şi în final îl putem obliga pe Moro să-şi adune jucăriile rămase şi să se retragă, cu toată gaşca, într-o enclavă din Sade. În stadiul patru, distrugem enclava şi vom fi singura forţă rămasă pe planetă; desfiinţăm terorismul, ne potolim şi ne autofelicităm.

— Da, sigur... făcu Vanderling. Numai că stadiul ăsta, al doilea, necesită mai multă muncă. Mult mai multă muncă... Ochii săi păreau că strălucesc. Oare ce se petrecea în căpşorul lui luminat?

— Nu înţeleg, rosti iritat Fraden. Rapoartele lui Olnay şi ale băieţilor lui spun că jumătate din satele de pe planetă au pornit lupta. Codrii sunt plini de bandiţi. Ucigaşii aleargă aiurea, ca nişte găini cu capetele tăiate. Toţi Fraţii de pe planetă cer mai mulţi Ucigaşi, iar noi *ştim* că nu-i primesc, fiindcă, de când Moro şi-a risipit rezervele, n-au mai avut loc importante mişcări de trupe. Ucigaşii sunt răspândiţi cum nu se mai poate. E timpul să începem să-i atacăm serios!

— Păi n-avem decât două mii dintre băieţii noştri în expediţiile de jaf, scânci Vanderling. Mai avem încă şase mii şi mai bine pe care tu îi poţi folosi împotriva Ucigaşilor.

— *Eu*? izbucni Fraden. Ce dracu' vrei să spui cu *mine*? Nu eşti tu tacticianul? Conducerea armatei în luptă e treaba ta, nu a mea. Crezi că de pomană te-am luat cu mine când am plecat de pe Centură? Ce-i cu tine, Willem? Ce-i cu toată porcăria asta?

— Nu pricepi, omule? Sigur că i-am blocat pe Ucigaşi. Sigur că sunt jafuri peste tot. Dar, la naiba, băieţii noştri sunt autorii a jumătate din ele. Lovim şi fugim, apoi iar lovim, poate de două sau trei ori pe zi, în timp ce sătenii ăia idioţi jefuiesc o dată, fac un festin, se îndoapă până nu mai pot şi nu se mai mişcă până nu încep să le ghiorăie maţele. *Se pare* că lucrurile se văd într-un fel de pe poziţia ta, dar eu îţi spun că băieţii noştri sunt încă motorul acţiunii.

— Ce rahat încerci să-mi bagi pe gât? se răţoi Fraden. Nu ştii să *socoteşti*? Rapoartele spun că se produc circa zece mii de incidente pe zi pe întreaga planetă. Vrei să te cred că un grup de vreo sută de oameni e responsabil pentru jumătate din ele? Termină cu tâmpeniile astea!

Vanderling se încruntă, părând a cădea serios pe gânduri – Fraden îşi închipui, cu ciudă, că simţea mirosul lemnului arzând.

— Păi… am exagerat puţin… spuse Vanderling în sfârşit. Dar e… hm, concurenţa… da, aşa poţi să-i spui, *concurenţă*. Uite cum e, eu merg de la un grup la altul şi aud de o regiune unde e prea multă linişte. Tembelii locali au făcut rost de o pradă serioasă şi acum stau şi se uită ca boii şi nu mai fac nimic, aşa e? Atunci eu îi pun pe băieţii mei să dea patru, cinci, şase lovituri în aceeaşi zonă, foarte repede – pac! pac! pac! Te-ai prins? Atunci talentele locale ajung să-şi închipuie că, dacă nu încep să se mişte ei, altcineva va cuceri toate obiectivele uşoare. Noi îi ţinem în priză. Sigur că nătărăii execută majoritatea jafurilor, dar noi îi ţinem pe linia de plutire. Dacă-i laşi de capul lor, se puturoşesc…

Fraden îl studie neîncrezător. Toată treaba mirosea a *ex post facto*, cai verzi pe pereţi. Toate rapoartele arătau că sangranii deveniseră într-adevăr furioşi, prădând tot ce le stătea în cale, irosind mâncarea ca şi cum venea prăpădul. Planeta era plină de Animale de Carne înnebunite, de cadavre pe jumătate mâncate sau chiar de Animale de Carne moarte, pe care

bandiţii le lăsau acolo unde căzuseră. Deci, care era *adevăratul* motiv al lui Willem?

— Bine… aprobă rar Fraden. Să presupunem că ai dreptate. Da' asta nu înseamnă că şi *tu* eşti blocat. Jefuitorii noştri se pot descurca foarte bine şi singuri. Între timp, noi pornim stadiul trei. Te concentrezi să organizezi ambuscade, să pui lucrurile pe roate. Aşa cum ai spus chiar tu, putem să lăsăm două mii de oameni în campania de jafuri, şi tot mai avem şase mii cu care să lucrăm.

Vanderling se încruntă, îşi scarpină ţeasta cheală.

— Ascultă, rosti. Îţi spun că expediţiile de jaf sunt cele care contează acum. Eu trebuie să mă ţin de asta, trebuie să-mi fac mâna. Numai aşa pot conduce o astfel de operaţiune. Îţi închipui că drogaţii ăia îşi mai păstrează capul, dacă nu le fac eu câte o vizită inopinată? Copilaşilor ăstora nu le pasă niciun pic de revoluţie, de tactică sau de orice altceva, în afară de omoruri şi herogină. Le dau o doză mare de herogină când termină, şi rămân drogaţi tot timpul. Dacă nu le dai herogină *deloc*, o iau razna de-a binelea. În felul ăsta, vizitez fiecare grup de două ori pe lună şi le ofer destul ca să le ajungă până data viitoare. Am eu grijă de ei şi, pe legea mea, ei *o ştiu*. E singurul mod de a-i ţine sub control.

— Bine, atunci îi scoatem pe drogaţi din expediţiile de jaf. Noi…

— Ce dracu', Bart, asta e treaba *mea*, nu? îl repezi Vanderling. *Eu* sunt tacticianul; chiar tu ai spus-o. Eu nu-ţi explic cum e cu strategia totală, dar nici tu să nu mă înveţi cum să procedez pe câmpul de bătălie. Îţi spun că trebuie să mă ţin de programul de jafuri, iar tu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Sau poate vrei să încerci să conduci *totul* singur? Încearcă, te rog! Te invit! Să vedem ce brânză faci…

Fraden fu luat prin surprindere de vehemenţa lui Vanderling. În plus, Willem spusese câteva adevăruri. Părea să ştie întotdeauna ce are de făcut în privinţa conducerii unei armate în luptă. N-avea niciun rost să stârnească un scandal dacă-l putea evita…

— Bine, acceptă Fraden. Facem un compromis. Mai rămâi încă trei săptămâni cu expediţiile de jaf şi aranjezi excluderea drogaţilor. După aceea, indiferent de părerea ta despre situaţia

tactică, preiei în totalitate conducerea forţei principale. Ţine minte că strategia dictează tactica şi nu invers. Clar?

— Clar… aprobă morocănos Vanderling.

Se ridică în picioare şi o luă spre uşă.

— Ei, n-ai mâncat nimic! strigă Fraden.

Vanderling se întoarse şi, deodată, surâse. Părea că se abţine să râdă pe înfundate.

— Cred că nu prea am chef de haleală pentru rozătoare, zise şi plecă.

Privind fix cadrul gol al uşii, Fraden simţi în ceafă ochii Sophiei. Se întoarse şi văzu că fata se uita drept la el, cu o veselie sarcastică în ochii verzi şi cu un zâmbet strâmb, aproape indulgent, pe buze. Bart îi întoarse întrebător privirea. Ea continuă să-l privească precum o pisică nervoasă.

— Bine, bine, izbucni el. Deci ce vrei?

— Departe de mine dorinţa să mă amestec în grelele şi complexele afaceri de stat…

— Cristoase, Soph, scoate o dată ce ai în tine! Gata cu misterele pe ziua de azi!

— Vrei să zici că nu vezi? făcu ea neîncrezătoare. Chiar nu vezi? Nu mă duci de nas?

— *Ce* să văd, mama ei de treabă?

— Pe nea Cap-de-Obuz, ce altceva? Ce l-a apucat de moare să se întoarcă în codri, lângă amicii lui de şutit, în loc să rămână aici, să facă pe generalul?

Fraden oftă. Oricum avea să urmeze o nouă tiradă despre Willem. N-avea încotro, trebuia s-o suporte.

— Bine, Sherlock, dă-i înainte cu deducţiile tale inteligente.

— Doamne, Bart, ce-i cu tine? Eşti aşa de absorbit de rolul de erou că nu vezi ce se întâmplă cu Ogivă-de-Oţel? *Se delectează*! Îi place grozav; are propria cocină, mare cât o planetă, în care se poate tăvăli după plac – şi nu vrea să renunţe…

— Cu *ce* se delectează?

— Cu ce? ţipă Sophia. Cu ce? Cu *amocul de toate zilele*, cu asta! Doamne, Bart, i-ai încredinţat lui Cap-de-Obuz o misiune specială – iar el se ţine de omoruri şi de jafuri şi în general se poartă ca un porc, ceea ce şi e. Îi place să se tăvălească în noroi, să ucidă, să prade şi Dumnezeu mai ştie ce… Tu chiar *ştii* ce fac ei? Ştii ce face Cap-de-Obuz, împreună cu amicii lui?

— Li s-a ordonat să jefuiască posturi de Ucigaşi, magazii de provizii şi cirezi de Animale de Carne şi să distribuie sătenilor aproape tot, în afară de ceea ce au ei înşişi nevoie, pentru a le servi de exemplu. Nu cred că...

— Li s-a ordonat un rahat! Ştii precis că ţi-au executat ordinele? Ai vreo asigurare în afară de *cuvântul* lui Vanderling? Ai fost prea ocupat cu altele ca să verifici cu ce se îndeletnicesc ei de fapt. Îmi dau seama ce se întâmplă. Îmi dau seama foarte bine! Distracţii şi jocuri! Observă că Ogivă-de-Oţel arată destul de gras şi înfloritor. Chiar îţi închipui că mănâncă aceeaşi hrană pentru iepuri, cu care ne chinuim noi? Ai impresia că el şi ai lui o duc cu legume şi cereale, când tu nu eşti în preajmă şi mai ales când au la dispoziţie toţi acei grăsuţi, drăgălaşi...

— Nu *Willem*! exclamă Fraden. Sangranii... mă rog, sunt *sangrani*, trebuie să mai faci compromisuri, când şi când, în asemenea război, dar *Willem*...

— A, sigur, drăguţul de Cap-de-Obuz! Nu chicotea el ca un moş libidinos, uitându-se la noi cum mâncăm mizeria asta? Nu te-ai întrebat cam ce-i trece prin căpşor?

— Acuma, că-mi spui...

— Acuma, că-ţi spun – ascultaţi la el! ţipă Sophia. Draci bălţaţi! Să-ţi zic eu ce l-a atins la lingurică şi l-a distrat: Bart Fraden înecându-se cu orez şi legume, în timp ce el mănâncă de două luni carne bună şi zemoasă şi nu-i pasă că e carne de om. Sunt sigură că în momentul ăsta a şi depăşit nuanţele subtile ale artei culinare...

— Te repezi la concluzii, Soph... murmură Bart, fără prea multă convingere.

Willem părea *într-adevăr* mai gras şi toate prostiile lui despre clipa propice şi concurenţă sunau *într-adevăr* fals...

— Deci mă reped la concluzii, acceptă Sophia deodată, cu un calm plin de şiretenie. Bine, domnule... Atunci ce-ar fi să te sui în navetă şi să vezi cu ochii tăi? Nu te grăbi. Pune întrebări. Animalele îţi vor spune adevărul, nu-i aşa? Tu eşti Marele Erou, nu?

— Poate că ai dreptate, admise Fraden, mohorât. Noi suntem cu eliberarea, nu trebuia să ajungem copiile Fraţilor. Dacă Willem o ia razna...

Fraden scrâşni din dinţi. Dacă Willem îşi făcea de cap în spatele lui, acum era timpul să-l oprească, înainte ca lucrurile

să ajungă prea departe. E foarte bine dacă scapi de sensibilităţi când lupţi în revoluţie – în război nu e timp de scrupule excesive. Dar, la naiba, îşi spuse, dacă reuşim să câştigăm, trebuie să şi *conducem* acest bulgăre de noroi. Nu ne putem permite să înnebunim cu toţii, mai ales propriile noastre trupe. Dacă Willem...

— Bine, Soph, oftă el. Plec mâine dimineaţă. Vom vedea foarte curând dacă există ceva adevăr în toate astea...

Sophia dădu din umeri şi reîncepu să-şi mănânce orezul şi legumele.

— Numai să nu începi să răcneşti la mine când o să-ţi spun că am avut dreptate, aruncă ea, cu gura plină.

Cu un ochi pe ecranul navetei, căutând un al treilea sat sangran de vizitat, iar cu celălalt atent la manevre, Bart Fraden simţea în el o tulburare crescândă. Până acum fusese în două sate alese la întâmplare şi, la suprafaţă, totul părea să meargă conform planului. Câmpurile ambelor sate erau pustii, deoarece Creierele locale fuseseră ucise de obişnuiţii revoluţionari îmbrăcaţi în Ucigaşi, iar satele erau pe jumătate goale – bărbaţii plecaseră în junglă după jafuri. În general, totul se desfăşura conform planului...

Ceea ce-l deranja erau însă amănuntele. Femeile şi copiii din ambele sate păreau mai graşi şi mai sănătoşi decât orice sangran întâlnit până atunci, iar oasele Animalelor de Carne zăceau, în ambele sate, pe lângă focurile stinse. Păi, la ce altceva te puteai aştepta, dacă încurajai să se revolte o populaţie în criză de proteine? După încheierea revoluţiei şi introducerea mai multor Animale de Carne, convenţionale, din afara planetei, va fi posibilă o abordare mai severă a canibalismului devastator. Dar adevărata problemă nu era asta, ci povestea pe care i-o înşiraseră, în primul sat, despre Ucigaşii care le omorâseră Creierul şi mai uciseseră apoi şi şapte săteni... Şi *celelalte* oase omeneşti din al doilea sat, oase de *adult*, oase omeneşti, cranii cu dinţii în formă de colţi – oase de *Ucigaşi*! Îi luaseră prizonieri şi îi... mâncaseră pe Ucigaşii capturaţi! Era destul de rău şi aşa, dar povestea pe care-o spuseseră despre cum se întâmplase să dea peste doi Ucigaşi răniţi şi cum tocmai în clipa aceea le era foarte foame... Nu prea părea să fie adevărul...

Acum Fraden văzu pe ecran un alt sat. Ei… dar ce se întâmplă acolo?

În mijlocul satului era o mare aglomeraţie… se zăreau oameni învârtindu-se prin jur, fumul ridicându-se din aproape douăzeci de focuri…

Fraden scrâşni din dinţi, în timp ce-şi îndrepta naveta, în spirală, către sat. Se pare că era pe cale să constate cu propriii lui ochi ce făceau ei după o expediţie de jaf, în chiar momentul potrivit, şi curiozitatea aproape că-i depăşea temerile.

Ateriză în centrul satului şi, aşa Erou al Revoluţiei cum era, luă cu el o armă-brici, înainte de a păşi în mijlocul carnavalului grotesc.

Era o privelişte pe cinste. Zece focuri mari ardeau puternic în mijlocul satului, şi frigările cu Animale de Carne erau rotite deasupra fiecărui foc de câte o femeie sangrană. Alte carcase măcelărite şi puse deja în frigări îşi aşteptau rândul în grămezile de lângă focuri. Mirosul pătrunzător de carne friptă îl chinuia, îl făcea să saliveze, în ciuda grozăviei situaţiei de fapt. Trecuse atâta timp de când nu mai gustase carne gătită… Vreo două sute de bărbaţi, femei şi copii stăteau în picioare sau pe jos lângă focuri, ţinând în mâini hălci, pulpe întregi de Animale de Carne, bând vin din cănile de lut şi privind curioşi în direcţia de unde apăruse naveta.

Văzându-l, începură să-l aclame, fluturând oase pe jumătate dezgolite sau bucăţi grase de carne. Cei care stăteau jos săriră în picioare şi întreaga mulţime începu să-i scandeze numele:

— BART! BART! BART! BART! BART! BART!

Fraden se simţea atras în mai multe părţi deodată.

Mirosul cărnii îi stimula sucurile gastrice, dar gândul la provenienţa ei şi vederea carcaselor cu aspect mult prea uman îi întorceau stomacul pe dos.

Aclamaţiile mulţimii care-i scanda numele stârneau în el ecouri de mult apuse, îl înviorau, însă… *obiectele* pe care le fluturau sătenii, în timp ce strigau, atrăgeau un dezgust care-i umbrea sentimentul. Şi totuşi *ştiuse* că se întâmplă ceva; totul era conform propriului său plan. Dar până acum nu văzuse şi nu simţise mirosul, iar noua experienţă îi provoca o greaţă viscerală.

Sangranii formau o gloată care-l ovaţiona, în semn de bun venit, pe când se îndrepta cu inima îndoită spre ei:

— BART! BART! BART! BART! BART!

— Trăiască Republica Liberă! strigă Fraden, încercând să oprească ovaţiile care, clipă de clipă, îi păreau tot mai batjocoritoare.

Sangranii se adunau în jurul lui, îi scuturau mâinile, îl băteau pe spate cu mâinile mânjite de grăsime umană, bolboroseau, râdeau, murmurau, trepidau de o voioşie păgână...

Femei şi bărbaţi care strigau şi gesticulau îi ofereau căni cu vin, aruncau sub nasul lui bucăţi calde de carne rumenă şi crocantă. Fu dezgustat, apoi tentat, apoi din nou dezgustat, de data asta de sine însuşi, de stomacul său care-i cerea cu lăcomie să ia parte la acest festin oribil.

Ei sunt poporul tău, îşi tot repeta, iar tu eşti afurisitul lor de *Erou*! Dar avea nevoie de nervi de oţel ca să se abţină să-i împingă cât colo, urlându-şi cât putea de tare scârba şi dezgustul, în timp ce arma-brici părea că devine caldă şi prinde viaţă în mâinile lui.

Însă ei erau poporul lui, erau cetăţenii propriei Republici Libere Sangre. Erau singurul lui popor. Nu le putea arăta ce simte. Nu putea părea nici măcar necăjit...

Se forţă să zâmbească binevoitor, să strângă mâini obscen de pline de grăsime, să murmure glume stupide, în timp ce-şi reţinea disperat greaţa şi furia.

Dădu la o parte carnea şi vinul, mormăind:

— Abia am mâncat în ultimele două sate... Sunt sătul până în gât... Frumoasă pradă, ţineţi-o tot aşa! Luaţi ce vreţi! Aţi prins ca lumea ideea...

Doamne, ce coşmar!

Nu dură însă mult, şi sătenii începură să se îndepărteze de el, revenind la treburile lor. Curând se trezi singur, urmărind ospăţul şi băutura, din fericire ignorat total.

Sangranii zăceau tolăniţi pe pământ, într-o amorţeală de beţivi, devorând hălci uriaşe de carne umană arsă sau rozând ameţiţi oase pe jumătate curăţate. Râsete, chiorăituri de maţe... sunetul obscen de grăsime, grăsime omenească, picurând şi sfârâind pe foc...

Fraden stătea în picioare şi privea totul năucit. Oricât de îngrozitor, de scârbos şi dezgustător ar fi fost tabloul din faţa ochilor lui, nu putea da vina pe Willem. Totul se desfăşura conform planului, conform planului *său*. Expresia îi stăruia în

minte, îl batjocorea iar şi iar: totul conform planului… *totul conform planului*…

Atunci se întâmplă ceva ce *nu* era deloc conform planului.

Din capătul îndepărtat al luminişului izbucni un ţipăt puternic. Ca nişte copii auzind de un incendiu, sangranii alergară spre şirul de colibe din margine, râzând, răcnind, rotindu-şi braţele. În câteva clipe, deveniră un ghem strâns de trupuri agitate care râd, înjură şi… şi, după cât se părea, lovesc ceva sau pe cineva aflat în mijloc.

Şovăind, Fraden se apropie de gloata furioasă şi distrugătoare. Sătenii se despărţiră un moment, şi atunci Fraden văzu…

Ceva care fusese odată om, şi care abia mai semăna a om sau a ceea ce mai rămăsese din el. Ca un vierme alb şi monstruos, o siluetă umană dezbrăcată se târa pe burtă, încercând zadarnic să scape de loviturile sangranilor. Toate membrele îi erau moi şi răsucite în mod grotesc – rupte în zeci de locuri. Gura îi era o gaură roşie, sângerândă: dinţii îi fuseseră cu toţii smulşi. Iar când Fraden văzu faţa omului torturat, chipul neted, cu trăsături dure, ochii demenţi şi sălbatici, părul rărit, fu conştient şi de ce – creatura atât de îngrozitor mutilată era un Ucigaş, cu membrele zdrobite şi cu dinţii smulşi, pentru a-l face inofensiv pentru gloata batjocoritoare, care-l chinuia şi-l călca în picioare.

Asemenea unor câini puşi pe hărţuială, sangranii îl împinseră pe Ucigaş spre focuri, lovindu-l cu picioarele, împungându-l cu ciomege grosolane şi cu securi, până ce trupul i se umplu de sânge. Târându-se aproape imperceptibil pe burtă, zvârcolindu-se ca un şarpe decapitat, Ucigaşul făcea faţă agoniei în singurul fel cunoscut lui, care-i fusese imprimat în gene chiar dinainte de naştere – blestemând printre gingiile însângerate şi ştirbe, mormăind cântecul de bătălie care devenise grotesc şi patetic în acele clipe:

— UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!

Sangranii huiduiau şi râdeau. Apoi cineva îl înşfăcă pe Ucigaşul neputincios, după care i se alătură un altul, şi altul, târându-l lângă un foc liber, legându-l de o ţepuşă şi ridicându-l tot mai sus deasupra flăcărilor, pe măsură ce acesta ţipa şi urla, mai mult de ură decât de frică.

Fraden îşi feri privirea când limbile flăcărilor începură să lingă trupul Ucigaşului, iar strigătul „UCIDE! UCIDE! UCIDE!” deveni un oribil scrâşnet de durere.

Cu sălbăticie, Fraden blestemă şi înşfăcă primul sangran care-i veni la îndemână – o femeie bătrână şi uscată, cu privire înnebunită, setoasă de sânge, cu buze subţiri şi umede de salivă. O ţinu strâns de braţ, proptindu-i gura de foc a armei în dreptul feţei surprinse.

— Ucigaşul ăla! începu să răcnească. Cine v-a spus…? Cine v-a lăsat…? Unde…? Cum…? DE UNDE AŢI LUAT UCIGAŞUL ĂLA?

— Armata Poporului, ţipă înspăimântată femeia. A fost pe-aici – mareşalul ni l-a dat nouă. Prietenul ăla al tău, venit din alte lumi…

Strânsoarea lui Fraden slăbi şi bătrâna se trase înapoi, cu o smucitură sălbatică.

Fraden simţea cum furia îi pulsează în artere. Furia, dezgustul şi ura, toate plutind într-un ocean de adrenalină, pe când se îndrepta ca o furtună spre navă. Să-l ia naiba pe Willem, să-l ia naiba! O să…

Un sunet strident şi îngrozitor, mai pătrunzător decât toate celelalte, îl făcu să întoarcă fără voie capul spre foc.

Un om slăbănog şi cu părul roşu apropia o torţă de faţa Ucigaşului. Părul, sprâncenele şi genele acestuia se aprinseră.

Dar nu asta observase Fraden, ci altceva, care-l făcu să-şi strângă pumnii atât de tare, că-i dădu sângele. Fraden îl văzu pe călăul cu torţa, nu pe victimă.

Fiindcă roşcovanul cu ochii scăpărători şi gura strâmbată într-un rânjet era drogatul protejat al lui Vanderling, colonelul Lamar Gomez!

— Zău, Bart, ce dracu’ e cu chestia asta? întrebă Willem Vanderling, pe când Olnay îl conducea în coliba lui Fraden. Eram şi eu într-un loc anume şi unul din nătă… pardon, *agenţii* tăi apare şi zice că vrei să mă vezi imediat. Păi, ca să dai de mine trebuie c-ai avut zeci de…

Fraden făcu un gest către Olnay, ignorându-l total, pentru moment, pe Vanderling, care stătea în picioare în faţa mesei.

— Mulţumesc, colonel Olnay. Ai grijă ca mareşalul Vanderling şi cu mine să nu fim deranjaţi. Indiferent de motiv. Să fie clar, *indiferent* de motiv, ai înţeles?

Olnay făcu semn că da şi, simţind tensiunea din cameră, pe care Vanderling n-o sesizase până atunci, se retrase stânjenit.

— Bun, deci acum suntem singuri, făcu Vanderling bine dispus. Care-i treaba?

— *Stai jos*! tună Fraden.

Îl fulgeră cu privirea, urmărindu-l cum se trânteşte pe scaunul din faţa mesei, şi se ridică în picioare.

Acum chipul lui Vanderling devenise încordat, întrebător. Ordinul lătrat, furia de pe faţa lui Fraden şi neaşteptata schimbare de poziţii transformase şedinţa de strategie într-un interogatoriu.

Fraden începu să măsoare încăperea în lung şi în lat, cu privirea fixată pe Vanderling, care îl urmărea şi el, ca o cobră cu ochii pe o mangustă. Fraden ar fi vrut să-i spună ceva de la obraz, ceva care să-l usture, dar nu găsea nimic.

În sfârşit, rosti ca şi cum ar fi continuat o tiradă lungă:

— Brutalitatea o mai înţeleg. La fel şi prostia. Perversiunea, sadismul, cruzimea, canibalismul, crima, tortura – se exersează pe Sangre de prea mult timp ca să mă mai surprindă vreuna dintre ele. Dar... dar... pentru Dumnezeu, omule, cum mama naibii ai reuşit să le aduni *pe toate* la un loc? Te droghezi şi tu cu herogină? Ai uitat de ce suntem aici? CE NAIBA SE ÎNTÂMPLĂ CU TINE?

— Ei! susură Vanderling. Ce ţi-a căşunat, Bart?

— Lasă familiarismele *cu mine*, Willem! Ştiu totul, jocul s-a terminat de-a binelea, gata, kaput. Am făcut o inspecţie. Torturaţi Ucigaşii din plăcere, îi predaţi Animalelor, îi lăsaţi *pe aceştia* să-i tortureze din plăcere... *Mâncaţi* Ucigaşii, Dumnezeule mare! Nici nu-mi mai pierd vremea să întreb ce *altceva* aţi făcut, tu şi haita ta de lupi, în spatele meu. Nu te mai întreb de ce te-ai îngrăşat, nici ce-ai mâncat în ultima vreme. Ştiu, Willem, ştiu! Nu te întreb decât *de ce*, de ce, fir-ar să fie, de ce, Willem, de ce?

Expresia lui Vanderling trecu de la uluire stupidă la un surâs batjocoritor, de un cinism nevinovat.

— Deci asta era!? Numai fiindcă tu mănânci hrană pentru iepuraşi, trebuie să fac şi eu la fel? La ce dracu’ te aşteptai?

Crezi că are un gust aşa de rău carnea de om? E, poate, puţin cam sărată, dar te obişnuieşti mult mai uşor cu ea decât cu oricare alta.

— Dobitocule! Cretinule! urlă Fraden. Din partea mea, poţi mânca şi rahat! Dar tortura? De sadism ce zici? Dar de nebunia generală? De ce îi încurajezi pe săteni să procedeze ca nişte… nişte… afurisiţi de Fraţi?

— Ce te-a apucat, Bart? întrebă Vanderling, vădit mirat. *Totul* a fost ideea ta, ai uitat? Agită-i, fă-i să se apuce de jafuri, să se înfurie, să-i facă praf pe Ucigaşi! Nu vezi că treaba a ţinut? Tot rahatul ăsta împuţit de planetă spumegă de furie. Ucigaşii *au fost* anihilaţi şi aşa vor rămâne. Nu asta voiai de la început? N-am făcut decât să-ţi îndeplinesc ordinele.

— Mulţumesc, Adolf Eichmann! lătră Fraden. Îndeplineai ordinele mele şi atât, da? Eu ţi-am ordonat să mănânci Animalele de Carne? Eu ţi-am ordonat să-i torturezi pe Ucigaşi? Eu ţi-am ordonat să încurajezi canibalismul şi tortura în rândurile Animalelor? Şi presupun că tot eu ţi-am ordonat să mă scoţi din sărite. „Nu sunt în stare s-o facă singuri.” „Trebuie să fiu pe fază, că altfel pierd momentul prielnic.” *Prostii*! Avea dreptate Sophia în privinţa ta, a avut dreptate de la început. Nu mai încerca să mă aiureşti, Willem; ai făcut-o de plăcere. *Îţi place* să torturezi Ucigaşi, *îţi place* să mănânci carne de om, şi nu neapărat fiindcă ţi-e foame. Îţi place *să ucizi*, mai mult decât să câştigi, să conduci acest bulgăre de noroi plin de bogăţii. Ţi-a trecut vreodată prin cap că într-o zi va trebui să *conducem* planeta? Te-ai gândit că, după terminarea războiului, vom avea de-a face cu Animalele, că va trebui să curăţăm gunoaiele, că va trebui să restabilim respectul pentru ordine, fiindcă *noi* vom fi băieţii din fruntea grămezii? Dă-le sangranilor un an de torturi şi canibalism şi Dumnezeu mai ştie ce, şi reprimarea terorismului va face ca revoluţia să semene cu o întrunire religioasă. Nu numai că eşti un sadic setos de sânge, dar eşti şi idiot, orb, călău obsedat de omoruri!

— Foarte frumos, rosti Vanderling rece, calm, detaşat. Evanghelia după Sfântul Fraden! Iar mânuţele tale sunt, desigur, albe ca zăpada, nu-i aşa? Nici usturoi n-ai mâncat, nici gura nu-ţi miroase, nu-i aşa? Altcineva a dat omnidrină Fraţilor, a omorât Creierele pentru ca Animalele să flămânzească, i-a dat lui Moro ideea să tortureze întreaga planetă şi să ia tot sângele

Animalelor, nu? Nici pomeneală de Bart Fraden. Bart Fraden e un îngeraş, nu-i aşa?

Fraden roşi puternic. Ce spunea Willem era adevărat, dar felul în care o spunea transforma totul în minciună. În gura lui suna ca şi cum ar fi făcut-o de plăcere, ca şi cum n-ar fi avut un scop, adică... adică... adică...

Vanderling râse răguşit.

— Pe cine crezi că duci tu cu zăhărelul?

Puse arătătorul mâinii drepte la ureche, iar pe stângul la un dinte.

Fraden îngheţă.

— Păi da, făcu Vanderling, ai o memorie foarte scurtă. „Scoate în evidenţă animalul uman!” TRANC! Coborî mâna dreaptă în chip de secure.

— Cum te simţi când omori... ce-a fost, un copil, un sclav, sau poate... poate un sugar? Rânji şi clătină din cap, pe când chipul lui Fraden se contorsiona de spaimă la ultimul cuvânt.

— Deci sugar era... Măiculiţă! Hai să vedem cum stăm, Bart. Lasă-le încolo de înjurături, bine? În doi putem organiza jocul. Bine, Mare Boss, tu eşti încă şeful; ştii mai multe despre revoluţie decât mine, aşa că o să jucăm după regulile tale. N-or să mai fie expediţii de jaf, iar eu mă concentrez asupra anihilării Ucigaşilor. Buun... Dar nu care cumva să-ţi vină vreo idee mai fistichie – nu uita că toţi drogaţii, până la unul, îmi sunt credincioşi *mie*, nu ţie!

— Să nu mă ameninţi! ripostă Fraden, bucuros că poate răspunde la o ameninţare cu o alta, bucuros că are de ce se agăţa, de ce se ocupa pentru a-şi lua gândul de la... de la... Tu eşti invizibil, omule. Eu sunt eroul, mai ţii minte? Tu ai două sute de drogaţi, iar eu am întreaga planetă. Sangranii nu prea te deosebesc de Adam. Am nevoie de tine, fie că-mi place sau nu, şi din partea mea să nu te temi de vreo înşelăciune. Dar nu te întinde mai mult decât ţi-e plapuma! Un singur cuvânt de-al meu, *unul singur*, către Olnay şi fabrica de zvonuri – şi eşti un om mort. Pot transforma planeta în cincisprezece milioane de călăi. Tu ce-ai să faci atunci, te dai cu Moro? Ce primire crezi că ţi se va face acolo? Eşti legat de mine, Willem. Eu sunt numărul unu, iar tu eşti numărul doi, să nu uiţi asta niciodată. Aşa stau lucrurile!!!

Vanderling îl privi cu răceală, iar Fraden putea să jure că aude cum i se învârtesc rotiţele creierului în timp ce căuta un răspuns onorabil.

— Ne înţelegem unul cu altul, zise Vanderling cu voce egală. Ne înţelegem chiar foarte bine…

Fraden îl studie, simţi nimicnicia care căsca între ei zidul de ură, prăpastia de invidie care îi despărţea tot mai mult…

Şi se simţi foarte singur. Îşi dădea seama acum, abia acum, când totul aproape trecuse, că omul ăsta, aşa cum era, fusese prietenul lui, singurul prieten pe care-l avusese pe zeci de ani-lumină. Iar acum… acum va trebui să fie mereu cu ochii în patru.

Fraden oftă, se prăvăli în scaunul din faţa lui Vanderling.

— Ai dreptate, Willem, spuse el dintr-o dată, peste măsură de ostenit. Ce-ar fi să trecem la treabă? Avem un război de câştigat, îţi aminteşti?

Capitolul 11

Privind la tabăra de gherilă forfotind, la trei dintre companiile – acum standardizate la un număr de o sută de oameni fiecare – reaprovizionându-se cu muniţie şi soldaţi din şuvoiul nesecat de înlocuitori care veneau puhoi în Armata Populară (într-o proporţie la fel de mare ca şi cea a pierderilor), la agenţii care intrau şi ieşeau din coliba lui Olnay, la noile colibe, la şirul de barăci cu muniţie, la întregul complex plin de viaţă alcătuit din oameni, clădiri şi provizii, Bart Fraden se amuza amar, ştiind că totul funcţiona datorită unui soi de echilibru, atent calculat, al disperării.

Disperarea sălăşluia dincolo de suprafaţă, amorţită, gata să se trezească la momentul potrivit. Ucigaşii, deşi probabil nu-şi dădeau seama – şi, în mod sigur, nici chiar Moro nu înţelegea însemnătatea propriilor ordine –, în fapt se dăduseră bătuţi. Deşi Fraden era, probabil, singurul om de pe Sangre capabil încă să descifreze scrisul de pe perete, Confreria pierduse războiul. Armata Populară avea deja cincisprezece mii de oameni şi putea ajunge în scurtă vreme la douăzeci de mii. Procentul de pierderi ale trupelor de gherilă era, evident, înfiorător de ridicat, dar satele de pe Sangre deveniseră un nesecat izvor de rezerve, create în parte, printr-o ironie a sorţii, chiar de Ucigaşi.

De patru luni încheiate, Ucigaşii erau secătuiţi de haosul care domnea pe întreaga planetă, de tâlhării, banditisme şi jaf; de dezastruoasele ambuscade organizate de forţele regulate de gherilă împotriva expediţiilor pentru pedepsirea bandiţilor, de imposibilitatea păstrării reţelei de drumuri care lega Sade cu restul domeniilor, de necesitatea de a lupta în două războaie deodată, unul împotriva Armatei Populare, celălalt împotriva populaţiei în general. Era greu de spus exact câţi Ucigaşi mai rămăseseră, având în vedere şi anihilarea lor în grupuri restrânse pe toată planeta, însă numărarea armelor capturate

şi extrapolarea ei la cifra pierderilor forţelor de gherilă ducea fără îndoială la concluzia că Ucigaşii ajunseseră, în ultimele patru luni, să aibă cam zece mii de oameni mai puţin. Întrucât era nevoie de aproape douăzeci de ani, de la concepţie, pentru a forma un Ucigaş bun de luptă, procentul de înlocuitori era, pentru scopurile practice, neglijabil, iar cei aproximativ douăzeci de mii de Ucigaşi cedaţi de Moro urmau să fie curând depăşiţi numeric, în cazul menţinerii procentului de uzură actual. În circa un an, Ucigaşii ar fi fost complet nimiciţi.

Moro însă dovedise că nu era chiar aşa de stupid; avusese atâta minte încât să-i scoată pe Ucigaşi din ofensivă. Acum, cei atribuiţi fiecărui district erau adunaţi pe un singur domeniu – mai multe sute de oameni puternici şi bine înarmaţi. Înconjuraseră Animalele de Carne rămase şi le închiseseră în ţarcuri mari, în incinta domeniilor locale fortificate, unde o încercare de a pune mâna pe ele ar fi fost pentru bandiţi sinucidere curată. Sătenii erau la mare strâmtoare – bandiţii nu mai aveau prăzi uşoare la îndemână, ceea ce lăsaseră Insectele era de nefolosit, ţăranii n-aveau experienţă în cultivarea propriei hrane.

Era un joc al răbdării, cu miză mortală. Ucigaşii, fortificaţi pe poziţiile lor puternice şi defensive, dispuneau de rezerve de hrană mari, dar nu nelimitate, iar pierderile inamicului pentru distrugerea acestor poziţii ar fi fost enorme. Ţărănimea era pe punctul de a muri de inaniţie. Era limpede că Moro adoptase strategia de a aştepta până ce Animalele disperate vor apela, pentru ajutoare, la Republica Liberă. Dacă ţăranii încercau să obţină singuri recolte, Ucigaşii puteau ataca imediat, arzându-le. Era un joc al unor pisici disperate împotriva unor şoareci la fel de disperaţi…

Însă disperarea reprezenta o unealtă pe care Bart Fraden ştia s-o folosească. Era doar o problemă de timp…

Dar *asta* ce mai e?

Olnay, împreună cu doi oameni înarmaţi, înghionteau pe cineva înspre el, o siluetă ciudat de slăbănoagă şi de scundă, îmbrăcată în uniformă de Ucigaş. Când se apropiară, Fraden văzu că Ucigaşul, legat strâns cu mâinile la spate, era doar un copil care nu depăşea vârsta de cincisprezece ani.

— Am prins un pui de Ucigaş, raportă Olnay, împingându-l pe băiat în faţa lui Fraden.

Acesta îl studie. Avea silueta subţire a unui Ucigaş adult, iar părul lui lins şi castaniu părea să se rărească pe frunte, după modelul caracteristic al Ucigaşilor. Dinţii îi erau ca nişte colţi ascuţiţi. Ochii pătrunzători, care aruncau flăcări, păreau nelalocul lor pe faţa netedă, fără barbă.

— Unde l-aţi găsit? întrebă Fraden.

— Era două camioane pline cu de-alde ăştia, la vreo şaptezeci de mile de-aici, preciză Olnay. O mână de oameni de-ai noştri i-a distrus, da' a luat totuşi prizoneru' ăsta. Mă-ntreb ce caută puii de Ucigaş aşa departe de Sade...?

— Poate ne răspunde prietenul nostru, zise Fraden. Deşi avea nevoie mai mult de o confirmare decât de o informare; se părea că se petrecuse ceea ce aştepta de mult... Privi cu amabilitate spre băiat: Dacă vrei să cooperezi, o să-ţi fie bine, băiete. Noi nu omorâm copii. Ce-ar fi să ne spui de ce-aţi fost trimişi aici?

Băiatul răspunse cu o privire flegmatică şi neînfricată:

— Un Ucigaş nu dă informaţii inamicului!

— N-ar strica să faci o excepţie, dacă vrei să mai trăieşti până mâine, rosti Fraden calm.

— Un Ucigaş nu se teme de moarte! Moartea în mâinile inamicului înseamnă moarte în luptă! A muri în luptă înseamnă a muri glorios!

Fraden încercă altă metodă.

— E foarte bine pentru un Ucigaş *adevărat,* zise el batjocoritor. Dar tu nu eşti decât un mucos! De când puştii ca tine se pricep la luptă?

Fălcile tânărului începură să se mişte nervos. Obrazul i se înroşi.

— Ucigaşul e născut Ucigaş, preciză apăsat. Ucigaşului i se permite onoarea de a lupta, ori de câte ori Profetul decide astfel. Păstrează-ţi deci suflul ca să urli când o să te distrugem noi, Animalule!

— Vrei să-mi spui că adunătura voastră de ţânci nu era în plimbare, să se uite la cei mari cum luptă? Nu-ţi bate joc de mine – Moro n-ar lăsa mucoşi ca voi să lupte cu adevărat!

Ceva păru să cedeze în sufletul Ucigaşului cadet. Calmul lui se evaporă, pârjolit de o furie fără margini, începu să smucească de legături şi să-şi muşte crunt buzele.

— Cadeţii au făcut deja multe omoruri pe Sangre! răcni, cu ochii scăpărând de furie. Ucidem ca toţi ceilalţi Ucigaşi! A ucide înseamnă glorie! Vă vom ucide pe toţi, Animalelor! Ucide! Ucide! Ucide! Ucide!

Se întinse spre Fraden, lovind cu picioarele şi folosindu-şi capul drept berbece. Fraden păşi într-o parte, iar unul dintre partizani îl păli puternic în ţeastă pe băiat, cu patul puştii. Tânărul Ucigaş se prăbuşi. Luptătorul de gherilă îl prinse în cădere de un braţ, al doilea paznic îl apucă de celălalt şi amândoi îl cărară de-acolo pe cadetul inconştient.

— Bine, Olnay, zise Fraden. Asta am aşteptat. Moro a ajuns atât de mult la strâmtoare, încât aruncă în luptă cadeţii. Asta înseamnă că nu mai au nicio rezervă, că au încurcat-o. E momentul marii acţiuni. Trimite agenţi în toate districtele. De azi într-o săptămână, vreau să-mi aduci aici cât mai mulţi capi ai banditţilor. Spune-le că-i aşteaptă veşti importante, spune-le ce vrei, dar adu-i! Ucigaşii au ajuns exact unde vrem noi, acum avem nevoie de toată carnea de… adică de toate *trupele* disponibile, şi mai las-o încolo de disciplină!

Olnay aprobă.

— Şi puiul de Ucigaş? Tre’ să-l păzim zi şi noapte, şi nici mâncare n-avem prea multă…

Fraden studie figura plină de speranţă a lui Olnay şi rictusurile sinistre ale celor doi paznici. Oftă necăjit, dându-şi seama că, deşi îi controla pe sangrani, acest control îşi avea limitele lui, că îl vor urma numai în măsura în care îi conducea în direcţia dorită de ei. În concepţia lor, mila ar fi reprezentat slăbiciune. Ei nu înţelegeau sentimentul de milă; înţelegeau doar sentimentul de putere. În acest stadiu însă, nu-şi putea permite să nu fie înţeles.

— Împuşcaţi-l!

Olnay dădu din cap, făcu semn paznicilor şi aceştia începură să-l târască pe băiat.

— Vreau s-o faceţi iute şi cu acurateţe, strigă Fraden după ei, simţind cum îl apucă greaţa.

Fraden auzi şoapte în mulţime, când Vanderling apăru din colibă. Făcu o pauză de o clipă, pentru efect, apoi păşi el însuşi afară, sub dogoarea purpurie a soarelui. Un urlet se ridică în văzduh, un urlet care deveni curând familiarul strigăt „BART!

BART! BART!”. Fraden îi lăsă să continue o vreme, pe când el aştepta, cu steagul roşu cu verde al Republicii Libere fluturând pe coliba din spate, străjuit din ambele părţi de câte un semicerc de ofiţeri care stăteau tăcuţi în faţa grupului pestriţ, format din mai multe sute de oameni, care scandau în faţa colibei. Nu încăpea îndoială că aceşti conducători ai banditilor arătau destul de jalnic. Slăbănogi, cu feţele supte – şi probabil că erau mult mai bine hrăniţi decât cei pe care-i conduceau –, cei mai mulţi înarmaţi cu puşti şi buzdugane capturate – deşi oamenii lor probabil că se descurcau cu furci, bâte şi pari. Erau oameni disperaţi, poate chiar mai disperaţi decât subordonaţii lor, deoarece, Animalele de Carne fiind concentrate sub pază straşnică, bandele lor mureau de foame şi, mai curând sau mai târziu (probabil mai curând), oamenii înfometaţi aveau să se întoarcă împotriva propriilor conducători. Da, erau pregătiţi cum se cuvine, suficient de disperaţi ca să-şi lase oamenii să fie folosiţi în chip de kamikaze sau s-o facă ei înşişi...

— Trăiască Republica Liberă! urlă Fraden.

Capii banditilor îi răspunseră fără prea mare tragere de inimă, apoi tăcură.

— Deci aveţi necazuri, făcu Fraden. Trăiaţi din jaf şi deodată au dispărut prăzile uşoare. Oamenii voştri sunt tare supăraţi. Poate au început chiar să creadă că nu sunteţi nişte conducători prea grozavi, aşa e?

Banditii începură să şuşotească între ei. Bart spusese ceea ce se temeau să recunoască până şi faţă de ei înşişi, şi nu le plăcea să-şi audă rostite cu voce tare spaimele ascunse.

— De ce nu jefuiţi ţarcurile? Sunt acolo destule Animale de Carne...

În ciuda drogaţilor dotaţi cu arme-brici, banditii începură să huiduie, să cârtească şi să mormăie.

— Păi am putea la fel de bine să ne tăiem gâturile şi în felul ăsta să scăpăm de belea! strigă un bandit.

— Am fi morţi înainte să ne apucăm, cu două sute de Ucigaşi pe cap! ţipă altul.

— Aşa e, recunoscu Fraden. Se opri şi rânji. Adică, dacă aţi fi *singuri*, zise. Desigur însă că, dac-aţi avea cu voi trupe bine înarmate... dac-aţi face parte din Armata Populară...

Banditii tăcură. Nici nu se gândeau să lupte pentru Republica Liberă sau altceva, îi interesa doar prada, dar acum

fuseseră încolţiţi. Luptaţi pentru Republica Populară – sau nu faceţi nimic şi veţi fi omorâţi, în final, de propriii voştri oameni!

— Vă propun un târg! sări Fraden, nemailăsându-le timp să vadă ciomagul pe care-l ţinea deasupra capetelor lor. Treceţi împreună cu oamenii voştri sub comanda Armatei Populare. Veţi fi conduşi de ofiţeri cu experienţă, iar trupele bine înarmate vă vor sprijini. Dacă suntem uniţi, niciun Ucigaş nu ne poate opri. Planul nostru e lesnicios şi de scurtă durată. Cu oamenii voştri luptând de partea noastră, putem ataca domeniile acelea, câte zece, douăzeci sau cincizeci o dată, pe întreaga planetă. Putem arunca în luptă, de fiecare dată, câte o mie de oameni, împotriva câtorva sute de Ucigaşi. Cinci sau şase la unu e bine, chiar şi dacă e vorba de Ucigaşi. Însă trebuie să vă supuneţi ordinelor, fără întrebări. Ce ziceţi?

— Nouă ce ne iese de aici? strigă cineva. Răsunară destule mormăieli aprobatoare, dar deja resemnate în faţa inevitabilului.

— Tot ce doriţi! strigă Fraden. Haideţi să nu ne enervăm... Armata Populară are ca scop să omoare Ucigaşii, iar voi – să prădaţi şi să jefuiţi. Foarte bine, ajutaţi-ne să facem ce vrem noi, iar noi vă ajutăm să obţineţi ce vreţi *voi*. Ne ajutaţi să-i omorâm pe Ucigaşi, treceţi în subordinea noastră – luaţi tot ce vreţi! Tot ce capturăm de pe domenii, în afară de arme şi muniţie – Animale de Carne, rezervele de grâne, *absolut tot*! Tot ce se poate lua! *Acum* ce spuneţi?

Urmă un lung moment de tăcere. Le arătase băţul, adică perspectiva inaniţiei şi a unei eventuale revolte printre cei conduşi de ei, iar acum le aruncase morcovul. N-aveau de ales; nu le mai rămânea decât să se plece în faţa inevitabilului.

— Trăiască Republica Liberă! strigă cineva.

Strigătul întâmpină o oarecare rezervă la început, apoi prinse vlagă şi cu toţii începură să strige. Voiau să se înroleze până nu era prea târziu. Fără doar şi poate, îşi spuneau deja că *ei* vor folosi Armata Populară în scopurile lor murdare, şi nu invers. Iar pentru cei care rămâneau în viaţă, aşa va fi...

Pentru cei care rămâneau în viaţă... Dar aceştia vor fi extrem de puţini. După victoria revoluţiei, bandiţii vor fi nimiciţi. Pe un Sangre condus de Bart Fraden nu va mai exista loc pentru jafuri şi tâlhării. Agricultura va trebui pusă pe baze noi, apoi industria. Acum era timpul distrugerilor; după revoluţia

victorioasă va fi timpul reconstrucţiei – iar un guvern cum se cuvine nu avea câtuşi de puţin nevoie de o hoardă de bandiţi care să-i ştirbească proprietăţile. Era chiar *mai bine* decât doborârea a doi iepuri dintr-o lovitură – iepurii, adică bandiţii şi Ucigaşii, urmau să sfârşească prin a se ucide reciproc.

— Mareşalul Vanderling vă va repartiza la unităţile respective. Veţi primi ordinele şi în zece zile începeţi prădarea domeniilor. Vânătoare plăcută!

Fraden se retrase în coliba lui, lăsându-i lui Vanderling pe căpeteniile bandiţilor. Nu mai pot sta liniştit cu Willem în spate, îşi zise, dar încă mai pot avea încredere în el pentru un singur lucru – să folosească această carne de tun în locul cel mai potrivit!

Fraden se cuibări mai aproape de Sophia, care dormea uşor lângă el. Trecuseră peste trei săptămâni de când înrolase bandiţii în Armata Populară şi zeci de domenii fortificate fuseseră deja prădate. Mergea bine, chiar foarte bine. Victoria nu mai era un scop vag şi îndepărtat – era culminarea unui şir de evenimente care se puseseră deja în mişcare, o succesiune pe care o putea reface foarte bine în minte, de la început la sfârşit. Sangre va fi a lui. Revoluţia va fi câştigată, şi asta chiar în viitorul uşor de prevăzut…

De aceea, se întreba de ce se simte inconfortabil, încordat, nesigur. Nesigur *de ce*? Din ce motiv? Nu putea fi vorba de victoria finală. Era la fel de sigur că va avea planeta Sangre, pe cât de conştient era de faptul că femeia care dormea acum lângă el era a lui. Femeia lui, planeta lui… De ce altceva să fie nesigur? *Ce altceva mai apăruse*?

Fără să vrea, mângâia spatele Sophiei, uşor, ca şi cum ar fi fost un talisman ce trebuia ascuns… la naiba, ce trebuia ascuns?

Ea se mişcă, se întoarse, clipi şi-l privi de-a curmezişul patului grosolan.

— Ce e? mormăi ea.

— Cum? bălmăji el deodată, dându-şi seama că o trezeşte. Iartă-mă… n-am vrut… mă gândeam…

— Cu *mâinile*?

— N-am vrut…

Îi privi chipul, o văzu cum se încruntă în întuneric, şi deodată îşi dădu seama. Ea era tot ce avea. Nu exista fiinţă umană pe acea planetă care să-i poată fi considerată prietenă. Mai rău, nu era nicio fiinţă pe Sangre pe care ar fi *vrut* s-o considere prietenă. Exceptând-o pe Sophia, era complet singur. Avea nevoie de altcineva, un altcineva anume, şi asta îl speria. Depindea de o altă fiinţă umană pentru *ceva*. Iată un lucru nou, care nu-i plăcea!

— Soph… mormăi. Soph… sunt…

Ea întinse mâna, îi atinse obrazul.

— Ştiu… Eşti singur şi nu-ţi place. Ai văzut ce zace în Cap-de-Obuz, şi iată-te singur pe o planetă de sălbatici. Doar tu şi cu mine, nimeni altcineva, pe o rază de o sută de ani lumină…

— De unde ai ştiut că eu…?

— Fiindcă e povestea vieţii mele. Ce sunt eu? Femeia lui Bart Fraden, iar înainte eram femeia altcuiva. Ce sunt eu fără un bărbat, ce-aş fi fără tine? Pe o astfel de planetă… într-un astfel de univers? Fără un bărbat ca tine, o femeie ca mine e o sclavă, un lucru, un nimenea. Am atâta nevoie de tine… am nevoie de tine ca să rămân eu *însămi*! Şi, pe o planetă ca Sangre, îţi dai seama că poate şi tu ai nevoie de mine ca să rămâi *tu însuţi*. Să rămâi întreg la minte. Aşa stau lucrurile, Bart – nu-i aşa? – indiferent dacă ne place sau nu – tu şi cu mine, împotriva a tot restul. Suntem uniţi, legaţi unul de altul prin ceva mult mai puternic decât dragostea. Noi doi aici, iar *acolo* lupii care urlă.

— Soph… încerci să-mi spui că mă iubeşti?

Fata râse, poate cam cu prea mult cinism.

— Dacă vrei să numeşti parazitismul reciproc dragoste… Mi se pare că sună mai curat…

— De ce… de ce nu mi-ai spus-o niciodată?

Îl îmbrăţişă.

— Fiindcă până acum n-ai fi înţeles nimic, Conducător Neînfricat. N-ai fi înţeles, fiindcă nu aveai nevoie.

— Soph, eu…

— Nu spune nimic. Nu-mi trebuie nişte dulcegării idioate, în care nu crezi nici tu. Nu mă iubeşti, ai doar *nevoie* de mine. Ai doar nevoie de mine, atâta timp cât şi eu am nevoie de tine. Facem târgul?

— Da, răspunse el, strângând-o în braţe. Fii liniştită – unde aş putea găsi, pe nenorocitul ăsta de bulgăre de noroi, o tânără inocentă ca tine?

O simţi cum râde ghemuită la pieptul lui, un spasm reţinut, poate forţat, şi se simţi obligat – de nişte reguli nerostite, ale unui joc fără nume – să râdă şi el. Cu toate acestea, rămaseră îmbrăţişaţi multă vreme.

— Primul val – înainte! strigă puternic Vanderling, coborându-şi arma până în dreptul mijlocului.

O clipă, nu se întâmplă nimic, şi Vanderling privi nervos în spate, spre defileul îngust, întinzându-se puţin mai jos de câmpia largă pe care se afla el, şi spre domeniul situat la aproximativ două sute de metri spre vest. Ascunse în această depresiune erau trei grupuri concentrice, de circa trei sute de oameni fiecare, iar grupul compact de bandiţi de lângă el, primul val, înarmaţi cu pari, ciomege, cuţite, coase, câteva zeci de puşti şi buzdugane, se foiau pe loc, nemulţumiţi, în loc să înainteze.

— Faceţi-i să se mişte! urlă Vanderling, şi trei drogaţi înarmaţi cu arme-brici, înghesuiţi între primul şi cel de-al doilea grup de bandiţi, începură să-şi fluture ameninţător armele spre propriile trupe. Acum, rândurile din spate ale primului val de bandiţi se repeziră înainte, împingându-şi camarazii, şi întreaga adunătură zdrenţăroasă se năpusti spre complex, traversând defileul şi apoi câmpia.

Vanderling îi urmărea cu un ochi pe bandiţii care alergau fără convingere, împinşi de cei trei drogaţi, iar cu celălalt pe restul oamenilor lui – alte trei sute de bandiţi slab înarmaţi şi nedisciplinaţi, plus încă vreo câţiva drogaţi ca să fie sigur că primii execută ordinele, iar în spatele lor trei sute de soldaţi din trupele regulate, bine înarmate, ale Armatei Populare.

Primul val de bandiţi se mişca acum cum trebuie, înspre zidul complexului. Acesta se afla între bandiţi şi marile ţarcuri pline cu Animale de Carne, chiar în spate – asta era bine, fiindcă bandiţii nu erau decât o turmă de oi mânată înainte de drogaţi şi nu se ştie ce s-ar fi întâmplat dacă ajungeau mai întâi la Animalele de Carne. Bandiţii erau cele mai stupide şi cele mai nesigure trupe din câte comandase Vanderling vreodată.

Cu toate acestea, în ultimele două luni de luptă, el pusese la punct o tactică simplă şi directă de a ataca domeniile, care nu le cerea bandiţilor nimic mai mult decât să fie nişte perechi de picioare care să se îndrepte aproximativ în direcţia indicată – asta însemnând oricum maximum de efort de care erau în stare. El însuşi jefuise deja, cu succes, zeci de domenii şi redusese metoda la o formulă atât de simplă, încât până şi imbecilii lui de ofiţeri drogaţi fuseseră capabili s-o folosească singuri. Până la urmă, îşi zise, la o superioritate de cinci sau zece la unu, cine are nevoie de fineţuri?

Acum Vanderling văzu că gloata zdrenţăroasă de bandiţi ajunsese cam la o sută de metri de poarta complexului. Vor încerca oare Ucigaşii să se baricadeze după poartă împotriva a numai trei sute de inşi?... Nici pomeneală, uite-i că vin!

Poarta din palisadă se deschise şi Ucigaşii în negru se revărsară, cincizeci, optzeci, o sută, poate două sute, asta părea să fie aproape întreaga forţă masată acolo.

Vanderling observă, cu un fel de aprobare profesională, că Ucigaşii păreau să fi învăţat, în sfârşit, câte ceva. În loc de obişnuitul atac puternic şi orb împotriva năvălitorilor, ca o capcană de prins atacanţii, rămaseră pe loc şi deschiseră focul cu puştile. O variaţie interesantă, deşi nefolositoare...

La şaptezeci de metri de Ucigaşi, bandiţii se repezeau într-un zid solid de plumb. Primul val se prăbuşi ca la jocul de popice. Îndată, masa de bandiţi începu să se dezmembreze şi să întoarcă spatele – apoi se repezi înapoi, drept într-un fierăstrău mortal, deoarece drogaţii retezau cu armele-brici zeci de fugari dintre propriii oameni.

Era o panică generală, dar controlată, fiindcă drogaţii îi forţau fără milă pe bandiţi să înainteze direct spre focul comasat al puştilor. Cincizeci, patruzeci, treizeci de metri până la capăt... Trebuia să cronometreze corect. Acum!

— Al doilea val – înainte! strigă Vanderling, şi se dădu la o parte, pe când drogaţii împingeau spre complex cel de-al doilea val de bandiţi.

Când al doilea val porni la atac, străbătând câmpia, Vanderling văzu că tot ceea ce mai rămăsese din primul val – nu mai mult de o sută cincizeci de oameni – ajunsese în dreptul Ucigaşilor.

Bineînţeles că era, pur şi simplu, un măcel. Semicercul de Ucigaşi se strânsese în jurul bandiţilor cuprinşi de panică. Aceştia se treziră stâlciţi cu buzduganele, cu cizmele, cu patul armelor, sfâşiaţi cu dinţii. Tot ce putea zări Vanderling, de unde se afla el, era o grămadă compactă şi tălăzuită, de oameni încleştaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Ia te uită la Ucigaşii ăştia, ce meserie ştiu! îşi zise. Încă vreo câteva clipe şi nu va mai rămâne în mijlocul cercului nimic altceva decât carne de dat la câini!

Dar planul mergea de minune. Cel de-al doilea val de kamikaze era la jumătatea drumului spre locul de bătaie, iar pentru fiecare patru sau cinci bandiţi doborâţi de Ucigaşi, aceştia pierdeau pe câte unul dintr-ai lor. Şi uite că ascultau de ordine! Cei trei drogaţi care mânaseră bandiţii înainte stăteau mai la o parte, cam la patruzeci de metri, şi sfârtecau cu armele-brici amestecul de trupuri, doborând Ucigaşi şi bandiţi, la grămadă.

Frumuseţea este, gândea Vanderling, că asta n-are nicio importanţă. Ambele valuri, şase sute de bandiţi în total, erau oameni morţi încă de la pornire. Codrii erau plini de carne de tun. Şase sute de bandiţi, care altfel nu erau de folos nimănui, reprezentau un preţ mic pentru cei vreo sută de Ucigaşi pe care urmau să-i ia cu ei în moarte.

Acum, al doilea val de bandiţi se repezea, nesocotit, în toiul bătăliei care scădea în intensitate. Un moment, impactul puternic al trupurilor cu ciomege şi ţepe împinse Ucigaşii înapoi, îi dezechilibră.

Dar în scurtă vreme, cum era de aşteptat, Ucigaşii îşi revenitră din zăpăceala de o clipă şi, la fel de brusc, cursul bătăliei se schimbă iar. Se repeziră la noul val de victime cu o frenezie războinică fără seamăn, sfărâmând ţeste, smulgând membre – buzdugane împotriva ciomegelor şi bâtelor, neînfricate şi sângeroase maşini umane de ucis, împotriva bandiţilor înnebuniţi de spaimă.

Acoperind urletele celor loviţi, Vanderling auzea înfiorătorul strigăt de luptă al Ucigaşilor: „UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!”

Aproape că se poate cronometra totul după sunet! îşi zise Vanderling. Când strigătul devine puternic şi clar, mai puternic

decât ţipetele, înseamnă că treaba e pe terminate, că e timpul să…

Vanderling făcu un semn drogaţilor care-i conduceau pe cei trei sute de soldaţi. Aceştia poziţionară trupele chiar în spatele lui. Aruncă o ultimă privire spre bătălie. Banditii erau aproape terminaţi. Ucigaşii scormoneau în grămada de trupuri ca nişte pisici în gunoaie, zdrobind ţestele trupurilor moi şi fără apărare, călcându-i în picioare, sfărâmând totul în cale, dând răniţilor lovitura de graţie… Era greu să faci o numărătoare a cadavrelor, dar se pare că Ucigaşii plătiseră conform planului – zeci de trupuri îmbrăcate în negru zăceau printre banditii morţi, zeci de Ucigaşi aveau braţe sau picioare lipsă, sau chiar ambele, deoarece drogaţii întinşi cu faţa în jos în iarba înaltă continuau să tragă focuri răzleţe cu armele-brici…

Venise timpul pentru *la pièce de rèsistance*[1].

Vanderling îşi croi drum spre ariergarda şirului lung şi subţire de trăgători care se întindea de-a lungul depresiunii, aidoma unui gard din ţăruşi.

— Înainte! răcni.

Trupele înaintară repede spre bătălia care din nou îşi pierduse din intensitate. Vanderling tropăia în spatele trăgătorilor, cu mâna încleştată pe armă. Peşti într-un butoi afurisit, îşi zise. Exact ca peştii într-un butoi…

Şirul de trăgători, care devenise acum un semicerc, ajunse la poziţia, situată la aproximativ patruzeci de metri de ceea ce mai rămăsese din bătălie, unde şase drogaţi ghemuiţi în iarbă trăgeau cu arma-brici. Şirul de oameni mai avansă încă cinci metri, iar drogaţii se adăpostiră în spatele lor, spre partea unde se afla Vanderling.

— În genunchi şi trageţi! urlă Vanderling.

Oamenii aşezaţi în semicerc se lăsară într-un genunchi şi deschiseră focul cu puştile. Vanderling şi zece drogaţi, înarmaţi cu toţii cu arme-brici, se chirciră în spatele lor, formând un grup compact în centru.

Prima salvă îi luă total prin surprindere pe Ucigaşii obsedaţi de luptă şi preocupaţi. Zeci dintre ei căzură. Restul însă se năpustiră drept spre zona focului comasat.

[1] *la pièce de rèsistance* (în franceză, în original) = (aici) lovitura de graţie (*n. tr.).*

Urmară câteva clipe de confuzie, schimburi rapide de focuri şi moarte. Ucigaşii rămaşi, vreo nouăzeci sau o sută, trăgeau pe măsură ce înaintau, hotărâţi să se apropie de revoluţionari cu orice preţ, încredinţaţi pe deplin de superioritatea lor în lupta corp la corp, indiferent de sorţii de izbândă. Oamenii cădeau pe burtă de-a lungul întregii linii de gherilă, doborâţi de gloanţele care îi ajungeau. Vanderling se întinse cât era de lung, ascunzându-se în spatele unui cadavru…

Iar Ucigaşii atacau chiar centrul focului încrucişat, devenit tot mai rar şi mai obosit. La douăzeci de metri mai încolo, la cincisprezece, la doisprezece, Vanderling îi zări, de după baricada sa umană, pe Ucigaşii care urlau, cu gurile pline de spume însângerate, şi cădeau ca muştele, pe măsură ce ajungeau între cele două capete ale semicercului şi primeau salve, una după alta, din trei părţi.

Apoi, vreo cincizeci ajunseră la numai zece metri de centru, aruncând armele şi pregătindu-şi buzduganele, învârtindu-le deasupra capetelor, hăulind ca nişte câini turbaţi.

— ACUM! strigă Vanderling, ridicându-se într-un genunchi, apăsând trăgaciul armei-brici şi măturând cu ea când într-o parte, când în alta, în arcuri strânse.

De fiecare parte, cinci drogaţi cu ochii în flăcări se ridicară în poziţie de tragere şi începură să secere grupul de Ucigaşi care urla.

Totul se termină într-o clipită. În primul moment, cincizeci de bărbaţi în negru se repezeau înainte, răcnind şi fluturând buzduganele. În următorul, erau cincizeci de trunchiuri fără cap care mai făcură câţiva paşi împiedicaţi, apoi se prăbuşiră, lângă propriile capete care se mai rostogoleau, ca un stol de curcani înnebuniţi, nimeriţi drept în tăişul lamei unui cuţit enorm.

Strigând fără cuvinte, cu mâinile încleştate convulsiv pe armă, ca nişte gheare, Vanderling continua să tragă în trupurile contorsionate, spintecându-le în hălci de carne sângerândă, apoi tăind hălcile în bucăţi mai mici, până obţinu o masă amorfă de carne plină de sânge.

După o perioadă mai lungă de vreme se ridică, fluxul cald de adrenalină umplându-l de o toropeală plăcută. În faţa lui se afla o grămadă grotescă de braţe şi picioare disparate, bucăţi de trup şi capete, toate zăcând într-o baltă mare de sânge roşu-

aprins. Cei vreo două sute de soldaţi din Armata Populară rămaseră mai întâi aiuriţi, apoi începură să aclame. Trupurile altor zeci nu se clintiră.

La vreo cincizeci de metri mai încolo era ceva ce întrecea de departe masacrul de la picioarele lui – o grămadă imensă de trupuri, cadavre jupuite şi sângerânde, Ucigaşi şi bandiţi laolaltă, uniţi în sfârşit de un ocean de sânge care începuse să se usuce. Ici-colo, câte un trup – Ucigaş sau bandit – se chircea, ţipa sau se văicărea şi era redus la tăcere de o ploaie de gloanţe din partea soldaţilor de pază.

Vanderling surâse cu deplină satisfacţie, admirându-şi opera. Încă un atac fără nicio bătaie de cap! Ucigaşii fuseseră nimiciţi până la unul, pierdeau în acest fel mii de oameni pe tot cuprinsul planetei. Curând, foarte curând, vor fi nevoiţi să încerce o retragere, să se întoarcă la Sade cu coada între picioare.

Vanderling râse. Atunci va urma lovitura cea mai grozavă dintre toate!

— Războiul ca sport pentru spectatori, constată Sophia O'Hara, privind sceptic scena pe ecranul navetei. Acum ce mai urmează? Doreşte cineva alune? Un program? Fără program, nu-i poţi distinge pe cei buni, de cei răi…

Ecranul arăta o coloană masivă de camioane şerpuind pe o câmpie întinsă, spre orizont, camioane pline cu Ucigaşi, alţi Ucigaşi pe jos, mânând turme de Animale de Carne, un convoi gigantic care se îndrepta spre est, spre Sade, în timp ce Fraden rotea naveta mult deasupra impresionantelor mişcări de oameni şi maşini, mult în afara bătăii puştilor.

— Nu trebuia să vii şi tu, murmură Fraden, ştiind că era pe jumătate o minciună, ştiind că ea nu mai putea suporta să rămână singură în tabăra de gherilă şi, în general, nicăieri pe planetă, mai mult de câteva ore.

Mai ştia şi că o voia aici, lângă el, să împartă cu ea acest moment de triumf.

— N-aş fi pierdut aşa ceva pentru nimic în lume, zise ea sec. Întotdeauna am spus că femeia trebuie să fie interesată de munca bărbatului ei. Sau, cum le zicea contele Dracula progeniturilor sale destul de neîncrezătoare: „O familie care ucide împreună, rămâne împreună."

Fraden scoase un sunet înăbuşit, ceva între râs şi mormăit.

— Nu sunt sigur că nu vorbeşti serios…

— Nici eu. Planeta asta pare să evidenţieze la toată lumea sângele. Cap-de-Obuz… n-am să vorbesc de el, abia am mâncat, iar tu negociezi vieţile propriilor oameni cu cele ale Ucigaşilor, ca şi cum ar fi vorba de mărgele – şase verzi pentru una neagră. Şi uite-mă şi pe mine delectându-mă cu privitul… Cum ai numit chestia asta, Lunga Retragere? Colac peste pupăză, ai căpătat obiceiul enervant de a folosi litere mari!

— E doar o aluzie trecătoare la Marele Marş al Chicom spre Yunan, în cadrul unuia dintre nesfârşitele războaie din secolul douăzeci, spuse Fraden, cu viclenie. Condiţiile sunt oarecum asemănătoare…

Arătă spre ecran. Drumul care şerpuia de-a lungul câmpiei, ocolind dealurile, trecând prin zonele împădurite, era înnegrit de Ucigaşi şi camioane, cât vedeai cu ochii. În depărtare, spre apus, o dâră de fum plutea în aer deasupra junglei, acolo unde una dintre nenumăratele grupe de hărţuială atacase convoiul. Fusese, într-adevăr, o Lungă Retragere pentru Ucigaşi, mult mai lungă, fără îndoială, decât se aşteptaseră aceştia…

— Asta e, Soph, spuse. Adunăm roadele, după aproape un an petrecut pe acest împuţit bulgăre de noroi! Toţi Ucigaşii de pe planetă, într-o coloană mare, îndreptându-se spre Sade cu coada între picioare! A durat al dracului de mult până ce Moro a înţeles mesajul. A trebuit să distrugem peste o sută de domenii şi să omorâm două sau trei mii de Ucigaşi, până să-i intre în căpăţâna aia grasă că, dacă vrea să-şi ţină Ucigaşii la ţară, nu mai rămâne cu niciun om în câteva luni. Şi astfel am obţinut Lunga Retragere…

Deşi nu-i venea uşor să recunoască, Fraden îşi dădea seama că retragerea fusese plănuită mult mai inteligent decât crezuse. În loc să încerce să retragă spre Sade, una câte una, unităţile de Ucigaşi dispersate, aşa cum sperase el, Moro îşi asumase riscul calculat de a trimite, din Sade spre teritoriu, o coloană masivă de salvare, mai bine de o mie cinci sute de oameni şi o mie de camioane, şi avusese destulă minte încât să-i evacueze pe Ucigaşi în ordine inversă. Adică, acea coloană de salvare adunase mai întâi Ucigaşii cantonaţi aproape de Sade şi folosise aceste întăriri pentru a îngroşa rândurile, pe măsură ce respectiva forţă intra mai adânc în teritoriile controlate de

gherilă, astfel că, ajungând la cele mai izolate şi vulnerabile grupuri de Ucigaşi, situate în inima Republicii Libere, devenise o forţă uriaşă, de aproape opt mii de oameni, bine înarmaţi, motorizaţi şi imposibil de abordat într-o luptă frontală.

Fusese un risc enorm – însemnând, de fapt, că majoritatea Ucigaşilor erau nevoiţi să facă acest marş de două ori: o dată spre interiorul ţinutului, iar a doua oară înapoi. Se pare însă că Moro îşi dăduse seama că merita osteneala. Mărimea şi puterea forţei mobile le permisese să ia cu ei mari cantităţi de grâne, Animale de Carne şi prizonieri, suficiente provizii pentru un asediu foarte îndelungat, în cazul în care grosul coloanei revenea intact în Sade.

Şi se părea că ar fi posibil să reuşească. Coloana mărşăluia de o săptămână înapoi spre capitală, timp în care Willem nu reuşise să doboare mai mult de cinci sute de Ucigaşi, în mai multe ambuscade – iar un atac frontal distrugător ieşea din discuţie.

Acum însă, când coloana se apropia de Sade, exista o unică posibilitate de a zdrobi uriaşul convoi şi a impune oraşului un asediu lung şi inevitabil.

Fraden acceleră naveta la maximum şi se îndreptă spre est, până ce periferia oraşului Sade putu fi zărită întinzându-se pe câmpia fără accidente de relief, pe care era amplasată capitala. Aici, drumul trecea printr-un canion lung şi îngust, şerpuind între două creste, înainte de-a intra în câmpia largă. Era, pe întreg traseul, singurul punct ideal pentru o ambuscadă de proporţii.

Fraden coborî vreo trei sute de metri şi începu să planeze deasupra canionului.

— Uită-te în jos, Soph, arătă el spre crestele care flancau drumul.

Dincolo de aceste maluri, ascunse vederii de pe drum, unduirile îndepărtate ale ambelor creste erau acoperite de o mare de oameni. Câte şase mii de fiecare parte a canionului, douăsprezece mii de soldaţi, adică peste jumătate din Armata Populară. Pentru a ajunge în oraş, lunga coloană va trebui să-şi taie drum luptând prin această strâmtoare; nu exista drum ocolitor pentru camioane. Totul arăta ca o perfectă capcană mortală.

Dar aşteptând în aer, deasupra acestei capcane, Fraden simţea cumva că încrederea i se evaporă pe măsură ce minutele se scurgeau. Din nenorocire, acesta era un loc *prea perfect* pentru ambuscade. Ucigaşii *nu aveau cum* să n-o presimtă. Şi totuşi, ce-ar fi putut ei să...?

— Ia te uită! strigă. Vin!

Un şir îngust de camioane şi de oameni mergând pe jos apăruseră din desişurile pădurii, în zona vestică a văii, şi-şi urma drumul îndreptându-se, prin centrul capcanei, spre Sade. Un şir subţire şi vulnerabil, care străbătuse jumătate din vale, două treimi... Planul lui Willem era să lase partea anterioară a coloanei să ajungă la intrarea estică a văii, apoi să închidă cleştii capcanei, obligând grosul coloanei să lupte pentru a trece, printr-o perdea de gloanţe, de la un capăt la altul al văii şi creând o uriaşă confuzie... Dar ceva era în neregulă! Şirul de camioane şi de oameni care ajunsese acum la capătul estic al văii era prea subţire, era doar un firicel, şi...

Deodată, pereţii interiori ai defileului se umplură cu luptători de gherilă, două valuri solide de oameni îndreptându-se către drum. Coastele văii înfloreau în mici picăţele de fum şi foc. Ucigaşii din drum începură să cadă; camioanele explodau în flăcări, rezervoarele fiindu-le străpunse de zeci de gloanţe.

Conform planului, Willem opri partizanii pe care-i comanda pe partea stângă a drumului, la cincizeci de metri distanţă; oamenii lui Gomez ajunseră să se oprească şi ei într-un loc mai abrupt, la aproximativ aceeaşi distanţă. Partizanii formau de-a lungul drumului două linii de foc paralele, la mai puţin de o sută de metri distanţă între ele, cu rezervele aşteptând sus, pe creastă.

Ucigaşii prinşi în vale nu avură timp nici măcar pentru o salvă bezmetică spre cele două ziduri solide de oameni care flancau drumul. Fură măturaţi, în câteva clipe, de doi pumni puternici de plumb, pe toată lungimea văii. Capcana era pregătită, coloana va continua să curgă şi...

Dar Fraden văzu că niciun om şi niciun camion nu mai intrau în vale. Focurile răsunau în van, încurcate. Ce...?

— Ah, nu! strigă Fraden, dându-şi seama ce se întâmplă, pe măsură ce vedea ce fac Ucigaşii.

Se auzi un urlet îngrozitor, un urlet atât de puternic, încât Fraden îl simţea de la trei sute de metri deasupra văii, prin

carcasa navetei. Un uriaş zid de Ucigaşi pedeştri năvăli din codrii de la capătul vestic al văii, un front larg, de numai o sută de oameni în adâncime. Pătrunse în vale, umplând intrarea şi revărsându-se pe ambele maluri, până sus pe creste.

Ca un piston uriaş, valul lat şi puţin adânc de Ucigaşi urlă prin întreaga vale, învăluind-o de la o creastă la alta, un zid material de trupuri negre, care înainta.

Fraden înjură când îşi dădu seama că Ucigaşii prevăzuseră în întregime tactica lui Willem. Trimiseseră înainte o coloană care să deschidă capcana, să-l forţeze pe Willem să se dea de gol; dar efectivele lor principale, de aproape opt mii de oameni, erau ţinute în spate. În loc să încerce să forţeze intrarea în defileul îngust, printre şirurile de partizani, îşi trimiseseră majoritatea trupelor, cel puţin şase mii de pedeştri, în vale, formând un front larg, un front care-i încercuia acum pe revoluţionarii desfăşuraţi pe ambii versanţi ai văii. În spatele paravanului celor şase mii de Ucigaşi care urlau, camioanele, cu încărcătura lor de Animale de Carne şi provizii, avansau încet pe drum.

— Înapoi, idiotule! Înapoi! răcnea Fraden.

Deşi depăşiţi ca număr (în proporţie de doi la unu), Ucigaşii obţineau un avantaj irezistibil – atacau, pe un front uriaş, şirurile înguste şi paralele de partizani, distrugeau rândurile şi semănau confuzia, le atacau din flancuri, le învăluiau din ambele părţi – un piston al morţii, care nu dădea greş.

La dreapta, oamenii lui Gomez, derutaţi, alergau nebuneşte în susul pantei, perpendicular faţă de înaintarea Ucigaşilor, şi cam o treime din ei fură întrecuţi şi împrăştiaţi în sute de grupuleţe vulnerabile, apoi spulberaţi de flancul drept al marelui front al Ucigaşilor, care se întindea de la o creastă la cealaltă. Reacţionaseră instinctiv, fugiseră în susul pantei, unde nu mai aveau scăpare, şi instinctele îi înşelaseră îngrozitor. Doar jumătatea estică a lungului şir reuşi să treacă de creastă şi să se adăpostească; restul fu hăcuit pe de-a întregul.

În partea stângă, Vanderling reuşise, nu se ştie cum, să menţină o aparenţă de ordine. Şirul lui de oameni alerga în susul văii înaintea Ucigaşilor, o coloană lungă şi subţire, în retragere faţă de largul front al Ucigaşilor; şi fiindcă fugeau cât puteau de repede, Ucigaşii nu reuşeau să-i prindă.

Vanderling îşi salvă oamenii. Capul coloanei de revoluţionari ajunse la gura văii, se năpusti spre câmpie, coti pe lângă marginea dealului şi se întoarse prin defileul vecin, spre capătul estic al pădurii, unde era în siguranţă, în vreme ce Ucigaşii, ieşind din vale, năvăleau pe câmpie.

Fraden îşi ţinu răsuflarea. Aveau de gând să-i urmărească sau...?

Dar nu, de data asta Ucigaşii nu se hazardară. Se împrăştiară pe câmpie, de ambele părţi ale gurii văii, şi se opriră lăsând să treacă spre Sade, printre rândurile lor acum divizate, lungul şir de camioane.

După trecerea de gura văii a ultimului camion şi angajarea lui pe drumul de câmpie spre Sade, Ucigaşii formară o pavăză largă şi puternică, protejându-le spatele, în timp ce camioanele se îndreptau cu viteză maximă spre oraş.

Amorţit şi fără o vorbă, Fraden coborî deasupra văii pline cu cadavre – majoritatea din gherilă – şi, ici-colo, cu câte un camion distrus.

Comandă navetei să urce din nou şi se îndreptă spre vest, înapoindu-se la tabăra de gherilă. Era un dezastru total. Vreo două mii de pierderi pentru Republica Liberă – şi totul de pomană! Forţa Ucigaşilor, cu uriaşa încărcătură de provizii, se apropia acum de Sade, fără prea multe pierderi.

— Ei, nu poţi câştiga mereu... constată Sophia, pe un ton neutru, pentru a sparge liniştea apăsătoare.

Fraden mârâi.

— Ăsta e necazul, zise încruntat, un necaz cât toate zilele. Înseamnă un lung asediu asupra lui Sade. Inamicul are destui oameni ca să transforme palatul acela afurisit într-o fortăreaţă inexpugnabilă şi dispune de hrană suficientă pentru o lună. Un joc al răbdării... Doamne, cui îi trebuia aşa ceva? Cât timp putem noi să aşteptăm, cu o armată de nenorociţi de sangrani lacomi de sânge şi o şleahtă de drogaţi cretinizaţi?

Cinci afurisite de săptămâni! se gândi ieşind din colibă să supravegheze tabăra de gherilă, fiindcă nu avea altceva mai bun de făcut. Cinci săptămâni de aşteptare!

Moro juca tare, nici vorbă. Cu cei opt mii de Ucigaşi în complexul palatului, o puternică forţă de garnizoană, mizeria aia devenea imposibil de cucerit. Avea destule Animale de Carne ca să-i ţină pe Fraţii rămaşi şi pe sine vreme de trei,

patru, poate chiar cinci luni. Şi-apoi, mai era şi porcăria din Sade. Moro, afurisitul, se va juca în Sade de-a gherila. Nu va face nimic pentru a-şi menţine stăpânirea asupra oraşului, o asemenea tentativă ar fi angajat mii de Ucigaşi. Nu avea nevoie din Sade decât de nişte locuitori care să-i hrănească pe Ucigaşi, ceea ce însemna că, din când în când, Ucigaşii vor ieşi în oraş, vor înşfăca vreo câţiva oameni şi se vor ascunde înapoi în Complex, de unde nu se vor mai mişca. Nici măcar n-avea rost ca el, Bart, să cucerească Sade – oraşul era un coşmar de foamete, o ţară a nimănui, dominată de canibalismul mărunt, unde singura regulă valabilă era cea a junglei şi singura garanţie era arma. În lipsa obişnuitei cantităţi de victime ucise care le veneau de la palat, locuitorii din Sade se apucaseră să umple cu ai lor Depozitul Public de Provizii, adică bătrâni, bolnavi şi indivizi cu o constituţie mai slabă – într-un cuvânt, toţi cei pe care putuseră pune mâna. Luptătorii de gherilă şi Ucigaşii făceau, rând pe rând, raiduri prin oraş, în grupuri înarmate, dar, deşi oricare dintre tabere l-ar fi putut cuceri, niciuna nu l-ar fi putut menţine – însă cine-şi mai dorea asta? Ambele tabere intraseră în jocul aşteptării.

Fraden, de pildă, aştepta ca Frăţia să termine hrana, dar, în timp ce-şi supraveghea tabăra de bază, ştia foarte bine ce aştepta Profetul Durerii. Se putea ca Moro să nu fie cel mai sclipitor tip din Galaxie, în schimb îi cunoştea bine pe sangrani.

Fraden privi tabăra de gherilă şi văzu oameni tolăniţi lenevos peste tot, dormind, mormăind între ei, curăţindu-şi armele. Tabăra era dominată de mohoreală; o tabără plină cu oameni fără ocupaţie, o armată dornică de acţiune, o armată ţinută acum laolaltă mai ales de promisiuni şi de ameninţarea cu forţa. Da, Moro îşi cunoştea sangranii!

Ţăranii de pe Sangre erau încă de partea lui Bart; în privinţa asta, n-avea de ce să se teamă – era Eliberatorul, Eroul, îi gonise pe Ucigaşi din ţinut, le oferise jocuri de circ şi un pic de pâine. Ei vor fi de partea lui până la sfârşit – n-aveau unde să se ducă. Îi determinase să se apuce de agricultură şi curăţase locul de toţi bandiţii care se apucaseră să atace satele, când nu mai rămăsese de jefuit niciun domeniu al Confreriei.

Dar Armata Populară – ştia asta, şi ştia că şi Moro o ştie la fel de bine – era altceva. Soldaţii posedau arme şi n-aveau cu cine să se lupte. Aveau arme şi nu mai exista niciun Ucigaş care să-i

oprească, dacă ar fi hotărât că poate ar fi mai bine să se facă bandiţi, şi ei ştiau asta. Jocul lui Moro era clar. Dacă reuşea să reziste suficient timp, Armata Populară s-ar fi răsculat, poate i-ar fi ucis pe străini, ar fi degenerat în zeci de grupuri separate şi, în final, într-o adunătură lipsită de conducător. În acel moment, având ca adversari bandiţi în loc de o armată, cei opt mii de Ucigaşi vor părea neasemuit de puternici, iar Profetul i-ar putea trimite, pur şi simplu metodic, să repacifice ţinuturile, district cu district, dacă ar fi nevoie.

Atâta vreme cât exista enclava Confreriei, Fraden ştia că nu poate demobiliza grosul Armatei Populare, lăsând doar o mică parte pe post de forţă poliţienească. Dacă ar exista totuşi o cale de revoltă atotcuprinzătoare în Sade? N-ar fi fost greu să provoace o explozie socială în oraş, dar cum să focalizeze efectul acesteia asupra palatului şi să vegheze ca ea să nu se transforme într-o orgie a jafurilor, omorurilor şi canibalismului în masă?

Era al naibii de complicat. Victoria se afla doar la un pas. Distruge palatul, îşi zicea, şi poţi demobiliza cea mai mare parte a Armatei Populare, reducând-o la o dimensiune mai uşor de ţinut în frâu.

Voluntarii le-ar preda drogaţilor armele, dacă li s-ar ordona asta sub ameninţarea armei-brici, deoarece teama de drogaţii asemănători cu Ucigaşii şi de armele lor din alte lumi era singurul lucru care îi ţinea acum pe linia de plutire.

Fraden făcu o grimasă. Încă o porcărie!... Fusese silit să-l lase pe Vanderling să drogheze încă cinci sute de oameni. Cele două sute de arme-brici le erau date prin rotaţie drogaţilor, pentru a crea iluzia că le au cu toţii, iar nătărăii de ostaşi de rând erau înnebuniţi de frica drogaţilor şi de Marele Obiect care Retează. Iar drogaţii aveau să rămână în întregime loiali, atâta vreme cât mai exista herogină.

Loiali *lui Willem*, din păcate!

Willem era foarte uşor de descifrat. Desigur, cei cinci sute de drogaţi suplimentari erau necesari ca să menţină laolaltă armata, dar Fraden era destul de sigur că Willem avea alte idei despre cum ar putea să-i folosească, dacă i se va prezenta ocazia potrivită.

Dar Willem nu era în stare să vadă dincolo de propriul nas. În orice situaţie hotărâtoare, Fraden ştia că ar fi o joacă de copil

să stârnească întreaga planetă împotriva lui Willem şi a drogaţilor lui. Lasă-l să urzească comploturi! E inofensiv şi, în plus, asta îl ţine liniştit…

Şi dacă tot vorbea de lup, uite-l şi pe Willem, cu mutra fericită a unui căţel cu dureri de măsele. Ce mai e acum? se întrebă Fraden încruntat.

— Stai, nu-mi spune, oftă el, vorbind cu glas tare. Toate energizantele pentru armele-brici sunt pe drojdie. Toată armata a fost doborâtă de ciumă bubonică. Şi te-ai mai ales şi cu un sculament!

— Mai rău, făcu Vanderling cu asprime, dând din cap. Mult, mult mai rău…

— Păi, hai să auzim veştile bune. Nu se poate să fie *chiar aşa* de rău!

— Zău? Tocmai vin de la navă, cu proviziile de herogină pentru următoarele şase săptămâni. Câtă herogină crezi că mai avem acum? Hai, încearcă să ghiceşti…

— De unde naiba să ştiu? trânti Fraden. Tu ai urmărit toată chestia asta. Nu prea am chef de ghicitori!

— *Nada*, îl anunţă Vanderling. Zero. Complet curăţaţi. Lipsiţi de acţiune şi cu un surplus de cinci sute de capete de drogaţi, de menţinut astfel aproape tot timpul… Pricepi? Avem suficientă omnidrină să zăpăcim cinci milioane de elefanţi, dar nu ne-a mai rămas niciun pliculeţ de herogină. Dacă terminăm şi provizia asta pentru şase săptămâni…

Îşi plimbă degetul peste gât.

Fraden se cutremură. La terminarea heroginei, cei şapte sute de drogaţi o vor lua razna de tot! Pe lângă ei, Ucigaşii vor părea nişte dulci copii. Vor ataca tot ce mişcă, vor ucide până la epuizare – iar dacă drogaţii înnebuneau, probabil că soldaţii vor… Brrr!

— Ei geniule, când ai de gând să scoţi iepuraşul din joben? întrebă Vanderling, amar şi totodată implorator. Ar fi cazul să te grăbeşti…

— Lucrez la asta, mormăi Fraden. Poţi să fii al dracului de sigur că asta fac. De bună seamă… am putea să ne punem la adăpost chiar acum, desfiinţându-i pe drogaţi. Ar fi uşor – o supradoză, şi gata…

Ochii lui Vanderling se îngustară, iar Fraden îi putu citi gândurile: Willem n-avea de gând să renunţe la ceea ce credea că e asul lui din mânecă.

— Şi pe urmă ce facem? întrebă Vanderling. Fără drogaţi, ce se întâmplă cu armata?

Desigur, această întrebare n-avea răspuns. Iată că sosise acel soroc de care se temuse tot timpul, în subconştient. Distruge Confreria şi Ucigaşii în următoarele şase săptămâni, altfel ai încurcat-o, băiete! Şi chiar dacă îi nimiceşti pe Ucigaşi, ce realizezi? Herogina tot se va termina, drogaţii tot vor înnebuni, armata tot o să…

Dar… *de ce să-i distrugă pe Ucigaşi*? De ce, *Frate Bart*? Ucigaşii erau crescuţi şi condiţionaţi să asculte, în absenţa lui Moro, de oricine li se prezenta în robă de Frate. Iar în cazul desfiinţării Confreriei, Fratele Bart ar fi cel mai apropiat exemplar de Frate rămas pe planetă. Da, s-ar putea ca şmecheria să meargă. S-ar putea aranja totul de aşa manieră, încât el să moştenească singura forţă disciplinată de pe planetă – Ucigaşii… Iar aceştia puteau fi folosiţi. Dar, mai întâi, Confreria trebuia distrusă. Cum să spargă însă acest cerc vicios…?

— Ei, Bart? puse Vanderling capăt reveriei lui Fraden. Se pare că ai o idee în căpăţână.

— Ah… încă nimic, Willem. Doar că… hm… m-au furat gândurile. Dar găsesc eu ceva, n-ai grijă. Mi-a ieşit întotdeauna pasienţa. Mă gândesc, Willem. Mă gândesc tot timpul.

— Şi eu mă gândesc, făcu rece Vanderling.

Felul în care o spusese îi dădu lui Fraden fiori pe şira spinării; simţi, desluşit, un cuţit care-l pândea.

— Nu gândi prea mult, murmură el. O solicitare prea mare a creierului poate fi foarte dăunătoare pentru sănătate. În cazuri grave, se pare că a fost chiar fatală.

Capitolul 12

Doar şase săptămâni, până la epuizarea heroginei, îşi zise în gând Willem Vanderling, îndreptându-se spre coliba sa. Şase săptămâni, şi băiatul mamei Vanderling ori va ajunge în vârf, ori...

Păi da, Bart s-a aranjat destul de bine, gândi el. Am eu drogaţii în buzunar – oricum, încă şase săptămâni – dar restul de Animale de pe împuţitul ăsta de bulgăre de noroi îi este credincios lui Bart, asta dacă îi poţi numi credincioşi pe aceşti înapoiaţi. Oricum i-ai numi însă – şi să fiu al naibii că-i poţi numi într-o mie de feluri – sangranii ar fi, într-o înfruntare, sută la sută de partea lui Bart, iar eu n-aş rămâne decât cu cei şapte sute de drogaţi ai mei. Ştiu asta, Bart o ştie şi el, şi mai ştie că eu ştiu, deci crede că mă are la degetul mic ca să-i fac treburile murdare şi să rămân vioara a doua pe lângă Napoleon Fraden.

Da, Bart aproape că se aranjase. *Aproape*... dar nu îndeajuns, dacă Willem Vanderling avea ceva împotrivă.

Vanderling intră în coliba sa. Legat într-un colţ, cu Gomez care-l păzea cu străşnicie clipă de clipă, se afla un Ucigaş, maior după stele, un grad destul de înalt în ierarhia Ucigaşilor. Cu două săptămâni în urmă, anticipând nevoile momentului, Vanderling le ordonase drogaţilor, în secret, să-i prindă viu un ofiţer Ucigaş. Se aşteptase la un locotenent, poate un căpitan, dar Ucigaşii dăduseră de fundul sacului, iar după mai multe luni de luptă structura lor piramidală de comandă era foarte încărcată cu ofiţeri de rang superior. Cu situaţia confuză din Sade – patrule de Ucigaşi, agenţi de-ai lui Fraden şi patrule ale Armatei Populare, amestecaţi cu toţii într-o haotică ţară a nimănui – nu fusese mare scofală pentru Gomez şi câţiva oameni de-ai lui să-l înşface pe acest Ucigaş din patrula pe care-o conducea; se pusese doar problema de-a sacrifica vreo câţiva executanţi.

Venise timpul pentru acţiune! Vanderling îl studie pe Ucigaşul strâns legat şi cu un căluş în gură. Acesta încă n-o ştia, dar era un om norocos.

— Gomez, vreau să rămân singur cu individul. Pune-l pe scaunul ăla de lângă masă, apoi cară-te. Te chem eu, când am nevoie de tine.

Gomez făcu ce i se ordonase, dar într-o tăcere mohorâtă. Necazul e, îşi zise Vanderling, că dacă încerc să reduc doza de herogină, devin prea nervoşi ca să mai aibă încredere în cineva, chiar şi în mine. Păi atunci, la dracu'…

Scoase din dulap o sticlă de herogină şi luă două pastile albastre. Gomez le privea lacom, aproape ameninţător.

— Bine, colonele, zise Vanderling punând pastilele în palma întinsă a lui Gomez, distrează-te. Dar înainte de a le lua, adu-l pe Jonson şi pune-l să aştepte afară.

— 'Nţeles, mârâi Gomez şi plecă, rostogolind nerăbdător pastilele în palmă, fără vreo urmă din suspiciunea iniţială. Vanderling râse. Bucură-te cât mai poţi, omule! gândi. În curând n-o să te mai bucuri *de nimic*!

Vanderling luă loc la masă, în faţa Ucigaşului. Întinse mâna cu băgare de seamă, desprinse căluşul şi-l aruncă, printr-o mişcare rapidă a încheieturii – aşa cum se aşteptase, dinţii ascuţiţi ai Ucigaşului clănţăniră în gol, în locul unde cu o clipă mai devreme fusese mâna lui.

— Nu eşti cuminte deloc. Mai bine stai potolit, amice. Noi doi vom deveni prieteni. Voi face multe pentru tine, iar tu, la rându-ţi, vei face câte ceva pentru mine.

Ucigaşul îl privi scurt.

— Dacă doreşti, pot face un singur lucru pentru tine, Animalule, zise el cu o voce egală. Dă-mi drumul şi îţi promit o moarte rapidă şi onorabilă, în luptă corp la corp, o moarte de Ucigaş. De ce să rişti să mori ca un Animal? Până la Ziua Durerii mai sunt doar două săptămâni, şi toate Animalele capturate de acum şi până atunci vor trebui să moară în Procesiunea de Ziua Durerii – o moarte total lipsită de onoare. Eliberează-mă acum şi mori onorabil, ai cuvântul meu de ofiţer al Profetului!

Vanderling râse cu bunăvoinţă.

— Dacă îţi joci cărţile cum trebuie, te eliberez şi îţi fac rost şi de o promovare de la şeful tău, asta intră în târgul nostru. Hai să nu ne enervăm prea mult…

Ucigaşul tăcea, nedumerit. Vanderling rânji.

— *La asta* nu te aşteptai, nu? îşi spuse. Stai liniştit, omule, vei avea curând o mulţime de lume în jur. Mulţi or să aibă surprize neplăcute. Am o treabă pentru tine. Îi vei duce un mesaj lui Moro. Spune-i că mareşalul Vanderling vrea să-i vorbească; putem face o afacere, spune-i că ne întâlnim la miezul nopţii, peste cinci zile la… ia să vedem… Da! La Depozitul Public de Alimente din Sade. Şi fără şiretlicuri – voi avea cinci oameni cu mine, toţi înarmaţi cu arme-brici şi alţii se vor afla prin apropiere. Vreau tratative, dar fără şmecherii!

— Tâmpitule! mârâi Ucigaşul, cu ochii scăpărând deodată de furie. Crezi că Profetul e prost să se bage într-o astfel de capcană? Crezi că sunt nebun să duc mesajul ăsta? M-ar trimite la stadion, să mor ca un Animal, de Ziua Durerii, ca părtaş la planul tău idiot. Animalule! Cretinule!

Ucigaşul era pe cale să izbucnească într-o criză de ură dementă; începu să-şi rostogolească ochii în cap şi să mişte convulsiv din fălci.

Vanderling îl potoli cu o palmă peste faţă.

— Taci şi ascultă, lătră el. Nu e nicio capcană; e ceva cinstit. Dar ai şi tu dreptate… Bine, uite cum facem, pentru ca toată lumea să fie în siguranţă: Moro va trimite un Frate să se întâlnească cu mine. Acesta are voie să ia cu el trei Ucigaşi ca să-l păzească de orăşenii nebuni, dar nu mai mulţi. Fratele va aduce cu el un radio, şi astfel voi putea comunica direct cu Moro. Profetul va rămâne în siguranţă în palatul lui. Vorbind, nu are ce pierde…

Ucigaşul maior părea măcinat de dispreţ şi totodată de curiozitate. Ochii îi fulgerară a ură, dar i se îngustară câteva clipe mai târziu, când căzu pe gânduri.

— De ce mi-ar acorda Moro o audienţă? mârâi el. De ce să-ţi duc mesajul şi să risc o moarte de Animal? De ce ar trata Profetul cu tine, chiar dacă i-aş transmite mesajul tău ridicol? De ce?…

— Fiindcă vei avea *asta*, făcu Vanderling scoţând dintr-un buzunar o punguţă mică de omnidrină. Crede-mă, asta îţi va aduce, în doi timpi şi trei mişcări, o audienţă la Marele

Capsoman. Îi spui de unde o ai şi că, dacă joacă cinstit, mareşalul Vanderling poate să-i livreze o navetă plină. Garantez că va fi interesat. După încheierea târgului, vei fi făcut colonel… ce dracu', îmi pot permite să fiu generos – voi include asta în preţ: gradul de colonel pentru tine. Ce zici de *asta*?

— Ce e în punguţă? aruncă tăios Ucigaşul.

— Nu ştii cu ce se îmbăta Fratele Bart? E chestia pe care amicii tăi din Confrerie se omoară s-o fabrice torturând Animalele până la nebunie şi apoi luându-le sângele. Nu ştii pentru ce se omoară ei? Ei bine, asta e – omnidrina, şi-i ofer lui Moro un munte întreg, în schimbul… anumitor compensaţii.

Ochii Ucigaşului se aprinseră, cu speranţă de această dată, nu cu ură. Da, ştia foarte bine ce e omnidrina, gândi Vanderling. Şi cine n-ar fi vrut să trăiască? Şi să devină şi colonel? Dar idiotul încă mai şovăia! Să-l ia dracu'!

— Argumentul decisiv ar fi, rosti el cu voce egală, că dacă nu faci ce-ţi spun, nu te execut, ci te duc în cel mai apropiat sat şi te predau Animalelor. Ştii ce fac ei cu Ucigaşii, nu-i aşa? Zilele astea sunt *foarte flămânzi*… Ţi se pare o moarte onorabilă?

Buzele Ucigaşului se strâmbară, iar chipul îi deveni palid. Chiar Ucigaş fiind, nu putea rămâne indiferent la perspectiva de a fi fript de viu şi mâncat.

— Foarte bine, acceptă el. N-am de ales. Voi duce Profetului mesajul tău.

Vanderling îndesă punguţa de plastic într-un buzunar al tunicii Ucigaşului legat.

Aşa, îşi zise. Bart a aranjat destul de bine lucrurile. Dar nu suficient de bine. Sangranii îl vor sprijini tot timpul împotriva mea – atâta vreme cât Bart e în viaţă.

Dar dacă Bart e ucis, şi ucis de Confrerie, apropo… Ei bine, singurul candidat la preşedinţia Republicii Libere de pe Marele Suprem Gunoi de Bălegar va fi al dumneavoastră Willem Vanderling. Odată Bart mort – şi ce martir pe cinste va fi! – şi eu sprijinit de Armata Populară şi de restul Animalelor, pot nimici toţi drogaţii înainte de terminarea heroginei şi mai pot controla încă planeta. Ce e mai grozav e că prin acelaşi şiretlic îi elimin şi pe Bart, şi pe Moro and Company, rămânând singurul proprietar al acestui bulgăre de noroi plin de resurse. Doi iepuri redutabili dintr-o singură lovitură – de fapt, or să se

distrugă unul pe altul! Poate ar trebui să mă încoronez ca noul Profet al Durerii, medita Vanderling. Şi de ce nu? Moro o ducea foarte bine înainte de apariţia noastră – făcea ce voia, mânca ce voia, oprea mersul întregii planete... Şi toate astea fiindcă era un micuţ zeu de tinichea. De ce să mă ascund după deget, aiurindu-i pe netoţi, ca Bart? De ce n-aş spune clar de la început: eu sunt şeful şi oricine se uită urât la mine primeşte un bilet-dus pentru arenă?

În afară de asta, suna bine – Fratele Willem, Profet al Durerii şi Lord Suprem Stăpânitor pe Sangre! Aşa mai mergea, lucru de calitate!

Vanderling scoase capul pe uşă şi-l strigă pe Jonson.

— Du-l pe tip la marginea oraşului şi dă-i drumul, ordonă el.

Jonson clipi a neîncredere, cu ochii adânciţi în orbite şi injectaţi.

— Aşa e, ştiu că sună ciudat. Dar nu-ţi mai obosi creierul să gândeşti. Am eu un plan pe cinste – victorie finală de Ziua Durerii. Când te întorci, primeşti o doză dublă de herogină, aşa că gândeşte-te *doar* la *asta* şi mişcă-te!

Vanderling îşi conducea oamenii de-a lungul străzilor întunecate şi aproape pustii ale oraşului. În acea zonă din Sade, rezervată Animalelor, nu exista lumină electrică; străzile înguste şi murdare erau luminate doar de stelele unui cer fără lună şi câteodată de flăcările portocalii ale focurilor strălucind prin deschizătura uşii cocioabelor sinistre.

Vanderling şi cei cinci drogaţi ai săi aveau cu toţii arme-brici. Văzu trei sangrani aproape goi, care-i urmăreau pe strada plină de umbre, la o distanţă de vreo douăzeci de metri. Ridică arma, prinzând o flacără a focului dintr-un bordei învecinat, şi localnicii, convinşi acum că cei urmăriţi sunt înarmaţi, se grăbiră să dispară în grabă pe străzi lăturalnice.

Aşa, îşi zise cu un rânjet, au destulă minte ca să-i lase în pace pe oamenii înarmaţi. Oamenii cu arme erau singurele lucruri considerate anormale în Sade. De aceea erau străzile atât de pustii noaptea. Oricine ieşea noaptea în căutare de hrană avea şansa să se trezească pe masa unei familii înfometate – asta în cazul când bărbatul nu-şi halise încă soţia şi copilaşii, aşa cum unii o făcuseră deja. Flămânzi sau nu, câteva lecţii cu armele-brici fuseseră suficiente ca sangranii să-i lase în pace pe

luptătorii de gherilă înarmaţi. Ştiau deja că oricine ataca un partizan sfârşea chiar el în Depozitul Public de Provizii.

Păi da, medită Vanderling pe când, cu cizmele lor care stârneau ecouri aspre, traversau străzile tăcute şi pustii, e clar că un câine îl mănâncă pe altul – sau un Animal îl mănâncă pe altul. Singurul loc unde nu acţionau mâinile lor împuţite era Depozitul Public. Oricine murea – cu sau fără ajutor – era aruncat în depozit, aceasta fiind singura salvare a tăntălăilor locali de la o inaniţie totală. Ei ucideau, din instinct de autoapărare, pe oricine încerca să dea vreo lovitură la Depozit, astfel că locul respectiv era un fel de sanctuar, deci, logic, cel mai potrivit pentru acea mică negociere.

Vanderling şi oamenii lui dădură colţul; o clădire mare, murdară şi fără ferestre, ca un hambar, se contură peste drum. Avea uşa de la intrare larg deschisă, iar lumina portocalie şi pâlpâitoare dinăuntru contura siluetele neclare ale câtorva zeci de sangrani. Vanderling auzi sunete înăbuşite de fierăstrău, lovituri înfundate, ciorovăieli ascuţite – atmosferă tipică pentru Depozitul Public.

Vanderling îşi adună oamenii – Jonson, Gomez şi alţi trei drogaţi.

— Bun! Gomez, du-te şi vezi ce e în coşmelie. Nu uitaţi, băieţi, când intrăm, voi să nu scoateţi o vorbă. Ăsta e un şiretlic pentru a-i omorî pe Fraţi, aşa că voi spune câteva minciuni gogonate. Unele dintre ele n-or să vă placă. Ţineţi minte însă că e vorba de-o păcăleală pentru Moro. Haide, Gomez, la treabă!

Aşteptară peste drum, în timp ce Gomez intra. Pentru o clipă, se păru că vocile dinăuntru se opresc, apoi ciorovăiala reîncepu. După câteva minute pline de încordare, Gomez reveni, traversând strada plină de gunoaie.

— Ei? mârâi Vanderling.

— Un Frate, trei Ucigaşi, vreo patruzeci de Animale…

— Destul de bine. Gomez, ia doi oameni şi scoate Animalele alea de acolo. Apoi tu şi Jonson o să mă păziţi, în timp ce discut cu Fratele. Staţi cu armele pregătite şi cu ochii pe Ucigaşi. Restul păziţi uşa – e singura intrare sau ieşire. Dacă vedeţi vreo mişcare pe afară, strigaţi. Să mergem!

Gomez şi ceilalţi doi drogaţi traversară strada şi intrară în Depozitul Public. Vanderling auzi dinăuntru ordine lătrate, strigăte de protest, mormăieli înfundate, apoi iar ordine, date

pe un ton şi mai răstit. Pe urmă, câte doi şi câte trei, oameni întunecaţi la chip şi slăbănogi începură să se adune în formaţie, în afara magaziei, strângând în mâini cu lăcomie hălci de carne crudă, braţe şi picioare însângerate. Cu ochii aţintiţi bănuitor la tot ce-i înconjura – Vanderling, camarazii lor, umbrele pâlpâitoare care dansau în întuneric, străzile pline de mister – se furişară dispărând unul câte unul pe aleile lăturalnice, înfundate de gunoaie şi fragmente albe de oase.

Vanderling aşteptă până ce Gomez apăru în uşă şi-i dădu semnalul că drumul e liber. Nu era deloc cazul ca Animalele să-l vadă pe mareşalul Vanderling, viitorul lor Preşedinte, discutând cu un Frate!

Interiorul Depozitului Public era o încăpere uriaşă, urât mirositoare, luminată de mai multe torţe dispuse în cerc de-a lungul pereţilor de lemn, mult dedesubtul tavanului înalt şi plin de umbre. Lângă peretele cel mai îndepărtat se afla o grămadă mare de cadavre, oameni cenuşii, goi şi plini de răni, femei bătrâne, copii; membre şi trunchiuri zăceau aruncate laolaltă, întrepătrunse, ca şi cum ar fi îngheţat în mijlocul unei orgii obscene, de neimaginat.

Mese grele şi grosolane de lemn erau risipite pe podeaua cenuşie a Depozitului. Pe multe dintre ele se aflau cadavre – unele cu membrele ciopârţite, altele intacte. Alte mese erau ticsite cu bucăţi de braţe şi picioare, hălci de carne de nerecunoscut – o etalare oribilă, ca într-o măcelărie. Cuţite sângerânde şi topoare zăceau pe fiecare masă.

Mesele, podeaua, chiar şi peretele îndepărtat, până la o înălţime de circa doi metri, erau stropite cu un strat gros de substanţă cafeniu-închisă, acoperită cu o coajă groasă de sânge de mult închegat.

Sub o torţă pâlpâitoare de pe peretele din stânga, patru bărbaţi stăteau pe scaune, la una dintre mese. Un trup zăcea întins pe podeaua de piatră, chiar lângă masă; sângele proaspăt fusese şters, lăsând o dâră uscată pe lemnul zgâriat al tăbliei unde, lângă un mic aparat de radio, trona încă o secure mare şi plină de sânge.

Vanderling se apropie de masă. Jonson şi Gomez, cu armele pregătite, îl urmau la distanţă de un pas. Văzu că trei dintre bărbaţi erau Ucigaşi, cu chipurile încordate. Al patrulea purta o robă neagră, iar în lumina portocalie a torţelor Vanderling îi

distinse ridurile adânci şi cutele de pe carnea fleşcăită a feţei – un chip de elefant bătrân, un om odinioară gras, dar care slăbise mult în ultima vreme. Ochişorii lui albaştri săreau de colo-colo, ca ai unei păsări. Fratele – cum-l-o-fi-chemând – arăta rău şi era mort de frică…

Vanderling privi împrejur la grămada de cadavre, la carcasele pe jumătate măcelărite de pe mese, la securea care lucea umedă dinaintea Fratelui…

Râse. O afurisită de măcelărie! Un loc potrivit să ciopârţeşti o planetă, îşi zise pe când se aşeza în faţa Fratelui, flancat de Gomez şi de Jonson, rămaşi în picioare.

— Sunt mareşalul Willem Vanderling, comandantul şef al Armatei Populare din Republica Liberă Sangre, anunţă el cu un formalism grav, pe jumătate sardonic.

— Eşti păstorul împuţit al unor Animale idioate, ciripi piţigăiat Fratele, spaima de pe chip transformându-i-se într-un dispreţ plin de dezgust. Spune ce ai de spus şi termină repede. Să nu formulezi niciun fel de pretenţii. Adresează-mi mie propunerea ta imbecilă, iar eu o voi relata Profetului. Fă-o cât poţi de repede! Duhoarea de-aici mă dă gata…

— Te bag în mă-ta, Charlie! trânti Vanderling. Eu conduc spectacolul, şi-o să faci ce ţi se spune, indiferent dacă-ţi place ori nu, altfel…

Făcu un gest neglijent şi Gomez şi Jonson îşi plimbară armele în direcţia Fratelui şi a celor trei Ucigaşi. Ucigaşii săriră de pe scaune, apoi se prăbuşiră la loc. Bravada Fratelui se evaporă pe când acesta privea fix, în gurile armelor de foc.

Vanderling zâmbi.

— Şi acum, c-am depăşit formalităţile, zise el batjocoritor, ce-ar fi să-l prinzi la radio pe Grasul?

— Eu…

— La treabă! urlă Vanderling. Radioul e al meu, şi pot să adaug imediat cadavrul tău la…

Arătă spre grămada contorsionată de trupuri de lângă peretele îndepărtat. Fratele păli şi începu să umble la aparat. Se auziră trosnituri, bolboroseli, şuierături, apoi, brusc, vocea puternică şi unsuroasă a lui Moro răzbătu tare şi clar:

— Ei bine, frate Andrew, a apărut porcul ăla?

Vanderling înşfăcă radioul şi vorbi în grila microfonului:

— Aici e porcul, băi cocoloş de grăsime! Hai să lăsăm apelativele personale. Nu-mi place de tine şi nici ţie de mine, dar există cineva pe care niciunul dintre noi nu-l poate suferi…

— Cine? întrebă vocea lui Moro, stârnind ecouri în camera cavernoasă şi goală.

— Fratele Bart, spuse Vanderling. Bart Fraden.

Urmă o linişte grea. Vanderling ar fi vrut să aibă un video. Merita să vadă faţa lui Moro!

— Ce e, Moro? Ce s-a întâmplat acum cu gura aia mare a ta?

— E trădarea ta, străine. E limpede că, aidoma tuturor Animalelor, eşti dornic să-i trădezi pe ai tăi. E clar că vrei ceva de la mine şi, la fel de clar, îţi închipui că ai ce să-mi oferi în schimb. Aştept!

— Cerşetorii nu pot face mofturi, ce zici, Moro? făcu Vanderling sarcastic. Nu te mai osteni să mă duci *pe mine*, ştiu că eşti încolţit – eu ţi-am făcut-o, îţi aminteşti? Deci, uite cum stă treaba… Fraden vrea să scape de mine imediat ce te termină – ceea ce va şi reuşi, dacă nu intri în joc – şi să facă din întreaga planetă domeniul lui privat. Eu nu sunt un porc precum Bart. Sigur că vreau partea lui din bulgărele ăsta de noroi, dar accept să-ţi las şi ţie ceva, dacă te hotărăşti să colaborezi – să zicem un teren cu o rază de două sute de mile în jurul oraşului Sade, plus, eventual, o cotă regulată de sclavi şi Animale de Carne…

— Adică te aştepţi să-ţi dau planeta *mea*? mugi Moro.

— Nu vezi că baţi câmpii? Nu mai ai ce planetă să-mi dai, amândoi ştim asta. Eu îţi ofer de zece ori mai mult decât ai acum. Crezi că mă poţi păcăli mai târziu, să încerci să recucereşti şi restul planetei? N-ai decât… Numeşte ce facem acum un armistiţiu temporar – după ce scăpăm de Fraden, vedem noi atunci cum ne înţelegem… Dar să începem cu lucrurile urgente. Mă urmăreşti?

— Ascult încă, făcu Moro fără nicio intonaţie. Planul tău…?

— Cât se poate de simplu, omule. Ce-i cu tămbălăul ăla de Ziua Durerii, de care tot aud?

— Ziua Durerii? Nu văd ce legătură are cu…

— Sigur că nu vezi! Nu eşti prea inteligent, se vede treaba. Ziua Durerii e un fel de zi naţională, nu? Faceţi vreo sărbătoare pe stadionul ăla, vreo procesiune, ceva?

— Marea Procesiune cu Tortură din Ziua Durerii! aruncă Moro excitat. Cea mai mare zi din întregul an – o etalare meşteşugită de nu mai puţin de o mie de subiecţi torturaţi de moarte. Tradiţia cere ca zece mii de Animale să ia parte la plăcerea acestei zile, o zi de mare importanţă pentru întregul Sangre. Da… aşteptăm cu toţii, cu nerăbdare, Ziua Durerii, în ciuda… în ciuda neplăcerilor de moment.

— Exact ce ne trebuie, zise Vanderling. Un decor perfect! Trimite-i un mesaj lui Fraden, spune-i că vrei să te predai condiţionat – părăsirea nestingherită a planetei de către tine şi Fraţii tăi. Apoi…

— Niciodată! răcni Moro, iar Fratele şi Ucigaşii rămaseră împietriţi. Nici nu poate fi vorba! Noi nu ne vom preda niciodată! Noi…

— Gura! trânti Vanderling. Lasă-mă să termin! Te oferi deci să te predai, dar insişti să faci din asta un spectacol întreg. Nu capitulezi decât public, de Ziua Durerii, pe stadion, iar Fraden trebuie să vină acolo, să-ţi accepte personal gestul. Iar când îl vom avea pe Fraden pe stadion…

— Înţeleg, făcu Moro, iar faţa Fratelui se strâmbă într-un zâmbet şters. Dar nici măcar un Animal ca Fraden nu poate fi atât de prost, încât să se bage într-o capcană atât de evidentă!

— Desigur că nu. O va face doar dacă va crede că deţine un atu. Noi îi oferim acest atu. Ca dovadă de bună-credinţă, ceri ca Bart să furnizeze două mii de victime pentru Procesiunea Torturii, da? Deci Bart îşi închipuie că acesta e atuul lui – te va înşela şi cei două mii de oameni vor fi luptători de gherilă înarmaţi.

— Vrei să las în complexul palatului două mii de inamici înarmaţi? ţipă Moro.

— Şezi blând, rosti Vanderling. Mai întâi, ai mai mult decât destui Ucigaşi ca să păzeşti stadionul şi să te ocupi cum se cuvine de cei două mii de inamici. Trebuie doar să ai grijă ca majoritatea oamenilor tăi să nu poarte uniforme, ca să nu bată la ochi. În al doilea rând, îi percheziţionezi înainte de a-i lăsa să intre – eu sunt comandantul militar, nu uita, şi mă voi asigura ca armele să nu aibă muniţie. Poţi verifica. În afară de asta, şase, şapte mii de Ucigaşi împotriva a două mii de băieţi de-ai noştri… Ia gândeşte-te, oricum ei nu sunt în stare să ascundă arme; deci vor folosi cuţite. Având toţi Ucigaşii ăia împrejurul

tău, ţi-e frică de două mii de Animale cu cuţite? Bart va profita de şansă; îi plac jocurile de noroc şi îşi închipuie că surpriza e de partea lui. Deci îi obţii, drept recompensă, pe Fraden şi două mii dintre oamenii mei. E un fleac, Moro, o bagatelă!

— Ar trebui să meargă... mormăi Moro, dar de ce-aş avea încredere în tine?

— Nu te-ai prins? Fac în aşa fel toate aranjamentele, încât să nu *trebuiască* să ai încredere în mine. Şase mii de Ucigaşi cu puşti şi două mii de partizani cu cuţite. Iar eu voi fi chiar acolo, la îndemâna ta. Ce-ai avea de pierdut?

Desigur, se pare că *eu* va trebui să mă încred în *tine*, Grasule, gândi Vanderling. Dar n-ai nicio grijă, că...

— Mi-e greu să mă încred într-un duşman care pare să aibă încredere în mine, rosti Moro cu viclenie.

— N-am de ales, răspunse Vanderling, sau mă descotorosesc eu de Fraden, sau el de mine. În afară de asta, am şi nişte garanţii pe cinste... Ai uitat de micul dar pe care ţi l-am trimis?

— *Omnidrină*! se repezi Moro. În partea opusă a mesei, Vanderling putu vedea ochişorii Fratelui cum se aprind lacomi. Chiar mai există omnidrină? Credeam că-i doar o şmecherie ca să...

— Sute de kilograme. Mai multă decât poţi folosi în cinci vieţi. Asta va fi asigurarea mea, fiindcă nu primeşti niciun pic înainte ca Fraden să fie mort, iar eu la adăpost, în deplină siguranţă. Atunci primeşti *toată* cantitatea. Ce zici? Ne-am înţeles?

După o pauză scurtă, vocea de la radio răspunse:

— De ce nu? Se pare că... te-ai gândit la toate. Încheiem afacerea, apoi... apoi poate vom mai avea de-a face unul cu celălalt!

— Sună destul de cinstit. Lucrăm împreună până la Ziua Durerii. Fă-ţi treaba, iar eu... eu mă ocup de-a mea. Terminat.

Fără să-i mai adreseze vreun cuvânt Fratelui uluit, Vanderling se ridică, făcu semn oamenilor săi şi se îndreptă repede spre uşă, Gomez şi Jonson urmându-l cu mutre uimite, incapabili să înţeleagă. Trecând pe lângă mesele încărcate de cadavre şi prin nenumăratele băltoace de sânge pe jumătate închegat, Vanderling îşi muşcă buza. Partea de sus a corpului îi tremura convulsiv.

În cele din urmă, când alături de Gomez, de Jonson şi de santinelele pe care le lăsase la uşă, ajunse pe strada întunecata şi tăcută, izbucni într-o cascadă de râs.

— Fraierule! urlă el. Oh, ce cretin! Momeală, undiţă şi omnidrină!

Sigur, Profetul Durerii îşi închipuia c-a dat lovitura, nu-i aşa? Nicio problemă, îi dai înainte până ce-l mătrăşim pe Bart, apoi mă înşfaci pe mine, mă torturezi până ce obţii omnidrina, mă ucizi şi pe urmă înapoi la treabă, ca de obicei… Ce butoi de grăsime idiot!

Văzu că drogaţii îl priveau fix, murmurând între ei şi arătând cu gesturi nesigure spre propriile arme-brici.

— Gata cu prostiile, băieţi! zise el încă râzând. Nu v-aţi prins? Şase mii de Ucigaşi pe stadion ca să-i distrugă pe Bart şi victimele. Deci câţi mai rămân să păzească zidul palatului? Gomez, vei avea la dispoziţie de Ziua Durerii întreaga afurisită de Armată Populară. Aproape douăzeci de mii de oameni! În timp ce majoritatea Ucigaşilor sunt ocupaţi pe stadion, tu năvăleşti prin poarta principală, intri, dobori pe oricine stă de pază în afara stadionului, apari acolo şi…

— Omorâm Ucigaşii! strigă Gomez. Îi omorâm pe Fraţi! Îl omorâm pe Profet! Omorâm…

— Aşa e! aprobă Vanderling. Păstraţi-vă răcnetele pentru Ziua Durerii.

Desigur, exista încă o faţetă a acestei triple înşelăciuni, îşi zise în gând. În timp ce băieţii noştri se vor ocupa de Ucigaşi, eu voi putea, în confuzia generală, să am grijă de Bart – poate chiar să-l dau pe mâna Ucigaşilor. Asta s-ar potrivi de minune, din toate punctele de vedere. Bart Fraden, Eliberatorul planetei Sangre, a căzut azi în bătălia finală! Regrete şi flori, oameni buni, regrete şi flori! Preşedintele a murit – trăiască Preşedintele!

Mai rămăsese de pus la punct doar un mic amănunt…

— Hai, băieţi, înapoi în tabără, le ordonă. Trebuie să-l informăm pe Nepreţuitul Conducător de micul nostru plan, nu-i aşa?

Prea de tot! îşi spunea Vanderling, plin de încântare. Să fiu al naibii, e mult prea de tot!

Capitolul 13

Când Vanderling termină, în sfârşit, de vorbit, Sophia fu cuprinsă de neîncredere, de furie şi, i se păru lui Bart Fraden, de un amuzament fără margini. Când deschise gura să dea drumul unui ropot verbal spre Vanderling – care stătea la masă, în faţa lor, cu o mască grotescă, de satisfacţie şi inocenţă puerilă, zugrăvită pe chipu-i grosolan şi brutal – Fraden îi aruncă o privire rapidă, poruncitoare, făcându-i semn să se potolească, apoi se întoarse din nou spre Vanderling şi clătină uşor din cap.

— Aud ce zici, Willem, dar nu pot crede. Mai spune-mi o dată, rar!

— Ce-i aşa de greu de înţeles? rosti mirat Vanderling. E un aranjament perfect. L-am făcut pe Moro să creadă că te înşel pe tine, când, de fapt, îl înşelam *pe el*. Cele două mii de victime pe care trebuie să i le furnizezi vor fi înarmate, ai priceput?

Fraden suspină.

— În chip de conspirator, nu faci doi bani, Willem. Chiar crezi că Moro are încredere în *tine*? Cum dracu’ vrei să introduci în ascuns pe stadion arme sau orice altceva, cu ajutorul unor sangrani pe jumătate dezbrăcaţi?

— Nu te-ai prins, zise Vanderling. Sigur că Moro n-are încredere în mine. Sigur că nu putem introduce arme în ascuns pe stadion. Dar l-am şmecherit pe Moro să aibă el grijă. I-am spus că singurul mijloc de a te face să te laşi înşelat este să-ţi dea impresia că *tu* ne înşeli pe noi. Ţine minte: el nu ştie că de fapt *eu* sunt de partea *ta*. Îşi închipuie că vei crede că deţii elementul surpriză, aşa încât, ca să te ducă de nas, te va lăsa să strecori cuţite la brâul victimelor – fiindcă surpriza pregătită de el este că stadionul va fi umplut cu şase mii de Ucigaşi în civil, toţi înarmaţi. Crede că asta vă va veni de hac, *ţie* şi Animalelor purtătoare de cuţite, că apoi mă poate păcăli şi pe *mine*, capturându-mă şi torturându-mă ca să-i predau nava cu

omnidrină. E un fleac – e atât de preocupat să ne tragă clapa la amândoi, încât nu mai vede că, de fapt, noi i-o coacem *lui*! Desigur, Ucigaşii se vor ocupa de băieţii cu cuţite, dar, ca s-o facă, majoritatea vor trebui să fie înăuntrul stadionului şi asta va crea multă confuzie. Dacă reuşim sincronizarea aşa cum se cuvine, putem avea în acest interval întreaga Armată Populară la dispoziţie, ca să atace forţa de gardă de la Palat – şi atunci, adio Ucigaşi, adio Moro, adio Confrerie!

Fraden se lăsă pe spate, toropit, înăbuşindu-şi zâmbetul. Câte dintre lacunele acestui plan naiv încearcă Willem, ca un caraghios, să mă facă să înghit? se întrebă. Şi câte dintre ele reprezintă doar simplă prostie? Totuşi, dacă lăsai de capul lor nişte măscărici ca Willem şi Moro, puteai fi sigur că până la urmă se vor strânge de gât unul pe altul. Porcăria asta putea duce, în final, la ceva…

— Şi adio şi pentru noi, adăugă Fraden. De acord, stârnind toată hărmălaia asta putem pătrunde pe stadion cu întreaga armată. Deci Ucigaşii vor fi pe de-a-ntregul ocupaţi cu ce se întâmplă acolo… Dar, de fapt, *ce* se va întâmpla pe stadion? Ce-i va putea opri pe toţi acei Ucigaşi să ne atace şi pe noi, şi pe voi?

Falca lui Vanderling căzu.

— Păi… ăăă… îngăimă.

Bun, îşi zise Fraden. Deci partea *asta era*, într-adevăr, prostie curată. Idiotul e atât de preocupat să-i înşele pe toţi, că e gata să se bage singur într-o capcană cât se poate de evidentă – şi aşa se întâmplă întotdeauna când omul îşi depăşeşte limitele. Trei şoricei orbi… uite-i cum aleargă!

— Văd că nu te-ai gândit atât de departe, rosti Fraden. Lasă, poate reuşim totuşi să facem operantă tâmpenia asta de plan al tău. E o chestiune de cronometraj. Ne trebuie o marjă de siguranţă între momentul când începe distracţia pe stadion şi momentul când băieţii noştri intră şi iau situaţia sub control. Cinci, zece minute cel mult…

— Da… murmură Vanderling, supărat că nu mai are iniţiativa. Merge. Dar cum…?

— Nici măcar Moro nu se aşteaptă să mă bag în aşa ceva, fără gardă personală. Vreo sută de oameni n-or să-l deranjeze prea mult – el nu se gândeşte la un atac din exterior, aşa că îşi va închipui că toţi cei şase mii de Ucigaşi ai lui vor avea timp

berechet să ne facă de petrecanie, şi mie şi ţie. Nu văd de ce-ar obiecta, deci, la cei o sută de oameni care ne-ar păzi să nu fim ucişi timp de zece sau cincisprezece minute.

— Păi da! exclamă Vanderling. O sută de drogaţi ar merge! Zic să folosim drogaţi, ei fiind cei mai disciplinaţi oameni de care dispunem, ce părere ai?

Sfinte Sisoe! îşi spuse Fraden, gândirea lui nu depăşeşte adâncimea unei farfurioare cu lapte! Drogaţii *tăi*, Willem, nu-i aşa? *După nevasta ţăranului cu toţii alergau*…

— De ce nu? rosti el cu voce tare.

Şi cu cozile tăiate ei se alegeau…

— Deci eşti de acord s-o facem?

— Dacă îl conving pe Moro să-mi lase garda de corp, da, acceptă Fraden. Oricum, tu începe pregătirile…

— Bine, făcu Vanderling, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă. Trăiască Republica Liberă, da? strigă el, rânjind peste umăr.

Ai mai văzut vreodată în viaţă astfel de privelişte…

— Trăiască… Preşedintele! mai rosti Vanderling şi plecă.

… *precum cei trei şoricei orbi*? murmură Fraden pentru sine.

De îndată ce Vanderling n-o mai putu auzi, Sophia O'Hara explodă:

— Bart, nu cred că ai vorbit serios! Nu poţi fi aşa de…

— Pe toţi dracii! o întrerupse Fraden râzând. Fii convinsă că sunt *puţin* mai deştept decât un babuin cu inteligenţă medie, Soph! E limpede că omul nostru pune la cale o dublă înşelăciune – sau chiar una triplă, dacă vrei să vorbim în termeni tehnici, fiindcă îl păcăleşte şi pe Moro. Aşa că, desigur, noi îi vom aplica lui o cvadruplă înşelăciune!

— Păcăleală dublă… triplă… cvadruplă! Pfff! Nu mai pricep nimic, Conducător Nepreţuit. Ce naiba clocoteşte în mintea ta perversă?

— Să încep prin a-ţi dezvălui înşelăciunile una câte una? zise Fraden voios. Moro şi Willem au făcut un plan să mă păcălească, să mă ucidă şi să împartă cumva planeta între ei. Până aici, o trădare de o simplitate clasică… Urmează înşelăciunea numărul doi – cea a lui Moro: să ne omoare pe Willem şi pe mine şi să iasă el primul. Ai înţeles până aici?

— Chiar şi nea Cap-de-Obuz se pare că a priceput *asta*…, zise Sophia. Dar… a, am înţeles! Ogivă-de-Oţel s-a prins de figură şi

l-a înşelat la rându-i pe Moro, spunându-ţi ţie şi pregătind atacul asupra complexului de la palat!

— În curând o să ajungi un Machiavelli! aprobă Fraden. Până aici, e simplu ca un joc de şah tridimensional. Dar acu' vine partea delicată, sau cel puţin aşa îşi închipuie Willem. Fiindcă el a inventat tripla înşelăciune – îl înşală pe Moro, folosindu-se de mine, desfiinţează Ucigaşii şi Frăţia şi apoi, în confuzia generală, scapă cumva de mine. Vrea ca drăguţa noastră gardă de corp să fie formată din drogaţii lui. Te-ai prins? Şi-a propus ca, după ce se împrăştie praful şi se clarifică lucrurile, să rămână singurul supravieţuitor.

— Mă apucă durerea de cap, făcu Sophia. Şi *nu* va ieşi totul cum plănuieşte el?

Fraden râse.

— Ai uitat de cvadrupla înşelăciune? Uneori, cel mai uşor e să-i laşi pe duşmani să urzească planul, iar în ultimul moment tu să scoţi niscaiva aşi din mânecă. Nu-ţi mai bate capul. Eu am *doi* aşi pregătiţi. Primul: dacă mor toţi Fraţii, iar din punct de vedere tehnic eu sunt încă Frate, m-aş putea folosi de Ucigaşii rămaşi...

— E totuşi vorba de viaţa ta, zise Sophia, cu buza de jos tremurând. N-aş suporta dacă... Şi, de fapt, probabil că e şi viaţa *mea* în joc...

— Doi aşi, preciză Fraden ridicând două degete. Numără-i: *doi.*

— Şi care e a doua perlă strategică? O bombă de buzunar? O vestă antiglonţ? Angajamentul de a duce o viaţă neprihănită?

Fraden râse:

— Ei, nici chiar aşa. Nu e ceva secret, mă gândeam doar la cinstiţii cetăţeni ai oraşului Sade!

○

Fraden privi peste masă, unde era aşezat emiţătorul radio, la Fratele cu chipul pământiu, pe jumătate zâmbitor, şi la cei patru Ucigaşi ai săi, vizibil cuprinşi de nervozitate. Se pare că Fratele Andrew e la curent cu tot, îşi zise, Ucigaşii, în schimb, nu. Nici nu-i de mirare că stau aşa încordaţi. Aici, în mijlocul taberei inamice, tocmai l-au auzit pe micuţul lor zeu de tinichea vorbind de capitulare!

— Ei bine? tună Moro, nerăbdător, prin radio.

— Să vedem dacă am înţeles bine, rosti Fraden în grila microfonului. Te predai cu condiţia să vă garantez, ţie şi Fraţilor, părăsirea în siguranţă a planetei şi să fac rost de navele necesare? Însă trebuie să accept oficial, pe stadion, această capitulare, în Ziua Durerii. Din partea mea e perfect, dar cum rămâne cu chestia că trebuie să furnizez două mii de victime pentru Procesiunea aia a Torturii?

— Vom pecetlui tratatul cu cea mai măreaţă Procesiune a Torturii din întreaga istorie a Zilei Durerii! Pentru Confrerie fiind ultima Procesiune a Torturii, vom face totul ca ea să însemne ceva deosebit. Îţi promit că în această Zi a Durerii, arta va atinge culmea! Nu uita că Animalele, indiferent de… situaţie, aşteaptă de Ziua Durerii un eveniment special – e singura lor ocazie să se afle la celălalt pol al Marii Alegeri, să dăruiască Durere şi să primească Plăcere. Dacă ai în plan să conduci planeta Sangre, nu se cade să-i dezamăgeşti în prima zi a domniei tale. În plus, gândeşte-te la plăcerea ta personală! Îţi promit ceva ce nu s-a mai…

Fraden se chinuia să-şi înăbuşe veselia. Moro luase totul de-a-ndoaselea! Eu ar trebui să am nevoie de victimele alea acolo, nu el! Eu ar trebui să-l conving *pe el*. Dar porcul e atât de înnebunit să organizeze o şedinţă de tortură, încât a uitat complet în ce scop trebuie, întâi de toate, să-mi permită să furnizez victimele. Halal complotist!

— Bine, Moro. Pare o distracţie aşa de grozavă, că m-ai convins. Facem târgul. Mai am doar un mic amănunt – ca preşedinte al Republicii Libere, ar trebui, desigur, să mi se permită o… ăăă, paradă de onoare. Patru sau cinci sute de oameni ar merge.

— Cum? Exclus!

— Nu înţeleg, Moro, zise Fraden rar. De ce nu? Vrei să-mi joci vreo festă? De fapt, n-ai de ce să te temi – eşti pe terenul tău. Dacă nu ai nimic de ascuns, nu văd motivul să mă refuzi…

— Păi… poate ceva simbolic, se repezi Moro. N-am nicio obiecţie la, să zicem, cincizeci de oameni.

Fraden se căzni să hotărască cine era mai transparent, Moro sau Vanderling?

— O sută de oameni sau renunţ la înţelegere. Nu sunt eu preşedintele Republicii Libere Sangre? Fără o gardă de onoare de cel puţin o sută de oameni, aş arăta ca un milog.

— Foarte bine, acceptă supărat Moro. Nu sunt meschin.

— Bine gândit. Ne vedem de Ziua Durerii. Terminat.

Fratele Andrew se ridică şi-şi conduse Ucigaşii afară din clădire, cu o privire de pisică hămesită, pe cale să devoreze un canar din cale-afară de prost.

Doamne Dumnezeule! îşi zise Fraden, după ce grupul plecă. Sunt înconjurat de şmecheri şi asasini! Toţi s-au pus să profite de bietul de mine. Ca şi cum în Roma antică se obişnuia să li se arunce lei creştinilor! Da, domnule, avantajul e de partea celui care stă şi aşteaptă. Willem şi Moro s-au nenorocit urzind împreună tot soiul de comploturi bizantine. Asta mă scuteşte de o groază de efort. Tot ce am de făcut acum e să operez o mică modificare în cutia plină cu viermi şi, la sfârşitul Zilei Durerii, Willem şi Moro vor ajunge să fie daţi uitării amândoi, iar eu voi sta pe locul de onoare.

Râse cu voce tare. Cu nişte duşmani ca *ăştia*, îşi zise, cine mai are nevoie de prieteni?

Apusul violent de pe Sangre părea un lichid supărător, care scălda colibele jalnice şi străduţele înguste şi murdare din Sade într-un sânge închis la culoare, transformând străzile, cocioabele şi aleile într-un peisaj grotesc de siluete sângerii şi umbre lungi, întunecate. În lumina care pălea, siluetele fugare ale sfrijiţilor trecători întâmplători de pe străzile aproape pustii păreau nişte furişe şi sperioase năluciri ale nopţii, figuri ameninţătoare, macabre şi laşe.

Pe Bart Fraden îl trecu un fior, în ciuda căldurii care domnea mereu pe planetă; se uită, de-o parte şi de alta, la cei şase luptători de gherilă care-l păzeau cu arme-brici şi-şi blestemă în gând imaginaţia excesiv de bogată.

Dar, pe când înainta grăbit pe străzile pline de murdărie, pe lângă uşile deschise ale bordeielor de unde femei cu ochi de strigoi, bărbaţi cu buzele strânse şi copii cu piepturi scofâlcite şi burţile supte de foame priveau ameninţător spre el şi spre garda sa înarmată, era conştient că aspectul rău prevestitor al oraşului însemna ceva mai mult decât un joc al luminii. Sade era ca o bubă plină de puroi, care se pregătea să plesnească. Agenţii i-o spuseseră înainte să vadă asta cu ochii lui, şi el temporizase mai mult de o săptămână până să lanseze promisiunea, răspândită apoi prin fabrica de zvonuri, a unei

incerte bătălii finale între bine şi rău cu ocazia iminentei Zile a Durerii, ştiind însă tot timpul că, dacă Ziua Durerii se solda cu o victorie în loc de un dezastru, va trebui să meargă în oraş şi să localizeze zvonurile ameninţătoare, răspândite de el însuşi, într-un moment ales cu grijă, de acţiune calculată a maselor. Pentru a ajunge însă aici şi a dispune de o masă de oameni pregătită cum trebuie, la locul şi timpul potrivite, era nevoie să le vorbească direct sutelor de orăşeni din Sade, să se asigure de suficiente repetări ale discursului pentru a reduce redundanţa şi astfel cuvintele rezultate în final să fie redate corect.

Iar oraşul fiind o junglă a foametei şi a canibalismului solitar, singurul loc unde putea găsi o adunare căreia să-i vorbească era Depozitul Public de Provizii!

Nu frică simţi Fraden trecând pe lângă colibe, grămezi de gunoi şi mizerii şi grămăjoare de oase sfărâmate, vopsite de amurg în roşu deschis… Nu avea de ce să se teamă – orăşenii erau prea laşi ca să atace oamenii înarmaţi şi, în plus, fabrica de zvonuri împrăştiase legenda lui în oraş. Moro fiind aproape sigur că peste trei zile va pune mâna pe el, nu mai erau deranjaţi nici de patrulele Ucigaşilor.

Şi totuşi, oraşul îl umplea de scârbă şi de ură. Murdăria omniprezentă, mirosul de decadenţă, mulţimea împrăştiată pe străzi, scormonind ca nişte crabi mâncători de stârvuri într-o curte plină cu oase, tensiunea care apăsa atât de tare încât putea fi simţită… Şi oribilul centru al tuturor acestora, măruntaiele şi stomacul şi cloaca oraşului Sade – *Depozitul Public de Provizii.*

Ajunseră la strada pe care se zărea o clădire mare, fără ferestre, întunecată şi masivă în lumina amurgului. Lui Fraden i se strânse stomacul, ca şi cum Bart ar fi auzit răsunând din clădire zeci de voci ascuţite ciorovăindu-se precum mahalagioaicele, ferăstraie ciopârţind oase, securi hăcuind bucăţi mari de carne şi lemn. Nervii i se încordară asemenea unor strune, la vederea mulţimii de figuri care ieşeau în fugă – nişte siluete în lumina portocalie, revărsându-se prin uşa deschisă. Cum duhoarea fetidă plutea spre el de vizavi, se gândi, într-o clipă de nebunie, să lase totul baltă, pentru a nu mai fi nevoit să intre *acolo*…

Nu fi idiot! se dojeni singur. Vrei să renunţi la o planetă întreagă, din cauza unui stomac sensibil?

Scrâşnind din dinţi, cu garda înconjurându-l prudentă, Fraden înaintă repede şi intră în magazie. Locul îl izbi ca un pumn de fier, o avalanşă de monstruozităţi invadându-i toate simţurile.

Încăperea cavernoasă şi plină de fum era înţesată de lume, sute de oameni care păreau să ţipe unul la altul în acelaşi timp. Îngrămădite nebuneşte lângă peretele mai îndepărtat, zăceau într-o grămadă enormă nenumărate cadavre omeneşti, ţepene şi despuiate, cu ochii holbaţi, ca de peşte, fixaţi în toate direcţiile. O uriaşă baltă de sânge aproape închegat picura rar de sub grămada de trupuri, uscându-se şi formând o crustă pe margini, pătând podeaua de piatră cenuşie.

Ca un roi de furnici, un şuvoi constant de oameni târa trupuri din grămadă, descâlcind cu indiferenţă membrele care începeau să înţepenească, aruncând cadavrele pe mesele mari de lemn, unde alţii începeau să le hăcuiască cu topoarele. Tranc! Tranc! Tranc! Lamele pătrundeau în oase, cu un scrâşnet oribil, care-ţi strepezea dinţii. Un sunet ce se împletea cu sutele de voci răguşite, ciorovăindu-se pentru braţe umane, pentru picioare şi bucăţi de carne, fiecare masă fiind centrul unei gloate de orăşeni din Sade care gesticulau violent, mulţi dintre ei ţinând într-o mână membre şi hălci întregi, în timp ce cu cealaltă înşfăcau şi mai mult, o cantitate şi mai mare de carne.

Şi ce putoare! Mirosul obişnuit de trupuri năduşite, sânge închegat şi carne în putrefacţie, se combina cu o duhoare greţoasă de putregai şi cu fumul torţelor pâlpâitoare, alcătuind o miasmă aproape vizibilă, de decadenţă şi dezgust.

Fraden simţi cum o vomă acidă îi înţeapă gâtlejul; şi-o împinse înapoi cu o convulsie îngrozitoare a muşchilor gâtului. Forţându-se să se controleze, îşi făcu loc, prin spatele gărzilor, spre o masă situată aproximativ în centrul încăperii, în timp ce locuitorii din Sade îl trăgeau de haine, îl îmbrânceau şi se ţineau cu toţii pe urmele lui.

— Faceţi loc pentru Preşedinte! strigă unul dintre oamenii lui, în timp ce mulţimea ajungea la masa pe care, în mijlocul gloatei cu ochii duşi în fundul capului, un bărbat din Sade,

numai piele şi os, tăia cu fierăstrăul braţul unei femei bătrâne şi ofilite.

— Curăţaţi masa! ordonă luptătorul de gherilă, şi câţiva apucară cadavrul şi traseră de el, până ce dispăru înghiţit de mulţimea care începea să se adune în jurul mesei.

Tremurând, cu genunchii moi, Fraden se căţără cu greu pe tăblia de lemn, în mijlocul unei pete de sânge, privi la mulţimea mohorâtă, la mesele pline cu cadavre ciopârţite de tot, ori doar pe jumătate, la muntele de trupuri pământii, lipsite de viaţă…

Simţi un nod ridicându-i-se în gât şi închise ochii strâns, încercând să izgonească din minte priveliştea.

Şi, în clipa aceea, murmurele mulţimii încetară, transformându-se într-o litanie guturală şi răsunătoare:

— BART! BART! BART! BART!

Fraden avu un moment de nesfârşit dezgust faţă de sine însuşi, apoi se îmbărbătă, conştient şi premeditat, ţinând încă ochii strâns închişi şi se lăsă cu tot dinadinsul copleşit de sunetul propriului nume scandat de poporul lui. Înhăţă acest sunet, se încleştă strâns de el, alunecă deasupra lui, deasupra mizeriei şi a sângelui, deasupra propriilor greţuri, deasupra a orice, în afară de slăvirea smintită şi viscerală a numelui *său*, intonată de poporul *său*, pe planeta *sa*, într-un univers în care *el* era centrul… Ale mele! Ale mele! Ale mele! Ale mele!

— BART! BART! BART! BART! BART! BART!

Deschise ochii şi, într-adevăr, totul devenise o pâclă vagă! Totul – trupurile, sângele şi duhoarea. Privi în jos, văzu o mare de chipuri înfocate, dornice, pătimaşe. Menţinu cât putu o imagine generală a acestor feţe anonime, neîndrăznind să se uite la nimic altceva şi, în sfârşit, simţi cum greaţa îl părăseşte, evaporată de căldura animală a poporului *său*, care tremura de nerăbdare.

Ridică mâna să se facă linişte şi glăsui:

— Ştiţi ce va fi peste trei zile?

— ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! urlară locuitorii oraşului Sade, iar sunetul pulsă de o frenezie sălbatică, pe care el nu o înţelegea şi care-i îngheţa sângele în vene.

— Ziua Durerii! Ziua Durerii! strigă Fraden, acoperind vocea mulţimii. Dar nu-i o Zi a Durerii ca oricare alta – e Ziua Morţii! Ziua Morţii Profetului şi a întregii Confrerii a Durerii!

Orăşenii amuţiră deodată. Îl priveau intens, în aşteptare. Acum trebuia să fie atent. Avea nevoie de o gloată în Ziua Durerii, o gloată care să asculte numai de glasul lui, o gloată căreia să-i ordone ca unei armate – nu de o turmă imposibil de controlat.

Coborî vocea, vorbind aproape în şoaptă:

— Ziua Durerii va fi ziua victoriei finale, spuse. Şi la această victorie veţi contribui şi *voi*. De Ziua Durerii, voi, împreună cu mine şi cu Armata Populară îi vom ucide pe Profet şi întreaga Confrerie!

Toţi începură să strige, să ţipe, să aclame:

— Trăiască Republica Liberă! Să ucidem Confreria! BART! BART! BART!

— Staţi! răcni Fraden. Staţi! Staţi! N-am terminat!

După câteva minute de tumult neobosit, obţinu din nou o linişte relativă.

— Nu vă pot relata întregul plan. Acesta trebuie să fie secret. Pot să vă spun însă ce să faceţi şi când. Veţi auzi zgomote ciudate pe stadion, de Ziua Durerii – zgomote de împuşcături. Acesta este semnalul! Când auziţi împuşcături pe stadion, năvăliţi cu mic cu mare, bărbaţi, femei şi copii. Să nu vă pese de Ucigaşi – are cine să se ocupe de ei. Nu vă faceţi probleme cu intrarea în complexul palatului – poarta va fi gata sfărâmată. Dacă auziţi focuri de armă, repeziţi-vă în complex, năvăliţi pe stadion, iar când veţi ajunge acolo, eu voi fi de faţă să vă spun ce să faceţi. Eu! Veţi primi ordine direct de la mine! Şi vă promit, acel cuvânt va însemna libertate pentru întreaga planetă şi moarte Confreriei, moarte Ucigaşilor, moarte…

Vocea îi fu acoperită de un urlet prelung:

— Moarte Ucigaşilor! Moarte Confreriei! UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!

Fraden încercă să ceară linişte, să le amintească să împrăştie vestea. Dar n-avea niciun rost, erau în stadiul când nu ascultau nimic.

Depozitul Public devenise un haos fremătător, care gesticula, se agita, o adunătură de smintiţi care se montau şi se dedau unei frenezii fără noimă, urlând: „UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!” iar şi iar, fără oprire, ca un singur glas, al unei fiare carnivore înnebunite de mirosul sângelui.

Fraden coborî de pe masă, şovăi, apoi păşi în mijlocul tumultului, urmat îndeaproape de gărzile înarmate.

Vor duce vorba mai departe, nu se îndoia. Peste trei zile, întregul oraş va fi gata să distrugă stadionul cu ghearele şi cu dinţii, dacă el, Bart, dădea ordin. Capcana fusese pregătită.

Moro şi Confreria vor fi ucişi, iar când Willem îşi va închipui că are totul sub control, când armata va pătrunde în complex, când drogaţii îi vor înconjura şi Willem va încerca ceea ce avea el de gând să încerce... Locuitorii întregului oraş vor năvăli peste ei, loiali doar faţă de Fraden, Eroul lor, Preşedintele lor, omul care le oferise cel mai înfiorător festin posibil, toţi pregătiţi să execute ceea ce va ordona Bart, gata să rupă în bucăţi pe oricine le-ar fi indicat el.

Peste trei zile, Sangre va fi a mea, numai a mea!

În frenezia lor nestăpânită, orăşenii trăgeau de cadavrele de pe mese, foşgăind pe lângă grămada uriaşă de trupuri ca un roi de termite demente. Smulgeau membre cu mâinile goale şi le fluturau în chip de stindarde. Un bărbat smulse cu dinţii o halcă de carne dintr-un trup mutilat, zbierând şi salivând tot timpul. Începură să lovească în cadavre cu pumnii şi cu picioarele, să le buşească de parcă ar fi fost saci cu fasole, să le sfâşie, să le rupă cu ghearele, să le desfacă în fâşii, ca şi cum acele trupuri caraghioase ar fi fost vii, ar fi fost Fraţi atât de mult urâţi, ca şi cum, într-un fel, acest moment ar fi fost culmea Zilei Durerii ce avea să vină. Şi tot timpul, ţipătul ascuţit „UCIDE! UCIDE! UCIDE!” răsuna dinspre tavanul înalt, ascuns de fumul torţelor pâlpâinde care luminau o scenă ce părea smulsă din chiar pântecele iadului.

Fraden simţi cum greaţa îl inundă iar, mai puternică acum, aproape irezistibilă. Îşi împinse gărzile înainte, tot mai repede.

— Haideţi, mişcaţi-vă, mârâi, cu muşchii gâtului încordaţi la maximum. Să ieşim naibii de aici! Cu sălbăticie, aproape cu bucurie, gărzile croiră o cărare cu patul puştilor printre orăşenii care urlau, cuprinşi de extaz.

În sfârşit fură afară. Hărmălaia din Depozit mai stărui doar ca un ecou prelung, la capătul îndepărtat al străzii întunecoase, iar duhoarea doar ca o amintire neplăcută, pierdută undeva, în simţurile olfactive. Aerul, prin comparaţie proaspăt, al oraşului îl izbi pe Fraden drept în plex, ca un buldozer.

Bart se trase mai la o parte, icni şi începu să vomite. Privi în jos şi văzu că tot ce scosese din el se adăuga unui oribil morman de scursoare din care se proiecta, albicios, un craniu omenesc. Şi mai îngreţoşat, vomită iar, şi lichidul împroşcă osul dezgolit.

Icni şi oftă, neputincios să mai facă vreo deosebire între tot ce vedea. Merită! striga mintea lui în întuneric. Merită! Merită! Merită! O întreagă afurisită de planetă!

Spasmele încetară şi el ridică ochii spre cerul rece şi negru. Stele îl priveau şi ele nemilos, ca nişte ace luminoase de gheaţă, dintr-o imensă, nesfârşită nimicnicie.

— La naiba! murmură, sfidând nici el nu ştia pe cine. Trebuie să merite!

În ajunul Zilei Durerii, soarele de un roşu aprins de pe Sangre se pregătea să apună dincolo de crestele munţilor vestici, iar tabăra de gherilă era întunecată, tăcută şi somnolentă. Lumina palidă grava un nemilos clarobscur, în negru şi roşu-închis, al barăcilor pustii, al colibelor golite de arme, căscându-se ca nişte orbite goale şi nefolositoare, al peticelor de pământ ars şi înnegrit de nenumăratele focuri aprinse pentru gătit, al resturilor împrăştiate la întâmplare peste tot – tabloul unui loc îndelung folosit şi acum abandonat, îşi zicea Bart Fraden, privind din uşa colibei sale spre tabăra aproape părăsită.

Armata Populară, în principiu întreaga forţă, fusese deja instalată pe poziţii, pe dealurile care mărgineau câmpia unde era aşezat oraşul Sade, gata să intre imediat în oraş, cu nişte camioane capturate, aflate acum la mai puţin de douăzeci de minute de complexul palatului. Tot acolo se aflau şi cele două mii de „victime" pretinse de Moro – Animale obişnuite sau, în cea mai mare parte, bandiţi – înarmate cu cuţite mici, de fabricaţie locală, ascunse în legăturile pentru şale. Oamenii ştiau doar că fac parte dintr-un complicat plan de bătaie şi erau convinşi de asta, la vederea întregii Armate Populare încartiruite, gata de acţiune, la marginea câmpiei Sade.

Tabăra de gherilă rămăsese într-adevăr pustie; se mai aflau aici doar Fraden, Sophia şi Vanderling, care dormea în partea opusă a luminişului, în coliba sa de lângă barăcile în care o sută de drogaţi, aşa-zisa gardă de onoare, dormeau şi ei duşi, după

ultima doză de herogină. Douăzeci de camioane, cu plinul făcut şi gata de pornire, aşteptau negre şi tăcute la liziera junglei, unde fusese tăiată o cărare de la tabără până la drumul cel mai apropiat.

Privind la tabăra goală, la baza din junglă ce-i servise drept casă luni întregi, care acum îi păreau ani, Bart Fraden văzu barăcile golite de arme şi soldaţi şi-şi dădu seama că, indiferent de ce se va întâmpla după răsăritul astrului zilei, nu va mai vedea niciodată soarele apunând în acel loc. Acolo îşi terminase treaba, mâna sa la cărţi fusese jucată. Procedase de minune, jucase bine. Cu mai puţin de un an înainte, locul acesta fusese şi mai pustiu decât acum, iar el organizase aici centrul unei armate, o revoluţie care mâine ori îl va plasa în Sade ca Preşedinte al Republicii Libere Sangre, în siguranţă în capitala sa, ori…

Ori va fi pur şi simplu mort, îşi spuse Fraden fără menajamente. Totul sau nimic, acesta era numele jocului, al jocului Zilei Durerii, al jocului revoluţiei, al jocului propriei vieţi…

Privi fără ţintă spre stele, focuri reci şi albe în întunecimea de nepătruns a cerului sangran…

Deodată, ochii îi fură atraşi spre ceva care lucea stins în lumina stelelor, la vreo douăzeci de metri în stânga, o piatră netedă, cenuşie, care se iţea din pământ, albită de strălucirea palidă a nopţii.

Fraden se cutremură fără ca, o clipă, să ştie de ce. Simţi cum măruntaiele i se contractă brusc, cum ceva îi urcă în gât, un junghi care-i sfâşie sufletul. De… oroare? Spaimă? Regret? Teamă?

Chiar în momentul în care spasmul îl străbătea, îşi dădu seama de unde provine. Cu o clipă înainte de a vedea piatra lucind în lumina stelelor, aşa cum era ea cu adevărat, amintirea îi arătase altceva, o nălucă, o viziune pricinuită de jocul de lumini – alt obiect alb şi golaş, în lumina stelelor altei nopţi: un craniu omenesc sfărâmat, pe străzile din Sade, sclipind fără ruşine în timp ce Fraden vomita peste el. Iluzia trecu precum un strigoi în noapte, dar junghiul lui Bart, întrupat de ceea ce văzuse odată, refuza să treacă.

Fraden râse cu voce tare, încercând să exorcizeze demonul. Vinovăţie, după atâta vreme? îşi zise. Ridicol! De ce te-ai simţi vinovat? Ai făcut ce trebuia, tu nu eşti nici Moro, nici Willem…

Simţământul fără nume rămase, batjocorindu-l. Fraden se forţă din nou să râdă. Bun, în ordine, îşi spuse. Umbrele Tăicuţului Freud! Deci eşti încă marcat de uciderea pruncului ăla, nu-i aşa, Bart? Făcu un efort să depăşească momentul îngrozitor de odinioară… strigătul, carnea pe care o simţise cedând sub secure, tremurul care îi cuprinsese braţul, când lama intrase în lemnul de dincolo de carne…

Dumnezeule! şopti răguşit, fiindcă ceea ce simţea era… *nimic*.

Nu simţea niciun fel de vină; era fără prihană, făcuse ceea ce făcuse silit de împrejurări, iar acum, privind înapoi la lunile de război, la zecile de mii de morţi, morţi prevăzute, morţi pe care le provocase cu bună ştiinţă şi le folosise în momentul considerat cel mai oribil din viaţă, nu simţea *absolut nimic*.

Şi atunci deveni conştient de provenienţa spasmului: nu era vinovăţie, ci *spaimă*. Ştia că nu de viitor se teme, de pericolul pe care urma să-l înfrunte în dimineaţa următoare, ci îi era frică de *trecut. Ceva se întâmplase cu el.*

De-a lungul întregii vieţi, Fraden controlase întotdeauna situaţiile, supusese oamenii propriei lui voinţe, îi folosise, îi modelase, îi manevrase ca să servească scopurile sale. *El* rămânea neschimbat, iar universul din jur era maleabil. Evenimentele se învolburau în juru-i, dar, precum o stâncă în mare, el rămăsese tare, neatins şi nemişcat în toiul tumultului, reuşind să aducă oamenii şi întâmplările la nivelul necesităţilor proprii, însă niciodată influenţat de ele – un motor neclintit. Fusese alungat din Marele New York, şi asta nu-l schimbase, cucerise şi pierduse Centura de Asteroizi, dar rămăsese acelaşi Bart Fraden.

Pe Sangre însă… *ceva se întâmplase cu el.* Fusese mişcat, adânc mişcat, de faptul că odată ucisese chiar el. Fusese într-atât de mişcat, încât simţise nevoia să plece în căutarea a ceva mai mult decât un alt domeniu care să înlocuiască pierdutul Stat Liber al Centurii de Asteroizi – simţise nevoia de răzbunare. Pentru prima oară avusese un sentiment de vină, iar vina născuse ura, o ură faţă de sine însuşi, transformată instantaneu în ură faţă de Confrerie. Făcuse cumva greşeala de

a se *implica* în revoluţie, de a fi pe nesimţite sedus, violat, de a o considera ceva mai mult decât un mijloc spre un scop raţional şi egoist? Vinovăţia dusese la ură, ura la setea de răzbunare, dar răzbunarea nu era un scop raţional, ci o emoţie. Aceasta dusese la o emoţie şi mai mare, făcuse din sangrani mai mult decât simple unelte într-un joc detaşat, îl făcuse pe el însuşi să *dorească* să devină erou, făcuse ca sunetul propriului nume, scandat de poporul lui, să devină mai mult decât un semn că metodele sale sunt operante. Iar acum... acum singurul moment înfiorător care adusese după sine tot restul, nu însemna... *nimic*!

Fusese schimbat, ademenit. Fără discernământ, comisese singurul păcat din codul său personal: îşi pierduse calmul detaşat.

Pentru prima dată în viaţă, Bart Fraden simţea că acţionează conform unor forţe pe care nu le poate controla, că este o jucărie în mâinile destinului. *Ceva se întâmplase cu el.* El schimbase planeta Sangre – dar o făcuse oare? El schimbase planeta... sau planeta îl schimbase pe el? Oare chiar remodela planeta Sangre după propria lui imagine sau, vicleană, ea îl schimba pentru a deveni singurul tip de om pe care îl admitea drept conducător – un alt Moro? Un om care voia puterea de dragul puterii, nicidecum pentru confortul şi securitatea pe care le presupunea aceasta?

Fraden simţi o nesiguranţă interioară – singurul fel de spaimă care-l încerca. În ciuda tuturor faptelor sale, fusese întotdeauna în stare să se considere în esenţă un om *bun* – un om care nu provoca suferinţă inutilă. Acum era o minciună? Sangre îl transformase într-un monstru conform propriei lui definiţii? Suferise o schimbare? Asta tot încerca Sophia să-i spună?

Soph... Oare ea îşi dăduse seama de la început? Ştia mai multe despre el decât ştia el însuşi? Era un gând ciudat de nou – că poate există cineva care să-l cunoască mai bine decât se cunoştea el însuşi. Întotdeauna ştiuse totul despre sine, de-a fir a păr... Şi se mândrea cu asta. Să fi fost doar o autosugestie? Sophia ştia asta? Acum părea că ştie atâtea...

Iar el se găsise să mintă o astfel de femeie! Înainte de omorârea pruncului, n-o minţise niciodată; nu simţise niciodată nevoia. Dar acum...

Fraden înjură şi se lovi cu pumnul în palmă. Chinuit de îndoieli, ajunse la o certitudine. Sophia merita adevărul. Dacă-i spunea adevărul, poate... poate ar fi risipit toată prostia asta, toată această îndoială fără rost. Nu mai sta, idiotule, îşi spuse. De ai necazuri, îndoieli de ai, să ţipi, să strigi şi chiar din mâini să dai... vechea zicală îi reveni în minte. De asta avea el nevoie acum – de cineva la care să ţipe şi să dea din mâini.

Se întoarse brusc şi intră în colibă.

Sophia era înăuntru, chiar lângă intrare. Îl privi şi ochii ei se lărgiră, gura i se deschise aproape imperceptibil, iar Fraden ajunse să se întrebe cum arăta chipul lui în acel moment, cât de mult se citea pe el tot ce simţea...

Se blestemă în gând. Minciuna faţă de fată devenise *chiar* un obicei? Ce i se întâmplase?

— Soph...? o întrebă. M-am schimbat?

— Să te schimbi? repetă ea cu o voce lipsită de orice conţinut semantic, ca vocea unui animal.

Îi studie faţa netedă şi ochii mari, verzi şi inteligenţi, şi pentru prima dată se întrebă ce se petrecea cu adevărat dincolo de acea mască de carne. Pentru prima oară îi păsa cu adevărat. N-o mai privise niciodată ca lumea, până acum.

— Soph... se bâlbâi el. Arăt eu ca un... ca un asasin?

Ea râse, privindu-l ciudat.

— N-am văzut încă pe cineva care să semene mai puţin cu un ucigaş... Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie şi o ştiu, fiindcă am trecut şi eu prin asta. Un ucigaş n-ar pune niciodată o asemenea întrebare. Cap-de-Obuz e ucigaş – poţi să ţi-l închipui *pe el* punând întrebarea asta?

Fraden o privi uimit. Avea dreptate şi încă multă. Trebuia să-i spună adevărul – cumva, din felul cum stătea fata, cum clătina capul spre el şi părea să aştepte să audă ce-o să-i spună, *cumva* el *ştiu* că, în bine sau în rău, ea va înţelege.

— Te-am minţit, zise. Te-am minţit tot timpul! Ştii cine i-a dat lui Moro ideea să-i tortureze pe sangrani până la nebunie şi să le ia sângele ca să fabrice omnidrină? *Eu* i-am spus povestea asta, fiindcă Animalele nu erau destul de speriate pentru a sluji scopurilor mele. Îşi dădu seama că vorbeşte provocator, aproape silind-o să-l condamne. Şi tot *a mea* a fost ideea să ucid Creierele şi să-i flămânzesc pe săteni. Ideea mea! Chiar crezi că nu ştiam în ce se transformă Willem? Nu ştiam, pe

dracu'! Aveam nevoie de cineva care să fie monstrul. M-am folosit de el!

— De ce-mi spui toate astea? îl întrerupse ea brusc. De ce-mi spui toate chestiile astea, pe care le ştiu deja?

— Tu le…?

O privi mut de uimire.

— Cu cine crezi că stai de vorbă? Crezi că sunt oarbă? Doamne, Bart, ce-ţi tot spun de luni întregi? Sunt convinsă că ştiu şi ce-o să-mi spui mai departe. La Ceremonia de Iniţiere ai omorât o fiinţă umană, nu-i aşa? Ştiam – se vedea pe tine!

Fraden simţi că i s-a luat de pe umeri o imensă povară. Şi totuşi, mai era ceva, ceva inexplicabil…

— Aşa, pur şi simplu? Ştiai că te mint, ştiai ce fac şi… *nimic*! Tot ce-am vorbit despre Willem, când tu ştiai că sunt un ucigaş, când m-ai văzut acaparat de nenorocitul ăsta de bulgăre de noroi, nu conta? Şi te-ai culcat cu mine, n-ai spus nimic, şi…

— Dar cine sunt eu, puritatea în persoană? trânti Sophia. Sunt cumva părintele confesor, spune trei rugăciuni şi pune un confedolar la colectă? Un lucru e sigur, restul e minciună – nu poţi spune nimănui ceea ce respectivul nu vrea să audă. Şi mai termină cu asta, Bart Fraden! Eşti caraghios când te baţi cu pumnii în piept şi te învinovăţeşti singur. Nu eşti în stare să deosebeşti o vinovăţie de propriul fund, nici cu o hartă rutieră. Ţi-e frică, asta-i tot. Nu mi-ai spus tu, cândva: „Nu privi niciodată înapoi; s-ar putea să te întreacă cineva”? Deci, până la urmă, te-ai uitat înapoi şi nu-ţi place ce vezi. Bun venit printre noi, Conducător Nepreţuit! Bun venit în rasa umană!

— Adică tu ai ştiut tot timpul, şi totuşi… totuşi…

— Totuşi *ce*? strigă ea. Nu-mi pune în gură cuvinte pe care nu le-am spus! Nu umbla cu tertipuri cu mine! Am trăit cu hoţi şi cu asasini. Mi-am vândut trupul pentru o masă. Cine sunt *eu* ca să te judec? Avem un aranjament de afaceri, Bart Fraden. Eu am nevoie de tine şi tu de mine. Amândoi suntem trofeele de pe căminul celuilalt. Trăim în aceeaşi junglă – dacă tu eşti un monstru, cu ce mă deranjează? Ştiai ce sunt de când te-ai înhăitat cu mine – o puicuţă care are nevoie de un bărbat care poate rămâne în vârf. Iar eu ştiam ce eşti – un bărbat care, într-un fel sau altul, răzbate până în vârful muntelui şi care, într-un fel sau altul, se menţine acolo. Doar fiindcă ştiam că ai ucis şi totuşi… Vocea i se frânse. Doar fiindcă am rămas cu tine deşi…

fiindcă eşti singurul bărbat din câţi am cunoscut pe care… *Bart*…

Ultimul cuvânt era un scâncet slab.

— Acum cine minte? spuse el. Sophia O'Hara, cea dură ca o stâncă! Prefăcută afurisită ce eşti! Te iubesc, mincinoasă mică! Dumnezeu mi-e martor, sunt îndrăgostit… La ce mi-o fi trebuind asta? Dar n-am ce face, sunt atât de singur aici, atât de singur… Dintr-o dată, nu mai ştiu nimic. Doar că te iubesc şi că, dacă te-aş pierde… Poţi să mă răneşti, Soph. E prima dată în viaţa mea când cineva mă poate răni…

Deodată, fata se aruncă spre el, îl îmbrăţişă, îşi îngropă faţa în pieptul lui.

— Eu să te rănesc? Idiotule, nu te-aş putea răni nici dacă ai scoate cuţitul la mine – sunt o prefăcută nenorocită, o cretină tâmpită! Aveam un aranjament de afaceri aşa de bun şi a trebuit să-mi căşuneze pe tine! Nici măcar nu umblu după avantaje de la tine, ca orice femeie cu scaun la cap, ci alerg după o grămadă de prostii, ca o nebună. Trupul tău… felul în care mergi… şi stomacul tău afurisit de delicat… Prostii! Nimic! Nimic! Nimic! Un bărbat clasa întâi pentru o femeie clasa întâi! Pe dracu'! Şi dac-am fi doi monştri, lucrurile ar sta la fel. Şi dac-ai fi un ticălos, tot nu te-aş putea părăsi. Nu-mi pasă ce eşti, ce-ai făcut sau ce ai de gând să faci. Trebuie să rămân lângă tine, atâta timp cât mă mai vrei. Sper că vei avea mereu nevoie de asta, fiindcă e singurul lucru pe care-l pot da. Şi va trebui s-o fac întotdeauna.

— Soph, ce tot încerci tu să…?

— Îţi spun că te iubesc, prostule! scânci ea. Ce lume plictisitoare! O urăsc! O urăsc! Dar n-am ce face, te iubesc, te iubesc… Nu ţi-a mai spus-o nimeni până acum?

Fraden se trezi că o priveşte cu ochii înceţoşaţi. Se simţea tânăr şi plin de viaţă, se simţea bătrân şi ostenit. Îi ridică faţa şi o privi ca pe o bijuterie ciudată. Plângea. N-o mai văzuse niciodată plângând. Nimeni nu mai plânsese vreodată pentru el. Se simţea legat de ea şi nu voia să simtă una ca asta şi ştia că ceea ce vrea să simtă e total deplasat.

O duse în pat, ca de nenumărate alte ori, şi făcu dragoste cu ea. Acum însă nu se putea opri să nu se gândească la asta în cu totul alţi termeni. *Fac dragoste cu ea*, îşi spunea în timp ce o dezbrăca, apoi o pătrundea, şi-şi dădu atunci seama că a fost

acaparat de un act pe care îl considerase întotdeauna un moment de pură şi egoistă plăcere. Nu mai era însă aşa şi nici nu mai putea fi vreodată...

Se descoperi conducând-o cu tandreţe spre împlinire, aproape împotriva propriei voinţe, se trezi pierdut în lumea trupului ei, fremătând la fiecare fior de plăcere pe care îl simţea sub el, transportat de fiecare mic geamăt de satisfacţie, propriul corp şi propria-i personalitate rămânând undeva, foarte departe, pălind într-un alt univers, iar când veni momentul împlinirii, îl atinseră amândoi în acelaşi timp şi, vreme de o clipă cât o veşnicie, se simţi contopindu-se cu Soph, gustând pasiunea ei crescândă, dăruindu-i dintr-a lui; iar necugetata şi oarecum înspăimântătoarea explozie de fericire simplă şi sălbatică fu ceva separat de el, fu a nici unuia dintre ei – o flacără orbitoare de plăcere mortală, la fel de vie ca o durere pătrunzătoare, care îi unise şi care era *a lor*, a amândurora.

Şi în acea noapte, pentru prima dată în viaţă, Bart Fraden dormi în braţele unei iubite.

Capitolul 14

Linişte... era prea multă afurisită de linişte! Bart Fraden privi înapoi, de pe platforma din spate a camionului, la lungul convoi de maşini care-i urma, ultimul din cele aproape o sută de camioane trecând acum prin defileul final şi ieşind în câmpia largă pe care era aşezat oraşul Sade. Două mii de oameni în acele camioane, din aproape o sută de sate diferite, înarmaţi doar cu cuţite ascunse în legăturile de pe şolduri, cuţitele pe care Moro îi va *lăsa* să le strecoare cu ei, o încărcătură ciudată pentru Armata Populară în Ziua Durerii – şi totuşi, pe tot parcursul, drumul rămăsese pustiu.

De-a lungul ultimelor trei mile, trecuseră pe lângă sute de camioane parcate pe marginea drumului, maşini care urmau să transporte spre oraş aproape douăzeci de mii de luptători de gherilă, după intrarea convoiului în Sade. Dealurile părţii vestice a câmpiei erau acoperite de corturile luptătorilor de gherilă – totuşi nu se zăreau nicăieri cetele de sangrani adunaţi să vadă Armata Populară sau convoiul preşedintelui, deşi Ucigaşii nu mai prezentau niciun pericol, fiind cu toţii adunaţi în complexul palatului. Lui Fraden nu-i plăcea asta. Pur şi simplu nu-i mirosea a bine. Vorbele lui, răspândite în Sade doar cu trei zile în urmă, ajunseseră oare până la sate? Ştiau toate Animalele că acum va fi ceva mai mult decât o obişnuită Zi a Durerii? Şi ce-ar face dacă ar şti?

Fraden se întoarse spre Sophia, care stătea lângă el, pe o banchetă laterală a camionului. Întinse mâna şi o atinse – un gest neobişnuit – iar ea îi zâmbi uşor şi-i luă mâna într-ale sale.

Pe banca din faţa lor, Willem Vanderling, cu arma-brici în poală, păru să observe schimbul de gesturi, deoarece colţurile gurii i se ridicară într-un mic zâmbet înţelegător.

Fraden îi zâmbi, la rândul lui, iar Vanderling, luând totul drept o manifestare a camaraderiei masculine, îi servi un surâs nesincer.

Săracul Willem, îşi zise Fraden. Crede că a aranjat totul, dar până şi nenorocita aia de armă-brici o să-l lase la nevoie. Fraden privi înainte, peste cabina camionului, spre cele cinci maşini cu drogaţi înarmaţi cu puşti. Şi ăsta fusese un mic şiretlic al lui Willem – să-i înarmeze pe drogaţi cu puşti, în loc de arme-brici. Acestea ar fi fost prea ameninţătoare, zicea Willem. Totul era aşa de transparent – drogaţii având puşti în loc de arme-brici, arma lui Willem ar fi reprezentat un soi de însemn de autoritate, uşurându-i mult sarcina de a le ordona drogaţilor, la timpul potrivit, să întoarcă armele spre Fraden. Fără îndoială că el conta pe această sforărie suplimentară. Nu ştia însă că ea se va întoarce *împotriva* lui, că propria-i armă-brici era încărcată cu un fascicul de energie epuizată, strecurat înăuntru pe când el plecase în inspecţie, prin tabără.

La naiba cu Willem şi la naiba cu Animalele! îşi spuse Fraden. M-am gândit la toate. Aruncă o privire spre pachetul învelit în hârtie, aşezat la picioare – roba lui de Frate. Nu era de importanţă majoră pentru plan, dar dacă ar putea s-o folosească, dacă Ucigaşii vor asculta într-adevăr de ordinele unui „Frate Bart” rămas în viaţă, mai curând decât de cele ale stăpânilor care, la capătul tuturor evenimentelor, îşi vor fi găsit moartea, ar rezulta o frumoasă scenă finală – cu mulţimea depinzând doar de cuvântul lui şi singura armată disciplinată de pe planetă îndeplinindu-i ordinele. Bietul Willem!

Camioanele din frunte se apropiau acum de Sade. Drumul intra în oraş prin zona locuită de Animale şi, pe când maşina lor apuca pe una dintre străzile lăturalnice mai importante, îndreptându-se, pe lângă cocioabele goale pline de praf şi fum, spre bulevardul care ducea la complexul palatului, Willem Vanderling făcu o strâmbătură şi-şi apucă arma şi mai strâns.

— Nu-mi place... îngăimă el. E din cale afară de linişte. La dracu’! Unde sunt cu toţii?

Într-adevăr, străzile erau complet goale. Fraden zări bărbaţi şi femei holbându-se, din interiorul sutelor de colibe, la camioanele care treceau spre palat. Pe alocuri, mai apărea în uşă câte un om clătinând din cap cu înţeles la trecerea camioanelor, ţinând în mână o bâtă, un cuţit sau un băţ înfăşurat în cârpe, care putea deveni torţă. Un copilaş sfrijit, cu coastele vizibile pe sub pielea întinsă a pieptului gol, ţâşni din spatele unei cocioabe, rămase o clipă în stradă uitându-se fără

o vorbă, apucă un femur aruncat pe drum şi se întoarse în fugă înapoi.

— Poate o fi chestia cu Ziua Durerii... făcu Sophia Nu-mi place deloc cum sună... Fraden o strânse de mână.

Avusese intenţia să-i expună întreg planul, dar asta n-ar fi făcut decât s-o sperie. Nimeni nu înţelegea că gloata putea fi folosită în mod planificat şi controlat; el însă o simţise reacţionând la inflexiunile vocii lui.

— Probabil că ai dreptate, zise vorbind mai mult pentru Vanderling, decât pentru ea. Din câte am reuşit să scot de la Olnay, Animalele iau în serios această Zi a Durerii, la fel de mult ca şi Fraţii. Confreria a lucrat bine din punct de vedere psihologic. Oferă-le Animalelor o demonstraţie de tortură o dată pe an, fă-le să simtă ceea ce încearcă Fraţii tot anul faţă de ele şi, în loc să creadă că Moro and Company sunt nişte monştri, Animalele vor căpăta sentimentul că Fraţii sunt nişte inşi asemenea lor, dar mai norocoşi. Dacă se înfruptă puţin din spectacolul sadic şi le place, ajung să susţină şi mai mult aşa-numita Lege a Firii. Asta îmi aminteşte de bancul cu cei trei tipi care spun cât de des au de-a face cu femeile. Primul zice: „O dată pe săptămână”, şi nu pare prea fericit. Al doilea: „O dată pe zi”, şi arată epuizat. Al treilea zice: „O dată pe an”, dar arată ca o pisică sătulă. Când îl întreabă de ce dracu’ e aşa de fericit, le spune: „Păi fiindcă *azi e Ziua aia*!”

Vanderling mormăi ceva nedesluşit.

— *Foarte* amuzant, rosti Sophia.

Camioanele intrară pe bulevardul principal din Sade, trecând pe lângă faţada strălucitoare, ţipător de falsă, a fetidei capitale sangrane, o faţadă alcătuită din clădiri de marmură sintetică, lemn şi metal, care ascundea în spate mii de gunoaie infecte.

Ajunseră la dealul pe care era situat complexul şi se opriră în faţa porţii principale, instalate în zidul gros de beton. Fraden văzu că turnurile de control, aşezate din loc în loc pe ziduri, erau populate, însă galeriile construite pe deasupra zidurilor, care puteau cuprinde mii de soldaţi înarmaţi, erau pustii.

Poarta se deschise şi camioanele înaintară prin mijlocul a două rânduri de vreo cincizeci de Ucigaşi fiecare. Ajunseseră în interiorul complexului de clădiri al palatului. Vanderling aprobă, rânji spre Fraden, iar Fraden îi răspunse şi el printr-un rânjet. Doar o sută de Ucigaşi păzeau poarta. Curtea largă era

înţesată de ţarcuri de lemn pline-ochi cu copilaşi graşi, goi şi imbecili. Vreo sută de Ucigaşi, doar cam atât, patrulau printre ţarcurile cu mii de Animale de Carne. Doar două sute de Ucigaşi lăsaţi să ţină piept la douăzeci de mii de soldaţi!

— Un adevărat aranjament, mormăi Vanderling ca pentru el însuşi. Cel mai drăguţ aranjament din câte am văzut!

Camioanele rulară pe lângă palatul propriu-zis şi Fraden mai văzu încă vreo douăzeci sau poate patruzeci de Ucigaşi, lângă treptele care duceau spre intrarea principală. Camioanele dădură colţul palatului, moment în care stadionul cel negru li se ivi în faţă.

Cam două sute de Ucigaşi îi aşteptau la poarta principală. Un Ucigaş cu grad de căpitan conduse o mică grupă la camioanele din frunte şi le făcu semn spre intrarea principală. Un alt ofiţer conduse restul de Ucigaşi spre partea din spate a camionului lui Fraden. Formară un cordon care înconjura cele două mii de victime, le conduseră prin spatele stadionului spre intrarea în arenă, unde urmau să fie căutate ostentativ de arme, apoi o luară prin subteranele stadionului şi în sus spre podiumul arenei, prin poarta de la nivelul solului.

Camioanele transportând gărzile de corp parcară în semicerc între camionul lui Fraden şi stadion. Cei o sută de drogaţi săriră jos şi se aliniară repede, în două şiruri de câte cincizeci de oameni, în dreapta camionului lui Fraden.

— Ei, începe circul, hotărî Fraden şi, cu bocceaua în mână, sări peste oblonul din spate al benei camionului. Vanderling deschise oblonul şi, împreună cu Sophia, îl urmă pe Fraden.

Toţi trei se aşezară între cele două şiruri de soldaţi, căpitanul îşi conduse oamenii în fruntea formaţiei, şi Fraden ordonă:

— Să mergem!

În tăcere, Ucigaşii îi conduseră prin poarta principală şi apoi de-a lungul unui coridor subteran, lung şi întunecos, care pe porţiunea finală deveni o rampă curbată în sus. La capătul rampei, un portal deschis lumina, cu o strălucire de soare roşu, pasajul întunecos. Vanderling făcu semn cu mâna şi drogaţii porniră înaintea lor, în lumina soarelui, urmându-i pe Ucigaşi. Fraden îi zări vag aşezându-se în formă de evantai, întruchipând un fel de ceaşcă protectoare în jurul intrării. Vanderling păşea iute în spatele lor.

Fraden aruncă o privire spre Sophia, ea îi strânse mâna o clipă, apoi îi dădu drumul. Bart respiră adânc, apoi, în căldura apăsătoare de amiază, ieşiră pe stadion.

O clipă, până ce ochii i se obişnuiră cu lumina puternică a stadionului, după întunericul din pasaj, Fraden văzu doar o ceaţă multicoloră. Apoi ceaţa deveni o mare, o uriaşă stâncă stratificată, de feţe şi trupuri.

Locurile lor se aflau pe la jumătatea înălţimii tribunelor, în porţiunea de stadion cea mai îndepărtată de pavilion – mult în afara bătăii armei-brici, din punctul de vedere al Confreriei. Câte un şir îngust de bănci fusese golit imediat în faţa şi în spatele lor, întinzându-se de la partea superioară a stadionului până la gardul care despărţea stalurile de arenă şi având aproximativ douăzeci de locuri lăţime.

Restul Stadionului, pe fiecare locşor de pe bănci, gemea de lume.

De unde stătea Fraden, cu faţa la pavilionul cu acoperiş care se întindea de-a lungul întregului stadion, două secţiuni mari, pline cu locuitori din Sade, se arcuiau de o parte şi de alta, de la mica zonă superioară a stadionului, până la gardul din josul tribunelor. Cele două uriaşe secţiuni semicirculare erau pline până la refuz cu cel puţin zece mii de orăşeni din Sade, trupuri sfrijite şi pe jumătate dezgolite, înghesuite strâns pe băncile fără spătar. Fraden observă că o parte neobişnuit de mare dintre ei era alcătuită din bătrâni şi schilozi – o raritate pe Sangre. Făcu semn către stal şi acesta fu străbătut de un murmur. Fraden rânji. Nu avea de gând să înceapă zarva aici, înconjuraţi cum erau de toţi Ucigaşii ăştia, dar sangranii *ştiu*, îşi zise. Bătrâni şi schilozi… Era un semn bun, asta însemna că restul, cei mai zdraveni, se pregăteau să aibă un rol activ în desfăşurarea evenimentelor din această Zi a Durerii…

Fraden îşi miji ochii şi scrută, dincolo de arenă, pavilionul. Acesta era pavoazat în întregime cu bronz auriu şi pânză neagră şi era plin de mii de Fraţi – toţi câţi mai rămăseseră pe Sangre – veniţi acolo cu sclavele şi femeile lor, miile de robe negre contrastând sinistru cu mesele pline de fructe viu colorate, fripturi şi carafe cu vin, cu pielea dezgolită şi bronzată a sclavelor şi cu formele atrăgătoare ale huriilor. Ca nişte vulturi la o adunare de papagali! îşi zise Fraden.

În partea din faţă, pe centrul pavilionului, îl observă pe Moro, îmbrăcat în robă neagră ca şi restul, mai gras ca odinioară, cocoţat pe tronul lui supraînălţat şi cu un megafon electric atârnându-i ca un sceptru de o mână.

Deasupra, dedesubtul şi de ambele părţi ale pavilionului, stalurile erau negre de uniformele Ucigaşilor, poate vreo două mii, iar soarele roşu se reflecta în tot atâtea puşti.

Ucigaşii erau flancaţi de două secţiuni mari de bărbaţi cu legături peste şolduri – vreo două mii de fiecare parte. Fraden rânji. Trebuiau să pară Animale, dar chiar şi de la distanţă li se vedeau muşchii sănătoşi de pe piept în contrast cu aspectul jigărit şi costeliv al Animalelor de pe Sangre. Nu era nevoie să le vadă dinţii ca să ştie că sunt ascuţiţi ca nişte colţi, nu era nevoie să le vadă puştile, ascunse în pădurea de picioare, ca să ştie că sunt acolo. Nu puteai ascunde o nurcă printre iepuri şi nici Ucigaşi printre Animale. Capcana era pregătită, la fel şi capcana din interiorul capcanei, şi o capcană finală…

Deodată, simţi o mână apucând-o pe a sa – cea a Sophiei. Fără un cuvânt, cu dinţii încleştaţi pe buza de jos şi cu ochii măriţi, ea îi arătă cu ochii spre arenă.

Bart îi urmă privirea şi înghiţi din greu, fiindcă abia acum vedea că întreaga arenă era o pădure. O pădure de cruci de lemn grosolan, înfipte în pământul bătătorit, mii de astfel de cruci, şir după şir, iar la baza fiecăreia se afla câte o grămadă înaltă de vreascuri. Din loc în loc, lucea câte un vas cu ulei clocotit pe care erau agăţate polonice de fier cu mânere lungi, iar alături aşteptau o grămadă de torţe neaprinse. Vrafuri de torţe şi grămezi de cuie mari, de fier… Două sute de Ucigaşi erau împrăştiaţi printre cruci, în aşteptare, ţinând în mâini ciocane grele.

Fraden îi conduse pe Sophia, care-l strângea de mână, şi pe Vanderling spre centrul zonei goale din stal. În timp ce se aşezau şi Fraden îşi aranja grijuliu sub bancă bocceaua cu roba de Frate, drogaţii umplură toate locurile dimprejur, formând cu trupurile lor un zid protector, un careu de bărbaţi înarmaţi, având-u-i în mijloc pe Fraden, Sophia şi Vanderling.

Fraden urmări tribunele: Fraţii din pavilion beau, se îndopau cu hălci imense de carne, pipăindu-şi femeile sau fiind ei înşişi pipăiţi; Animalele erau încordate şi tăcute, cele mai multe privind spre el cu o speranţă sălbatică; Ucigaşii în uniformă

stăteau cu mâinile pe puşti; şirurile de Ucigaşi ridicol deghizaţi îşi ţineau mâinile în poală, pe armele ascunse... Simţi o tensiune teribil de apăsătoare asupra stadionului, un talaz gata să se spargă, fiecare grup pândind momentul când aşteptarea se va termina, când evenimentele oribile ale acestei penultime Zile a Durerii vor începe în sfârşit.

Atunci Moro se ridică greoi în picioare, duse megafonul la gură şi făcu să se cutremure totul în jur, cu vocea lui puternică şi adâncă.

— Ziua Durerii! mugi Moro, iar ecoul se reverberă dincolo de stadion. Ziua Durerii! Ziua Durerii! Ziua Durerii!

Acest cânt monoton, amplificat, se împleti cu propriul ecou, formând o uriaşă şi cutremurătoare cascadă de sunete.

Fraţii îl preluară, începură să scandeze şi ei, mii de voci acoperind strigătele amplificate ale lui Moro, într-un urlet gutural şi sacadat:

— ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII!

Vasta secţiune a Ucigaşilor strigă şi ea, apoi, în sfârşit, Animalele, şi întregul stadion se scutură în sunetul a douăzeci de mii de voci intonând:

— ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII!

Fraţii împinseră deoparte hălcile de carne, carafele de vin, femeile; începură să-şi smucească nebuneşte capetele şi să bată din palme ritmic. Ucigaşii prinseră ritmul şi începură să lovească betonul cu bocancii şi cu patul puştilor. Animalele începură şi ele să bată din palme, să tropăie cu picioarele goale pe betonul tare, şi se auzi un sunet ca de tunet îndepărtat sau de focuri de armă: „BUM-ta-ta-BUM-BUM! BUM-ta-ta-BUM-BUM! BUM-ta-ta-BUM-BUM!”

Iar contrapunctul care se suprapunea, acoperindu-l, era incantaţia, crescând într-un uriaş mârâit frenetic:

— ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII!

— ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! BUM-ta-ta-BUMBUM!

— ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! BUM-ta-ta-BUMBUM!

Sunetul potopi urechile lui Bart. Prin betonul care fremăta al stadionului, prin tălpile pantofilor şi până sus, de-a lungul oaselor, vibraţiile îi îngheţau sângele în vine, îl făceau să clănţăne, îi dădeau fiori pe şira spinării. Mâna Sophiei era o

gheară contractată pe mâna lui, faţa îi era pământie, iar fălcile – încleştate ca o menghină.

— ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII!

Aplauzele şi bocănitul din picioare erau acum, din ce în ce mai slabe; întreg stadionul începu să strige, iar cântarea deveni un urlet prelung, sălbatic şi înfiorător:

— ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII! ZIUA DURERII!

Dincolo de arenă, pavilionul era o încâlceală de trupuri contorsionate, cu Fraţii care rupeau carnea de pe membrele umane fripte ţipând tot timpul, scuipând bucăţile de grăsime pe când răcneau, muşcau iar, ţipau, scuipau, loveau şi frământau femeile goale oferindu-li-se într-un abandon crunt şi brutal – un dezmăţ oribil, într-un uriaş cuib de vipere cuprins de agitaţie.

Acum Ucigaşii deghizaţi erau uşor de ghicit până şi de către Animale, fiindcă-şi frământau nebuneşte buzele înspumate, iar partea de jos a feţelor le era înecată de o salivă roşie, însângerată.

Animalele se antrenară şi ele în frenezia generală, ţipând, înghiontindu-se, încleştându-şi ghearele unul într-altul, gheare de bătrâne zgâriind carnea plină de cicatrici a schilozilor, bătrâni sfrijiţi şi cocârjaţi lovind nechibzuit spinările împovărate de ani ale babelor…

Chiar şi afurisiţii de drogaţi, care se presupunea că-i păzesc pe capii revoluţiei, răcneau înnebuniţi, cu ochii lor înfundaţi în orbite, lucind ca ai lupilor dornici să ucidă.

Fraden simţea cum îl copleşeşte, îl pătrunde până în măruntaie furia animalică a douăzeci de mii de fiinţe umane care se lăsau pur şi simplu pradă celor mai întunecate impulsuri din adâncul lor, o mare de oroare iraţională, fără margini, un val incipient, un flux uriaş de fanatică sete de sânge, acum eliberată.

Se clătina pe buza prăpastiei, simţea fălcile căscate ale bestiei care se întindea să-l apuce, bestia care pândea în fiecare om, acest gigantic carnivor, acest ucigaş primitiv. Simţi bestia fără nume care chema bestia din el, bestia care îi tresălta în sânge într-o izbucnire neaşteptată de adrenalină. Mintea i se sforţă să ţină piept chemării absurde şi primitive a junglei, a carnivorului turbat din el, atâta vreme ignorat…

Disperat, o apucă pe Sophia, se agăţă de ea, îi sorbi moliciunea, căldura, feminitatea. Ea îşi îngropă faţa la pieptul lui, suspinând necontrolat.

— ZIUADURERIIZIUADURERIIZIUADURERIIZIUADURERII-ZIUADURERII…

Cu coada ochiului, neîncrezător, îl zări lângă el pe Willem Vanderling. Vanderling care urla, Vanderling cu faţa schimonosită într-o mască roşiatică diavolească, cu o uriaşă venă purpurie dilatată şi zvâcnind pe ţeasta chealǎ…

— Doamne, doamne, doamne, doamne… murmură Fraden ca-ntr-o rugăciune.

Şi atunci, deodată, veni apogeul. Se stârni un urlet final şi teribil, apoi urmă o tăcere bruscă, o tăcere adâncă şi asurzitoare, mai înspăimântătoare decât strigătele – tăcerea ameninţătoare, rece şi umedă a mormântului.

Dedesubtul lor, în arenă, se deschisese poarta cea mare şi un ghem de oameni legaţi, apoi un altul, şi un altul, şi un altul fură împinşi afară, sub soarele roşu ca sângele, de către grupuri mici de Ucigaşi. Apoi apărură alţi oameni şi alţi Ucigaşi, din ce în ce mai mulţi…

Victimele erau duse spre măcel.

Pe stadion domnea o linişte deplină, în timp ce echipele de Ucigaşi înarmaţi îi mânau pe cei două mii de oameni legaţi, goi până la brâu, să iasă din subteranele stadionului pe podeaua de pământ a arenei, îi împrăştiau prin uriaşa pădure de cruci de lemn – câte un om la fiecare cruce, câte un Ucigaş, înarmat cu o puşcă şi un buzdugan, la fiecare patru cruci. Victimele, cu mâinile legate la spate, cu pumnalele inutil ascunse în legăturile pentru şolduri, priveau spre tribune, la tăcutele Animale în aşteptare, la Ucigaşii cu gurile îmbăloşate de spume însângerate, la Fraţii din pavilion care rodeau distraţi membre umane, dând de duşcă vinul din carafele de lut şi uitându-se la ei, fixându-i tot timpul şi rânjind, cu ochii înroşiţi.

Iar oamenii legaţi priveau spre Vanderling şi Fraden, implorând, aşteptând un semn al eliberării ce le fusese promisă. Fraden nu le putea susţine privirea, timpul fiind prea scurt pentru a-i salva. Chiar în acel moment, Armata Populară se apropia probabil de complexul palatului, dar până să pătrundă cu forţa…

Ucigaşii din arenă ridicară uriaşele ciocane deasupra capetelor, în semn de salut. Moro ţinea difuzorul aproape de buze.

— Dăruiţi Durere, primiţi Plăcere! strigă Moro. Dăruiţi Moarte, primiţi Viaţă! Să înceapă ceremoniile! În numele Confreriei Durerii şi al Legilor Firii, fie ca toţi să guste din Plăcerea de a dărui Durere... Ucideţi! Ucideţi! Ucideţi!

Tăcerea apăsătoare care urmă fu sfâşiată de un ţipăt animalic, ascuţit, provenind din douăzeci de mii de gâtlejuri de Animale, Fraţi şi Ucigaşi, care începuseră să îngâne cu toţii:

— UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!

Incantaţia acceleră tempoul, pierdu ritmul şi deveni un strigăt nesfârşit, fără cuvinte şi dement, ca pulsul sonor al unei sirene:

— UCIDEUCIDEUCIDEUCIDEUCIDEUCIDEUCIDE!

Fraden, cu braţul petrecut pe după talia Sophiei, ţinând-o acum dintr-o parte, se strădui să rămână rece, să alunge orice emoţie, impunându-şi să devină o detaşată maşină de calcul. Lângă el, Vanderling fixa arena, iar buzele lui se rotunjeau mimând cuvântul „ucide”.

Fraden îl înghionti sălbatic în coaste.

— Revino-ţi în simţiri! îi răcni în ureche. Acum! Aranjează-i în formaţie pe afurisiţii de drogaţi!

Vanderling tresări, se scutură ca unul ieşit din transă, lătră ordinele spre drogaţii aşezaţi în jur. Aceştia săriră în picioare, cu puştile pregătite, formând de jur împrejurul lor un adevărat scut de trupuri şi arme.

Fraden se sili să judece la rece. Până acum, armata trebuia să fi ajuns la complex; poate că şi intrase. Nu se putea auzi însă nimic din cauza urletului fără sfârşit, cutremurător.

Lungi gâtul, încercând să vadă dincolo de zidul de trupuri ce-l înconjura. Îi dădu drumul Sophiei, se căţără pe bancă şi privi prin scutul uman, spre arenă. Ucigaşi şi victime păreau că înţepeniseră cu toţii. Ucigaşii rămăseseră nemişcaţi, ascultându-şi cântecul de luptă intonat de douăzeci de mii de oameni. Cei legaţi, cu chipurile albe de spaimă, cu ochii precum nişte uriaşe recipiente ale groazei, fixau tribunele suprapuse, pline de creaturi care urlau cerându-le sângele.

Un junghi dureros, de ură faţă de sine însuşi, îl sfâşie brusc pe Bart. Fiindcă oamenii aceştia nu puteau fi salvaţi, şi el

plănuise asta. Măcelărirea lor trebuia să-i ţină pe Ucigaşi ocupaţi pentru ca trupele de gherilă să poată pătrunde pe stadion, iar Fraden, maşina de calcul, spera să se creeze panică. Fraden-omul era dezgustat. Ambii priveau şi aşteptau.

Nu avură mult de aşteptat.

Deodată, ca la un semnal, fiecare Ucigaş înarmat îşi înşfacă victima şi o târî spre o cruce. Ucigaşii cu ciocane luară cuie din grămezile de lângă vasele de cărbuni şi alergară spre cruci, unde alţi Ucigaşi ţineau victimele legate, care se zbăteau. Aproape de centrul pădurii de cruci, doi Ucigaşi făcură prima mişcare. Unul smulse legăturile victimei care se lupta, o aruncă pe cruce şi o răstigni, iar celalalt, sărind pe grămada de vreascuri, îi înfipse cuie în palme, până la lemnul negeluit; omul ţipă, iar sângele ţâşni din mâinile distruse – şi atunci iadul întreg se dezlănţui.

Pe dată, sute de alte echipe de Ucigaşi porniră să sfâşie legături şi să crucifice victime. Unii însă nu erau suficient de rapizi. Câte un om care era dezlegat şi scăpa din mâinile călăului, scotea de la brâu un pumnal şi-l înfigea drept în inima Ucigaşului uimit, apoi înşfăca buzduganul muribundului şi zdrobea ţeasta Ucigaşului cu ciocanul, înainte ca acesta să poată face vreo mişcare. După care lua ciocanul în mâna liberă şi, balansând ciocan şi buzdugan, îi ataca pe Ucigaşii de la crucea de alături. Zeci de sangrani spânzurau, răcnind, de crucile lor, dar şi mai multe zeci scăpaseră, îi înjunghiau acum pe călăi, îşi eliberau tovarăşii înşfăcând armele celor căzuţi, lovind orbeşte şi violent în toate părţile.

Măcelul organizat ajunse un haos clocotitor, fiindcă Ucigaşii, depăşiţi ca număr, reacţionau, desprinzând buzduganele şi lovindu-i fără milă pe sangranii legaţi, luptându-se cu cei ce mânuiau cuţite, buzdugane capturate şi ciocane. Vasele arzânde fură răsturnate, stropind cu ulei încins Ucigaşi şi Animale de-a valma, crucile fură dărâmate, unele împreună cu victimele lor sângerânde. Arena devenise teatrul unei încleştări furioase şi informe, un amestec de trupuri, arme şi ulei încins, o prăpastie zvârcolitoare, de sute şi mii de măceluri separate.

În tribune, Animalele urlau de bucurie, Fraţii priveau în jos cu ochii holbaţi de un şoc tăcut, iar Ucigaşii...

Ucigaşii, atât cei în uniforme cât şi cei în civil, săriră drept în picioare, cu armele în mână şi cântul de bătălie pe buzele

spumegânde. Cele două sectoare pline cu Ucigaşi îmbrăcaţi în negru şi pe jumătate goi care înconjurau pavilionul erau în picioare, ţipând. Apoi Fraden auzi răsunând prima împuşcătură.

Pe loc, toată partea mai depărtată a stadionului se trezi la viaţă, sub ropotul a mii de focuri de armă. Urletul era asurzitor, fiindcă Ucigaşii din tribune începuseră să sloboadă rafală după rafală în haosul din arenă.

Zeci de trupuri, Ucigaşi şi Animale, erau secerate de o grindină de gloanţe ucigătoare. Un nor uriaş de praf se ridică pe măsură ce gloanţele muşcau din pământul bătătorit al arenei. Aerul se umpluse de ţăndări de la miile de gloanţe răzleţe care izbeau pădurea de cruci de lemn...

Ucigaşii continuau să tragă. Focurile de armă deveniră un urlet neîntrerupt şi zguduitor, un bubuit de tunet sincopat; un val uriaş de fum înţepător se înstăpâni la capătul mai îndepărtat al stadionului. Salvă după salvă, loveau oamenii din arenă, o furtună neîncetată, aducătoare de moarte, o rupere de nori slobozind plumb – Ucigaşii şi Animalele nu mai luptau unii cu alţii, ci se îngrămădeau înnebuniţi, încercând să găsească adăpost după trupurile contorsionate care cădeau în jurul lor...

Fraden îl zări pe Moro mugind ceva prin difuzor, ascuns vederii de fumul scos de arme. Ucigaşii însă scăpaseră acum de sub controlul lui şi al oricui altcuiva, şi Moro nu-i mai putea opri; le putea însă direcţiona o parte din furie. Sectoarele de Ucigaşi situate în vecinătatea pavilionului se întorceau, ajungând să-şi îndrepte armele în direcţia lui Bart.

Acesta o apucă pe Sophia, o trase în jos sub el, se adăposti după scutul de drogaţi, se rostogoli împreună cu ea sub bancă; îl văzu şi pe Vanderling cum se prăvale pe podea lângă el şi se târăşte pe sub bancă, încleştând fără folos mâna pe arma-brici.

Gloanţele începură să ţiuie pe deasupra capetelor, să şuiere ricoşând în betonul stadionului, să doboare unul câte unul drogaţii care trăgeau cu disperare spre Ucigaşii de dincolo de arenă. Trupurile cădeau în faţă, în spate, în toate părţile...

Moro îşi jucase cartea. În timp ce majoritatea Ucigaşilor trăgeau nebuneşte spre arenă, el reuşise să-i controleze pe unii suficient de mult, încât să le ordone să-i desfiinţeze pe drogaţi şi pe detestaţii pe care cei dintâi îi păzeau, şi să mai fie şi ascultat!

Fraden îl privi pe Vanderling, întins lângă el.

— Acum, în curând, murmură el. În curând…

Un glonte şuieră, lovindu-se de beton la doar câţiva centimetri de capul lui, un drogat din spate ţipă primind ricoşeul…

Unde naiba sunt ai noştri? se întrebă Fraden. Câtă vreme o să mai…?

Se stârni un urlet imens, urlet care răzbătu chiar şi prin salvele de foc masiv. Direcţia de tragere se schimbă; gloanţele nu mai şuierau pe deasupra capetelor celor trei, iar focul masiv părea să se concentreze în jos. Drogaţii nu mai cădeau împrejurul lor; ei ţipau, aclamau.

Prudent, Fraden se ridică şi privi spre arenă.

Uriaşa poartă de la intrare fusese smulsă din ţâţâni. Jos, sub el, o parte a arenei devenise o masă solidă de oameni cu legături verzi peste şolduri şi benzi verzi pe frunte, soldaţi ai Armatei Populare care se revărsau în arenă, trăgând de cum apăreau, un flux irezistibil de soldaţi răsărind de dincolo de zona bătătorită dinspre pavilion, zdrobind rând după rând de cruci, prin simpla greutate a corpurilor care înaintau, împingând Ucigaşii şi Animalele spre capătul cel mai îndepărtat al arenei…

Tot mai veneau, revărsându-se pe poartă ca un torent compact de trupuri; în câteva clipe umplură jumătate din spaţiu. Dar mereu se iveau alţii, mai mulţi şi mai mulţi, din ce în ce mai mulţi, douăzeci de mii de oameni umplând arena, trăgând spre sectoarele cu Ucigaşi, zid după zid, de nepătruns, de plumb mortal.

Animalele din tribune intonară iarăşi un cântec, sălbatic şi strident, dar de data asta era o litanie nouă, litania *lor*:

— BART! BART! BART! BART! BART!

Ucigaşii din staluri se aflau tot în picioare, trăgând spre arenă salvă după salvă, deşi erau la rândul lor loviţi de gloanţe. Toată avangarda forţei de gherilă – mii de oameni – se prăbuşi. Dar restul continuau să tragă. Nu era o bătălie: era masacrul reciproc al celor două grupuri compacte de Ucigaşi şi de luptători de gherilă, trăgând la vedere, fără vreo intenţie de acoperire, schilodindu-se, decimându-se reciproc, schimbând salve de gloanţe pe inimaginabil de mortale salve de gloanţe. Rezultatul însă nu fu nicio clipă îndoielnic: Ucigaşi şi luptători

de gherilă cădeau cu miile, dar pentru fiecare om de gherilă pierdut apăreau alţi trei în arenă, prin poarta distrusă, într-un nesfârşit flux de oameni.

În pavilion se dezlănţui o panică nebună, mii de Fraţi, femei şi sclave năpustindu-se în acelaşi timp spre singura ieşire. Pavilionul deveni o masă tumefiată de fiinţe umane care înşfăcau şi loveau cu picioarele, urlând îngrozite, o încăierare sălbatică pentru a ajunge la ieşire, o luptă din care nu scăpa nimeni, un ghem sufocant, autodistrugător şi monstruos, de trupuri încleştate, care pecetluia osânda Confreriei Durerii.

Imediat, chiar sub ameninţătoarea ploaie de gloanţe venită din partea Ucigaşilor din staluri, drogaţii, ca şi mulţi dintre luptătorii de gherilă, reuşiră să-şi impună un dram de stăpânire de sine, şi sute, chiar mii de soldaţi începură să tragă drept spre pavilionul supraaglomerat.

Trupurile zburau prin aer, zvârcolindu-se ca nişte peşti, explodau în fragmente însângerate, pe măsură ce nesfârşite salve le loveau mereu, ca nişte uriaşi pumni de plumb, zdrobind cu o viteză ameţitoare carnea, lemnul sau betonul. Aerul înconjurător era un torent de bucăţi de beton zburătoare, aşchii de lemn, fragmente de os, hălci de carne sângerândă. În câteva secunde, pavilionul deveni o grămadă de resturi formată din trupuri sfârtecate, mese distruse, cioburi de lut. Deşi ploaia continuă de gloanţe îi făcea bucăţi, Fraţii şi servitorii lor se sfâşiau unii pe alţii şi-şi măcelăreau propriii oameni, într-o luptă zadarnică de a răzbate până la ieşirea astupată de trupuri. Confreria Durerii murea aşa cum trăise, un ghem încâlcit, încleştat şi criminal, de bestii umane.

Peste câteva clipe, totul se sfârşi. Pavilionul era un imens abator, un morman de măruntaie, de trupuri inerte şi zdrobite, beton crăpat, piese de mobilier făcute ţăndări; totul era acoperit cu patina densă a sângelui roşu-aprins, pe cale să se închege. Din loc în loc, se zărea câte o mişcare, însoţită de o mulţime de stropi roşii zburând prin aer, dar care era iute oprită de un stol de gloanţe.

Fraden se înecă de propria silă, deşi îşi dădea seama că totul se terminase, că Fraţii muriseră, că acum planeta era a lui…

Apoi observă o siluetă singuratică şi masivă care se mişca în cuprinsul pavilionului, târându-se pe burtă ca un crab, de la un cadavru la altul, el însuşi la fel de mutilat, înotând în sânge,

folosind trupurile drept paravan, îndreptându-se în zigzaguri spre ieşire…

Era Moro… Moro, cu chipul ca o mască însângerată, cu un şuvoi de sânge izvorând de sub roba neagră, zdrenţuită.

Se târî de după un cadavru şi un glonte îl nimeri în umăr. Se dădu puţin înapoi, copleşit de durere, şi primi şi mai multe gloanţe. Ţipă, dar glasul i se pierdu în canonada înconjurătoare; ridică braţele, cuprins de groază. Zeci de gloanţe îi tatuară părţile expuse, o grindină ucigătoare care-l întoarse în sus şi în jos, ca pe o carte de joc răsucită cu degetul, descoperindu-i spatele.

Gloanţele care îl nimeriră în spinare îl ridicară în capul oaselor, aidoma unui monstruos pumn de fier. Trupul păru să-i plutească o clipă în aer, menţinut la înălţime de un perete de plumb.

Apoi Profetul Durerii se prăbuşi pe spate, ca o păpuşă stricată, se rostogoli pe burtă şi rămase nemişcat.

Animalele din tribune începură să ţopăie şi să se agite convulsiv, de parcă ar fi fost nişte marionete smintite. Iar Ucigaşii din staluri, văzând că stăpânii lor se duseseră, împreună cu toată disciplina şi cu ultima lor urmă de luciditate, se repeziră în arenă, zdrobind cu greutatea trupurilor gardul înconjurător, aruncară puştile, începură să fluture buzduganele şi să răcnească din mii de piepturi, printre buzele spumegânde:

— UCIDE! UCIDE! UCIDE! UCIDE!

Năvăliseră însă drept în bătaia unui baraj de foc, atât de concentrat, încât primul val fu zvârlit cu putere înapoi, în tribune, sub formă de rămăşiţe însângerate. Însă miile de Ucigaşi aflaţi în stalurile superioare aruncară cadavrele înapoi, ca pe nişte proiectile, împingând o avalanşă de carne în calea perdelei de gloanţe. Ucigaşii se prăvăliră în arena deja ticsită cu revoluţionari, Ucigaşi morţi, Ucigaşi schilodiţi, Ucigaşi combatanţi…

Fluturând buzduganele, lovind, muşcând, Ucigaşii încercau să alerge şi cădeau în mijlocul masei imense de luptători de gherilă. Şi, ca nişte minuscule forme de viaţă cuprinse de o uriaşă amoebă, ceea ce mai rămăsese din Ucigaşii de pe Sangre fu înghiţit de numeroasa gloată din arenă. Făcându-şi scut din trupurile camarazilor căzuţi, Ucigaşii se repezeau la duşman cu buzduganele, cu cizmele şi cu dinţii. Dar era ca şi

cum s-ar fi luptat cu marea. Din cei şase mii de Ucigaşi din staluri, nici două mii nu supravieţuiseră acelor prime momente de măcel furios, nicio mie nu coborâseră vii în arenă. Însă cei care ajunseseră la duşmani şi-i sfâşiau cu o furie dementă şi neînfricată erau mult depăşiţi ca număr – unu la zece sau douăzeci. Dispăreau ca picăturile de ploaie în mare şi nu se vedeau decât sutele de trupuri ale partizanilor care se zvârcoleau, doborându-i la pământ cu greutatea trupurilor lor; din loc în loc, se ridica peste încâlceală câte un buzdugan năclăit de sânge ori plin de fărâme cenuşii de creier. Deşi lupta avea să continue până când şi ultimul Ucigaş va fi devenit o pată de sânge în arenă, bătălia se sfârşise. Ucigaşii fuseseră distruşi.

Fraden o strânse pe Sophia lângă el – simţindu-se îngreţoşat, însufleţit, victorios şi dezgustat în acelaşi timp, deoarece lupta, deşi arăta un rezultat clar, îşi continua urletu-i dedesubt.

— Capătul liniei, Bart! răsună în spatele lui vocea lui Willem Vanderling.

Fraden se răsuci şi se trezi în dreptul gurii de foc a armei-brici purtate de Vanderling. Acesta rânjea. Drogaţii se întoarseră cu faţa spre ei, ridicară nesiguri armele.

— Eroule! croncăni Vanderling. Geniule! Mulţumesc pentru plocon, Bart. Mulţumesc pentru planetă. E planeta mea acum, a *mea*! Arătă în jos, spre arenă. Acolo, Bart, zise. Acolo o să te duci. Ucigaşii te vor sfâşia în bucăţi sau poate o vor face chiar tăntălăii noştri. Oricum, o să fiţi nişte martiri perfecţi, tu şi cu Duduia Gurămare. Poţi alege, Bart, cobori în arenă sau te fac eu bucăţi pe loc.

Fraden privi drept la Vanderling. Bietul Willem! îşi spuse. Un val de milă îl străbătu. Destule omoruri pentru o singură zi!

— Nu fi prost, îi zise. Las-o baltă. Îmi mai poţi fi de folos. Nu vreau să te ucid, Willem.

Vanderling râse.

— Am impresia că ai priceput totul de-a-ndoaselea, nu crezi?

Fraden zâmbi calm şi încrezător, pe când Vanderling apropia de stomacul lui ţeava armei, a cărei gură de foc fusese dezactivată. Încă un minut, îşi zise, şi mulţimea va fi aici, mulţimea *mea*. Willem e inofensiv, indiferent dacă ştie sau nu asta, dar trebuie să-i blochez pe drogaţi!

Fraden oftă şi le vorbi.

— Arestaţi-l pe mareşalul Vanderling, ordonă el. E un trădător!

— Mai uşor, băieţi, rosti Vanderling. Eu sunt şeful, şi asta înseamnă herogină pentru toţi, în cantităţi nelimitate!

Drogaţii aclamară şi îndreptară puştile spre Fraden.

De acum încolo, în orice clipă… – îşi zise Fraden.

— Dacă încercaţi ceva, sunteţi morţi cu toţii, râse el. Staţi deoparte! Lăsaţi-l pe Willem cu porcăriile lui! Mai bine las-o naibii de treabă, Willem, cât mai ai timp. Chestia aia din mâna ta are o încărcătură cu energia epuizată…

Expresia lui Vanderling se schimbă brusc.

— Nu mă duci tu aşa uşor… făcu el, nesigur.

Fraden râse.

— Nici măcar *tu* nu poţi fi aşa de prost încât să crezi că mi-aş pune viaţa în pericol, încrezându-mă într-un şarpe ca tine!

— Împuşcaţi-l! urlă Vanderling. Împuşcaţi-l!

Drogaţii îndreptară puştile spre Fraden, cu degetele încleştate pe trăgaciuri. Şi totuşi şovăiau…

Fraden se uită la ei şi le citi gândurile oglindite în priviri. Erau creaţiile lui Willem, e drept, dar ştiau şi cine e cel pe care urmau să-l ucidă. Dacă totul se dovedea a fi o şmecherie, iar Animalele din tribune îi vedeau cum îl omoară pe Fraden, pe Fraden Eroul, pe Fraden Preşedintele, i-ar fi rupt în bucăţi. De ce nu folosea străinul arma lui teribilă? Şi preşedintele, de ce zâmbea? Ce ştia el, oare, de putea râde în faţa perspectivei morţii?

— Împuşcaţi-l! împuşcaţi-l! repetă Vanderling, pe un ton piţigăiat.

Drogaţii ezitară.

Exact atât cât trebuia…

Capitolul 15

Deodată, ca şi cum o falie ar fi alunecat brusc în adâncul pământului, întregul stadion începu să se zguduie. Acoperind ţipetele din ce în ce mai slabe ale bătăliei din arenă şi urletele Animalelor din tribune, se iscă un tunet ca al unei mări agitate de furtună, milioane de tone de apă biciuită de rafale de vânt izbind într-o stâncă de metal neclintit, lovind ritmic un uriaş zid de oţel:

— BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART!

Un sunet adânc, pătrunzător, atât de puternic încât unda sa de şoc putea fi resimţită prin piele…

În tribunele de dincolo de arenă, în partea opusă locului unde Fraden stătea în centrul unui cerc de arme, păru să se producă o imensă explozie. O explozie de oameni. Dinspre fiecare portal, aceştia erupseră ca un torent a cărui forţă, prin presiunea miilor de trupuri, rupse pe dată cadrele porticurilor, ca şi cum ar fi fost vorba de lemne de plută putrezite. Mii şi mii de bărbaţi, femei şi copii, înarmaţi cu cuţite, topoare, ciomege, ţepuşe şi torţe năvăliră în staluri precum o spumă pestriţă ieşită brusc de sub o tensiune extremă, umplând cât ai clipi secţiunea îndepărtată a tribunelor. Erau atât de mulţi, că stadionul se cutremură, iar bârnele de susţinere din beton şi oţel părură să scârţâie sub greutatea lor…

Alţi localnici pătrunseră prin poarta distrusă a arenei, un şuvoi puternic de bărbaţi, femei şi copii care smulseră întreaga porţiune de gard de lângă poartă ca şi cum ar fi fost vorba de nişte beţe de chibrit, împinseră spre capătul îndepărtat al arenei ghemul colcăitor de Ucigaşi şi luptători de gherilă, nemilos, fără putinţă de împotrivire, ca un talaz uriaş care mătură, aidoma unui munte de spumă furios, lemnul plutitor şi algele marine de dinainte-i. Locuitorii din Sade pătrunseseră în staluri, se prelinseseră peste tot, deasupra băncilor, peste trupurile celor mai puţin iuţi, până jos, în arenă, acoperind o

jumătate de stadion cu un covor de fiinţe umane care se întindea de la marginea de sus până în arenă, la fel cum o fiară rănită e devorată de vie de o hoardă de furnici războinice. Şi toţi ca unul, zeci şi zeci de mii, zbierau:

— BART! BART! BART! BART! BART! BART!

Vanderling rămase cu gura căscată, ochii i se măriră de spaimă şi începu să privească în jur neajutorat, ca un şobolan prins în cursă.

În acel moment de şoc, Bart Fraden acţionă. Când Vanderling îşi luă o clipă ochii de la el, Fraden se aplecă înainte şi-şi repezi cu toată puterea pumnul drept în stomacul lui Willem.

Vanderling icni, se îndoi din şale şi, ţinându-se cu mâinile de burtă, scăpă arma. Fraden o înşfăcă, îl pocni pe Vanderling cu stânga ca să se ridice şi-i îndesă în coaste arma-brici.

— Pariem pe viaţa ta că n-am minţit? Se întoarse cu faţa spre drogaţi. Aruncaţi armele şi fugiţi! Aceştia sunt oamenii *mei*! Ascultaţi-i! Fugiţi, altfel veţi fi morţi cu toţii! Lăsaţi armele şi ştergeţi-o de-aici; de nu, să ştiţi că vă predau lor şi vă mănâncă de vii!

Drogaţii priviră spre marea aceea de oameni care striga, priviră torentul mulţimii care flutura cuţite, bâte, torţe şi ciomege şi se apropia dinspre stânga, strigând numele lui Fraden pe când se revărsa către ei, peste băncile sfărâmate. Atunci se repeziră spre ieşire, unii aruncând puştile cât colo, alţii ţinându-le strâns, cu o expresie sumbră pe chip.

Fraden zvârli cât colo arma-brici devenită acum inutilă, apucă o puşcă şi-i fixă gura ţevii în spinarea lui Vanderling.

— Iar tu ai greşit socotelile! ţipă el la general, apoi se întoarse spre arenă.

Ucigaşii, atâţia cât mai rămăseseră, încercau să se caţere în patru labe pe grilajul pavilionului, fugind din faţa unui zid gros de orăşeni care răcneau şi ţipau, după ce umpluseră până la refuz întreaga arenă. Aceştia aruncau cu cuţite, topoare şi ţepuşe spre Ucigaşii fugari, şi zeci dintre foştii călăi se prăbuşeau înapoi, în mijlocul mulţimii, cu spatele străpuns de lame tăioase şi ţepe, pentru a fi sfâşiaţi apoi cu mâinile, cu dinţii şi cu unghiile. Mulţimea roia acum în arenă, rotind deasupra capetelor cuţite, fragmente de ciomege zdrobite,

făclii aprinse, membre omeneşti mustind de sânge şi având încă, agăţate de margini, zdrenţe de pânză neagră.

— Dumnezeule! murmură Fraden aproape nevenindu-i să creadă.

Erau în culmea furiei! Dar se terminase! Confreria fusese desfiinţată, iar Willem devenise neajutorat – acum trebuiau opriţi!

Fiindcă oamenii din Sade atacau tot ce mişca. Atât Ucigaşii, cât şi soldaţii din gherilă erau sfâşiaţi în bucăţi însângerate – cu topoare, cu unghiile şi cu dinţii – şi tot timpul, precum un individ ieşit din minţi, zeci de mii de voci intonau cu putere numele lui Bart.

Fraden o trase cu o mână spre el pe Sophia, iar cu cealaltă continuă să-l ameninţe pe Vanderling; sări pe bancă, ridică puşca astfel încât să-l poată ochi pe Vanderling şi puse mâna liberă pe umărul Sophiei care rămăsese un pic mai jos, în stânga lui, cu chipul devenit cenuşiu.

Trase patru focuri scurte, în aer – şi Vanderling tresări auzind împuşcăturile atât de aproape de capul său.

Fraden fixă marea clocotitoare de feţe înnebunite şi sălbatice. Câteva mii, totuşi o mică parte, auziseră împuşcăturile şi acum îl priveau, înghiontindu-şi vecinii, astfel că în scurtă vreme bătălia se linişti şi cântul se potoli, miile de oameni fixându-l pe eliberator, în timp ce alte mii continuau să se reverse pe porţile stadionului, într-un torent fără sfârşit.

Atent încă la mişcările lui Vanderling, Fraden ridică braţul drept şi-şi făcu palma căuş la gură. Cântul deveni un murmur jos şi gutural, dar puternic, cea mai izbutită încercare de linişte în acea mulţime înnebunită, care-şi vedea eroul că încearcă să le vorbească.

— S-a terminat! strigă Fraden, forţându-şi plămânii, însă aproape inaudibil chiar şi pentru el însuşi, în rumoarea formidabilă din jur. S-a terminat! Am câştigat!

Ca în transă, gloata începu să urle, reluând incantaţia:

— BART! BART! BART! BART! BART!

Iar vocea lui Fraden fu măturată ca zefirul de un uragan. Imensul covor de orăşeni din Sade începu să salte şi să se agite, ridicând deasupra capului trupuri întregi, membre, cranii smulse, ca pe nişte mingi de plajă. Începură să-i atace pe

soldaţii de gherilă rămaşi încă în capcana arenei, pe Ucigaşii răsfiraţi, să se atace chiar unii pe alţii…

Trebuie să-i opresc! gândea Fraden disperat. Dar nu avea cum… *Doar dacă…* Ridică puşca şi o îndreptă cu un gest dramatic spre pavilionul devenit acum o respingătoare grămadă de trupuri sfâşiate, într-o băltoacă imensă de sânge roşu-închis, care începea să se coaguleze.

Cei de jos, urmărind cu ochii direcţia puştii, zăriră movila de cadavre ale Confraţilor Durerii, cei care conduseseră Sangre cu mână de fier timp de trei sute de ani. Cercetară din priviri trupurile inamicului detestat, corpurile sfârtecate ale Fraţilor zăcând inerte şi sângerând sub razele roşii ale soarelui sangran…

Bătălia se opri din nou. Cântul se opri şi, de această dată, nu se mai auzi niciun murmur, ci se înstăpâni liniştea, o tăcere adâncă şi grea, în timp ce o sută de mii de ochi priveau cu neîncredere şi uimire la carnea crudă, sângerândă – ultima rămăşiţă a Confreriei Durerii.

Cu toată puterea, simţind cum îi plesnesc venele gâtului, Bart Fraden răcni în vidul auditiv care se crease:

— LIBERTATE! LIBERTATE! CONFRERIA A MURIT! TRĂIASCĂ REPUBLICA LIBERĂ! MERGEŢI ÎNAPOI LA…

Apoi totul păru să se petreacă în acelaşi timp.

Vanderling sări în sus şi înapoi, apucă puşca din mâna lui Fraden, rămas neatent pentru o clipă, şi se răsuci cu faţa la el, cu chipul ca o mască împurpurată de furie şi ură. Pe când Vanderling atinsese puşca şi era pe cale s-o smulgă din strânsoarea lui Fraden, slobozi deodată un ţipăt, se îndoi şi se poticni. Fraden văzu că Sophia sărise sus, pe bancă, şi-şi înfipsese genunchiul, cu toată puterea, în stomacul lui Vanderling.

Chiar în clipa când întregul stadion izbucni într-o explozie de strigăte de avertizare, Fraden se redresă şi-l pocni pe încovoiatul Vanderling cu patul armei, drept în falcă.

Acesta se prăvăli înapoi, se răsuci pe jumătate în aer, şi Fraden profită de situaţie ca să-i dea un şut sălbatic în spate, cu toată forţa de care era capabil. Vanderling se rostogoli nebuneşte de-a lungul tribunelor, se zdrobi de gratiile sfărâmate care le despărţeau de arenă şi dispăru în torentul colcăitor de trupuri, braţe, picioare, bâte, torţe şi ciomege.

Totul se petrecuse într-o clipă – gestul îndreptat spre pavilion, tăcerea, atacul lui Vanderling, lovitura Sophiei, strigătele mulţimii, prăbuşirea lui Vanderling în mijlocul gloatei... În prima clipă erau ca neutronii bombardând din toate direcţiile un nucleu instabil, în clipa următoare masa instabilă exploda cu o îngrozitoare furie primitivă.

Libertate! Confreria dispăruse! Libertate! Această noţiune trecu prin mulţimea de pe stadion ca un incendiu, aprinzând fiecare picătură de sânge din fiecare biet trup cu flacăra eliberării – o eliberare de cele trei secole de tiranie atât de grea, încât fusese întipărită în chiar genele lor. Libertate!

Dar se aflau pe Sangre, planeta contrariilor, a albului şi negrului gravate pe vecie în sufletele oamenilor, de un despotism absolut care adora Plăcerea ca pe un zeu, dar venera diavolul Durerii şi nu accepta jumătăţi de măsură. A fi sclav însemna a fi Animal. A fi Frate însemna a fi liber. Nu era vorba de libertate *faţă de* ceva, ci de libertate *pentru* a înfăptui ceva – libertatea de a ucide, de a tortura, de a consuma carne vie, libertatea de a răspunde chemării unor capricii nesănătoase care zăceau în străfundurile sufletului omenesc, de a îngrămădi – la cea mai neînsemnată toană dezgustătoare – un munte de cadavre înalt până la cer. Fraţii erau... *Liberi*!

Dar Confreria era moartă, distrusă pentru totdeauna. Acum Animalele de pe Sangre erau Libere! Acum erau cu toţii Fraţi ai Durerii!

Întregul stadion erupse într-o bestială orgie a cruzimii, crimei şi ororii gratuite. Bărbaţii se repezeau la femei, femeile la bărbaţi, copiii la părinţi, părinţii la progenituri. Orăşenii din Sade se repezeau unii la alţii cu ciomege şi cuţite, cu beţe şi topoare, cu dinţii, cu ghearele şi cu oase sângerânde, smulse din trupuri şi pe care le foloseau drept bâte. Întreg stadionul se zdruncină şi săltă, iar arena şi jumătatea îndepărtată, înţesată de straturi suprapuse de oameni zvârcolindu-se deasupra şi dedesubt, deveniră o masă solidă de bestii ucigaşe care se sfâşiau fără cruţare, călcând totul în picioare. Bărbaţi şi femei cădeau pradă unei îmbrăţişări mortale, în care unghiile sfâşiau feţe, mâinile smulgeau smocuri de păr cu rădăcinile pline de sânge. Copiii cădeau zdrobiţi sub picioare, cu trupurile pătrunse de cuţite şi ţepuşe, şi-şi înfigeau dinţii în labele desculţe şi în coapse, rămânând agăţaţi de ele ca nişte ţestoase

necruţătoare până şi în chinurile morţii. Membrele erau smulse de zeci de mâini şi ridicate deasupra capetelor gloatei, în timp ce trupurile încă în viaţă erau trase în jos şi dispăreau, mustind de sânge, într-o pădure de picioare care le izbeau neîncetat, murind în timp ce muşcau cu furie orice se nimerea.

Zidul din fundul stadionului izbucni în flăcări, aruncând o lumină portocalie, posomorâtă, asupra nebuniei de dedesubt. Ca nişte imagini trecute şi răsturnate, însemnate cu fierul roşu pe retina unui orb, emoţiile, pornirile, neîmplinirile se exteriorizară de-a-ndoaselea, se transformară în opusul lor. Dragostea deveni ură, plăcerea – durere, actul sexual – cruzime, mila – crimă, viaţa – moarte, iar moartea deveni viaţă, în izbucnirea a trei secole de frustrare şi persecuţie, precum o explozie nesfârşită, un furuncul uriaş şi inflamat, deschis, în sfârşit, cu lanţeta.

Şi din toate gâturile care se mai aflau în legătură cu o pereche de plămâni întregi răsună incantaţia hidoasă şi batjocoritoare:

— BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART!

Fraden – înrădăcinat, parcă, în porţiunea de beton pe care stătea – privea aiurit masa imensă, îmbulzeala de fiinţe înnebunite şi chinuite care tălăzuiau spre tribunele din stânga perdelei uriaşe de flăcări, repezindu-se cu greutatea a mii de trupuri în structurile de lemn, oţel şi beton, sute de tone de carne înfuriată şi clocotitoare. Ca un berbece irezistibil, întreaga gloată începu să preseze tribuna principală. Stadionul scrâşnea şi scârţâia ca o fiinţă însufleţită, cuprinsă de agonie; slăbit în final de incendiul de mari proporţii, solicitat peste măsură de apăsarea compactă a omenirii ieşite din minţi, întregul sector al tribunei principale cedă cu un scrâşnet îngrozitor şi, ca şi cum cerul s-ar fi crăpat în două, se prăbuşi şi căzu, ducând la pieire mii de oameni, îngropând avangarda mulţimii într-o avalanşă de trupuri, bârne de oţel frânt, fragmente mari de beton crestat…

Dar grosul mulţimii se repezi înainte, zidul exterior cedă şi, printre bucăţile şi bârnele de beton care se prăbuşeau, se deschise în capătul îndepărtat al stadionului o spărtură uriaşă, o linie clară de urmat – mai întâi cu privirea şi apoi în marş – spre zidul prăbuşit al complexului şi spre oraşul de dincolo de el…

Între stadion şi oraşul propriu-zis, acoperind cu propriile trupuri întregul zid ruinat al complexului, tălăzuia o mare de oameni, o mare ce părea că se întinde până la clădirile din oraş, o mare pe care pluteau mii de torţe şi care dincolo de oraş era înghiţită de o coloană înaltă de flăcări, sub un nor uriaş de fum negru şi greu, stârnit din mii de colibe de lemn arzând.

Şi atunci Fraden îl văzu pe Willem Vanderling...

Ca un dop zvârlit de colo-colo pe un ocean zbuciumat, biciuit de vânt, Vanderling – cu chipul plin de sânge, cu piciorul drept răsucit grotesc, ca al unei păpuşi stricate – se ridica deasupra masei de oameni care umplea încă arena, săltând nebuneşte peste capetele Animalelor, pe când acestea îl sfâşiau cu mii de mâini.

După mişcările agitate ale braţelor şi după convulsiile lui chinuite, se vedea limpede că Vanderling era încă viu. La un moment dat, una dintre crucile smulse din pământ fu ridicată de zeci de mâini drept în sus, mult peste capetele mulţimii. Se afundă apoi şi dispăru din vedere în vârtejul de trupuri omeneşti. Pe urmă, nişte mâini îl traseră în jos pe Vanderling, care dispăru şi el – un om înghiţit de viul nisip mişcător.

Dar, peste o clipă, atât crucea cât şi Vanderling reapărură, uniţi acum, ridicaţi în sus, deasupra îmbulzelii setoase de sânge, ca un monstruos totem tribal.

Îl prinseseră în cuie de cruce, cu piroane străpungându-i încheieturile mâinilor, cu braţele scăldate de propriul sânge. Şi totuşi Vanderling, cu capul zvâcnind în agonie ca al unui liliac ţintuit de uşa unui hambar, cu trupul zvârcolindu-se chinuit, era încă viu.

Apoi, asemenea moliilor atrase de lumânare, Animalele năvăliră prin spărtura uriaşă, spre oribilul rug funerar al propriului oraş, al propriei lumi, repezindu-se unul la altul ca o haită de câini turbaţi, sfâşiindu-se sălbatic în timp ce alergau să-şi impună voinţa pe planetă.

Iar în avangardă, ca pe o icoană mistică, un stindard de luptă al acestor năvălitori porniţi să-şi prade, să-şi jefuiască şi să-şi violeze planeta, să azvârle întregul Sangre într-o nesfârşită noapte de sălbăticie, crimă şi canibalism, ce părea să nu se termine înainte ca ultima gură turbată să nu fi smuls şi ultima fărâmă de carne de pe ultimul ciolan zdrobit, în avangardă, aşadar, purtau crucea cu Vanderling răstignit pe ea. Şi pe când

înaintau având în faţă acest totem viu, bărbaţii şi femeile se înălţau, se repezeau cu dinţii la trupul lui Vanderling, se căţărau cât puteau de sus ca să ajungă la carnea torturată, apoi se prăbuşeau înapoi sau erau traşi de alţii, cu fâşii de piele şi hălci de carne caldă şi vie, atârnându-le încă în unghii şi dinţi.

În timp ce crucea se îndepărta tot mai mult spre oraş şi stadionul se golea prin deschizătura uriaşă, vocile urlau continuu o incantaţie măreaţă, înspăimântătoare şi batjocoritoare, un imn de adoraţie care-ţi pârjolea sufletul:

— BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART! BART!

— Willem! Willem! se jelui Fraden, un sunet firav, pierdut în uraganul de strigăte obscene. N-am ştiut! Cum puteam şti…?

Willem fusese un ticălos, un ucigaş, tot ce putea exista mai sălbatic, mai stricat şi mai rău într-un om. Încercase să-l ucidă de două ori în ultimele câteva minute. Dar luptaseră alături în două războaie, străbătuseră împreună ani-lumină, vorbiseră, mâncaseră, înjuraseră, se certaseră, împărţiseră victoria şi înfrângerea… Orice altceva ar fi fost – trădător, ucigaş, mincinos – Willem Vanderling era, la urma urmei, o adevărată fiinţă umană. Să-l vadă astfel, jucăria zdrobită a unei gloate de fiare turbate, pe acest om care fusese *adevărat*, un prieten adevărat, un duşman adevărat.

Fraden îşi înfigea unghiile în carne, străduindu-se să simtă ceva, orice – ură, vinovăţie, dezgust, chiar durere. Dar nu simţea nimic. Ştia că tot ceea ce se întâmplase, ceea ce încă se mai întâmplă era real, dar nu simţea nimic. Oroarea era prea mare ca s-o poată înţelege, prea abisală pentru a fi simţită; capacitatea sa de vinovăţie, ură, dezgust fusese desfiinţată, depăşită. *Nu e adevărat*! striga cu toată fiinţa lui interioară. Nu poate fi adevărat!

Însă era! Era! Era! Willem, sfârtecat şi pe moarte, era adevărat! Sangre era adevărat! Universul era adevărat! Era real şi era o prăpastie neagră şi fără fund, care scuipa lucruri în faţa cărora mintea omenească, sufletul uman chiar, nu însemnau decât nişte biete obiecte pierdute într-un întuneric veşnic.

Centrul universului, mintea care are totul sub control! Aceasta fusese minciuna cu care trăise, minciuna care-l făcuse să reziste, mândru şi fără teamă. Dar existenţa nu are un

centru şi niciun om n-o poate stăpâni sau înţelege, ea e un vid al posibilităţilor infinite, al infinitei orori în care omul e doar o glumă crudă, dezgustătoare, a sorţii, o biată aşchie azvârlită la bunul plac al unor forţe monstruoase, cumplite. Şi era real, totul era real, numai Bart Fraden, pe care-l cunoştea de-o viaţă, era ireal, o minciună, un cifru, un nimic patetic şi neputincios! Fraden se simţea sleit, stors, copleşit, neputincios, incapabil până şi să-i mai pese…

Creatura lipsită de voinţă care devenise privi în jos; văzu că Sophia, în genunchi, se agăţa de el, cu lacrimile şiroind, cu trupul zguduit de suspine.

— Bart, Bart, Bart… gemea ea. Scoate-mă de aici! Te rog, te rog, te rog, scoate-mă de aici!

Inima i se înmuie: un biet nimic strigă în zadar spre altul, într-un vid negru care nu simţea nimic, nu se sinchisea dacă ei trăiesc sau mor.

În adâncul fiinţei sale, o flăcăruie pe cale să se stingă mai ardea încă. Soph n-o să moară aici, nu în felul ăsta! Totul era absurditate, acţiune sau pasivitate, dar el va alege propria *lui* absurditate – măcar de la *asta* nimic nu-l putea împiedica.

O trase brusc, ridicând-o în picioare, şi privi împrejur ca un animal încolţit. Stadionul se golea văzând cu ochii, prin rana imensă dintr-o coastă, dar arena era încă un tumult de oroare. Privi spre tribunele de deasupra lui, acum goale şi dărâmate. Zări o adunătură de vreo patruzeci de Ucigaşi, cu hainele transformate în zdrenţe şi ochii măriţi de spaimă, stând nesiguri şi părăsiţi de stăpânii lor morţi, lângă ieşire. Biete fiinţe pierdute… *Acţionează*! îşi zise. Destul cu gânditul! Acţionează! *Acţionează*!

Scotoci sub bancă, apucă strâns, ca o pisică, pachetul învelit în hârtie, îi sfâşie ambalajul şi-şi aruncă pe umeri roba neagră de Frate.

Trăgând-o pe Sophia după el, urcă repede treptele tribunei şi se postă dinaintea Ucigaşilor.

— Hei, voi de colo! mugi el. Formaţi un cerc în jurul nostru! Acum! În numele Confreriei Durerii, vă ordon să-mi daţi ascultare! Mai iute, mişcaţi-vă!

Ucigaşii rămaseră o clipă nemişcaţi, privind la acest demon cu ochii măriţi, care urla. Un Frate! Ordine! Binecuvântata

ordine! Alcătuiră în jurul celor doi un cerc aproximativ, cu armele îndreptate în afară.

Porniră să fugă prin subteranele stadionului ruinat şi cuprins de flăcări, trecând prin coridoare sufocate de fum. Totul era pustiu şi mort. Ieşiră la lumina soarelui, undeva între stadion şi palat, nu departe de semicercul format de camioanele parcate. Palatul ardea cu flăcări uriaşe şi portocalii, ce luminau cerul, iar dogoarea le ofilea carnea.

Fraden o împinse pe Sophia înainte, o ridică împingând-o în cabina unui camion şi sări lângă ea, în spatele volanului.

Vârî cheia în contact, apăsă pe accelerator, iar motorul începu să scuipe şi să tuşească. Smulse de pe el roba de Frate ca pe ceva necurat, o zvârli spre Ucigaşii surprinşi, demară, şi camionul porni hurducându-se, într-un nor de praf şi pulbere de cauciuc.

Maşina scrâşni dând colţul palatului în flăcări şi Fraden văzu mulţimea care se retrăgea repede spre oraş. Toate clădirile exterioare fuseseră prefăcute în ruine. Zidurile complexului, străpunse şi sfărâmate, deveniseră, în zeci de locuri, simple grămezi de pietriş. Ţarcurile confecţionate în grabă, care umpleau curtea, dispăruseră într-o multitudine de aşchii de lemn, şi peste tot zăceau trupurile jupuite şi însângerate ale Animalelor de Carne – mii de cadavre schimonosite ale unor copii goi.

Spre vest, Sade devenise un stâlp de foc, un uriaş incendiu mistuitor, spre care, ca un covor viu de insecte, locuitorii roiau agitând în mâini zeci de mii de făclii mici şi mişcătoare.

Fraden apăsă cât putu pe accelerator şi îndreptă camionul spre o spărtură din zidul estic. Maşina trecu zguduindu-se prin deschizătură, cu un pătrunzător zgomot de metal care se freacă de beton, aruncând o jerbă de scântei. Piciorul lui Fraden ţintuise acceleratorul la podea. Camionul se hurducă nebuneşte pe dealul plin de iarbă pe care era situat palatul şi ajunse în câmpia largă şi întinsă.

Spre sud, mereu spre sud, traversând câmpia pustie, cu Sophia care se uita, împietrită, drept înainte, fără să-i vorbească şi fără să-l privească. După vreo cincisprezece mile parcurse la sud de oraş, Fraden îndreptă camionul spre nord-vest. Maşina sălta nemilos de-a lungul câmpiei şi fiecare

izbitură părea o batjocură, o nouă lovitură a sorţii nepăsătoare, deşi provocată de propria lui mână.

În sfârşit, ajunseră la drumul care ducea spre vest, traversând câmpia până la tabăra de gherilă. Fraden luă curba în viteză, spre apus, spre tabără şi spre navetă.

Evadare! Evadare! îşi repetă, odată ajuns în dreptul canionului prin care se strecura drumul şi unde zăceau împrăştiate resturile ultimei bătălii, ce părea să fi avut loc cu o mie de ani înainte.

Ore întregi merseră în tăcere. Sophia părea un manechin înţepenit, iar Fraden – o pereche de mâini pe volan şi un picior pe accelerator, coordonate de o minte care scormonea în căutarea unei ocazii, a unui loc în care să se stabilească, orice loc unde să poată rămâne. Străbătură jungla, câte un luminiş ici şi colo, trecură pe lângă sate arzând; focul se întindea nebuneşte, ca un cancer galopant, din centrul demenţei care era Sade.

Evadare! Evadare! Gânduri rătăcitoare îl chinuiau. Îşi aminti de o altă fugă, cu mai puţin de un an înainte, fuga din Statul Liber al Centurii de Asteroizi. Ce se întâmplase oare cu omul detaşat, calm şi calculat, veşnic cu zâmbetul pe buze, evadat din Sistemul Solar? Unde dispăruse acesta? Cum se făcea că devenise obiectul de acum, care aruncase o lume întreagă în întuneric, pas cu pas, orbeşte, pe de-a-ntregul orbeşte, manipulat ca un pion de o mână drăcească, invizibilă, şi adus până la marginea prăpastiei finale?

În sfârşit, ajunseră la tabăra de gherilă. Fraden opri camionul lângă una dintre navetele cu siluetă subţire, cu aspect antiseptic. Fără o vorbă, se dădu jos şi o ajută pe Sophia să coboare din cabină. Se apropie de navetă şi apăsă butonul de deschidere a trapei dinspre ecluză. Trapa interioară alunecă şi ea uşor în sus, şi interiorul navetei apăru, invitându-i. Invitaţie la *ce*?

Privi la tabăra pustie din spate, la colibele tăcute, la rămăşiţele zecilor de focuri. În depărtare, un fuior de fum se încolăcea deasupra copacilor, apoi altul, şi altul. Planeta părea un imens cadavru în descompunere, iar el însuşi se dezagrega împreună cu ea. Unde avea să se ducă? Ce avea să facă?

Se gândi la primul moment în care păşise pe Sangre, un străin care poposea pe o planetă necunoscută, cu intenţia de a

o lua în stăpânire. Un val de nostalgie şi un sentiment al pierzaniei îl inunda la amintirea omului nepăsător, oploşit sub un soare străin, care părea să ţină întreaga existenţă în palmă, Eroul, Centrul Universului, Omul care… Totul părea atât de vechi şi de îndepărtat! Mai putea regăsi oare acel om? Se mai putea întoarce? Mai exista vreun *alt* loc în care să se poată duce?

Se întoarse spre Sophia. Fata avea ochii roşii, obrajii brăzdaţi de urme uscate de lacrimi, iar părul lung şi roşcat îi era o claie încurcată. Buzele lui se mişcară o clipă, fără să scoată niciun sunet.

— Ştii ce trebuie să fac? rosti în sfârşit.

Ea rămăsese nemişcată, privindu-l, nemişcată ca un cadavru, cu chipul copleşit de durere, imobil, ca o mască.

— Trebuie să mă întorc, zise. Înapoi în Sistemul Solar, înapoi pe Centură, înapoi pe Pământ. Unde… unde altundeva? Nu mai pot să plec în căutarea altei planete, să pornesc o altă… o altă Sangre. Numai Dumnezeu ştie ce-or să-mi facă! Pentru cei de-acasă sunt un criminal de război sau cam aşa ceva… Scoase un fel de râs amar, ca un scheunat. Cui îi pasă? zise. Care e diferenţa? Oricum ar fi, sunt terminat, golit, consumat pe de-a-ntregul. Totul e… totul e prea mare pentru mine, pentru oricine. Mă simt ca o insectă, ca o insectă care credea că piatra pe care stă reprezintă întregul univers, până a venit cineva şi i-a făcut vânt jos…

— Bart… şopti Sophia, atingându-i uşor obrazul.

El îşi smuci capul într-o parte.

— Cum poţi suporta să mă atingi? ţipă. Uită-te la mine! Uită-te cine sunt, aminteşte-ţi ce-am făcut! O să te las pe Marte – încă mai am nişte cunoştinţe pe-acolo. O s-o duci bine, nimeni nu te va urmări. Atâta lucru îţi datorez şi eu… Vei fi în siguranţă şi într-o zi toate astea îţi vor părea un vis urât. Nici măcar nu vei mai crede că s-au întâmplat cu adevărat. Eu fac eforturi s-o cred chiar şi acum. Mă vei uita. Nici nu-ţi vei mai aminti ce mult mă urăşti acum…

— Să… să te urăsc? se bâlbâi ea. Un crâmpei din vechea vâlvătaie îi reveni în ochi. *Să te urăsc*? strigă. N-ai mai primit şuturi şi înainte? Crezi că viaţa e făcută numai din succese? Viaţa e, fără îndoială, plină de orori, ticăloşie şi murdărie! Fireşte că facem cu toţii lucruri greu de suportat, lucruri care

ne îngreţoşează de fiecare dată! Suntem, fireşte, nişte viermi abjecţi, care scormonesc într-o grămadă de gunoi! Am ştiut toate astea încă înainte de-a împlini şaisprezece ani. Bun venit în rândurile noastre, ai aflat, în sfârşit, şi tu despre ce e vorba în esenţă. Ai vreun motiv să scheauni ca un căţeluş lovit? Poate că... Doar nu ai de gând să te dai bătut şi să-i oferi satisfacţie acestei afurisite de vieţi, pline de stupizenie, oroare şi pură banalitate? Ăsta nu-i Bart Fraden cu care m-am culcat *eu*! Bart Fraden pe care-l ştiu ar avea curajul să opună rezistenţă. Bart al meu ar strânge totul într-un sul pe care l-ar îndesa pe gâtul trivial al existenţei!

Scăpăra de furie, cu ochii urduroşi şi injectaţi, cu faţa mânjită de lacrimi şi praf, cu gura strâmbată într-un rânjet – Bart nu mai văzuse niciodată în viaţa lui ceva atât de frumos.

— Soph...

Ea i se aruncă în braţe, îşi îngropă faţa la pieptul lui.

— Nu scapi tu de mine aşa uşor, zise fata cu o voce spartă şi tremurată, parodie a durităţii cinice. M-ai făcut să te iubesc, afurisitule, şi eşti legat de mine, indiferent dacă-ţi place sau nu... Conducătorul meu Nepreţuit!

— Soph...

Mână în mână, intrară în navetă.

O oră mai târziu, stăteau alături la pupitrul de comandă al navei. Luminile de pe consola pilotului automat deveneau verzi, una câte una, închizând cercul controlului automat, iar prin hublou Sangre apărea ca un glob calm, benign, în tonuri molcome de maro, verde şi albastru.

Bart Fraden rămăsese cu ochii pironiţi la acea imagine şi se minuna de propriile-i sentimente. Fiindcă nu simţea nimic. Cumva, fusese tras pe sfoară. Poate că mai era în stare să-şi spună asta lui însuşi, poate că undeva mai există ceva în stare să râdă cu subînţeles şi să aibă grijă de ce-i al lui...

Privi la Sophia, la ochii ei de o blândeţe ciudata acum, şi ştiu că, indiferent ce pierduse, în acelaşi timp câştigase ceva. În fond, viaţa merita să fie trăită. Şi chiar dacă n-ar fi, asta e singura alternativă posibilă...

Ultima lumină se făcu verde şi în măruntaiele navei automatele se pregătiră să înceapă lunga călătorie spre Sistemul Solar, înapoi spre nesiguranţă, înapoi spre...

N-au decât să se ducă dracului cu toţii! îşi zise Fraden. Dacă am supravieţuit pe Sangre, pot supravieţui oriunde! zâmbi.

— De ce zâmbeşti? întrebă Sophia încet.

Fraden râse.

— Mă gândesc la porcăria la care ne întoarcem... Mă întreb cum de s-o mai menţine confederaţia dintre Marea China, Uniunea Atlantică şi Marea Uniune Sovietică pentru rocile alea de uraniu pentru care se ceartă cu toţii. Acum chiar că *există* un triunghi instabil! Hmmm... ştii, n-am renunţat niciodată oficial la cetăţenia Uniunii Atlantice. Dacă apar acum şi pretind că, *de iure*, eu sunt conducătorul Centurii, şi fac cerere de admitere direct în Uniunea Atlantică, asta ar acorda Uniunii dreptul legal de posesie unică asupra asteroizilor de uraniu... China şi Marea Uniune Sovietică vor face un scandal monstru dar, cu o asemenea miză, Uniunea Atlantică ar putea accepta să aibă de a face cu mine. Sunt oarece şanse... Cine ştie, poate că reuşesc chiar să-l redobândesc pe Ah Ming!

Sophia O'Hara râse din nou, ca pe vremuri. Îi strânse mâna, îl sărută.

— Pânza de sac şi cenuşa nu ţi s-au potrivit niciodată, rosti ea cu un zâmbet prefăcut şi înţelegător, în timp ce nava se înclina, înscriindu-se pe orbită. Înapoi la treabă, ca de obicei, nu, Conducător Nepreţuit? Distracţie şi jocuri! *Distracţie şi jocuri*!

Cuprins: